

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Catching Feelings



INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
MAREN MOORE



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

duyguları yakalamak

Orleans Üniversitesi 2. Kitap

maren moore



Telif Hakkı © 2024 Maren Moore/R. Holmes Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarların yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, işletmeler, şirketler, organizasyonlar, mekanlar, olaylar ve vakalar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler kasıtsız ve rastlantısaldır. Yazarlar, yazarların veya üçüncü tarafların web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Kapak Tasarımı: Maren Moore Çift

Sanatı: Chelsea Kemp Editörlük:
One Love Editing

Düzeltilme: Sarah P, All Encompassing Books

Duyarlılık Okuması: Heather Hopkins-Kirby, LMSW ve Maggie Taylor, RN

contents

[İçerik Uyarısı](#)

[Marenden Bir Not](#)

[Teşekkürler](#)

[Louisiana Sözlük Çalma](#)

[Listesi](#)

[Önsöz](#)

1. [Viv](#)
2. [Reese](#)
3. [Viv](#)
4. [Reese](#)
5. [Viv](#)
6. [Reese](#)
7. [Viv](#)
8. [Reese](#)
9. [Vivienne](#)
10. [Viv](#)
11. [Reese](#)
12. [Viv](#)
13. [Reese](#)
14. [Viv](#)
15. [Viv](#)
16. [Reese](#)
17. [Viv](#)
18. [Reese](#)
19. [Viv](#)
20. [Viv](#)
21. [Reese](#)
22. [Viv](#)
23. [Reese](#)
24. [Vivienne](#)
25. [Viv](#)
26. [Reese](#)

[Sonsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[Moore'a mı ihtiyacınız var?](#)

[Also by Maren Moore](#)

[Yazar Hakkında](#)

*Biraz **Smashing Pumpkins**, biraz da **Taylor Swift** seven kızlar için.
Kalbini bir kale gibi koruyanlar. Korunmaya değer
daha önemli **bir şey** yoktur.*

content warning

Benim kitaplarımda her zaman bol miktarda şeker ve baharat olmasına güvenebilirsiniz.

Umudum hikayelerimin hafif, iyi hissettiren, swoony ve eğlenceli olmasıdır.

Duyguları Yakalamak her zamanki Maren Moore şakalarını, kalbini ve baharatını sunuyor, ancak bazılarının tetikleyici bulabileceği bazı daha duygusal konuları da ele alıyor.

İçerik uyarılarını aşağıda bulabilirsiniz. Lütfen bunların hikayenin bazı bölümleri için spoiler olarak kabul unutmayın.

İçerik Uyarıları

- Ebeveynlerden birinin geçmişte ölümü (sayfa dışı ancak sayfada tartışılan)
 - Ruh sağlığı sorunu
 - Keder/kayıp
 - Araba Kazası

a note from maren

Sevgili okuyucu,
Bu kitap şimdiye kadar yazdığım en kişisel şey.
Bu sayfalarda kendi birçok deneyim var ve bir anımı ayırıp sizinle bir şeyler
paylaşmak istedim.
Vivienne gibi ben de bir ebeveyn kaybı yaşadım.
Annem, ben henüz 3 aylıkken sarhoş bir sürücünün yaptığı trafik kazasında
hayatını kaybetti.
Güzel, nazik, şefkatli biriydi ve keşke onunla tanışma şansım olsaydı.
Onun hakkında bunları bilmek ve sadece ikinci elden duymamak.
Bu kitabı onun için yazdım ve umarım onu gururlandırır.
Sevdiği birinin kaybını yaşamış olanlar için acınızı görüyor ve anlıyorum.
Lütfen yalnız olmadığınızı bilin.
Tüm sevgimle,
Maren

thank you

Heather Hopkins-Kirby, LMSW ve Maggie Taylor, RN'ye bu hikayeyi okuyarak gösterdikleri duyarlılık için özel olarak teşekkür ederiz.

louisiana dictionary

Bunu yazarken fark ettim ki bu terimlerden/sözlerden/telaffuzlardan bazıları bilinmeyebilir, bu yüzden bir cajun rehberi eklemek istedim!

*** Bunlar benim kendi tanımlarımın yanı sıra çeşitli kamu web sitelerinden birkaç tanımın karışımıdır.*

*Lütfen bunu hiçbir şekilde resmi bir çeviri/sözlük olarak kabul etmeyin.
Bu tamamen eğlence için!*

Mardi Gras- Fransızca'da 'Şişman Salı' anlamına gelmektedir. Karnaval sezonu şehirden şehre değişir; New Orleans, Louisiana'daki gibi bazı gelenekler Mardi Gras'ı On İkinci Gece'den (Epifani'yi başlatan Noel'in son gecesi) Kül Çarşambası'na kadar olan tüm dönemi kapsar. Balolar ve geçit törenlerinden oluşan kutlamalar tatilin merkezinde yer alır.

Kral Pastası- Bol miktarda krema ile kaplanmış ve üzerine bir sürü mor, sarı ve yeşil serpme veya parıltı tozu serpilmiş tatlı tereyağlı hamur işinden (börek benzeri) bir halka. Bazen plastik bir bebek içerir. Bebeği pastasının içinde bulan kişi geleneksel olarak bir sonraki pastayı satın almakla yükümlüdür.

Mardi Gras Balosu- Mardi Gras'ı kutlamak için her krewe (insan grubu) tarafından düzenlenen bir balo Her krewe'nin Kral ve Kraliçesi büyük, görkemli balo için tüm yıl boyunca çalışır. Kimlikleri balo gecesine kadar sıkı korunan bir sır ve gizemin bir parçasıdır.

İkinci Hat- Geçit töreninin liderleri süslü şemsiyeler taşıırken, diğer katılımcılar dans ederken mendil sallarlar. Bir bando herkesin dans etmesini ve hareket etmesini sağlayan bazı ritimler çalar. İkinci hattı genellikle parlak renkli takım elbiseleri ve pankartlarıyla fark edebilirsiniz.

(www.neworleans.com)

Roux- Sos yapımında kullanılan tereyağı ve un karışımı.

Laissez les bons temps rouler- Cajun Fransızcası "Let The Good Times Roll"

étouffée; é-touf-fée/ sebze ve deniz ürünleriyle yapılan baharatlı bir Cajun güveci.

playlist

Scotty Doesn't Know- Lustra
Creep- The Grunge Growlers
1985- Bowling For Soup
Benim Yaşımdaki Çocuklar- Hey Violet
Yine mi yaşıım? - blink-182
Bullet With Butterfly Wings- The Smashing Pumpkins
Fly- Sugar Ray
Bugün- The Smashing Pumpkins
Mayonaise- The Smashing Pumpkins
Mardi Gras Mambo- The Meters
Teenage Dirtbag- Wheatus
Elbise- Taylor Swift
The Second Line- Stop, Inc
Hırka- Taylor Swift
Eğer güzel olduğumu düşünüyorsan- Artemas
All Star- Smash Mouth
Dancing In the Sky- Kristen Cruz
Feeling This- blink-182 **Endgame-**
Taylor Swift
Çalma listesinin tamamını dinlemek için [buraya](#) tıklayın.

prologue

Reese

O zaman

(Sanırım aşık
oldum.

Hayır, onu geç. Dans pistinin ortasında sıcak pembe kovboy çizmeleri, kesik şortlar giyen ve kaşlarını çatan kıza *kesinlikle* aşığım.

Peki, tamam. Bu aşk değil, ama *kesinlikle* şehvet, ve Vivienne Brentwood'u istemek söz konusu olduğunda, ben gidiciyim.

Hiç şansım olmadı.

O minik şortlar kışına yapışmış, nefis yanaklarının hemen altındaki küçük çukurları kucaklıyor ve ona dokunmayı ne kadar çok istediğim için bu barın ortasında yüksek sesle inlemek istiyorum. Dilimi alttan dışarı fırlayan kremsi teninde gezdirmeyi o kadar çok istiyorum ki.

Ne kadar flört edersem, yakışıklılığımla onu ne kadar etkilemeye çalışırsam, benden o kadar hoşlanmadığı için mi?

Kesinlikle.

Bu konuda biraz mazoşistim. Ben onu yakalamaya çalıştıkça o daha uzağa kaçıyor.

Ve seninle hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi davranan ama etrafta kimse yokken gizlice sikinin üzerinde zıplamak isteyen bir kızla ilgili bir şey var.

Ve inan bana, bu kız beni en az benim onu istediğim kadar çok istiyor.

O pembe dudaklarından istediği kadar kin kusabilir ama o bunu kendine itiraf etmeye hazır olmasa da ben gerçeği biliyorum.

Son on beş dakikadır dans pistinde onu izliyorum ve az önce içtiğim beş tekila yüzünden kendimi tutma gücüm kalmadı.

Viv başını geriye atıp kahkahalar atıyor, müzik eşliğinde kalçalarını sallıyor, ellerini başının üzerine kaldırmış, bu binadaki her kırmızı kanlı erkeğin onu benimle aynı şekilde izlediğinden tamamen habersiz.

Giydiği beyaz atlet bir santim yukarı kalkıp soluk teninin bir parçasını ortaya çıkardığında, izlemeyi *bıaktım*.

Kadehi dudaklarıma götürüp geri fırlatıyorum, bir dikişte mideye indirdikten sonra masaya çarpıyorum ve barın öbür ucundan ona doğru ilerliyorum.

Dans pisti insanlarla dolu ama piste adımımı attığım anda gözleri benimkileri buluyor. Barın loş, boktan ışığında bile bakışlarındaki meydan okumayı görebiliyorum.

Her zaman lanet bir meydan okuma, ama bu gece, kazanan ben olacağım. Ona dokunmadan buradan ayrılmayacağım. Bütün gece bunun etrafında dans ettik. Haftalardır, gerçekten.

Gözlerimi ondan ayırmadan ona doğru ilerlerken elimi uzatıp şapkamı geriye doğru çeviriyorum.

Yapamam.

Kafamı çevirmek istesem bile çeviremiyorum. Kalçalarının müzikle sallanışını izlerken transa geçmiş durumdayım. Dolgun dudağını dişlerinin arasına alıyor ve ellerini kalçalarında gezdiriyor.

Sanki *benim* için dans ediyor.

Sonunda ona ulaştığımda, uzanıyorum, ellerimi beline doğru kaydırıyorum, ta ki parmaklarım onu kendime doğru çekmek için pantolonunun ilmeklerine girene kadar. Yumuşak vücudu benimkiyle çarpışıyor ve elleri gömleğimin önünü yumrukluyor.

"Um... aklını mı kaçırdın?" diyor, şaşırmış gibi yapıyor ama geri çekilmiyor ve *bu* beni şaşırtıyor.

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen. Gerçekten değil."

Yutkunurken boğazının titremesini izliyorum ve bizi müziğe göre hareket ettirirken gözleri kararıyor, ellerim kıcının kabarıklığının hemen üzerinde dururken bizi birbirimize daha sıkı bastırıyor, hiç girmediğimiz suları test ediyorum.

Cevap vermiyor, sadece içinde boğulacakmışım gibi hissettiğim o geniş mavi gözleriyle bana bakıyor.

Eğilerek başımı kulağına doğru eğdim ve fısıldadım: "Bir geceliğine benden nefret etmiyormuşsun gibi davranmaya ne dersin Viv?"

"Bunu neden yapayım ki? Senden nefret etmek çok eğlenceli," diye mırıldanıyor nazlı nazlı. Ellerim her seferinde bir santim daha aşağıya iniyor, ta ki altındaki yumuşak, çıplak teni avuçlayana kadar, kalçam bacaklarını ayırıyor ve birlikte Müzik. Ritim her vurduğunda, başparmağım onun yumuşak teninde geziniyor.

Kalçam amına değdiğinde nefesi kesiliyor ve ben geri çekilip ona bakıyorum. "Çünkü çok daha eğlenceli olacak bir şey biliyorum. Bunu yaparken bana hakaret bile edebilirsin."

"Seninle *eğlenmek* isteyeceğimi de nereden çıkardın Reese Landry?" Sesinin tonu bana onun ne kadar şımarık olabileceğini hatırlatıyor.

Şarkı yavaşlıyor, ışıklarla birlikte ritim de düşüyor ve dans pistinin ortasında neredeyse karanlığa gömülüyoruz. Müzik sönüyor, kalabalık da onunla birlikte sönüyor ve benim odaklanabildiğim tek şey onun bana doğru bastırılmış olması. Onun kokusuyla nasıl kuşatıldığım. Lavanta ve taze bir şey.

Tişörtümü bırakıyor ve elini aşağıya, daha aşağıya kaydırıyor, o kadar aşağıya ki, parmaklarının tişörtümün kumaşının altına girdiğini ve karnımdaki saç izi boyunca fırçaladığını hissediyorum. Kaslarım onun dokunuşuyla kasılıyor, parmaklarının her dokunuşunda dalgalanıyor.

Sikeyim.

"Öp beni." Gürültülü komutumla gözbebekleri büyüyor ve onu kendime daha sıkı çekiyorum. Loş ışıktaki parmak uçlarında yükseldiğini görebiliyorum ve sıcak nefesinin dudaklarımda dolaştığını hissediyorum ve bunun gerçekten olabileceğini düşünüyorum.

Sonunda bu kızı öpeceğim ve eğer bununla ilgili bir şey yaparsam, gecenin geri kalanını onunla tanıştığım andan beri istediğim gibi onu öperek geçireceğim. O zamandan bu yana sadece birkaç hafta geçmiş olsa da, o ilk hakareten beri ona bağlıyım. Gözleri kapanıyor ve ellerimi yavaşça yanlarına doğru kaydırıyorum, avuçlarımdaki kıvrımlarını ezberliyorum, ta ki yüzüne getirene kadar ve daha yakın eğilirken çenesini kucaklayana kadar.

"Yo." çok tanıdık bir ses bağılıyor. Sen olmalısın
Şaka yapıyorsun.

Vivienne'in gözleri birden açılıyor ve yanmış gibi geri çekilip gözlerindeki puslu, ağır bakış kayb olduğunda içimden inliyorum.

Lanet olsun.

Onu öldüreceğim. Bu bardan çıkar çıkmaz, onu çıplak ellerimle boğacağım.

Bakışlarım, beynimi değiştiren bir öpücük olacağını zaten bildiğim şeyi böldüğü için boktan bir sırtış takınan Grant'e takılıyor. Çenem çalışırken gözlerimi kısıyorum. O güldüğünde dişlerim birbirine çarpıyor.

"Böldüğüm için üzgünüm ama dışarı çıkıyorum. Biriyle buluşacağım. Siz ikiniz bensiz... iyi mısınız?"

"Hoşça kal Grant," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. O benim en iyi arkadaşım, ama bu gecedен sonra, o anı mahvettikten sonra en iyi arkadaşım olacak.

Kıkırdıyor, Viv'i hızlı bir sarılma için kendine çekiyor, sonra sırtıma bir tokat atıyor ve kalabalığın arasında kayboluyor.

"Viv," diyorum, ona doğru uzanarak. Elim koluna değdiği anda geri adım atıyor.

"*Belli* ki buradaki sıcaklık beni etkiliyor çünkü aklımı kaçırdım," diye mırıldandıktan sonra topuklarının üzerinde dönerek dans pistinden koşar adım uzaklaşıyor.

Siktir et onu. Bu kadar kolay gitmesine izin vermeyeceğim. O da en az benim kadar bu işin içindeydi.

Barın çıkış kapısından çıkıp gecenin serin havasına karışırken ben de onun peşinden gidiyor, adını haykırıyorum.

"Viv, bekle. Tanrım. Bekle amina koyayım," diyorum ona yetişmek için koşarak. "Sadece konuş benimle."

Sonunda yanakları kızarmış bir halde dönüp bana bakıyor. Uzun, siyah saçları Ekim rüzgârında dalgalanıyor ve bakışlarımı beyaz atletinin kıvrımlarına nasıl oturduğuna değil, gözlerine odaklamak için elimden geleni yapıyorum. Daha birkaç dakika önce ellerim onun üzerindeydi ve şimdi benden kaçıyor.

"Ne? *Lütfen* bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getirme, Reese. Kazara neredeyse öpüşüyorduk. Bu bir hataydı. Şimdi bunun olduğunu bile unutacağız. İnan bana, ben çoktan unuttum."

Kıkırdarak ayak parmağıma kadar yaklaşıyorum ve başımı eğerek onun kısa bedenine bakıyorum. "Öyle mi? Demek orada yaptığın buydu, ha? Bir *hata mı?*"

"Belli ki." Kayıtsızca alay ediyor. "Kendimi o ana kaptırmıştım. Bu gece oradaki *herhangi bir* erkeği öpebilirdim, Reese. Lütfen Tanrı'nın kadınlara hediyesiymişsin gibi davranma."

Onun başka biriyle öpüştüğünü duyunca burun deliklerim alevleniyor. İçimi kıskançlık kaplıyor ve bu yaşamaya alışık olduğum bir duygu değil. Özellikle de çok az tanıdığım ve öpüşmediğim bir kız için. Yine de, bana bu şekilde hissettirdiği gerçeğini değiştirmiyor.

"Evet, tamam Viv. Ben olsam burnunu kırardım, o yüzden elbette..." Elimi bara doğru uzattım. "Oraya geri dön ve öpecek başka birini bul. Beni dene."

Sanki kıskandığıma inanamıyormuş gibi bir an gözleri büyüdü, ama tahmin edin ne oldu... beni delirtiyor, bu yüzden bu gece ağzımdan çıkan saçmalıklardan ben sorumlu değilim.

Gözlerini devirerek telefonunu şortunun arka cebinden çıkardı ve ekrana dokunmaya başladı. "Her neyse, sert çocuk. Bir Uber çağırıp eve gideceğim."

"Tamam, ben de seninle geliyorum."

Gözlerini benimkilere dikti. "Hayır, teşekkürler. Bir refakatçiye ihtiyacım yok.

Ben büyük bir kızım."

"Uber'e tek başına binemezsin, Viv. İçki içiyorsun ve geç oldu. Bir Uber'i paylaşmak dünyanın sonu değil. Ben bir centilmenim ve eve sağ salım gittiğinden emin olmak istiyorum."

"Peki, baba." Telefonunda Uber'i ayarlamayı bitirirken ukalalık yapıyor.

Şımarık yorumu karşısında dudaklarım yukarı kalktı. "Ben *babamı* tercih ederim ama senin için hangisi uygunsa bebeğim."

Cebimden telefonumu çıkarıp araba gelene kadar geziniyorum çünkü artık beni görmezden geliyor. Sosyal medyayla aram pek iyi değil ama memleketten birkaç arkadaşımı takip etmeye çalışıyorum.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, telefonumu cebime geri soktuğum sırada şık siyah bir Tahoe kaldırıma yanaşıyor.

Viv kapıya uzanıyor ama ben durdurup kapıyı açıyorum. "Ben ."

Kıçına şaplak atmak istememe neden olan bir göz devirme daha yedim ve sonra arka koltuğa tırmandı ve ben de arkasından kaydım.

Şoför tek kelime etmeden kaldırımdan çekiliyor ve neyse ki müziğin sesini yükseltiyor, aramızda canlı bir tel gibi vızıldayan gerilimi sadece biraz bastırıyor.

Herhangi bir süre sessiz ya da hareketsiz kalmak benim için zor, bu yüzden "İlk kavgamızı mı ettik bebeğim?" diye şaka yapmadan önce sadece birkaç dakika idare edebiliyorum.

Ondan ukalaca bir şey bekliyorum ama onun yerine gerçekten gülüyor. "Tanrım, çok komiksin."

Bu sesi çok sevdiğime karar verdim.

Omuz silkiyorum, uzanıp saçlarını omzundan ayırıyorum ve bakışları bana kayıyor. "Gülünç *derecede çekici*, biliyorum." Sırıtişım bir gülümsemeye dönüşüyor ve gözlerini tekrar devirip ofluyor, sonra tekrar kucağındaki telefona bakıyor.

Sessizlik bir kez daha etrafımızdaki kabini dolduruyor, ama elimi hiç hareket ettirmiyorum, parmaklarımın sert uçları onun yumuşak sütlü teninde sürekli daireler çiziyor. Uzanıp beni durdurmasını bekliyorum ama yapmıyor.

Yolda ilerledikçe dokunuşuma daha çok yaslanıyor, ta ki pencereden dışarı bakıp arabaların geçişini izlerken yanıma bastırdığını hissedene kadar.

Onunla kavga etmeyi, onu tokatlamak ya da öpmek isteyeneye kadar tartışmayı sevmemeliyim, ama birlikte olduğumuzda iyi yaptığımız tek şey bu gibi görünüyor.

Elimi çıplak kalçasına götürüp başparmağımı açıkta kalan teninde gezdiriyorum, ta ki o bana karşı kıvranmaya başlayana kadar.

Söz konusu o olduğunda, lanet bir azizin sabrına sahibim ve bu sefer... Teslim olanın *o olmasını* istiyorum.

Elimi santim santim yukarı kaydırıyorum, ta ki şortunun kaba eteğiyle oynayana kadar.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve bakışlarımı yakaladığında gözleri titriyor ve dudaklarına düşüyor, benimkilerle buluşmak için tekrar yukarı kaymadan önce kısa bir süre oyalanıyor. Parmaklarım şortunun paçasının altındaki teni sıyırdığında nefesi kesiliyor ve göz bebekleri büyüyor.

"*Siktir et.*" Kucağıma tırmanırken kelimeler dudaklarından fısıltıyla dökülüyor, kalçalarının birleştiği yer zaten sertleşmiş olan sikime sürtünüyor ve dudakları taşaklarımı sızlatan bir öpücükle benimkine çarpıyor.

Dağınık, çılgınca ve çok ateşli.

Dili ağzımın içine kayıyor ve temas sırasında inliyor, elleri saçlarımın buklelerini sıkıca kavrarırken ağzımı keşfederken dilimi emiyor. İniltilerinin muhtaç ve çaresiz sesi doğrudan sikime vuruyor, bir şekilde beni daha da sertleştiriyor, uyarılma omurgamdan aşağıya doğru yılan gibi kıvrılıyor.

Sonunda, ikimiz de onunla tanıştığım günden beri etrafında dans ettiğimiz şeye teslim olduk, o gerginlik ve bastırılmış ihtiyaç çizgisi bir

Aramızdaki lastik bant. Onu ilk gördüğüm andan beri istiyordum ve sonunda ona dokunmak, onu *öpmek*, sikime sürtündüğünü hissetmek sanki dünyayı yerinden oynatabilirmişim gibi geliyordu.

Kalçaları sallanıyor ve parmaklarım belindeki ete gömülürken dudaklarımı ısırtıyor ve ağzıma karşı pantolonunu çıkarıyor. Geri çekilip erimiş bakışlarıyla beni yaktığında, daha önceki gibi kaçacağından korkuyorum ama onun yerine elini göğsümden aşağıya, tişörtümün altına kaydırıyor ve yukarı çekiyor. Eli kot pantolonumun içine kayıyor ve boxerimin üzerinden ağrıyan sikimi avuçluyor ve boğazımın arkasından istemsizce derin, gırtlaktan bir ses geliyor.

Bu lanet kız.

Beni daha sıkı kavradığında dudakları bir sırtışı dönüşüyor. "Birbirimizden *nefret* etmenin ne kadar eğlenceli olduğunu görüyor musun, Reese?"

Dudaklarının benimkilere yumuşak bir dokunuşu var, alay ediyor, dalga geçiyor ve sonra dudaklarına karşı gülümsediğini hissediyorum. Başka bir yerde olsaydık, dizlerinin üstüne çöktürür ve böyle küçük bir velet olduğu için ağzını burnunu kırardım.

Bunun yerine, elimi ensesindeki saçlara sokup başını geriye çekiyorum ve boğazının sütununu açığa çıkararak etine sıcak bir öpücük konduruyorum. Dışlerim nabzının attığı noktayı tırmıklıyor ve sonra o noktayı emiyorum, başımın tepesine doğru inlerken onu yatıştırıyorum.

"Böldüğüm için üzgünüm ama neredeyse varış noktanıza geldik. İkinizi de bırakıyor yoksa başka bir durak var mı?"

Kendimi o ana, *ona* o kadar kaptırmışım ki bir Uber'in arka koltuğunda olduğumuzu ve şoförün ne yaptığımızı en ön sıradan izlediğini unutmuşum.

Lanet olsun.

Dudaklarımı onun teninden ayırmak fiziksel olarak bana acı veriyor, ama kalan kontrolümü kaybetmemek için bunu yapıyorum.

Üzerimdeki etkisi bu. Aklımı kaçırmama neden oluyor.

Aramıza uzanıp avucumu hâlâ sikimi kavrayan elinin üzerine kapatıyorum. "Ne olacak Viv?" Duraklıyorum, bakışlarım onun şişmiş gözbebeklerinde geziniyor. "Bunu istemiyormuş gibi davranarak daha fazla zaman mı harcayacaksın yoksa seni sikip atmama izin mi vereceksin?"



VIV beni yatakhaneşine **itiyor** ve kapıyı arkamızdan ayağıyla çarparak kapatıyor, bu sırada elleri çılgınca tişörtümü yırtıyor, üzerimden çıkarmak için kaldırıyor ve çekiştiriyor. O tişörtle uğraşırken dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, sonunda dudaklarımı onunkilerden ayırıp boynumun arkasına uzanarak tişörtü çekip çıkarıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Onu ayaklarından kaldırarak, sırtı kapıya çarpana kadar geriye doğru yürütüyorum, kalçalarım onu kapıya sabitliyor. Bu hareket, sikimin onun amının sıcaklığına karşı çıkmasına ve birlikte inlememize neden oluyor.

"Siktir, seni istiyorum," diye mırıldanıyorum kabaca tenine karşı. Onu o kadar çok istiyorum ki içim *acıyor*.

Barda onu neredeyse öptüğümde bu gece burada olacağımızı hiç düşünmemiştim ama daha fazlası olacağını umuyordum.

Bunu yapma şansına sahip olacağımı.

Geceyi geçirmek için, ona benden ne kadar nefret ederse etsin, dilimi amında daha çok seveceğini göstermek için.

Ona Uber'in arka koltuğunda çekip gitme şansı verdiğimde, bunu kabul edebileceğini düşündüm. Öyle yapsaydı beni şaşırtmazdı. Birbirimizin etrafında olduğumuz zamanlarda, tüm zamanını beni aşağılayarak geçirdi ama... kimse bakmıyorken benimle göz göze geldi. Yani neye karar vereceği belli değildi.

Duraklıyor, gözleri gözlerimi tutarken dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor, gözlerinin ardında bedeniyle ve zihniyle bir savaş sürüyor.

"Bir gece. O kadar. Sonra, diğerimiz yokmuş gibi davranmaya devam edeceğiz. Tüm alacağın bu, All-Star. İster kabul et, ister etme." Sözlerinde bir kesinlik var ve ben bundan hoşlanmasam da, başka bir seçenek varmış gibi görünmüyor. Şimdiye kadar tek yaptığım bu kızı öpmekti ve şimdiden bir gecenin asla yeterli olmayacağını biliyorum. İstedğim şeylerin yüzeyini bile çizmeyecek

ona yapmak için. Ama tek şey buysa, kabul ediyorum. "Tamam, ama bütün gece *benimsin*."

Eğer sadece bir gece istiyorsa, o zaman her saniyesini ona kimsenin onu bu şekilde memnun edemeyeceğini kanıtlamak için kullanacağım.

Yapabileceğimi. Her şey bittiğinde, bu geceyi asla unutamayacağından emin olarak kapıdan çıkmak istiyorum. Ya da *beni unutamayacağından*.

O hâlâ kapıya yaslanmışken ellerimi gömleğinin altından geçirip yukarı doğru çekiyorum ve teninden sadece birkaç ton daha koyu olan dantelli, uçuk pembe sütyenini ortaya çıkarıyorum.

Öne doğru eğilip dilimi göğüslerinin arasındaki vadide gezdirirken tembel bir sırtış dudağımı yukarı doğru kıvrıyor. "Sanırım pembe benim yeni favori rengim olabilir."

"Konuşmasan olmaz mı? Ağzınla ne yapıyorsan onu yapmaya devam etsen?" Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle beni saçlarımdan tutup göğsüne doğru çekiyor ve tenine karşı kıkırdıyorum.

Kahretsin, o ağız seviyorum.

Ona tam da istediği şeyi vererek, bardaklardan taşan kabarık tenin üzerine öpücükler konduruyorum.

Göğüsleri *mükemmel*. Ne çok büyük ne de çok küçük. Ellerimi mükemmel bir şekilde dolduracak gibi görünen orta büyüklükte.

Sol kabı aşağı doğru çekiyorum ve pembeleşmiş meme ucu bana doğru uzanıyor, dilimin işaret fişegi oluyor.

Onu tatmak için acele ederken fark etmediğim şey, ortasındaki küçük gümüş halterdi.

Hay sikeyim.

Meme uçları *delinmiş*.

Başparmağımı metalin üzerinde gezdirirken, "Kahretsin Viv, bunlar çok ateşli," diyorum ona. Dokunuşumun altında titriyor, sırtı parmaklarıma doğru eğiliyor. "Daha mı hassaslar? Piercing ile mi?"

Başını sallıyor.

Tam daha seksi olamayacağını düşünürken, en tatlı sürpriziyle beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

Dudaklarımı sertleşmiş tepe noktasına doladığımda inliyor, saçlarımı neredeyse acı verecek kadar çekiştiriyor ve ben bu sestten zevk alıyorum. Hayatımın geri kalanını onun iniltilerini dinleyerek geçirmek istiyorum. Nefes nefese inlemelerini duyarak. Dilimi metalin üzerinde gezdiriyorum, sonra meme ucunu ağızma alıp dişlerimin arasında yuvarlıyorum.

"Benimle dalga geçmeyi bırak, Reese," dedi muhtaç ve çaresiz bir ses tonuyla. "Beni soyun ve hemen becer, yoksa bu iş biter."

Göğüs ucunu bırakıp hafifçe geri çekilerek kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Boşalmak istiyor musun?"

Bir süre geçtikten sonra başını sallıyor, mavi gözleri hayal kırıklığı içinde dönüyor.

"O zaman beni acele ettirme Vivienne, yoksa seni böyle bırakırım. Islak, muhtaç, sikim için çaresiz. Seni hiç rahatlatmadan."

Ağzı açık kalıyor ve kaşları havaya kalkıyor. "*Yapamazsın.*"

Meme ucunu tekrar ağzıma almak için öne doğru eğildim ve dilimi tepenin etrafında döndürmeden önce sertçe çektim. "Bir dene bakalım."

Kapıdan uzaklaşıp dönüyorum ve onu köşedeki yapılmamış yatağa doğru taşıyıp yavaşça şiltenin üzerine atıyorum. O pembe, ısıltılı kovboy çizimleri önümde uzanırken ışıpta parıldıyor. Onları çıkarıyorum, sonra bir gümbürtüyle yere düştükleri tarafa fırlatıyorum. Belki de onları çıkarmamalıydım, böylece onu onlardan başka bir şey giymeden sikebilirdim. Daha sonra.

Dirseklerinin üzerinde oturuyor, siyah saçları etrafına dağılmış, yanakları pembeleşmiş, göğüslerinin derisi dudaklarımdan ve sakalımın onlara sürtünmesinden dolayı kızarmış.

Umarım amını emmeyi bitirdiğimde kalçaları da aynı görünür.

Ateşli bakışları içimi yakıyor ve bir ayağını kaldırıp yavaşça kot pantolonumun önünden aşağı doğru sürüklediğinde sikim zonkluyor.

Tıslıyorum, bu hareket neredeyse kontrolümü kaybetmeme yetecek.

Avuç içim ayak bileğini sarıyor ve tek bir hareketle onu yatağın üzerinden kendime doğru çekerken, ayrılmış kalçalarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Uсталıkla şortunun düğmesini açıp kalçalarından aşağı indiriyorum ve onu mor bir dantel parçasından başka bir şeyle bırakmıyorum.

"Bana neyi sevdiğini söyle," diyorum, önümdeki nemli kumaşa bakarken dudaklarımı yalıyorum. Bu dünyada bundan hoşlanmayan ve sikişin emilmesini tercih eden pek çok erkek var, ama ben am yemeye bayılıyorum. Bu kızı *yiyp* bitirmek istiyorum.

Bütün olarak.

"Ne demek istiyorsun?" Bana bakarken sesi soluğu kesiliyor. "Seni ne ediyor? *Tam olarak* nasıl hoşlandığını bilmek istiyorum Vivienne.

Konuş benimle, nasıl istediğini söyle. Bu tüm deneyimi daha iyi hale getirir ve ikimizin de buradan memnun ayrılmasını istiyorum."

"Ben... Bana daha önce hiç böyle bir şey sorulmamıştı." Gözlerini kırıştırıyor, sonra dudağını dişlerinin arasına alıyor. Belli ki soru onu şaşırtmıştı, bu yüzden düşünürken bir dakika sessiz kaldı. Her şeyi bilmek istiyorum, sapkınlıklarını, onu neyin boşalttığını, nasıl boşaltacağımı. "Sert severim. Cam gibi tutulmaktan hoşlanmam. Ve... Boşalırken bazen kıcıma parmak sokulmasından hoşlanırım."

Çoğu kız, özellikle seks sırasında ihtiyaçlarını dile getirmekte sorun yaşar ama Viv çenesini yukarı kaldırır ve dudakları sırtacak şekilde kıvrılır.

Bana tam olarak ne istediğini söyleyeceğini biliyordum. Dürüstlükten başka bir şey yapmaz.

Parmaklarım kalçalarını kavırıyor, aralarına yerleşmem için daha geniş açıyor. Başparmağımın ucunu külotundaki nemli noktanın üzerinde gezdirip klitorisinin kumaşa çarpan başlığını okşadığımda yüz ifadesi eriyor.

Sırtını kamburlaştırıyor ve kalçaları yataktan kalkıyor, kesik kesik nefes alıyor, parmakları saçlarıma doğru uçuyor.

Çok duyarlı ve ben ona dokunmadım bile. Bu bana onun da en az benim kadar gergin olduğunu söylüyor ve bu beni daha da sertleştiriyor.

Danteli elime alıp kalçalarından aşağı çekiyorum ve kotumun cebine sokuyorum, sonra öne doğru eğilip burnumu amına sokuyorum. O kadar güzel kokuyor ki ağzım sulanıyor.

"Az önce iç çamaşırımı mı *çaldın*?" Ses tonu şaşkınlıkla karışık.

Kesinlikle öyle ve onları geri verme şansım da yok.

"Evet."

Velet gülüyor. "Bana takıntılı olduğunu biliyordum, Reese, ama bu senin için bile çok *fazla*."

Onu susturarak dudaklarımı klitorisinin üzerine kapatıyorum ve dilimle kabaca daire çizmeden önce ağzımın içine çekiyorum.

Bu noktada, ağzı bozuk, şımarık küçük yorumlarının sadece sikimi daha da sertleştirdiğini bilmiyor mu? Sadece ikimiz için ayrılmış özel bir ön sevişme.

Dudaklarımı onunla ıslatıyorum, tam iki elini saçlarımda birleştirip kalçaları ağzıma doğru sallanmaya başladığında sahiplenici bir hırıltı çıkıyor.

Vivienne'in tadının nasıl olduğunu hayal ettiğimden emin değilim, ama her neyse gerçeğinin yanında sönük kalıyor. Tatlı, misk kokulu ve *o*.

Mükemmellik.

Hayal ettiğim hiçbir şey, ona dokunmanın, dilimi düzleştirip sırılsıklam amına soktuğumda ellerinin saçlarıma çekmesinin nasıl bir his olduğuna yaklaşılamazdı.

"Bunların hepsi benim için mi bebeğim? Sanırım benden nefret etmek *seni* de benim kadar azdırıyor. Sırılsıklam olmuşsun."

"Siktir git," diye inliyor. Baş omuzlarının arasından geriye düşerken dudaklarından bir küfür daha dökülüyor ve yüzümü amına götürmeyen eli meme ucuna gidip piercingi kabaca çekiyor.

Kalçalarının her sallanışında dilim amcığı boyunca kayıyor, klitorisine daha fazla ilgi göstermek için duraklıyor. Parmağımla girişini daire içine aldığında dişlerimin hassas tomurcuğu sıyırmasına izin veriyorum, sonra onu içine kaydırıyorum ve G noktasını ovma için takılıyorum.

"Tam orada, *tam* orada... *tam* orada," diye melodik bir şekilde mırıldanıyor. Bacakları titriyor ve şimdiden amının parmağının etrafında sıkılaştığını ve titrediğini hissedebiliyorum.

Bu kadar çabuk mu? Aynen öyle.

Amcığına gülümsüyorum ve sonra dilimin ucuyla klitorisine hafifçe vuruyorum, sırtı yataktan kalkana ve uyarılmışlığı elimden aşağı kayana kadar alay ediyor ve daire çiziyorum.

"Bak ne kadar hızlı geliyorsun, dilimi ıslatıyorsun. Belki iyi bir kız olabilirsin, Viv."

Lanet olsun, bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey. Onun içinde *boğulabilmem* için yüzüme binmesini istiyorum.

RIP beni, kedi tarafından ölüm. Ne boktan bir ölüm şekli.

Tam da istediğim şey bu, beni amıyla boğması. Aniden duruyorum, parmağımı içinden çekiyorum ve ayağa kalkıyorum.

Gözleri parlayarak açıldı ve benimkilerle birleşti. "Ben kooperatif kurmak üzereyken neden durdun?"

Yanındaki yatağa atlayarak ve yatak başlığına çarpana kadar kayarak, onu hızlı bir hareketle üstüme çekerek sözünü kestim.

Gözlerindeki ateşle enfes görünüyor, yanakları kızarmış, göğüsleri dışarıda ve sergileniyor ve amı dilimden parlıyor.

"Yatak başlığını tut ve yüzüme sür."

Sanki istememi beklemiyormuş gibi kaşları havaya kalktı, ama istiyorum, hem de hemen şimdi, yoksa ne bileyim... *öleceğim*.

Elim kalçasına dolanıyor ve onu yüzüme doğru çekiyorum. Bir süre sonra, şükürler olsun, harekete geçiyor, dizlerini başımın her iki yanına yerleştiriyor ve ahşap yatak başlığını kavıyor. Bakışları ağzımın üzerinde geziniyor, o kadar yakın ki amının sıcaklığını hissedebiliyorum ve bu beni sabırsızlandırıyor. Dilimi şişmiş kıvrımlarının üzerinde gezdirmek için bir saniye daha bekleyemiyorum.

Onu yüzüme doğru çekerken parmaklarım kalçalarının yumuşak etine gömülüyor, böylece onu gerçekten yiyip bitirebiliyorum, dudaklarımı klitorisinin etrafına yapıştırıp ağzımın içine çekiyorum, dönüşümlü olarak baskı uyguluyorum. Dudaklarından dökülen yumuşak inilti sikimi sızlatıyor. Bir yemin ediyorum, tam burada ve

Şimdi, gecenin geri kalanını ona taparak geçirmek için. Onu sistemimden çıkarıyorum, böylece onu o kadar çok istemiyorum.

Kalçalarını ileri geri hareket ettiriyorum, onu ağzıma doğru sallıyorum, hızını bulana kadar ritmi ayarlamasına yardımcı oluyorum ve başını zevkle geriye atarak ağzımın üzerinde kıvranıyor.

Dilimle onun dar deliğiyle alay ediyorum, bir şekilde daha da ıslandığında inliyorum. Şu anda gerçek hayatta beden dışı bir deneyim yaşıyorum ve bundan asla inmek istemiyorum.

"böyle bebeğim," diye övüyorum onu. "Yüzümü sık. Dilime gel."

Onu dilimle sikiyorum, klitorisini yalıyorum, dudaklarımın arasında emiyorum ve yuvarlıyorum, sonra tüm vücudunun gerilmesi ve dudaklarında adımla boşalması sadece birkaç saniye sürüyor.

"*Reese, Oh... Tanrım,*" diye inliyor, klitorisini çılgınca dudaklarımın üzerinde sürüklüyor, sürtünme zaten hassas olan etine artçı şoklar gönderiyor. "Siktir, siktir, siktir."

Dürüstçe söyleyebilirim ki hayatımda şimdiye kadar pantolonuma boşalmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım ve bekaretimi on altı yaşında kaybettikten beri bu çok utanç verici.

Hareketleri yavaşladığında ve yatak başlığını bırakabildiğinde, kalçalarını nazikçe serbest bırakıyorum ve göğsüme geri oturuyor, doymuş gözlerinde puslu, odaklanmamış bir bakış.

"Vay canına. Görünüşe iyi olduğun bir şey *var*."

Dudaklarım bir sırtışa dönüşüyor. "Henüz sikimi ağzına almadığın için böyle söylüyorsun bebeğim."

Az önce yaşadığı orgazmdan sonra bile, yorumum üzerine gözleri karardı ve ifadesi ısınarak dudaklarımdaki sırtışı sildi. Eğilip ellerimi çenesinde gezdiriyorum, dudaklarını yakalamak için başımı öne eğerken ellerimle çenesini kavıyorum.

Bir parçam bu gece onun yatakhaneğine adım attığım için pişman. Ona dokunduğum, onu öptüğüm, onun tadına baktığım için... Çünkü biliyorum ki o, kurtulamayacağım bir hastalık gibi aklımdan çıkmayacak.

Sadece bir gece için anlaşılmamam gerektiğini bilmeliydim çünkü bu yeterli olmayacaktı. Bir ilişki aramıyorum ama onunla birkaç saatten fazlasını istiyorum.

Bu kızla ilgili tüm fantezilerimi birkaç saat içinde gerçekleştirmemin imkanı yok.

Ellerim hala yarıya kadar açık olan atletinin kumaşının altından kayıyor ve onu yukarı çekiyor, sadece öpüşmemize ara vererek başının üzerinden çekiyor. Parmaklarım sütyeninin kopçasına uzanıyor ve

çabucak çözer. Geri çekilerek dantel kayışların kollarından aşağı düşmesine izin veriyor ve göğüslerini tamamen serbest bırakıyor.

Bakışlarım çıplak göğüslerine düştüğünde neredeyse dilimi yutacaktım. Hayatımda hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim.

Fincanlardan dökülürken göründüklerinden bile daha büyükler. Ağır ve dolular. Doğal. Çok seksi.

Dik, pembe meme uçları yukarı kalkmış, emilmek için yalvarıyor. Ortadan geçen o minik dikenler. Bu yüzden hemen ağzımı tepe noktasına indirip ağzıma alıyorum, sonra bir patlamayla bırakıyorum.

Şimdi kucağıma oturuyor, çıplak, hala sıırsıklam amı kotumun üzerinden sikime sürtünüyor ve kalçalarını her oynattığında, kontrolümün kenarlarda yıprandığını fark ediyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye soluyarak göğsünden geri çekiliyorum.

Başını sallıyor, kotumun düğmesine uzanıyor, fermuarı açıyor ve fermuarı aşağı çekiyor. Birlikte, o kucağımdan hiç kalkmadan hem kotu hem de külotu kalçalarımın altına indiriyoruz.

Onları bir kenara attığımda, birbirimize yapıştık, ten tene. Aletimin uzunluğu boyunca amının sıcaklığını hissedebiliyorum ve kalçalarını salladığında, boğazının arkasından bir inilti geliyor, neredeyse kendimi kaybediyorum.

İkimiz de sürtünmenin peşinden koşarak inleyene kadar her hareket ettiğinde sikimin kalın, ağlayan başı klitorisine sürtünüyor. Ergenler gibi çılgınca sürtünüyoruz ama yine de bu şimdiye kadar yaptığım en ateşli şey olabilir. Parmakları ensemdaki saçlara dolanırken kolları boynuma dolanıyor ve kalçalarını çeviriyor.

"Böyle," diye nefes alıyor. "Seni böyle istiyorum. Tıpkı böyle, Reese."

Dudaklarım zaten terden sıırsıklam olmuş tenine değerken başımı sallıyorum, onun için aklımı kaçırmış durumdayım. Şu anda benden her şeyi isteyebilirdi ve ben de bunu gerçekleştirirdim.

Eli aramıza giriyor ve yumruğunu sikimin etrafına kapatıyor, başparmağını kullanarak ucundan sızan prekumu yayıyor.

Bakışlarını benimkilere çevirip başparmağını ağzına götürerek pedden döllerimi emdiğinde halüsinasyon gördüğümünden eminim.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Senin içinde olmak istiyorum, Viv. Hemen şimdi," diye inliyorum.

Sikimi içinde hissetmek için bir saniye daha bekleyemem. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve temizim," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Dilimi alt dudağında gezdiriyorum, dişlerimle sıyrıyorum ve sonra ağzımın içine çekiyorum. "Ben de öyle. Test bir takım gerekliliğidir. Emin misin?" Ağzını ısırıp emmek arasında söylüyorum.

Şiddetle başını sallıyor ve sikimin üzerinde bir santim kadar aşağı iniyor, bu da onun sıkı sıcaklığının beni sıkıştırdığını hissederek birlikte inlememize neden oluyor.

Başını geriye attığında, ağzı açık kaldığında, yumuşak ve çok tatlı inlediğinde kollarım onun etrafında sıkışıyor. Kabzasına kadar batıyorum. Klitorisi leğen kemiğime sürtünene kadar, içinde o kadar derine iniyorum ki sikimin başı serviksiyle buluşup dibe vuruyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki, gözlerim geri yuvarlanıyor. Onun içine gömülmek, kalçalarını sallarken tatlı küçük amının etrafında çırpındığını hissetmek taşaklarımı kaldırmaya yetiyor.

Onun içinde *çıplak kalmaya* devam etmemin imkanı yok.

O kadar sıkıyken değil, neredeyse sikimi boğuyor. İçini boşaltma ihtiyacıyla omurgamın tabanının karıncalanmaya başladığını hissediyorum.

Tek bir hareketle çekip bizi ters çeviriyorum, onu yatağa geri koyuyorum ve ayrılmış uyluklarının arasına geri dönüp kalçalarımı aralarına yerleştiriyorum. Bir elimle bacağına yanımdan kaldırıyorum ve sonra aramıza uzanıyorum, sikimi ipeksi ıslaklığında sürüklüyorum, tekrar eve kaymadan önce kör kafasını klitorisine sürtüyorum.

"Tam orası," diye pantolonunu indiriyor derinlere doğru ittiğimde, kalçalarımı döndürüp G noktasına sürtüyorum. Yavaşça ondan çekiliyorum, sadece içeri geri çarpmak için, hızımı arttırıyorum ve onu daha sert ve daha derin beceriyorum. Kalçalarımın her dalgalanmasında kendimi onun içine daha da yerleştirmeye çalışıyorum.

Bu yeterli değil. Onunla asla yetinemeyeceğim, onu yeterince derinden beceremeyeceğim. Yeterince sert.

Tırnakları sırtıma acı verecek kadar iniyor ve bu beni ona olan ihtiyacımdan daha da delirtiyor. Onun izlerini üzerimde istiyorum.

Başı öne eğilip gözleri kapandığında, uzanıp yüzünü kavriyorum ve sırtını bana dönmesini sağlıyorum. "Seni becerirken beni izle, Vivienne. Sikimi ne kadar iyi aldığını izle."

İnliyor, amı etrafında sıkışıyor ve başparmağım klitorisine sürtündüğünde, sırtını zevkle kavislendiriyor. Etrafında patlamaya, sikimi döllerıyla doldurmaya ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum.

Son saniyede, kalbim çılgınca çarparak ondan tamamen çekiliyorum. Daha itiraz etmeye fırsat bulamadan onu yüzüstü çevirip kalçalarından tutarak kalp şeklindeki mükemmel kıcını havaya kaldırdım ve yanağını yatağa bastırdım. Amı ve götü sergilenmiş, sikilmeyi bekliyordu. Öne doğru eğildim ve amından gelen ıslaklık kalçalarından aşağı damlarken dişlerimi kıcının yanaklarından birine geçirdim.

Çok ıslak.

Ellerim kalçalarında, karnım kıcıyla aynı hizaya gelene ve derinlere gömülene kadar içine geri itiyorum. Yanaklarını kavıyorum, onları açıyorum, böylece onu becerirken sikimin güzel küçük amının içinde kaybolmasını izleyebiliyorum. Beni içine almak için esnemesini, sikimi yutmasını ve uyarılmışlığıyla kaplamasını izliyorum.

Hareket etmeye başladığımda kalçalarını kaldıraç olarak kullanıyorum, ona arkadan vuruyorum, kalçalarımın her tokadıyla kıcı titriyor. İtişlerim acımasız ve cezalandırıcı, o yalvarırken onu yatağa doğru beceriyorum.

"Boşalacağım, Reese... Lütfen, ben..."

Uyarılmışlığını başparmağımda topluyorum, parmağımın pedini göt deliğine bastırıyorum, ucunu yavaşça içeri bastırırken kasılmasını izliyorum.

Siktir, evet.

Acele etmeden parmağımı daldırıyorum, sonra rahatlayana ve başparmağımın tamamı için hazır olana kadar geri çekiyorum. Onu becerirken ileri doğru bastırıyorum, sonunda tamamen kıcına gömülene kadar yavaşça dar deliğine daha da batıyorum.

Çılgılık atıyor, amcığı beni sıkıştırırken kıcı da

Be

n. Parmağımı yavaşça içeri sokuyorum, diğer elimi kalçalarını tutmak için kullanıyorum.

Aletimle aynı ritimde amına giriyordum, taşaklarım sıkıca yukarı çekiliyordu.

Çok yaklaştım.

Kalçalarımı ileri doğru savurarak başparmağımı son bir kez daha kıcının derinliklerine sokuyorum ve patlıyor, sırtı kamburlaşıyor, parmakları çarşafı kavıyor, o kadar sert boşalıyor ki ıslaklığını karnımda hissedebiliyorum.

İnliyorum, alnımı sırtına dayıyorum, bedenimi onun üzerine katlıyorum, kendimi onun içine boşaltıyorum, amının dar duvarları taşaklarımdan her damlayı sağlıyor. Çok açgözlü, hepsini istiyor.

Tamamen tükenene kadar kalçalarımı yavaşça sallamaya devam ederken kelimeleri bile oluşturamıyorum ve sonra yatağa yığılıyoruz. Ondan çekiliyorum

nazikçe ve bakışlarımı, d llerimin onun güzel küçük amc ğ ndan kalın kremsi bir karmaşa içinde s zdiğı yere indiriyorum, gözlerim bu manzara karşısında parlıyor. Parmaklarımla toplayıp tekrar içine itmek için açıklanamaz bir dürtü duyuyorum.

"Bana be  dakika verin ve bunu tekrar yapalım," diyorum nefes nefese.

Viv sırtıyor. "Tekrar bu kadar çabuk kaldıracabileceğinden emin misin? Tek seferlik bir erkeksen sorun değıl. Seni yargılamayacağım."

Kaşlarım kalkıyor. " yle mi? Neden tekrar sikime tırmanıp  ğrenmiyorsun?"

Ayağı kalkıyor, mavi gözleri kararlılıkla parlayarak kucağıma oturuyor ve sonra eğılip meme ucumu yalıyor.

"Pekâlâ, bakalım ilk kim pes edecek *All-Star*?"

1

viv

Yeni Yıl, Aynı Saçmalık

Şimdi

Mükemmel bir Cuma gecesi anlayışım, birinci sınıftan beri giydiğim yıpranmış Smashing Pumpkins tişörtünü giydiğim bir gecedir. Lise yıllarımda, yatağımda, en sevdiğim battaniyenin altında, SweeTarts atıştırırken kült bir klasik korku filmi ya da doksanlardan bir romantik komedi izliyordum.

Beni yanlış anlamayın, iyi bir partiyi her kız gibi ben de severim ama ben dışa dönük bir ev insanıyım. Uzun süre insanların arasında kaldıktan sonra yeniden şarj olmam gerekiyor ve bunu yapabileceğim en iyi yer de yatağımın konforu ve sevdiğim her şeyle çevrili olmak. Evde duygusal olarak çok zor geçen bir Noel'den sonra, *umutsuzca* yeniden şarj olmaya ihtiyacım var.

Tükendim. Evde sürekli bir kaosla çevrili olmaktan tamamen bitkin düştüm ve hayatımın şu anki durumuyla, bir süre daha hiçbir şey normal olmayacak gibi görünüyor.

Normali arzuluyorum. Tipik rutinime açlık çekiyorum. Dersler, ev ödevleri ve en iyi arkadaşım Hallie ile birlikte *Paranormal Caught on Camera'nın* tekrarlarını izlemekle dolu günler. *Spaced Out* adlı podcastimizin bölümlerini kaydetmek, dünyanın bilinmeyen gizemlerine dalmak. Gecelerimi daha da küçük olan yataktanemdeki küçük masamda, dizüstü bilgisayarımın başında

Bazen içinde kaybolmak istediğim kurgusal bir dünyaya kalbimi ve ruhumu katıyorum.

Orleans U'daki günlük hayatımın rahatlığını ve aşinalığını özleyorum.

Ama orada bile işler değişti. Birkaç ay boyunca onun *baharatlı öğretmeni* olduktan ve ilk dönemin sonunda ilişkilerinin gerçek olup olmadığı konusunda çılgına döndükten sonra, Hallie sonunda arkadaşımız Eli'nin ağabeyi Lane'e karşı olan hislerini itiraf etti ve neredeyse *sonsuz kadar* ona aşık oldu. Neyse ki Lane de en az onun kadar Hallie'ye takıntılı ve artık ikisi resmen bir çift ve o kadar aşıklar ki mide bulandırıcı. Cidden, midem sanki bir kilo SweetTarts'ı tek başıma yemişim gibi hissediyor.

Beni yanlış anlamayın, onun için çok mutluyum. O benim dünyadaki en iyi arkadaşım ve tanışabileceğiniz en saf kalbe sahip. Tüm evreni ve daha fazlasını hak ediyor ve başlangıçta Lane'e yüzde yüz inanmamış olsam da, şimdi onun Hallie'ye sadece onun yapabileceği şekilde bakacağını biliyorum. Ve demek istediğim... *Eli*'in bile artık ciddi bir kız arkadaşı var, Ari. Bence o da harika.

Bu da beni bir pringle kadar bekar bırakıyor.

Benim için sorun değil. Sadece... çok fazla değişiklik var. Başım sanki her şey saatte yüz mil hızla dönüyormuş gibi hissediyorum ve hayatım için tutunmaya çalışıyorum.

Özellikle de üç gün önce annemin işini kaybettiğini öğrendiğimden beri. *Tekrar söylüyorum.* olan bu değil.

Sadece bu yıl en az beş kez gerçekleşmişken değil.

İşin beni tamamen altımdan çeken kısmı ise, Noel'in ertesi günü marketten eve geldiğimde ön kapıya iştirilmiş parlak kırmızı damgalı bir tahliye tebligatıyla karşılaşmasaydım annemin işini kaybettiğinden bahsetmeyecek olmasındı. Bu da demek oluyor ki, bu dönem yurt masrafları için biriktirdiğim her bir kuruş?

Puf. Gözlerimin önünde duman gibi yükseldi.

Tahliye edilmemesi için annemin ev sahibine gitmesi gerekecek. Ve şimdi yine işsiz olduğu için, tekrar işe girene kadar kirasını karşılamam gerekecek.

Kampüse döndüğümde ne yapacağıma ya da nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yok. Tanrıya şükür okul harçlarım bursum tarafından karşılanıyor, ama barınma ve yaşam masraflarım? Evet, hepsi benim sorumluluğumda.

İç çekerek dizlerimi göğsüme çekip çenemi üstüne koyuyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Çoğu üniversite birinci sınıf öğrencisi sadece notları, hangi kız öğrenci birliğinin bir sonraki mikseri düzenleyeceği, en iyi alkolün nerede servis edileceği ve bir sonraki ilişkilerinin kim olacağı konusunda endişelenmek zorundadır.

Keşke hayatım bu kadar kolay olsaydı. Keşke endişelenmem gereken tek şey bunlar olsaydı, ama böyle bir lüksüm yok ve çoğu zaman bunu olduğu gibi kabul ediyorum. Bazen yükün çok ağır geldiği ve omuzlarımın baskıdan çökecekmiş gibi hissettiği bu gibi anlar dışında.

"Viv?"

Bakışlarım oturma odasının girişinde duran anneme kayıyor; küçük bedenine oturan koyu yeşil kalın bir hırkaya sarınmış, gözleri şişmiş, saçları günlerdir yıkanmadığı için düğümlenmiş ve yağlanmış. Eskiden olduğu kadının hayaleti gibi. Sanki babam öldüğünde ondan çok şey götürmüş gibi.

"Neyin var anne?" Çoktan koltuktan kalkmış, en sevdiğim battaniyemi yıpranmış minderin üzerine bırakmış ve ona doğru ilerliyordum. Noel için evde olduğum süre boyunca, bir yandan onunla ilgilenirken bir yandan da daireyi temizlemeye ve kontrol altına almaya çalışıyordum. Her gün banyo yapmasını, en az bir öğün yemek yemesini, vitaminlerini gerektiği gibi almasını sağlamaya çalışıyorum.

Dudaklarını gülümsemeye benzer bir şekle sokmaya çalışırken burnunu çekiyor. "Sadece sana söylemek istedim... teşekkür ederim. Her şey böyle olduğu için üzgünüm tatlım. Daha iyi olmak istiyorum, gerçekten. Sadece... Artık hiçbir şey doğru gelmiyor. Kendim gibi hissetmiyorum ve babanı çok özlüyorum."

Başka bir şey söyleyemedi onu kollarıma çekip sıkıca sarılıyorum ve mırıldanıyorum: "Sorun yok anne. Saçını taramaya ne dersin? Sana yeni pijamalar alalım mı? Eminim bu seni daha iyi hissettirecektir."

Omzuma doğru başını sallıyor, ben de geri çekiliyorum ve şu anda hissettiğim en son şey olmasına rağmen parlak bir gülümseme yapıştırıyorum.

Onu bu şekilde görmekten nefret ediyorum. Çocuk olmam gerekirken ebeveyn olmaktan nefret ediyorum. Ama bu artık benim gerçeğim.

Telefonum kanepede üçüncü kez çalarken ona "Sen odana git, ben hemen geliyorum," diyorum.

Yatak odasının kapısında gözden kaybolduğunda, telefonumu kolumdan alıp açıyorum ve Hallie'nin mesaj dizisini açıyorum

gönderildi.

Hallie: Tamam, en sevmediğin kişinin evinde olduğu gerçeğini görmezden gelelim, ama yarın NYE Viv ve yeni yıla en iyi arkadaşınla girmen gerekiyor!

Hallie: Parti Reese'in ailesinin kulübesinde ama çok eğlenceli olacak ve söz veriyorum ikinizin arasında en az bir metre mesafe bırakacağım. Pinky yemin ederim.

Hallie: Eğer otuz saniye içinde bana cevap vermezsen seni FaceTime'layacağım ve evet diyene kadar seni bırakmayacağım.

□

□ □

Gülerek gözlerimi deviriyorum, tam o sırada telefonum gelen bir FaceTime ile elimde titremeye başlıyor. Ekranı kaydırıp cevap veriyorum.

Bir saniye sonra Hallie'nin koyu renk, kıvrıkcık saçları ortaya çıkıyor, minik mor uzaylı kafalarıyla süslenmiş neon yeşili bir saç bandıyla geriye doğru toplanmış. Kendine özgü, ilginç tarzı onda her zaman sevdiğim bir şeydi, kendini ifade etmekle ilgili hiçbir sorunu yoktu.

"Telefonu o kadar hızlı açmış olmanı görmezden geleceğim - zaten elinde olduğu belliydi." Burnunu çekiyor, kara kaşlarını kaldırıyor. "Ve seni *çok* özlediğim gerçeğine odaklanacağım. Yüzünü görmek bunu daha da kötüleştiriyor."

Lane'in arka planda kıkırdadığını duyabiliyorum, ardından Hallie onu kaburgalarından dirseklerken bir "oof" sesi geliyor.

"Ben de seni özledim uzay bebeğim," diyorum ona, koridorun duvarına yaslanarak. "Orada işler nasıl?" Annemle ilgili baskı ve stresi hissetmiyor olsaydım bile kampüse, Hallie'nin yanına dönmek isterdim. Onunla birlikte olmak beni mutlu ediyor. Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirliyor, gözleri Lane'in kamera dışında oturduğunu bildiğim tarafa kayıyor. "Her şey... iyi. Gerçekten iyi. Hatta harika bile diyebiliriz, gerçekten." Yanaklarının doğal pembeliği kızarıırken daha da derinleşiyor.

Kız düzenli olarak D alıyor ve bunu yüksek sesle nasıl konuşacağı hakkında hiçbir fikri yok.

"Bunu duyduğuma sevindim, Hal." Sesimi alçaltarak sessizce, "Kampüse dönmek için sabırsızlanıyorum. Burada halletmem gereken birkaç şey daha var, sonra geri dönebilirim."

Hallie bir elini dağınık saçlarında gezdirirken inliyor. "Viv, en uzun süre ayrı kaldığımız an olduğuna eminim... Bilmiyorum, üçüncü

Sınıf mı? Lütfen, lütfen, tüm görkemli Kocaayak sevginizle birlikte, Reese's'teki NYE partisine gelir misiniz?"

Adını duymak bile midemi bulandırıyor. Hiç kimse, ama kesinlikle *hiç kimse*, birlikte geçirdiğimiz geceyi bilmiyor ve ne zaman onun yanında olsam, sanki bir bombanın patlamasını bekliyormuşum gibi hissediyorum. Aptalca çekici, gülünç derecede çekici ve daha da sinir bozucu Reese Landry şeklinde.

Kampüsteki en büyük oyuncu ve Orleans U'nun all-star yakalayıcısı olduktan sonra MLB'ye gidiyor olması, her kızın ağzını sulandıracak kalçalarıyla, şey... bu, kendilerini ayaklarına atan kızlara yardımcı olmuyor. Tipik zengin playboy kişiliği. Her şey ona parlak, gümüş bir tepside sunuluyor.

Ona dikkat ettiğimden falan değil. *Kesinlikle* vermiyorum. "Hallie, seni seviyorum. Sevdiğimi biliyorsun ama o çocuğa da aynı derecede katlanamadığımı biliyorsun. Onun bu dünyadaki yaşam amacı beni kızdırmak."

Gülüyor. "Dürüst olmak gerekirse, haklı olabilirsin. Senin hakkında çok konuşuyor." Kalbim aptal bir hain gibi hızlanıyor. "Ama cidden, sadece biz, Eli, Ari ve tabii ki Grant olacağız. Takımdan birkaç kişi daha olacak, diyor Lane. Yeni yıla girmenin sakın ve eğlenceli bir yolu ve bunu sensiz yapamam."

Dudağımı çiğnerken gözlerim annemin odasına kayıyor. Henüz onu terk etmem için hazır olup olmadığını bilmiyorum ve şimdi ev sahibini idare etmek gibi yepyeni bir sorun var ve ayrıca gelecek haftadan sonra yaşayacak bir yerim yok.

"Bilmiyorum. Burada çok işim var. Sadece... Seni sonra ararım, tamam mı?"

İsteksizce başını sallıyor ama telefonu kapatmadan önce beni durduruyor. "Viv? Benimle her şey hakkında konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Ne olursa olsun. Her zaman burada olacağım ve seni seviyorum."

"Teşekkürler, Hal. Ben de seni seviyorum." Annemin yatak odasına giden kapıya doğru yürümeden önce telefonu hızla kapatarak Bitir düğmesine basıyorum. Yeni yıla arkadaşlarımla birlikte girmek *istiyorum*. Sadece bunu nasıl gerçekleştirebileceğimi bulmam gerekiyor.



REESE LANDRY İĞRENÇ DERECEDE ZENGİN.

Özel jeti olan, yat tatili yapan, Met Gala'ya katılan türden bir zengin. Gerçek Ev Kadınları'nın lüks yaşam tarzları onun ve ailesinin yanında hiç kalır.

Bu gerçeğin zaten farkında olmadığımın değil, ama ailesinin tatil evlerinden yalnızca *biri* olarak hizmet veren gösterişli büyüklükteki "kulübesinin" ön kapısından içeri girerken, bunu görmezden gelmek imkansız.

Üç katlı bir malikane yüzünüze çarptığında değil. Rustik yapsanız bile bir malikane *yine* de malikanedir. Kulübe, kütüklerden yapılmış bir evdir. Bu kulübe değil.

Tanrım, neden buradayım ki?

Hallie'nin beni buna ikna etmesine asla izin vermemeliydim. Annemi yerleştirdim ve onun ısrarı üzerine parti için sıvışabildim, ama şimdi daha eşikten geçmeden büyük pişmanlıklar yaşıyorum.

Ön kapı arkamdan kapanırken bir sıcaklık çarpıyor, ağır kapının sesi odanın köşelerindeki büyük hoparlörlerden yükselen müzikle hareket eden bedenler denizinde kayboluyor.

Küçük, *samimi* bir parti için çok fazla, görüyorum. Bu adamların hayattan daha büyük bir şey yapmaktan aciz olduklarını bilmeliydim.

Tipik Reese. O "abartılı" nın tanımı.

Affedersiniz ve özür dilerim diye mırıldanarak kalabalığın arasından mutfığa doğru ilerliyorum, sonunda tanıdık bir yüz görene kadar rastgele insanları ayırıyorum.

"Grant!"

Başını bana doğru çeviriyor ve kollarını açıp beni kollarının arasına çekerken dudaklarında rahat bir gülümseme belirliyor. Temiz kokusu etrafımı sarıyor ve içimden inliyorum.

Koyu sarı saçlar, yontulmuş çene, gülümsediğinde her zaman ortaya çıkan sevimli gamzeler.

Neden Grant'ten etkilenmeyeyim ki? Tatlı, çekici, sessiz Grant.

Çok seksi ve bunu görmezsen kör olursun. İnan bana, görüyorum. O sadece... bana göre değil, sanırım. Tabii ki Lane'in iyi ve düşünceli arkadaşından etkilenmezdim.

"N'aber güzelim? Bu gece gelmeyeceğini sanıyordum," diyor ve elindeki kırmızı Solo bardağı dudaklarına götürüp bir yudum alıyor.

"Ben de öyle. Bugün erken saatlerde karar verdim. Küçük bir buluşma olacağını sanıyordum. Burası kampüsün yarısı gibi görünüyor."

Gözlerim tekrar insan kalabalığına kayıyor ve bu aptalca büyüklükteki evde bile nasıl bu kadar çok insan olduğunu merak ediyorum.

"Evet, Reese'i bilirsin." Kıkırdıyor.

Ne yazık ki onu çok iyi tanıyorum. Hem de çok iyi, ama bu küçük bilgiyi kendime saklıyorum.

Onunla tanıştığım ilk gün, tam olarak nasıl bir adam olduğunu anlamıştım. Havalı, ukala, etrafı sürekli kadınlarla çevrili. Zengin bir fuckboy gördüğümde anladım ve o zamandan beri sürekli bir didişme hali var. Çoğunlukla benim , çünkü bir ipucu alamıyor.

"Görünüşe göre bunlardan birine ihtiyacın var." Önümde kırmızı bir fincan beliriyor ve onu elime alıyorum, burnuma sinen güçlü alkol kokusuyla kırıyorum. Bu gece bir parti havasında değildim ama belki de hayatımın şu anda içinde bulunduğu boktan durumu bir geceliğine de olsa unutmak için *tam da* ihtiyacım olan şey bir partiydi. Kampüse döndüğümde evsiz kalmadan önce... ve muhtemelen yakında üniversite terk olacağım.

Hiç vakit kaybetmeden büyük bir yudum alıyorum, sıvı boğazımı yakıyor ve hemen gözlerimi sulandırıyor. Arabada sürdüğüm maskara da buraya kadarmış.

"Tanrım, Grant, bu da ne böyle, akü asidi mi?" Sonunda nefesimi topladığımda kekeliyorum. "Tadı bok gibi."

Kaşları sallanıyor. "Benim gizli tarifim. Ateş yutmak gibi ama işi çabuk bitiriyor. Güven bana."

Dilimde kalan tat vücudumda bir ürperti yaratıyor ve bu noktada onu neredeyse her şeyle yıkamak istiyorum. Bu kesinlikle korkunç, ama umalım ki ne kadar hızlı çalıştığı konusunda yanılmıyor olsun.

"Teşekkürler, sanırım? Hallie'yi gördün mü?"

"O ve Lane'i son gördüğümde ikinci kattaki bira pong masasının yanındaydılar." Kadehini tokuşturmam için kaldırıyor, ben de tokuşturunca birlikte bir yudum daha alıyoruz, ikimiz de neredeyse boğuluyoruz.

"Tanrım, bu gittikçe daha da kötüleşiyor," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Ben onları bulmaya çalışacağım. Seni sonra bulurum, tamam mı?"

Başını sallıyor ve yakışıklı yüzünde gamzeli bir sırıtışla köşede gözüne kestirdiği kıza doğru ilerliyor.

İkinci kata çıkan merdivenler de en alt kat kadar kalabalık, korkuluklara asılan, duvara yaslanıp öpüşen ve basamaklarda birbirlerine sokularak oturan çiftlerle dolu, bu da yukarıya doğru ilerlememi zorlaştırıyor. Ama bir kere çıktım mı, en iyi arkadaşım ve erkek arkadaşımı Grant'in söylediği yerde görüyorum.

"Hallie!" Ona doğru koşuyorum, sadece bu gece giydiği çok şirin kıyafete bakmak için duraklıyorum. Bu elbiseyi *kesinlikle* ödünç almam gerekecek.

Beni gördüğünde tüm yüzü aydınlanıyor, sonra kollarını boynuma doluyor ve beni o kadar sıkıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Bir an duraksıyorum ve onun kucağına gömülüyorum. Birbirimizi görmeyeli sadece kısa bir süre oldu ama son birkaç hafta zor geçti ve doğruyu söylemek gerekirse en iyi arkadaşıma ihtiyacım var.

Keşke olan biten her şeyi ona anlatabilseydim.

Ben sadece... Ailevi sorunlarım ve yurt dramamla arkadaşlarıma yük olmak istemiyorum. Ona söylemeyi planlıyorum ama şimdilik sineye çekeceğim, gülümseyeceğim ve her şey yolundaymış gibi davranacağım.

Lane ile çok mutlu.

Kış tatilinde nihayet bir araya geldikten sonra, şimdi her şeyin taze ve yeni olduğu *resmi* ilişkilerinin balayı aşamasındalar ve birbirlerine deliler gibi aşıklar. Bu yüzden onun mutluluğundan bir gram bile eksiltmek istemiyorum. Kimse arkadaşının mutluluk balonunu patlatan arkadaş olmak istemez. Buraya gelmeleri bu kadar uzun sürdükten sonra olmaz.

Hallie'yi tanıyorum, bir şeylerin yanlış gittiğini anladığı anda düzeltmeye çalışacaktır ve ben şu anda onu kendi sorunlarımla rahatsız etmek istemiyorum. Hayır, kendim halledeceğim.

"Seni çok özledim Viv!" diye fısıldıyor kulağıma müziğin içinden, sonra geri çekilip bana bakıyor. "Tamam, o kazağa taktım. Onu ödünç almam lazım!"

En sevdiğim siyah kareli Vans'ımla eşleştirdiğim kot pantolonla giydiğim sıkıntılı siyah kazağıma bakarak gülüyorum. "Çok komik çünkü ben de bu elbise için aynı şeyi düşünmüştüm! Bebeğim, harika olmuş."

Önce ona, sonra da bana baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten! Vücudun için tam anlamıyla mükemmel." Lane'e dönüyorum ve ona bir gülümseme fırlatıyorum. "N'aber aşk çocuğu?"

"Viv." Başını sallıyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme. "Sen etrafta yokken çok sessizdim."

Hallie uzanıp parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Sıkıcı demek istiyor. Sensiz kesinlikle, inkar edilemez derecede sıkıcıydı, Viv. Bu gece geldiğine çok sevindim! Bir an gelmeyeceksin diye endişelendim. Bilirsin, Reese yüzünden."

"Evet, biz-"

"Şimdiden benden mi bahsediyorsun, Viv?" Kalçalarımı kesinlikle bu şekilde sıkılamaması gereken derin, çakıllı bir ses arkamdan geliyor ve ben daha arkamı dönmeden sesin kime ait olduğunu biliyorum.

Çünkü bu ses, beni arkadan taşaklarıma kadar sikerken kulağıma duyduğum en pis şeyleri fısıldayan sesle aynı sestir.

Beni delirtiyor. Gerçekten .

Gözlerim vücudundan aşağıya, kalın yakalayıcı kalçalarına ve yontulmuş kışına uyması için yapılmış gibi görünen kot pantolona, göğsünün üzerine uzanan ve pazularındaki kasların her santimini saran kırmızı Hellcats Beyzbol tişörtüne ve yanaklarındaki iki gamzeye doğru kayıyor.

Şu aptal gamzeler.

Ve onun aptal, aptalca çekici gülümsemesi.

Ve eminim ki hiç taramadığı asi saçları. Sadece parmaklarıyla saç tellerini karıştırıp alnından uzak tutuyor.

Aptal, yumuşak, mükemmel saçları bir gece boyunca çekiştirdim ve şimdi parmaklarımın arasında nasıl yumuşak hissettirdiğini asla unutmayacağım.

Reese Landry son derece güzel ve güçlü bir sporcunun timsali ve bu bende hıçkırma isteği uyandırıyor.

Ona *her şey* kolay geliyor. Çok zengin, dünya parmaklarının ucunda ve doğal olarak her şeyde çok iyi. Ve tabii ki kızlar, eşikten adımını attığı anda tüm öz saygılarını kaybetmişçesine kendilerini ona atıyorlar.

Sakin ol.

"Vay canına, sanki çağırılmış gibisin. İblis gibi bir şey," diye mırıldanıyorum, gözlerimi ondan ayırıp duvardaki bir boşluğa bakıyorum, sonra bakışlarımı yontulmuş lavanta rengi tırnaklarıma kaydırıp sıkılmış gibi yapıyorum.

Bana dokunmasına izin verdiğim ilk ve tek sefer bir hataydı. Açıkçası, bir *daha asla* tekrarlanmayacak ve tekrarlanmayacak bir muhakeme hatası.

Hâlâ o geceyi düşündüğümü asla bilemez. Yatağa uzandığımda, azgın ve yalnız olduğumda, boşalırken dudaklarımdan dökülen şeyin onun adı olduğunu asla .

Asla.

Beni mezara kadar takip edecek bir sır.

Reese gibi adamlar kovalamacayı sever. Onlara meydan okuyacak şeyi isterler ve benimle ilgilenmesinin tek nedeni de bu. Onu reddettiğimde aşk takıntılı bir aptal gibi davranmasının tek nedeni de bu. Ama çoğu kızın aksine, oynadığı oyunu çok *iyi* biliyorum ve şaka bir yana, bu oyunu *daha iyi* oynayabilirim.

Hayal edebileceğinden çok daha iyi.

"Viv, beni aşağılamayalı çok uzun zaman oldu. Ne kadar özlediğimi unuttuğum," diyor çapkınca göz kırparak. Saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için elini kaldırdığında boynundan sarkan parlak, ince bir altın zincir görüyorum. Yeni gibi görünüyor.

Tabii ki, zengin çocuğun statüsünü göstermek için yeni mücevherlere ihtiyacı vardır.

Lane kıs kıs gülüyor ve ben de gözlerimi ona dikerek sırtışını siliyorum. Elini kirli sarı saçlarında gezdiriyor ve bakışlarımı kaçırarak Hallie'ye bakıyor.

"Lütfen buralarda takılın. Gecenizi mahvetmeye hazır bir sürü hakaretim var. Egonu birkaç kademe aşağı çekmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Biri bunu yapmalı. Bunu toplum hizmeti olarak özgeçmişime bile yazabilirim."

Gülümsemesi daha da genişler.

O imkansız biri. Yılmadı.

İki ay önce *birlikte* olduğumuz geceden beri aramız daha da gergin. O zamandan beri, flörtünü ikiye katladı ve ben de o yokmuş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum.

En pis ağza sahip seks tanrısı olduğunu bildiğim halde bu imkânsız. Ama kaçınma benim işim, bu yüzden hiç olmamış gibi davranacağım ve sonunda o odaya girdiğinde vajinamın zonklamasının durması için dua edeceğim.

"Bir içkiye daha ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum, artık boş olan bardağıma bakarak. "Siz bir şey ister misiniz?"

Hallie ve Lane reddediyor, ben de omuz silkip topuklarımın üzerinde dönerek gerginliğimi azaltacak başka bir şey .

Arka cebimde telefonumun titrediğini hissettiğimde neredeyse mutfağa varmışım ve ilk kez görmezden geldikten sonra tekrar çalması muhtemelen önemli bir şey olduğu anlamına geliyordu.

Koridorun sonuna doğru yürüyorum, sessiz bir oda bulup içeri giriyorum ve telefonu çıkarıp ekranda annemin adını gördüğümde cevap veriyorum.

"Anne? Her şey yolunda mı?"

Hoparlörden gırtlaktan gelen bir hırıltı yankılanıyor ve kadın boğazını temizliyor. "Merhaba tatlım. Ben sadece... uh, seni arayıp Ron'un sen gittikten sonra uğradığını haber vermek istedim."

Sümüklü ev sahibinden bahsedince midem bulanıyor. "Neler oluyor? Ne dedi o? Gürültülü olduğu için özür dilerim, yeni yıl partisi için arkadaşımın evine yeni geldim." En-suite banyoya doğru yürüyorum ve dışarıdaki gürültünün bir kısmını bastırmaya çalışarak içeri giriyorum.

"Oh, o kadar da önemli değil. Sadece yarın kira ödemesini yapmazsam tahliye sürecinin başlayacağını hatırlatmak için uğradı. Bana daha fazla zaman veremez. Özür dilerim, tatlım. Bunu benim için yapmanı istemek zorunda kaldığım için bile nefret ediyorum..."

Bu banyoya kusacağım. Kahretsin, yurt için biriktirdiğim parayı saklamanın bir yolunu bulmak için birkaç gün daha umuyordum, bir tür Hail Mary, ama görünüşe göre bu olmayacak.

"Tamam, biliyorum. Bunun üzerinde çalışacağım anne."

Burnunu çekiyor ve bu ses kalbime bir çatlak daha açıyor. Erken ayrıldığım için çok suçluluk hissettim ve şimdi daha da kötü hissediyorum.

"Teşekkür ederim, tatlım. Kendimi çok kötü hissediyorum Viv. Sanki hiçbir şeyi doğru yapamıyormuşum ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım seni hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyormuşum gibi. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan *nefret ediyorum*." Daha fazla burnunu çek.

"Anne, sorun yok. Lütfen kira için endişelenme, tamam mı? Ben halledeceğim. Gidip eve döneyim mi? En fazla birkaç saat içinde orada olabilirim. Orada yalnız olmandan nefret ediyorum."

"Hayır, hayır," diye beni durdurdu. "Ben iyiyim. Partinin tadını çıkarmanı istiyorum. Sadece uğradığında biraz endişelendim, o yüzden seni arayayım dedim."

Karnıma bir tekme gibi indi. Bu işi yürütmek ve para kazanmanın bir yolunu bulmak için biraz daha zamanım olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi, kesinlikle boku yedim.

"Bu hafta eve dönebilirim. Bu dönem yurttta kalmayacağım ve henüz ne yapacağıma karar vermedim. O yüzden odamı verme." Sanki ortamı yumuşatmaya yardımcı olacakmış gibi esprili bir şekilde gülüyorum. Komik değil ama gülmezsem ağlayacağım.

"Özür dilerim, tatlım. Söz veriyorum bu yıl daha iyi olacak. Daha çok çalışacağım ve her şey bizim için daha iyi olacak, tamam mı? Yeni bir iş bulmaya çalışacağım ve para biriktirmeye başlayacağım."

Yumuşak bir iç geçirdim. "Biliyorum anne. Yakında konuşuruz, tamam mı? Seni seviyorum."

Gece eve gitmeme gerek olmadığı konusunda beni bir kez daha rahatlattıktan sonra hızlıca vedalaşıyoruz ve ben de alnımı banyo kapısına dayayıp birkaç derin nefes alarak görüşmeyi sonlandırıyorum.

"Viv?"

Ses beni ürkütüyor ve neredeyse yerimden sıçırıyorum, elim düzensiz atışını durdurmak için kalbime gidiyor. Telefonum fayans zemine çarpıyor ve şimdi gerçekten görmekten korktuğum bir ses çıkarıyor. Şansıma, geçirdiğim haftadan sonra bozulmuş olacak.

Reese odanın köşesindeki masanın yanında duruyor, yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en ciddi ifade var.

"Kahretsin Reese, senin boyunda ve egosunda biri için fazla sessizsin. Tanrım!"

Yaklaşıyor, eğilip telefonumu yerden alıyor ve bana geri veriyor. Ekranın üst kısmı paramparça olmuş ama hâlâ çalışıyor gibi görünüyor ve önemli olan da bu. Arka cebime sokuyorum. "Harika. Bunu benim için sev."

"Evine ne oldu?" diyor, yanından geçmeme izin vermeyerek.

"Konuşmamı mı dinliyordun?" Alay ediyorum. "*Tabii ki, öyleydin.*"

Omzunu eğiyor. "Benim odamdasın, Viv. Havuza düşen bir kız için gömlek almaya geldim."

"Herkesin parlak zırlı şövalyesi sensin." Alaycılığımı eve göndermek için dramatik bir şekilde öğürüyorum.

Sırtısını bastırmak için dudağını ısıırıyor ve benim gözlerim doluyor. Ne zaman ona hakaret etsem, sanki ona iltifat ediyormuşum gibi davranıyor. küçücük beyninde neler olup bittiğini anlamıyorum. "Düşünmeden duramadığını biliyorum.

Yüzüme bindiğin gece hakkında konuşmak istiyorum ama soruyu saptırmayı bırak, Brentwood. Evine ne oldu?"

Bu durumla nasıl başa çıkacağımı düşünürken bir an için sessizliğe gömüldüm. Tanıdığım herkes arasında ağzı en çok laf yapan o ve tek istediğim doğruca Lane'e gidip ne olduğunu anlamaya çalışması. Çünkü Lane hemen Hallie'ye gidecek ve sonra her şey alev alacak.

Olanları kimsenin bilmemesini tercih ederim. Bir yanımda bu durumda olduğumuz için utanıyor ve mahcup oluyor, diğer yanımda ise en başta böyle hissettiğim için suçluluk duyuyor. "Bu gerçekten seni ilgilendirmez, Reese. Şimdi izin verirsen, gecemin geri kalanını eğlenmeye çalışarak geçirmek istiyorum."

Etrafından dolanmaya çalışıyorum ve o da benim adımımı yansıtarak göğsüne çarpmama neden oluyor. Kolonyasının nefis kokusunu duymazdan gelerek çenemi yukarı kaldırıp ona bakıyorum. "*Çekil.*"

"Yap beni."

Reese'in olayı bu. Düğmelerime basma, beni çok az şeyle ya da hiçbir şeyle delirme noktasına getirme yeteneğine sahip ve bu tamamen sinir bozucu.

"Söyle bana, Viv. bırakıyor musun? Hallie'nin bundan haberi var mı?"

Bakışlarım kapıya ve tekrar ona kayıyor, sonra iç çekip etraftan , bu sefer başarılı bir şekilde ve açık kapıyı kapatıp partinin sesini bastırıyorum.

"Lütfen hayatında bir kez olsun çeneni kapalı tutabilir misin?" Başımda oluşan ağrıyı hafifletmek için şakaklarımı ovuşturarak geri dönerken söylüyorum.

Tipik Reese tarzında flörtöz bir geri dönüş bekliyorum ama tek duyduğum cırcır böcekleri.

Güzel.

"Evde bir sorun var ve bu durum birikimlerimi tüketmemi gerektiriyor, bu da bu dönem barınma masraflarımı karşılayamayacağım anlamına geliyor. Yardım almaya hakkım yok, olsa bile almak çok geç olacak." Nefes vererek bakışlarımı onunkilere yöneltiyorum. "Bunu sana *söylüyorum* çünkü Hallie'nin yurttan ayrılmak zorunda kalmamın asıl nedenini bilmesini istemiyorum. Ona bu yükü yüklemek istemiyorum Reese, bu yüzden yemin ederim tek bir kişiye bile söylersen aletini keser ve bir kamışla sana yediririm."

"Aletime tekrar dokunmanı hayal ettiğim gibi değil ama duydum. Neden peki? Neden Hallie'yle konuşmadın ve Lane'le birlikte kalmadın?" diye soruyor, kaşları çatılıyor. "Bunu yaşadığını bilse ve ona hiç söylemesen aklını kaçırdı, biliyorsun."

"Çünkü yapmak isteyeceğim son şey, yeni bir ilişkisi olan ve aynı zamanda yeni erkek arkadaşıyla yaşayan en iyi arkadaşımın yanına taşınmak olur. İlişkilerinin balayı dönemini yarıda kesmek zorunda kalan bir arkadaş olmak istemem."

Başını salladı. "Evet, sanırım bunu anlıyorum. Ama yine de ona söylemen gerektiğini düşünüyorum."

Yutkunurken, her kelimedede içimde kabaran gururumu hissediyorum. Bu durumda olmaktan nefret ediyorum ve artık dünyadan sakladığım bu savunmasız, açıkta kalan yanımlı bilmesinden daha da nefret ediyorum.

Onu. Tüm insanların arasından.

"Planlıyorum ama bu arada bu sömestr nerede kalacağıma karar vermeliyim, açıkçası bu benim en önemli önceliğim olmalı."

Omuz silkiyor. "Yani, fazladan bir odam var. Benimle kal." Çenem yere düştü.

Şaka yapıyor ... Değil mi?

2

reese

Yeni Yıl, Aynı Kız

T Daha düşünmeye bile vakit bulamadan kelimeler ağzımdan dökölüverdi. Ona teklif ettiğim şeyi gerçekten düşünmek için bile. Ki açıkça evime taşınmasını teklif *önce* yapmalıydım.

Viv'den hoşlandığım bir sır değil, onu sessizce takip ettiğim de söylenemez. Ama cazibemi arttırmama ve Ekim'deki buluşmamızın tekrarını sağlamak için elimden gelenin en *iyisini* yapmama rağmen, beni tamamen dışladı. Ne kadar denediysem de. Tamamen hayalperest değilim, bu yüzden objektif olarak etkilendiğim bir kızı bana katlanamazken benimle yaşamaya davet etmenin... karmaşık olacağını biliyorum.

Mezuniyetten hemen sonra MLB'ye gideceğim bu dönem hayatımda gerçekten ihtiyaç duymadığım türden bir karmaşa. Ama boş bir odam var ve bunu ona teklif etmek işe yarayacaksa, siktir et. Pervasız ama kalpsiz değilim.

Ayrıca, benimle yaşamak yerine başka bir *yerde* yaşamayı tercih edeceğinden .

Özellikle de barda onunla eve gittiğim o geceden beri olanları düşününce.

O günden beri her gün aynı geceyi düşünüyorum.

Hakkında konuşmadığımız ve hiç yaşanmamış gibi davranmak için elinden geleni yaptığı gece. Birbirimizin yanındayken beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor ve bunu yapamadığında saçma sapan konuşmaya başvuruyor.

En iyi arkadaşlarınız birbirlerine takıntılı olduğunda böyle oluyor ve biz de gittiğimiz her yerde üçüncü teker olarak peşlerine takılmak zorunda kalıyoruz. Grant için üzülüyorum, muhtemelen dördümüzle ne yapacağını bilmiyordur.

Ondan bir kahkaha yükseliyor ve benim kaşlarım kalkıyor. "Lütfen bana şu anda ciddi olmadığını söyle? *Sen* bile o kadar deli değilsin, Reese."

Görünüşe göre öyle. Ya da en azından ne zaman onun yanında olsam bana böyle hissettiriyor.

"Kahretsin Viv, ne kadar çekici olduğumu bilmesem, bir erkeğin egosuyla gerçekten dalga geçebilirsin." Elimi saçlarımda gezdirerek duraklıyorum. "Bak, kampüsten birkaç mil uzakta bir evde yaşıyorum. İki yatak odam var, diğer oda da misafir odası sayılır. Benim yanıma taşınabilirsin. Sorunun çözülür."

"Evet, çok kolay. Senin yanına taşınırım ve tüm sorunlarım çözülür." Bunu söylerken yanakları kızarıyor ama sonra alay ediyor. "Bana evinde bir oda teklif etmenin sihirli bir şekilde seninle yatmak istememi sağlamayacağının farkındasın, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Biliyor musun, sikimi istemediğini iddia eden birine göre, konuyu çok fazla açıyorsun. Ayrıca, benden nefret eden tek kişi sensin. Diğer herkes beni seviyor."

"Doğru. Kalabalık büyük Reese Landry için ayrılıyor. Nasıl unutulabilirim ki? Orleans Üniversitesi'nin yıldızı." Çenesi titriyor. Bu noktada olmaktan ne kadar nefret ettiğini anlayabiliyorum. Onun hakkında gizli tutmaya kararlı olduğu bir şeyi bilmem.

"Dinle, ister kabul et ister etme, bu sana kalmış, ama fazladan bir odam var Viv. Ayrıca benim yanıma taşınırsan Hallie'ye nedenini söylemek ve bunu onun sorunu haline getirmek zorunda kalmazsın. Sana kalmış. İstiyorsan senindir."

Duraksıyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor, sonra başını sallıyor. "Minnettarım ama hayır, teşekkür ederim. Yarın kampüse döndüğümde bunu çözeceğim. Ben sadece... *lütfen* bir şey söyleme, tamam mı? Bütün bu konuşma hiç olmadı bile. Öteki yokmuş gibi davranmaya geri dönmek istiyorum, tamam mı?" Sanki o yokmuş gibi davranabilirmişim gibi.

Cevap vermeyince yaklaşıyor, mavi gözleri parlıyor. "Bana söz ver, Reese."

"Tabii. Tamam." Eğer arkadaşlarını karanlıkta bırakmak istiyorsa, bu onun bileceği iş ama ben bugünlük iyiliğimi yaptım.

Bununla birlikte, yanımdan geçip kapıyı açıyor ve partiye geri dönüyor.



"S.KTİR YEAH." İnliyorum, masaj koltuğunun titreşimi gergin, ağrıyan ve aşırı çalışan kaslarımı gevşetiyor. "Çok iyi hissettiriyor. Hani sikini emdirirken kadın yanlışıyla dişlerini biraz kullanır ama yine de harika hissettirir, sen de devam etmesine izin verirsin ya."

"Katılıyorum," diye ekliyor Grant sağımdan.

Lane derin bir iç geçiriyor ve eğer gözlerimi kapatmamış olsaydım muhtemelen gözlerini devirdiğini görebilecektim. "Bazen neden ikinizle arkadaş olduğumu merak ediyorum."

"Çünkü biz senin en iyi arkadaşlarınız ve kankalığımızı seviyorsun." Sırıtiyorum, bir gözümü açtığımda onun başını salladığını görüyorum. "Ayrıca, arabada Taylor Swift'i başka kiminle dinlersin ki? Bunu yalnız yaparsan garip olur."

"Egzersiz yaparken Taylor Swift dinliyorsun," diye cevap .

Tamam, doğru.

"Evet, ama bu sadece sen yaptığında garip oluyor. Erkekliğim konusunda rahatım. Ayrıca, 'I Did Something Bad'ın beni havaya soktuğunu biliyorsun. Bu benim en iyi pompam."

Bu da doğru ve o da bunu biliyor. Yapabildiği yerde bana sataşmayı seviyor çünkü bizim işimiz bu ama günün sonunda iyi günde kötü günde birbirimizin arkasındayız. Kimseyi tanımadığım birinci sınıftan beri Lane ve Grant yanımdaydı. Her zaman üçümüz vardık ve şimdi son sınıfın yarısına geldiğimizde gerçek hayat yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Gelecek yıl her şey farklı olacak. Yollarımız ayrılacak. Lane burada kalacak ya da Hallie nereye giderse onu takip edecek. Grant son sınıfta olacak, ya ben? Ben de draftta bir numara seçileceğim.

İlk seçimi kim yaparsa ona gideceğim ve dürüst olmak gerekirse? Nerede olduğu umurumda değil. Birinci lig için bir basamak olacak ve hayallerimi gerçekleştireceğim.

Çocukluğumdan beri.

"Bu hafta sonu ne yapıyoruz? Partilere gidiyor muyuz? Redlight?" Grant düşüncelerimi bölerek soruyor.

Omuz silkiyorum. "Umurumda değil, yeter ki sahip olduğum tüm bu ekstra enerjiyi yakabileyim. Sezon başlamadan önce hep huzursuz olurum."

Lane'in kaşları kalkıyor. "Bu, dans takımı kadrosunu yine sikip atacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayır." P harfi dudaklarımda patlıyor. "Münazara takımında çalışıyorum. Tartışmayı seven kızları ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Telefonum kucağımda titriyor ve tanımadığım bir numaradan mesaj geliyor.

Bilinmeyen numara: Muhtemelen hayatımın geri kalanında her gün pişman olacağım, ama son kararımı vermeden önce odayı görebilir miyim? Aslında, sana mesaj attığım için şimdiden pişmanım.

Mesajı tekrar tararken yüzümde **bir sırtıma** beliriyor. Bu yılki bingo kartımda gördüğüm onca boktan şey arasında bu kesinlikle yoktu. Vivienne Brentwood bana mesaj atıyor. Geçen gecedan sonra, bu almayı beklediğim son mesajdı.

Pardon, yeni telefon, kim?

Onu kızdırmak için hızlıca bir cevap yazdıktan sonra numarasını telefonuma kaydediyorum.

Vivienne: *göz devirme emoji* Evinde yaşamaları için birçok kızı davet ettin mi, Landry? Neden şaşırmadım?

Reese: Omuz silkiyor* Beni bilirsin, her zaman yardım eli uzatmaya hazırım.

Ya da parmak. Ya da *patlıcan emoji*

İğrençsin. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum, boş ver. Reese:

Sadece bir şakaydı Viv. Sik değil, bu kadar zorlama.

Senden nefret ediyorum.

444 Boudreaux Caddesi.

"sırıtarak kime mesaj atıyorsun?" Grant kaşlarını kaldırarak soruyor.

Sanırım şimdi onlara gerçekten aklımı kaçırmış olabileceğimi söylemenin tam zamanı. Sanki ikinci seferde anlamayacaklarmış gibi.

Yine de oldu. Burada geveze-aşk-pantolonlarıyla olmaz.

"Şey, bu konuda..." Diyorum ki, sözümü kesiyorum. Bu ikisinden asla sonunu duyamayacağımı zaten biliyorum. "Sanırım Viv benim yanıma taşınacak ve boş odamı alacak."

Hem Lane hem de Grant donakalır ve odayı ölüm sessizliği kaplar.

Zaman akıp gidiyor, onlar birbirlerine bakarken ben de ikisinin arasına bakıyorum ve sonra Grant kafasını arkaya atıp kendini kaybediyor.

Gülmekten kıpkırmızı oldu. Ağzından okunaklı bir ses çıkmıyor, sadece hırıltılar ve kelime parçaları geliyor.

"İkinizden de nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum ve dikkatimi tekrar masaj koltuğuna verip belim için yoğunluğu artırıyorum.

Lane hırıltılarının arasından, "Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyor. "*Vivienne*, senin yanında beş dakika bile duramayan kız, senin yanına *taşınıyor*. Gerçek evine. *Sen hâlâ orada yaşıırken* mi? Ona şantaj mı yaptın? Hayır, bekle, bir iddiayı kaybetti, değil mi? Kafasını çarptı ve senden nefret ettiğini unuttu mu? Amnezi mi oldu?"

Dudaklarımdan uzun bir iç çekiş yankılanıyor.

Bu ikisi. Komedyenler. Biri onlara Netflix'te özel bir program yapsın.

"Başka nereye gidebilirim ki Lane? Vivienne taşınsın diye evimden taşınmayacağım. Ciddi ol."

"Dostum, çok ciddiym," diyor, yüzünde hâlâ inançsızlık okunuyor. "Sadece şu anda neler olduğunu anlamıyorum. Şaka yaptığını sanıyordum."

Grant hâlâ soğukkanlılığını korumaya çalışırken, "Evet," diyor.

"Şey, ," diyorum ikisine de. "Henüz kesin bile değil, o yüzden kimseye bir şey söylemeyin. *Seninle* konuşuyorum Lane."

Bana parmağını çeviriyor ve gözlerini deviriyor. "Hiçbir şey söylemiyorum çünkü bu saçmalıkla hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

"Evet, tamam, her sıçtığında kız arkadaşına söylüyorsun," diye karşılık veriyorum.

"Dikkat ."

Omuz silerken dudaklarım bir sırtışı dönüşüyor. "Doğru ama. Hallie'yi seviyorum, bunu biliyorsun. O benim kızım. Ama bu benimle Viv arasında. Kim bilir, belki de yapmamaya karar verir. Her iki durumda da, ikinizin bir şey söylemesini istemiyorum."

"Elini İncil'e koy. Ama biliyorsun ki bu konuda sana bok atmaktan *asla* vazgeçmeyeceğim," diye karşı çıkıyor Grant. "O kız için kadar üzülüyorsun ki

Gerçek dışı ve seninle yaşaması? Bana sorarsan felaketin reçetesi. Dostum, *nefes* aldığında seni sertleştiren bir kızla beş ay boyunca mavi taşaklara imza attın. Ve gerçekçi olalım, *beni* becerme şansın ondan daha fazla."

"Çünkü hareket eden her şeyi beceriyorsun," diyorum ona.

"Doğru."



Gecenin ilerleyen saatlerinde ön kapım çalındığında şaşırmadım. Daha kapıyı açmadan Vivienne'in kapının diğer tarafında olduğunu anladım. Eğer yeni ev arkadaşım olma teklifimi kabul etmeyi planlamasaydı, en başta bana mesaj atmazdı. Bu da tüm gün boyunca adımlarımı hızlandırdı.

Kapının kolunu tutup kapıyı açarken dudaklarımda boktan bir sırıtış beliriyor.

Kapıyı açıp da onu kapının eşiğinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde gördüğüm anda Viv, "Lütfen bil ki, eğer başka bir seçenek olsaydı, yani eyaletler arası bir çadırda yaşamak ya da üniversitenin ilk yılını bile bitiremeden okulu bırakmak dışında başka bir seçenek olsaydı, o zaman burada olmazdım," diyor.

Gözlerim vücudunda , dar siyah tişörtünü ve asitle yıkanmış mavi jean şortunu eski, kareli bir çift Vans ile eşleştiriyor. Üzerinde doksanlı yıllardan kalma gibi görünen siyah bir gerdanlık var ve saçları neredeyse beline kadar sarkıyor.

Yemek için yeterince iyi görünüyor.

Kapıyı daha geniş açarken kolumu daha yukarı kaldırıyorum, dudaklarım sırıtıyor. "Merhaba Vivienne, seni görmek de çok güzel. Lütfen, içeri gel."

Gözlerini deviriyor ve kolumun altından geçerek evimin eşiğinden içeri giriyor.

Ona daha önce adresimi gönderdiğimde, gelmeme çok düşük olduğunu biliyordum. Benim attığım yemi yutmayacağını. Ama tanıdığım kısa süre içinde bu kız hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da

onun geri adım atmaması. Viv'in pes etme ihtimali yok. Hayır, o öyle biri değil. O çok cesur biri.

Ondan bu kadar etkilenmemin nedenlerinden biri de bu. Bu ve şimdiye kadar gördüğüm en seksi kız olduğu gerçeği, hiç şüphe yok.

Buna bir de benden nefret ediyormuş gibi davranması eklenince, sikim bunun hayatımın kovalamacası olduğunu düşünüyor.

Viv oturma odamda dolaşıyor ve geniş bulut kesitli koltuk ve sediri inceliyor, sonra kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Oturma odasında striptiz direkleri ve bira pong masaları olmamasına şaşırdım."

"Oooh, bu çok yargılayıcı, Viv."

"Ben *seni* yargılıyorum, striptizcileri değil. Seks işçilerini destekliyorum."

Sırıttıyorum. "Mhm. Sıradan bir ev, Viv. Yani... burası bir bekâr evi çünkü her zaman sadece ben vardım, ama yine de. Alanımı temiz tutuyorum ve burada parti vermiyorum. *Asla*."

"Şok edici," diye mırıldanıyor, odanın içinde biraz daha yürüyor. Parmağı seksen beş inçlik düz ekranın altındaki eğlence merkezinin kenarında geziniyor ve sonra kir bulmayı bekler gibi incelemek için kaldırıyor. Hiçbir şey bulamayacak.

"Gel, sana evin geri kalanını göstereyim." Koridora doğru başımı sallıyorum, sonra boş odaya doğru yürüyorum. O da arkamdan geliyor ve ben de onun odasının bulunduğu koridorun sonuna gelene kadar jakuzili küveti ve şelale duşu olan banyoyu, mutfak, açık mutfak, ısıtmalı havuzu ve jakuzisi olan dış alanı gösteriyorum. Kapıyı açıyorum ve kontrol edebilmesi için kenara çekiliyorum. Bakışları çıplak krem rengi duvarlarda, pelüş halıda ve duvara dayalı metal çerçeveli büyük boy yatakta geziniyor.

"Koridorun karşısında ebeveyn odası var ve burada banyo olmadığı için koridorun sonundaki banyoyu kullanmanız gerekecek."

Viv başını sallıyor, kemerli pencereye doğru yürüyüp dışarı bakarken dudağını çiğniyor. "Bu konuda o kadar soğukkanlısın ki, inanılır gibi değil. Bak, bunu yapmak zorunda olduğum için mutlu değilim, tamam mı? Köşeye sıkışmış gibi hissediyorum çünkü ikimiz de başka bir seçeneğim olmadığını biliyoruz. Olsaydı, burada olmazdım. Ama... Bunu yapmayı teklif ettiğin için gerçekten minnettarım. Durumumla kimseyi rahatsız etmekten nefret ediyorum ve kesinlikle Hallie'yi rahatsız etmeyeceğim, bu yüzden teşekkür ederim. Nedenini gizli tuttuğun ve... bilirsin, bana boş odanı teklif ettiğin için."

"Önemli değil. Benim yerim var ve senin de kalacak bir yere ihtiyacın var." Kapının pervazına yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken omuz silkiyorum. Giymeyi çok sevdiği o minicik şortlarla evimde dolaştığını göreceğim anlamına geliyorsa, bu anlaşmanın faydalarından yararlananın aslında ben olduğuma dair bir yorum yapmak istiyorum ama kaçınıyorum. Zar zor. Sanırım ilk kez bu kadar savunmasız olduğunu duyuyorum. "Beni uykumda öldürmediğin sürece, bilmiyorum... ya da başka bir şey yapmadığın sürece."

Kaşları çatılırken gözleri kısılıyor. "Beni kışkırtma ve bu bir sorun olmayacak. Ama bilmelisin ki bir cesetten nasıl kurtulacağımı kesinlikle biliyorum ve ellerimi kirletmekten çekinmem."

"Evet, ne kadar kirlenebileceğini çok iyi biliyorum Viv." Gözlerini devirdiğinde kıkırdıyorum. Sürekli flört etmemden nefret ediyormuş gibi davranıyor ama ben daha iyi biliyorum. Tıpkı onu eve götürdüğüm ve aramızdaki ilişkinin ne kadar iyi olabileceğini gösterdiğim gece daha iyi bildiğim gibi.

"Bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de... burası gerçekten güzel ve dürüst olmak gerekirse muhtemelen benim fiyat aralığımın çok dışında. Bir süredir para sıkıntısı çekiyorum ve kiranın yarısının ne kadar olduğunu bilmem gerekiyor, böylece bunun finansal olarak yapılabilir olup olmadığını anlayabilirim," diyerek imalı yorumumu geçiriyor. "Ah, ben bile bilmiyorum. Sonra hallederiz. Çok ucuz Çünkü burası aileme ait. Yurttan ne zaman çıkman gerekiyor?"

"Yarın akşam. Toplanacak ya da taşınacak pek bir şeyim yok. Mobilyalarımın çoğu okul tarafından temin edildi. Sadece mini buzdolabım ve kişisel eşyalarım gibi birkaç küçük şeyim var. Lane, Eli ve Grant'e yardım edip edemeyeceklerini soracaktım. Yani... bilirsiniz, *eğer* buraya taşınmaya karar verirsem."

Kıkırdıyorum. "Saçmalamayayı bırakıp birbirimize karşı gerçekçi olmaya ne dersin? Kalacak bir yere ihtiyacın var, benim bir odam var ve artık buranın bir parti evi ya da hayal ettiğin gibi çılgın bir seks zindanı olmadığını gördüğüne göre, taşın. Oda arkadaşım ol. Bana karşı koyamayacağın gerçeğinin, sorununu çözme fırsatını kaçırmana neden olmasına izin verme."

Dudakları düzleşiyor. "Seninle birlikte olmak için acele etmememin nedeninin sana karşı koyamamam olduğunu düşünüyorsan hayal görüyorsun. Buna *gerçekten* inanmana imkân yok mu?"

Omuz silkiyorum. "Sen söyle bebeğim. Çünkü benim çok yerim var gibi görünüyor ve şu anda çok fazla seçeneğin yok, yine de bir parçan zaten doğru seçim olduğunu bildiğin şey konusunda tereddüt ediyor."

İçindeki savaşı görebiliyorum ve gözleri yeni odasının ne olacağını tararken kollarımı göğsümde kavuşturmuş, sessizce orada duruyorum.

"Peki. Ama bil ki bunun nedeni başka bir seçeneğimin olmaması. Senden hâlâ nefret ediyorum." Kollarını benim duruşuma benzer şekilde göğsünün üzerinde kavuştururken ofluyor.

"Asla farklı bir şey hayal etmezdim, bebeğim. Gerçi yanlış hatırlamıyorsam birbirimizden nefret etmek çok daha eğlenceli."

3

Viv

Taşınma Günü

Y Aslında neyin yasadışı olması gerektiğini biliyor musunuz?
Terlemek... Ocak ayında.

Sadece Ocak ayında terlemek değil, gömleksiz, yontulmuş ve bok gibi seksi bir

Reese Landry Ocak ayında terliyor.

Bakışlarım, gövdesinden aşağıya, karnının oyulmuş kasları arasındaki çukura doğru yavaşça kayan bir ter damlasını takip ediyor.

Cidden, kimin o kadar karın kası var ki?

Kalçalarındaki siyah spor şortu o kadar aşağıya sarkmış ki neredeyse uygunsuz hissettiriyor.

Hayır, bu kesinlikle onunla ilgili şu anki düşüncelerim. "Hellooooo,

Dünya'dan Viv'e." Hallie parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor, bakışlarımı Reese'den çekerek. "Cidden, cesedinin çalındığından endişelenmeye başlıyorum. Bu konuda bir belgesel izledim ve bu tamamen mümkün. Yani... Reese'in yanına taşınyorsun. Yardıma ihtiyacın olursa iki kez göz kırp."

Hemen cevap vermediğimde, artık kıvrıcık olan buklelerini yüzünden fırçalayarak nefes veriyor. "İşte bu kadar. En iyi arkadaşımın bedenine girmiş bir sahtekâr olduğunu biliyordum. Bir uzaylının kışını tekmelemem gerekecek."

O kadar gülünç ki homurdanıyordum, kıkırdamam boğazımda takılıp kalıyor, sonra ikimiz de o kadar çok gülüyoruz ki gözlerim doluyor ve nefesimi tutmam imkansız hale geliyor.

En iyi arkadaşım çok tuhaf ve ben onun tuhaflığının her zerresini seviyorum.

O benim diğer yarım. Doğuştan *daha iyi* olan yarım. Ve böyle zamanlarda, bu vahşi, akli başında olmayan, uzaylı seven, komplo teorisyeni olduğunda, onun benim ruh eşim olduğunu anlıyorum.

Bir adamın ruh eşim olmasını sikeyim. Hayır, o benim her zaman yanımda olan en iyi arkadaşım. Hastalandığımda saçımı tutan ya da babam öldüğünde bana sarılan ve bir pislik kalbimi kırdığında parçaları toplayan kişi olan kişi. Ya da en azından kalbimi kırdığını *düşünen*.

Hiç aşık olmadım ve bir erkek yüzünden akıl sağlığımı kaybetmek için acelem yok.

Hayatımın bu önemli parçalarını ondan sakladığım için kendimi çok suçlu hissediyorum, bunu sadece onun iyiliği için yapıyor olsam bile.

Sonunda nefes alabildiğimde ona doğru dönüyorum ve ellerimi omuzlarına koyarak kocaman mavi gözlerine bakıyorum. "Hal, yemin ederim benim. Ceset kaçırma yok. Sadece benim. Yine de benim için bir uzaylıyı öldürebileceğini bilmek güven verici." Şaka yaparak konuyu saptırmaya çalışıyorum ama gözleri kısıyor.

"Viv. Cidden, bundan *emin* misin?" diye soruyor, sesi artık ciddileşmiş ve her türlü alay iması kaybolmuş.

Yalanlarım dudaklarımdan dökülmeye devam ediyor, ama... eğer bu onun mutluluğunu korumak anlamına geliyorsa, o zaman durmayacaklar. Güven verici bir gülümseme takınıyorum ve kolumu onunkine bağlıyorum. "Evet bebeğim, eminim. Bak, evet, Reese... zengin çocuğu, her şey benim elimde tavrıyla beni gezegenin sonuna kadar rahatsız ediyor ve evet, başka bir yer seçerdim, ama gerçek şu ki, onun kötü bir evi var ve bir ev arkadaşına ihtiyacı vardı. Benim de bir oda arkadaşına ihtiyacım vardı, bu yüzden mükemmel bir şekilde çalışıyor. Elbette, evet, bir ev karışıklığı olması ve artık bir yurdumun olmaması gerçekten çok rahatsız edici, ama olan oldu. Her şey mükemmel gitti. Her şey yolunda. Söz veriyorum."

Bana temkinli bir şekilde bakıyor, belli ki oyunculuğumdan ikna olmamış. "Her zaman benimle, Lane'le ve Eli'la kalabileceğini biliyorsun değil mi? Yani... Artık onun odasında benimkinden daha fazla zaman geçiriyorum."

"Her ne kadar her türlü harika cinsel deneyimi yaşamana bayılsam da, uzay bebeğim, ön sıradan bir koltuğa ihtiyacım *yok*. Yine de seni seviyorum, cidden çok seviyorum ve teklifin için minnettarım ama burada her şey yolunda gidecek. Pinky yemin ederim."

İtiraz edemeden onu kollarıma çekip kendime sarıyorum, gözlerimi kapatıp sadece ikimizin olduğu anın tadını çıkarıyorum. Son zamanlarda,

biraz az ve uzak hissediyorum ve onunla geçirdiğim bu zamanın tadını çıkarmak istiyorum.

"Seni daha çok seviyorum. Evim her zaman açık ve her zaman burada olacağımı biliyorsun Viv. Ne olursa olsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyorum Hal. En iyi arkadaşlar böyle yapar. Sen benim arkamı kollarsın, ben de senin."

Bir suçluluk duygusu kalbimi sıkıştırıyor ve bir an için neredeyse itiraf edip ona hayatımın şu anda ne kadar boktan olduğunu ve bunu ondan hiç saklamamış olmayı dilediğimi söyleyeceğim.

Bunu kendime itiraf etmek bile zor. Kendime her şeyin yoluna gireceğini söylemeye devam ediyorum ve bardağın boş tarafından çok dolu tarafına bakmaya çalışıyorum, ancak bazı günler diğerlerinden daha zor geçiyor.

Geri çekildiğimde eve dönüp omuz silkiyorum. "Yani, annesiyle babasının ödediğini biliyorum ama burası gülünç derecede harika." Şaşırtıcı demek hafif kalır. Burası bir üniversite öğrencisi için *saray* gibi. Ailesinin sadece dört yıl boyunca onun için bu kadar abartılı bir şeyin parasını ödemesi şaşırtıcı değil.

Tatil "kulübeleri" gibi üç katlı olmasa da, yine de lüksü haykırıyor. On iki ayak tonozlu tavanlar, mermer tezgahlar, pahalı avizeler. Kiler, banyo da dahil olmak üzere tüm yurt odam büyüklüğünde.

Ve banyodan bahsetmişken, bu banyoda *ısıtmalı* zemin var. Kelimenin tam anlamıyla, bu adam çoğumuzun sadece hayalini kurduğu hayatı yaşıyor.

Başını sallıyor. "Evet, öyle. Reese'in yanına taşındığına *hâlâ* inanamıyorum. Çok garip hissettiriyor."

Bir de bana sor.

Bir saniye sonra, çocuklar eve kutu taşımayı bitirip bize doğru yürüdüler. Yeni ev arkadaşım *hariç* herkesin gömlek fark ettim.

Reese'in bakışları benimkileri buluyor ve sırtarak bir sıra bembeyaz dişini ve gamzelerini gösteriyor, bu da benim hain vajinama komik bir şey yapıyor.

Belli ki lazım. Ama onunla bir daha asla, tabii ki.

Azmış durumdayım ve yapmam gereken son şey bu adamdan etkilenmek. Hayatım zaten yeterince karmaşıkken bir de sırf seksi olduğu için tahammül edemediğim bir adamla takılmayı eklemek istemiyorum. Özellikle de koridorun sonunda uyuyacak ve benim yeni, istenmeyen oda arkadaşım olacakken.

"Sanırım bu kadar," diyor Reese, ağzına bir sıvı akıtmak için su şişesini kaldırarak. "Tüm kutuları ve kitaplarını aldım. Yurttan alman gereken başka bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, hepsi bu kadar. Pazartesi günü anahtarımı yönetim ofisine teslim etmem gerekiyor ve resmi olarak taşınmış olacağım. Bu kadar çabuk halletmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim çocuklar."

"Bir dahaki sefere Redlight'a gittiğimizde bana dans ederek teşekkür edebilirsin." Grant göz kırpmıyor.

"Tamam, Kazanova, Lane ve ben de bugün senin kadar bok taşıdık," diye mırıldandı Reese, yüzünde okunamayan bir ifadeyle.

Bakışlarımın çenesinin altına inmesine izin vermiyorum. Tek ihtiyacım olan beni onu keserken yakalaması ve bunun sonunu asla duyamayacağım. Egosu gerçekten daha fazla büyümeyi kaldıramaz.

Ona dokunmanın, ten tene temas etmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamam yeterince kötü.

Bir anlık zayıflığım yeterince kötüydü ve şimdi onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Ne kadar aklımdan çıkarmaya çalışsam da o geceyi unutamamam yeterince kötü.

Grant, Reese'e "Evet ama Viv senden nefret ettiği için asla seninle dans etmez, o yüzden belki ben atışımı yaparım" diye karşılık verir.

"Öyle mi?" Reese kara kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak konuştu.

"Hepiniz saçmalıyorsunuz," diye araya giriyor Eli, gömleğinin kenarıyla alındaki teri silerken.

Lane kolunu Hallie'nin omzuna atıp onu kendine doğru çekerken başını sallıyor. "Jack'in yerine gidip pizza almaya ne dersiniz, böylece kızımı doyurabilirim, sonra ikiniz bir cetvel çıkarıp kimin aletinin daha büyük olduğunu ölçmeye devam edebilirsiniz?"

Reese, Grant'e parmağıyla işaret ederek, "O benim," diyor.

Grant gözlerini ve çalmaya başlayan telefonunu arka cebinden çıkarıyor. "Bekle, buna bakmalıyım."

Telefonu kulağına götürüyor ve hırçın bir "Alo?" ile cevap veriyor, sonra da kaldırımdan aşağı doğru yürüyüp bizden uzaklaşıyor.

Lane, Hallie ve Eli önümüzde, Lane'in aracına doğru yürüyorlardı ki Reese yanıma geldi ve başını hafifçe eğerek fısıldadı: "Bana kefil olabilir misin? Sikimin ne kadar büyük olduğunu bildiğine göre, Viv?"

"Mmm, ancak Grant'inkini de görürsem anlayabilirim. Belki de görmeliyim...?" Akıllıca geri döndüm.

Yakınlığından ya da kısık sesinden tüylerim diken diken olmadı desem yalan olur. Ama karnımın alt kısmındaki hissi sıkıca bastırıyorum ve sözlerinin üzerimde istediği etkiyi yaratmasına ya da en azından ona bunu göstermesine izin vermiyorum.

Önden koşup kolumu Hallie'ninkine doluyorum ve Reese'i ağzı açık bir şekilde geride bırakıyorum.

Sanırım benim de ona karşılık vermemi beklemiyordu.



Jack'in yerinde **hızlıca bir akşam yemeği yedikten** ve Hallie'yi uzaylılar tarafından kaçırılmadığıma ve burada kalmamın sorun olmayacağına ikna ettikten **sonra** yeni evimin ön kapısını kapatıp sürgüyü kilitliyorum.

Şimdi Reese ile yalnızım ve ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Onunla aynı yerde nasıl var olacağımı. Özellikle de isimlendirilmemesi gereken zamandan sonra.

Oturma odasına geçip kanepenin diğer ucuna, onun yanına uzanıyorum ve şakaklarıma masaj yapıyorum. Tek yapmak istediğim makyajımı çıkarmak, en sevdiğim tişörtümü giymek ve yatağa girmek.

"Ee... sarılıp film izlemek ister misin?" Reese yanımdan kayıtsızca soruyor.

Gerçekten mi?

Oturalı iki dakika oldu ve şimdiden sınırları test etmeye başladı. Sanırım şimdi onları pekiştirmek için iyi bir zaman.

"Hayır Reese, sarılıp film izlemek istemiyorum. Bu işi yürütebilmemizin tek yolu, sınırların olması gerektiğini anlamak. Bizler ev arkadaşlarıyız... aynı zamanda yanlışlıkla bir kez birlikte yatmış kişileriz."

"Bu bir hata değildi Viv." Homurdanıyor. "Hayatımın en iyi seksiydi ve lanet bir hata değildi. Böyle şeyler söyleme."

Bu itirafı karşısında bir an için nutkum tutuldu ama neyse ki hemen kendime geldim ve nasıl konuşacağımı hatırladım.

"Bu bir hataydı, Reese. Tekrarlamayacağımız bir hata. Sadece hayatım başka dikkat dağıtıcı şeyler olmadan da yeterince karmaşık olduğu için değil, aynı zamanda artık oda arkadaşı olduğumuz için. O çizgiyi bir daha asla geçemeyiz, tamam mı? Ben ciddiyim. Bu noktadan sonra, bunu anlamayı istiyorum yoksa oda arkadaşı olarak asla çalışmayacağız ve bunun yürümesine *ihtiyacım var*. Gecenin içinde geçen iki gemi olacağız. Takılmayacağız, arkadaş da olmayacağız. Biz sadece aynı yeri paylaşan oda arkadaşlarıyız, hepsi bu."

"İstediğin bu mu?" diye soruyor.

"Tek seçenek bu."

Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilirken yastık gibi alt dudağını dişlerinin arasına alıyor, o derin kahverengi gözleri benimkileri buluyor. Birkaç sessiz vuruştan sonra nihayet başını sallıyor. "Peki. O zaman sadece oda arkadaşınız."

Göğsüm rahatlıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Tamam, güzel. Bu kısmı hallettiğimize sevindim."

Kaşları çatılıyor.

"Kira hakkında kısaca konuştuğumuzu biliyorum, ama yine de bunu çözmemiz gerekiyor. Bu ay için bir şeyler toparlamak için birkaç haftaya ihtiyacım olabilir. Ne kadardan bahsediyoruz?"

Dudaklarından bir kahkaha patlıyor. Bakışlarımı ayırmakta zorlandığım dudakların aynısı. Ne zamandan beri bir erkeğin dudakları beni tahrik ediyor?

"Senden kira falan almıyorum, Vivienne."

"Oooh, tam adım. Sanırım iş demek istiyorsun." Alay ediyorum. "Ben ödüyorum *bir şey*, Reese. Senden sadaka alacak değilim." "Hayır, *almayacaksın* amına koyayım," diyerek çenesini sıkıca kapatıyor.

Bakışlarım daralıyor. Bu konuda geri adım atmayacağım. Onun oda arkadaşı olmak benim için bir şey, onun ücretsiz oda arkadaşı olmak ise tamamen farklı bir şey. Ben kendi yolumu ödüyorum. Her zaman ödedim ve şimdi de ödemeyeceğim. Ayrıca, ona ya da bir başkasına borçlu olmak istemiyorum. Ve kesinlikle onun sadakası olmayacağım. Kalacak bir yer için bile ona güvenmek zorunda olmam yeterince utanç verici.

"Seninle tartışmıyorum. Şu anda çok fazla katkıda bulunamam çünkü birikimlerimi eritmek zorunda kaldım ve olumsuzluklardan kurtulmaya çalışıyorum ama sana bir şeyler ödüyorum Reese. Senin lanet evinde bedavaya yaşamayacağım. Hayır. Kesinlikle olmaz."

İç çekerek kanepenin arkasına yaslanır. "Bak, nereden geldiğini anlıyorum. Anlıyorum. Üzgünüm ama bana kira ödemiyorsun. Doğru gelmiyor. Sen halletsen nasıl olur... Bilmiyorum, bakkaliye falan? Adil bir takas olur."

"Yüzlerce dolarlık kira karşılığında market alışverişi yapmak nasıl adil bir takas olabilir?"

Dudakları ukala bir sırıtışa dönüşüyor ve uzanıp tişörtünün eteklerini kaldırarak karın kaslarını gösteriyor. "Beni görüyor musun bebeğim? Ben MLB'ye gitmek üzere olan 1.80 boyunda bir yakalayıcıyım. Bu fiziği korumak için at gibi yiyorum."

Bakışlarım sadece bir saniyeliğine alçalıyor, sonra tekrar onunkıyla buluşmak için yukarı fırlıyor, aynı anda dudaklarımı büken bir kaş çatma. "Kıyafetlerini çıkarmaya çalışmayı bırak, Reese. Daha yeni sınırlar hakkında konuştuk."

Gözlerini devirerek gömleğini çıkarır. "Benden bu kadar için üzgünüm, biraz tenimi gösterdiğimde kendini kontrol edemiyorsun. Anlıyorum."

Yüzündeki alaycı sırıtış olmasaydı, onu gerçekten boğazlayabilirdim. "Konumuza dönelim. Kira karşılığında market alışverişi mi? Peki ya faturalar?"

"Kirayı ailem ödüyor, faturaları da ben ödüyorum."

Bunu beklemiyordum. Sorumluluğu ailesiyle paylaşması. Reese'in zengin olduğu bir sır değil. Eminim kampüsteki herkes bunu biliyordur. Ailesi petrol işinde ve bu yüzden istediği ya da ihtiyaç duyduğu her şeye sahip. Bu yüzden bu lüks evde yaşıyor ve yepyeni bir Range Rover kullanıyor. Hiçbir zaman bir şey istemek zorunda kalmadı ve bu çok açık, bu yüzden faturaların bir kısmını ödediğini duymak şaşırtıcı.

Görünüşe göre şaşkınlığım üzerimde çünkü ekliyor: "Birkaç atletizm markası için para getiren bazı sponsorluklarım var. Elimden geldiğince aileme yardım ediyorum ama buna ihtiyaçları olması gerekmiyor, o yüzden..."

Tabii ki yok.

"Tamam, yarısını ben ödeyebilirim" diye teklif ettim.

"Hayır, kamu hizmetleri benim işim. Israr ediyorum. Bakkaliye-son teklif," diyor dudaklarını sinsice eğerek.

"Peki." İç çektim. Bu konuda onunla tartışmak istemiyorum. "Market alışverişini ve ev için gerekli olan diğer şeyleri ben hallederim. Eğer istediğin özel bir şey varsa, markete gitmeden önce bana haber ver."

Bakkaliye işlerini halledebilirim, diye düşünüyorum göğsüm rahatlar. Birikimlerimi biriktirebileceğimi bilmek, küçük bir yükü alıyor.

hem de odama biraz katkıda bulunarak. Geri dönmek için bir güvenlik ağına ihtiyacım var.

"Kulağa hoş geliyor. Bu hafta antrenmanlar başlıyor, o yüzden erken çıkacağım ve muhtemelen etütle birlikte eve geç geleceğim. Ve madem... anlaşmamızdan bahsediyoruz, sözlü tacizin genellikle sikimi sertleştirse de, beyaz bayrak sallayıp evi tarafsız bölge haline getirebilir miyiz? Ben düşmanlık içinde gelişmem," diyor Reese nadir görülen bir çekingenlikle beyzbol şapkasını kafasından çıkarıp önündeki sehpa atarken. Onu şapkayla görmeye o kadar alışmışım ki saçlarının ne kadar düzensiz olduğunu unutuyorum. Ensesinde ve kulaklarının etrafında kıvrılıyor ve çok gülünç derecede seksi.

Bu kadar basit bir şeyin bu kadar tahrik edici olabileceğini kim bilebilirdi? Neden bu kadar sinir bozucu derecede seksi olmak zorunda?

İtiraf etmek fiziksel olarak acı verici olsa da... Sanırım o haklı. Ben de burada yaşarken her şeyin gergin ve garip olmasını istemiyorum. Beni sonsuza kadar kızdırsa bile. Ama burada yaşamama izin vererek ve sırlarımı kendine saklayarak bana en büyük iyiliği yapıyor. Tek yapmaya çalıştığı yardım etmekken ona karşı sürtük gibi davranmamalıyım. En azından bunu yapabilirim.

Başımı salladım. "Tamam. Evet. Sınırlara saygı duyduğun sürece bu işe yarar. Yani... harika. Her şey halloldu o zaman. Sanırım duş alıp yatmaya gideceğim. Bugün yardım ettiğin için teşekkür ederim. Ve burada kalmama izin verdiğin için." Ona içtenlikle söyledim.

"Önemli bir şey değil," diye basitçe cevap veriyor. Ama yanılıyor.
Her şey var.

4

reese

Önemli Olan Ne Kadar Sert Vurduğunuz Değil

I Ben sabah insanıyım.

Erken kalkmayı ve önce yapmam gereken işleri hallederek kendimi başarıya hazırlamayı seviyorum.

Babamdan öğrendiğim bir şey bu. Ben küçükken beni uyandırırды ve okula gitmeden önce birlikte kahvaltı yapardık. Ve toplantılar için ofise gidiyor olsa bile, birlikte geçirdiğimiz zaman asla aceleye gelmezdi. Hayatımda neler olup bittiğini gerçekten önemserdi ve bana kesintisiz zaman ayırmak için her zaman özen gösterirdi.

Çocukken onunla geçirdiğim o anlara çok değer verirdim ve büyüdükçe geleneğimizi sürdürdük. Beni daha da erken uyandırırды ve kahvaltıdan önce biraz ağırlık çalışır ya da koşardık.

Babam benim en iyi arkadaşım. Çok yakınız ve üniversite hayatımda ilk kez evden uzakta olduğum bir dönem ve lanet olsun, sabahları erken saatlerde yanımda olmasını özliyorum. Annemle hala haftada birkaç kez FaceTime yapıyoruz ama aynı şey değil.

Küçük kız kardeşim Rosie'nin de dahil olduğu aile grubumuza hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Lafı açılmışken.

Kişisine tıklıyorum ve hoparlörü kulağıma götürerek Ara'ya basıyorum. Birkaç kez çaldıktan sonra sersemlemiş, uyku dolu sesi cevap veriyor.

"Ölüyor olsan iyi olur. Bu beni seni öldürmek zorunda kalmaktan kurtarır," diye homurdanıyor. Hareket ederken örtülerin çıkardığı sesi duyabiliyorum.

"Ne? Sabah 6'da sevmiyor musun? Bugün pazartesi, küçük kardeşim. Uyanma ve güne başlama zamanı," diyorum neşeyle.

Rosie'nin neredeyse her açıdan benim tam zıttım olduğunu söylemiş miydim?

Ben notlarımla zar zor geçiniyorum, o ise bir kitap kurdu.

Ben bir sabah insanıyım ve o sabah 5'e kadar şehvetli aşk kitaplarından birini okuyor, ki itiraf etmeliyim ki sulu şeylere geldiğinizde oldukça iyi olduğunu söyleyebilirim.

Ben DEHB hastasıyım ve Rose tanıdığım en düzenli ve dakik insan. Planlayıcıları ve iPad'inde her şeyi günlük olarak kontrol ettiği tam bir programı var.

Hatırlamam gerektiğinde elime bir şeyler yazıyorum.

Küçükken sınıfta odaklanmakta zorlanırdım ve benden üç yaş küçük olmasına rağmen, ilaç kullanmadan DEHB ile başa çıkmanın yollarını araştırdı ve öğrendiği her şeyi bana öğretti.

O kız benim kalbim. Birine ihtiyacı olduğunda aradığı kişi hep ben oldum ve umarım bu hiç değişmez.

Cevap vermek yerine homurdandığında gülüyorum. "Dur tahmin edeyim, bütün gece kitap mı okudun?"

"Aslında bir randevuya gittim, teşekkür ederim." Kaşlarım kalktı. Randevulaşmak Rosie'ye göre bir şey değil.

Şu anda havalı kardeşi mi yoksa korumacı kardeşi mi oynamam gerektiğini merak ediyorum çünkü o ve benim, her kimse, kız kardeşimle vakit geçirecekse küçük bir konuşma yapmamız gerektiğini düşünüyorum.

"Okaaaaay. Bana daha fazlasını anlat."

Alay etmeden önce uzun ve dramatik bir şekilde nefes veriyor. "*Tam* bir alet. Bana sütyen ölçümü sordu, ben de ona IQ'sunun kaç olduğunu sordum."

"İşte benim kızım." Sırıyorum. "Onu dövmemi ister misin? Sinirimi atmaya ihtiyacım var. Mükemmel bir fırsat gibi görünüyor."

"Hayır, seni koca sersem. Ne yapacaksın? Ne zaman iyi gitmeyen bir randevuya çıksam New York'a uçmaya mı başlayacaksın?" Yine iç çekti.

"Senin için her yere gideceğimi biliyorsun Rosie. Ziyaret etmem gerektiğinde Landry jeti her zaman yanımda olur." O bunu biliyor ama ben her fırsatta söylüyorum.

Özellikle de Juilliard'da ülkenin öbür ucunda olduğu için. Bale için tam burslu olarak birinci sınıfta ve onunla gurur duyuyorum.

"Biliyorum. Ama bu çevre için son derece savurgan bir davranış ve buna göz yumamam." Gülüyor, sonra bir an sessizleşiyor. "Seni özledim. Sınıfımdan birkaç kızla pizza yiyordum, muhtemelen pizza yememem gerektiği halde, ama bu ne burada ne de orada - her neyse, Jack'in ve ağabeyimin her zaman üzerimde gezinmesini özlememe neden oldu."

Nefesim kesildi. "Ben *havada asılı* kalmam, Jelibon."

"Dostum, on sekiz yaşındayım ve sen bana hâlâ Jelibon diyorsun ve az önce kötü bir randevum olan birini dövüp dövmeyeceğini sordun. Kanıtlandı."

"Peki, tamam. Ama bunun tek nedeni seni seviyor olmam ve ağabeyin olarak seni korumak benim görevim. Şimdi bana dersten bahset. Nasıl gidiyor? İkinci döneme alışıyor musun?"

"Evet." Bir an duraksıyor, nefesi kesiliyor. "Sanırım tatiller beni biraz ev hasreti çektirdi. Beni yanlış anlamayın, New York'u seviyorum. Gerçekten de hiç uyumayan bir şehir ve o kadar çok güzel kitapçı var ki edebiyat cenneti. Ama... Annemi, babamı, seni, odamı ve arkadaşlarımı özledim."

O konuşurken yatağımdan kalkıp şifonyerime doğru yürüyorum ve spor salonuna gitmek için üzerime bir çift eşofman ve tişört geçiriyorum. Bu sabah Viv'in sesini duymadım, o yüzden hâlâ uyuduğunu varsayıyorum.

"Anlıyorum. Bazen ben de öyle hissediyorum ama gece gündüz senin için burada olduğumu biliyorsun Jelibon. Jete atlamamı istersen, oradayım. Tıpkı çocukken, kabus gördüğünde hep senin katında uyuduğum gibi. Şimdi daha uzakta olabilirim ama bana ihtiyacın olursa FaceTime'da otururum." Eğer zayıf bir nokta varsa, o da ailemdir. Onlar için dünyada her şeyi yaparım. Benim için yaptıkları tüm fedakarlıklar olmasaydı bugün burada olamazdım. Özellikle de beyzbol söz konusu olduğunda. Her şeyi onlara borçluyum.

"Seni seviyorum. Sabah 6'da da olsa beni aradığın için teşekkür ederim. Cehennemden randevudan eve geç döndüm, bu yüzden seni bugün daha sonra arasam olur mu?"

"Tabii ki." Kapımın arkasındaki kancadan spor çantamı ve masamdan cüzdanımı alıyorum. "Spor salonuna gidiyorum, sonra dersim var ama daha sonra evde olacağım. Sanırım bir oda arkadaşım olduğunu söylemeliyim..."

Nefesi kesiliyor. "Oda arkadaşı mı? Seksi mi?"

"Rosie," diye homurdandım. "Senin için sıcak olan tek şey çorba ve banyo suyu, unuttun mu? Bunu daha önce de yaşadık."

"Namusumu korumaya çalışmayı bırak, Reese. On sekiz yaşımdayım ve bir kadını. Ayrıca bekâretimi on altı yaşımdayken külistür bir Toyota'nın arka koltuğunda kaybettim. Korunacak bir şey kalmadı."

Cüzdanimi eşofmanımın cebine sokarken dudaklarımdan bir iç çekiş geçiyor. "Şimdi karşıdan gelen trafiğe doğru yürüyeceğim."

Rosie gülüyor ve şu anda kulaklarım kanıyor olsa da ben de gülüyorum. "Yeni oda arkadaşım bir kız. Onun hakkında her şeyi sonra anlatırım."

"Bir kız mı?" Nefes nefese kalır. "Yok artık. Aman Tanrım, bana evine bir kız taşıdığını söyleyip sonra da telefonu kapatamazsın. Bu kabul edilemez, Reese. Bekle, annemle babama söyledin mi? O senin kız arkadaşın mı?"

"Hoşça kal, Jelibon. Sonra konuşuruz. Seni seviyorum."

Üçüncü derecesini tamamlayamadan Son'a basıp kapatıyorum. Bekaret yorumunu hak etti.

Hemen telefonum, bakmadan bile onun olduğunu bildiğim bir mesajla titriyor.

Bu konuşma daha bitmedi bayım. Bu akşam ayrıntılı bir rapor bekliyorum ve sakın bir şey atlamaya kalkma yoksa seninle en az üç gün konuşmam!

Kıkırdarak yatak odamın kapısını sessizce açıyorum ve mutfaka doğru ilerliyorum. Ayak parmaklarımdan ucuna basarak ilerliyorum, ki 1.80 boyunda ve 90 kilo ağırlığında bir adam için bunu yapmak çok zor.

Viv sadece bir gecedir burada ve ben hâlâ başka biriyle, özellikle de günün yirmi dört saati sikimi içine sokmak istediğim biriyle birlikte yaşamaya alışmaya çalışıyorum.

Burada uygun görgü kurallarının ne olduğundan emin değilim.

Mutfak sessiz ve proteinimi çıkarmak için dolaba doğru yürüdüğümde Jack's'ten aldığım paket menünün arkasında el yazısıyla yazılmış bir not fark ediyorum.

Oda arkadaşın olmama izin verdiğin için tekrar teşekkürler. Kahvaltı benden. Merak etme, zehirlemedim.

... Belki. ;)

-Viv

Notu tekrar okurken dudaklarımda beliren gülümsemeyi engelleyemiyorum. Menünün olduğu yerin hemen yanında bir protein bar vardı. Onu , ambalajını yırttım

açtım ve 2 saniye içinde indirdim ve sonra fark ettim ki... Bana zeytin dalı uzattı ve lanet olsun... *Ben de kabul ettim.*



Dersler ve antrenmanlarla **geçen uzun bir günün** ardından, o gece saat dokuzu geçene kadar eve dönemedim.

Yorgun, ağrılı ve açlıktan ölüyorum, şu anda tüm evi yiyebilirmişim gibi hissediyorum. Genelde ortak alanda bir şeyler atıştırmak ya da çantama protein dolu bir şeyler koymak konusunda daha iyiyimdir ama bu sabah Viv'in notu dikkatimi dağıttı. Bütün gün aklım ondaydı ve olmaması için elimden geleni yapıyorum.

Ön kapıyı arkamdan kapatıyorum, sonra anahtarlarımı yanındaki kancaya asıyorum ve mutfığa giriyorum.

Şimdiden yapacağım hindi kıymasının hayalini kuruyorum. Kuşkusuz tadı o kadar da değil ama vücudumu gerekiyor ve bunu abur cuburla yapamam. Midem neredeyse emirle gurulduyor. Buzdolabına doğru bir adım atıyorum, açmak için uzanıyorum ve koltuk altımın kokusunu alınca duruyorum.

Kahretsin, bu rütbe. Tamam, önce duş, *sonra* yemek.

Koridorun köşesini döndüğümde, avazı çıktığı kadar bağırان ve neredeyse yerinden sıçrayacak olan Viv'le karşılaşıyorum.

Her şey o kadar hızlı geliyor ki, yüzüme doğru uçan bir yumruk doğrudan burnuma çarpmadan önce kulak zarımın gerçekten yırtılmış olabileceği gerçeğinden kurtulacak zamanım bile olmuyor.

"Fuuuuuck," diye inliyorum, burnumu tutuyorum, elimi kaplayan ıslaklığı fark ediyorum ve lanet olası kanadığını fark ediyorum.

Viv az önce Rocky'nin sağ kroşesiyle burnumu kanattı.

Lanet olsun.

Gözlerim sulanıyor ve acı burnumdan elmacık kemiklerime kadar yayılıyor. Yarın gözümün moraracağını şimdiden biliyorum. Kafamdaki kan pompalamasıyla senkronize olarak zonkladığını hissedebiliyorum.

"Aman Tanrım, Reese! Ne halt ediyorsun sen? Kahretsin, iyi misin?" Viv ağlıyor ve sesindeki gerçek endişeyi duyabiliyorum. Ancak o zaman sulu gözlerinden birini aralıyorum ve çılgınca bir hareketle kulaklığını kulağından çıkardığını görüyorum. "Tanrım... *Kanamam* var."

Yüzü hayalet gibi beyaz ve aniden tüm vücudu sallanıyor.

Kahretsin, neredeyse burnumu kırıyordu ve bayılmak üzere mi? "Üzgünüm... Kanla aram iyi değildir." Eliyle ağzını kapattı ve bakışlarını benimkilerden çekti. "Özür dilerim! Ben... sen... Kulaklığım takılıydı ve seni duymadım. *Gerçekten çok* üzgünüm, Reese. Seni davetsiz misafir sandım-"

"Viv. Bebeğim. Özrün için ne kadar minnettar olsam da, kanım yere akıp halıyı mahvetmeden önce bana bir havlu getirebilir misin lütfen?"

Elimi kaplayan kana bakıyor, sonra gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve mutfığa gitmeden önce başını sallıyor.

Bu kadar ufak tefek biri nasıl bu kadar güçlü vuruşlar yapabilir?

Bir kucak dolusu mutfak havlusuyla koridora geri dönüyor ve onları bana doğru fırlatıyor. Bazıları ayaklarımın dibine düşüyor ama birkaçı uzattığım elime düşmeyi başarıyor.

Başımı arkaya yatırıp havluyu burnuma bastırarak kanamayı durdurmak için basınç uyguladığımda "Anasını satayım," diye inliyorum. Bu orospu acıtıyor. "Beyaz bayrak buraya kadarmış, değil mi Viv? Kahretsin," diye takılıyorum.

Viv kendini savunmak için "Kadınlara öylece sinsice yaklaşamazsın Reese," diye mırıldanıyor. "Bu bir savaş ya da kaç tepkisiydi ve ben sadece... *tepki* verdim!"

Şu anda kimin daha sinirli görüldüğünden emin değilim, ben mi o mu ve burnu kanayan benim.

"Burada *yaşıyorum*, bu yüzden odama yürürken sana gizlice yaklaştığımı düşünmezdim." Duvara yaslanarak başımı geriye attım. "Ama odaya girmeden önce sana bir duman işareti vereceğimden emin olabilirsiniz."

Gözlerini deviriyor, sonra ofluyor. "Bakın, *Spaced Out* için dinlediğim derse dalmışım. Özür dilerim. Beni şaşırttınız ve ben de biraz... sınırdayım."

"Öyle mi? Bu haftaki bölüm ne hakkında?" Soruyorum çünkü gerçekten ilgileniyorum.

O ve Hallie'nin doğaüstü her şey hakkında konuştukları haftalık bir podcast'leri var. Lane kız arkadaşıyla ne kadar gurur duyduğundan bahsettikçe, tek bir bölüm olsam da her bölümü dinlemiş gibi hissediyorum.

Bunu yakında değiştirmeyi planlıyorum. Yeni oda arkadaşım hakkında olabildiğince çok şey bilmek istiyorum ve burası başlamak için uygun bir yer gibi görünüyor.

"Leprikonlar," diyor sırtarak.

Gözlerim hafifçe açılıyor ve o bunu fark ettiğinde yumuşak ve o kadar tatlı bir kakhaha atıyor ki bir an için her yerimin kanadığını unutuyorum.

Kahretsin, gülüşüne bayılıyor. Ve bugünlerde onu yeterince duymadığımı hissediyorum.

Başımı sallayarak burnuma çok fazla baskı uyguladığımda irkiliyorum. "Hayır, teşekkür ederim."

"Ah, Reese, korkuyor musun?" Dudağı sahte bir somurtmayla dışarı çıkıyor ve bakışlarım daralıyor. "ok tatlısın."

"Yavru köpekler çok şirin, Viv. Ben de ateşliyim. Ama korkuyor musun? Hayır. dm koptu mu? Kesinlikle. Dinle, ben evrenle bu şekilde dalga geçmem. ekim yasası falan. Ve kızıl saçlı küçük bir cinin beni takip etmesini istemiyorum."

Gırtlaktan ve alçak sesle attığı kakhahası havayı kesiyor ve canım çok acısa da dudağım bir sırtışa dönüşüyor.

"Demek koca bir bebeksin, anladım," diye alay ediyor. "Ama ne olursa olsun, gerçekten zgnm. Ben şiddet yanlısı biri falan değilim."

"Bunu beni zehirleyebilecek kız söylüyor," diye şaka yapıyorum. Omzum düşüyor ve bez parçasını burnumdan çekip aşağıya bakıyorum. "Kahvaltı için teşekkürler bu arada. nemli değil. Ben bir sporcuyum, çok daha kötülerini yaşadım. Bir keresinde biri kaleye doğru kayarken yanağıma bir krampon yemiştim ve on dikiş atılması gerekmişti. Çok fazla kan vardı."

Bu, bir mil uzunluğundaki listede sadece bir sakatlık, ama beni asla caydırmadı.

Beyzbol benim ruhumda var.

Vücudundan bir ürperti geçerken Viv'in burnu kıvrılıyor ve ellerini çıplak kollarında gezdiriyor. "Ahh. Pek çok şeyle başa çıkabilirim ama kan bunlardan biri değil. Filmlerde sorun olmuyor ama gerçek kan midemi bulandırıyor ve başımı döndürüyor."

"Evet, ben hayaletler, iblisler ve görünüşü göre... cinlerle birlikteyim," diye itiraf ediyorum. "Benim için zor bir hayır."

Bu şeylere takıntılı bir kız evime taşımam uygun olur. Rosie buna bayılacak.

"Bunu aklımda tutacağım. Neredeyse burnunu kırdığım için tekrar özür dilerim. Evde yalnızken araştırmalarımı minimumda tutmaya çalışacağım," diyor tembel bir sırtışla.

Duvarı iterek başımı sallıyorum. "Elbette, seni ürkütücü araştırmandan alıkoymama izin verme."

Gözleri eğlenerek parıldıyor ve dolgun dudağını dişlerinin arasına alırken başını sallıyor. "İyi geceler, Reese."

"İyi geceler, *Rocky*."

5

viv

Günde Bir Cinayet Reese'i Uzak Tutar

I Taşınalı bir haftadan biraz fazla oldu ve sonunda Reese ile yaşamının beklediğim kadar kötü kabul etmeye hazırım. Beni yanlış anlamayın, hala onunla bir yaşam alanını paylaşmaktan mutlu değilim, ama ben teklif edecek kadar çılgın olduğu için minnettarım.

Yanlışlıkla burnuna yumruk attığım gecedan beri birbirimizi neredeyse hiç görmedik. Gerçek ev arkadaşları gibi. Programlarımız tamamen farklı.

Ona o protein barını bıraktığımdan beri sabahları birbirimize kahvaltı bırakıyoruz.

Ve bu biraz... sevimli, bunu itiraf etmek bana fiziksel olarak acı verse de. Oda arkadaşı olma fikrine ısınıyorum ama hepsi bu. *Isınmak.*

Bu sabah bana çilekli yoğurt ve bir not bıraktı: "***Dün giydiğin kot pantolon mu? Şaka yapıyor olmalısın, Viv. ;)***"

Bu baba şakasını bulmak için Pinterest'te gezinmesi ne kadar sürdü merak ediyorum.

"İkinizin bütün bir haftayı birlikte geçirdiğinize ve kimsenin ölmediğine inanamıyorum," diyor Hallie bir ağız dolusu Ekşi Panç Pipeti'nin etrafında. Teknik olarak kütüphanede yemek yemememiz gerekiyor ama biz böyle asiyiz işte. "Şimdi Eli'a yirmi dolar borçluyum."

Gözlerim inançsızlıkla açıldı. "Siz ikiniz bizim üzerimize mi *bahse girdiniz?*"

Özür dilemeden başını sallıyor ve omuz silkiyor. "Yani, sen ve Reese, Viv. Birbirinize girmeden aynı odada bile bulunamıyorsunuz, hem de iyi anlamda değil."

Söylemek istediklerimi bastırmak için yanağımın iç kısmını ısırırken gözlerimi kırıştırıyorum. Reese'le sevişmek birinci sınıftaki en önemli anımdı ve o içime girmeden önce iki kez boşaldım.

Bunlar en iyi arkadaşım ile paylaşmak istediğim şeyler ama bu sır asla gün ışığına çıkmayacak. Tam olarak ait olduğu yerde saklı tutuyorum. Bu herkes için işleri gülünç bir şekilde garipleştirirdi ve eminim ki arkadaşlarımız olanları bilseydi, bunu asla unutamazdım.

Nefret ettiğimi iddia ettiğim adamla yattım... Yani, bu ondan nefret etmekle ilgili ne söylüyor?

"Tamam, haklısın. Ama..." Başımı masanın üzerine eğiyorum, karşımda oturduğu yere yaklaşıyorum. "Düşündüğüm kadar kötü değil. Şimdilik öyle. Gerçi sadece bir hafta oldu, yani hâlâ beklediğim gibi cehennemden gelen oda arkadaşı olabilir. Bunu ona söyleme, ama şu ana kadar iyi. O beyzbol için çok sık gidiyor ve ben de genellikle çalışıyorum, ders çalışıyorum ya da odamda *Haunted Homicide* üzerinde çalışıyorum."

Kitabımdan bahsedince Hallie'nin gözleri parlıyor ve ben de gülümsüyorum. Şu anda hayatımdaki tek değişmez şeylerden biri bu. Yarattığım kurgusal dünyada kendimi kaybetme yeteneği. Hiçbir şey beni bilgisayarımın başında karakterlerimle geçirdiğim bir gece kadar rahatlatmıyor. Evim gibi hissettiriyor.

Hallie ve Eli bir kitap yazdığımı bilen tek iki kişi. Henüz dünyayla paylaşmaya hazır olduğum bir şey değil. Çok kişisel, savunmasız ve ham bir parçam gibi geliyor. Ortaya çıkmaya yüzde yüz hazır olana kadar kendime saklamak istediğim bir şey.

"Nasıl gidiyor? Tanrım, Graves ve Mica hakkında daha fazla şey duymak için sabırsızlanıyorum. Yemin ederim, hala ürkütücü malikanede onlarla okuduğum sahneyi hayal ediyorum."

"İyi gidiyor, sadece şu anda biraz yavaş. Taşınmak ve kütüphanede fazladan mesai yapmaktan yazmaya pek vakit bulamadım. Bu gece cinayet tahtamı asmayı ve ikinci perdeyi biraz planlıyorum. Ama bununla gurur duyuyorum Hallie," diyorum ona, dudaklarımdan taşmak üzere olan duygu kabarmasını yutkunarak.

Ona, bunun bana kimsenin ne kadar çaresizce ihtiyaç duyduğunu bilmediği bir çıkış yolu sağladığını söylemek için.

Hallie kalemini eline aldı ve cevap vermeden önce ucunu ağzına götürdü. "*Seninle* çok gurur duyuyorum Viv. Bazen tüm bunları nasıl yapıyorsun anlamıyorum. Okul, iş ve romanın üzerinde çalışmanın yanı sıra *Spaced Out*'a ayırdığın zaman ve araştırma."

"Bu benim A tipi kişiliğim." Gülüyorum, önümdeki renk kodlu ajandayı ve son dersimizin notlarını gösteriyorum.

"Bu kadar çok çalıştığımıza göre bir kızlar gecesini hak ettiğimizi düşünüyordum. Belki bu hafta sonu ya da gelecek hafta sonu? Benim evimde mi yoksa seninkinde mi?"

Başımı salladım. "Kesinlikle. Bir sonraki bölümümüz üzerinde de çalışabiliriz. Tanrım, geçen gün neredeyse... Reese'in burnunu kırdığımı söylemiş miydin?"

Yediği ekşi saman boğazında düğümleniyor ve "Ne?" diye soruyor.

"Evet, cinlerle ilgilibir ders dinliyordum ve kulaklığımı takmıştım, koridorda köşeyi döndü ve beni gerçekten çok korkuttu. Bu bir refleksti."

Çenesi açık kaldı.

"Her yerde kan vardı. İğrençti ve kendimi gerçekten kötü hissettim. Beni korkuttu ve ben de tepki verdim."

"Vay canına. Lane'in bana bundan bahsetmediğine inanamıyorum. Gözünde gizemli bir morluk olduğunu söylemişti. Ben sadece yanlış biriyle konuştuğunu düşündüm."

"Sanırım babamın lise birinci sınıfta bana aldırıldığı savunma dersi işe yaradı. Reese 1.80 boyunda ve ağladığına eminim." Kıkırdıyorum.

Muhtemelen buna gülmemeliydim ama birazcık komikti. Ufacık.

"Tanrım, bunun olduğunu görmek için para verirdim. Dürüst olmak gerekirse, bunun olmasını çok daha önceden bekliyordum."

Nefes nefese, sahte bir suçlamayla göğsümü tutuyorum. "Ben şiddet yanlısı biri *değilim*, Hallie Jo. Tanrım. Yüzde yüz bir kazaydı. İnan bana, Reese Landry'ye vurmayı planlıyorsa, çoktan vurmuş olurdu."

O kadar yüksek sesle gülüyor ki kütüphanede şşşt sesleri yankılanıyor ve ikimiz de sessiz kalmak için ağzımızı kapatmak zorunda kalıyoruz.

"Buna ihtiyacım vardı. Tanrım, seni özledim Viv. Kızlar gecemiz için heyecanlıyım. Lane'le olmayı ne kadar sevsem de, biraz kız kıza vakit geçirmeye ihtiyacım var. Senin evinde mi benimkinden mi?"

Telefonuma baktığımda, annemden gelen cevapsız bir arama bildirimiyle ekranın aydınlandığını görüyorum. Lanet olsun. Ders kitaplarımı toplamaya başladım ve Hallie'ye "Gitmem gerek. Annemi aramalı ve İngilizce ödevimi bitirmeliyim. Bu hafta sonu için Reese'e bir sorayım. evini aramak çok tuhaf hissettiriyor ve birilerini misafir sorun etmeyeceğini varsaymak istemiyorum. Anlarsın ya? Tüm bunlara henüz alışamadım. Bu akşam sana haber veririm?"

"Kay. Seni seviyorum."

Her şeyi eski JanSport sırt çantama tıktırdıktan sonra masadan telefonumu alıp Hallie'ye hoşça kal diyorum. "Ben de seni seviyorum uzay bebeğim. Sonra mesaj atarım."

Kütüphanenin dışına çıktığımda, arama kayıtlarımdan annemin numarasını bulup kulağıma götürüyorum.

Çalıyor, çalıyor ama cevap yok. Arabama doğru yürürken bir kez daha deniyorum ama yine cevap vermiyor.

Mesajlarımı açıp ona bir mesaj gönderdim.

Selam anne, aramana cevap veremediğim için üzgünüm. Hallie ile kütüphanede ders çalışıyordum. Bunu gördüğünde beni arar mısın?

Eve doğru kısa bir yolculuktan sonra ön kapının kilidini açıp içeri giriyorum.

Tamamen sessiz, bu da Reese'in muhtemelen dışarıda olduğu anlamına geliyor.

Mükemmel. Annemden haber beklerken cinayet tahtamı hazırlamak için huzur ve sessizlik.

Doğruca yeni yatak odama yürüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Güneş batıyor ve büyük kemerli pencereler inanılmaz miktarda doğal ışığı içeri alıyor, krem rengi duvarları sıcak ışınlarla yıkıyor. Odanın kendisi de evin geri kalanı gibi büyüleyici ve Reese'in böyle bir yere sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Çoğu üniversite öğrencisi boktan, küçük bir yurttan yaşıyor ve ramen eriştesiyle hayatta kalıyor.

Benim. Ben o üniversite çocuğuyum, bu yüzden şu anda gömme dolabı ve jakuzili küveti olan bu devasa evde yaşıyor olmam hala biraz inanılmaz. Yumuşak, peluş halı. Gömme aydınlatma ve otomatik panjurlar. Sanki her şey henüz *tam olarak kafama dank* etmemiş gibi.

Bir yanımda, annem köhne, boktan iki yatak odalı dairemizde sıkışık kalmış, mücadele ederken, yurt paramı karşılayamadığım ve bu harika evde kaldığım için kendimi suçlu hissediyor.

Belki tüm eşyalarımı yerleştirdiğimde ve cinayet panomu duvara astığımda, evimden uzaktaki evim gibi hissetmeye başlayacağım.

Bilgisayarımın başına geçip müzik uygulamasını açıyorum ve en sevdiğim gruba tıklıyorum. Panom için her şeyi çıkarmaya başladığımda derin, folky ritmi hoparlörlerden geliyor. Alanı ölçmek ve ardından panoyu duvara asmak biraz zaman alıyor ama kendime zarar vermeden bunu başarıyorum.

Hazır olduğunda, liseden beri üzerinde çalıştığım kitabın olay örgüsü ve karakter organizasyonu için fotoğrafları, araştırmaları ve çeşitli etiketleri koymaya başlıyorum.

Yazar olmak, küçük bir kızken doksanlı yıllardan kalma analog bir bilgisayarda yazarak hayaletler ve geceleri ortaya çıkan şeyler hakkında hikayeler uydurduğumdan beri hep hayalim olmuştur.

O bilgisayarı hiç unutmayacağım. Babam bir gece işten eve dönerken yolun kenarında, bir çöp kutusunun üzerinde duran bilgisayarın yanından geçmişti. Birisi onu çöpün yanına koymuştu ve tamamen demode olmasına ve çok az özelliğı olmasına rağmen on iki yaşındaki benim için mükemmeldi.

Ekranın kendisi siyahtı, harfler neon yeşiliydi ve geri tuşuna her bastığımda gecikiyordu, ama o benimdi.

Onu çok sevdim çünkü bana uzun zamandır defter kâğıtlarına yazdığım hikâyeleri yazabileceğim yeni bir alan sağladı.

Hayallerimi gerçek olarak görmeme yardımcı oldu ve o bilgisayarın başına oturduğumda, uzun zamandır okuduğı hikâyeler gibi bir gün yazar olmayı uman küçük bir kız değildim. Bir yazar olan ve bir gün öykülerini herkesin okuyabilmesi için yayınlayabilmek için dua eden küçük bir kızdım.

Bugün hâlâ o kıyım. Sadece dünyadan biraz daha bıkmış ve her nefes alışımnda babamı özlüyorum.

Ve bundan önceki her gün olduğu gibi, onunla sadece beş dakika daha geçirmeyi diliyorum. Bunu dilemekten asla vazgeçmeyeceğim.

Ben lise ikideyken öldü. Yerel kağıt fabrikasındaki vardiyasından eve dönerken, sarhoş bir sürücü direksiyonu onun şeridine kırdı ve ona kafa kafaya çarptı. Çarpmanın etkisiyle öldü. Ya da en azından öyle söylediler.

Hayatım bir anda değışti. Sadece kahramanını ve en iyi arkadaşını kaybetmiş bir çocuk değildim, aynı zamanda o gün bir bakıma annemi de kaybetmiştim.

O hiçbir zaman eskisi gibi olmadı ve sadece onun yasını tutmakla kalmadım, bir parçam da onun annesinin yasını tuttu. Başlangıçta, bunu fark edemeyecek kadar kendi yasıma kapılmıştım, ancak kısa sürede onun da aynı keder tarafından yutulduğu ortaya çıktı.

Çoğu insan için zaman bunu biraz daha katlanılabilir hale getirir, ancak onun için, kendini yataktan zar zor kaldırına kadar daha da kötüye gitmiş gibi görünüyordu. İşini kaybedene kadar, sonra bir başkasını, sonra bir başkasını. İçinde araba olan bir televizyon programını bile panik atak geçirmeden izleyemez hale geldi. Kendimi bir yandan yas tutan bir ebeveyne bakarken bir yandan da diğerinin yasını tutarken buldum.

Bu sürekli bir döngü haline geldi ve ikimiz de bundan kurtulamadık.

Duygularımı bastırıp masamın üzerindeki çerçeveye uzanıyorum ve parmağımı camın üzerinde gezdiriyorum. Babamla dokuz yaşındayken ilk baba-kız dansımızda çektiğimiz bir fotoğraf. Fotoğraf zamanla solmuş ama ben hala dün gibi hatırlıyorum. Kendimi prenses gibi hissettiğim en güzel mor elbiseyle ayaklarının dans ettiğimi hâlâ hatırlıyorum. Beni dans pistinde döndürdüğünde kıkırdamıştım.

"Seni özledim, baba," diye fısıldıyorum, masaya geri koyuyorum. "Her zaman."

Keder asla azalmayan bir duygudur. Farklı şekillerde ve biçimlerde sürekli oradadır, ne kadar zaman geçerse geçsin, hala acı çekeceğinizi hatırlatır.

Sonraki bir saatimi zihnimi meşgul etmek ve üzüntümün beni ele geçirmesini engellemek için her şeyi tekrar cinayet panoma yerleştirerek geçiriyorum. Her zamanki gibi duygularımı gömüyorum çünkü dağılacak zamanım yok. Ne şimdi, ne de sonra. Bu yüzden gerçekten iyi olduğum şeyi yapıyorum... dağınık değilmişim davranıyorum.

Öyle değilmiş gibi hissetseniz bile her şey yolunda gidiyormuş gibi davranmak.

"Tamam," diyorum kendi kendime, arkama yaslanıp tüm tahtayı bir nefes alıyorum. Konu noktalarını birbirine bağlayan parlak kırmızı ipler olması gereken yere geri döndü ve şimdi tek yapmam gereken hikâyenin ikinci kısmıyla uyumlu olduğundan emin olmak. Bunun üzerinde o kadar uzun süredir çalışıyorum ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve şimdi karanlık pencereimin dışında bir battaniye gibi duruyor. Siyah, mürekkep gibi

karanlık.

Günün en sevdiğim saati.

En son olay örgüsü noktalarımı sabitlemeye çalışıyordum ki aniden yatak odamın kapısı açıldı ve Reese içeri daldı, üzerinde kalçalarına inanılmaz derecede sarkan beyaz bir havludan başka bir şey yoktu. Sırılsıklamdı, göğsünden, gövdesinden ve bacaklarından yere su damlıyordu. Belli ki duştan yeni çıkmış, ama *neden* yarı çıplak odamda?

Ona daha neler olduğunu ve neden maraton koşmuş gibi nefes nefese kaldığını sormadan, "Pembe şişede ne var?" diye bağıyor. Duşta mı?"

Pembe şişe mi?

Ne?

Kaşlarım çatıldı. "Öncelikle, neden halımın üzerinde su birikintisi yapıyorsun ve merhaba... kapı çalma diye bir şey duydun mu? Tanrım, daha iki hafta önce sınırlar hakkında konuşmuştuk, Reese!"

Beyaz bayrak, Viv. Beyaz bayrak. Düşünebilirsin ama söyleyemezsin. Woosah.

"Viv, Tanrı aşkına, lütfen daha sonra beni azarla. Pembe şişe. Söyle bana, şimdi," diye homurdanıyor.

"Hayır, bunu şimdi konuşamayız. Sınırların olmasının bir sebebi var."

Havluyu daha sıkı kavriyor, havlu hafifçe gevşeyince ağzım kuruyor.

Tanrım. Neden bu kadar aptalca ateşli?

Bu insanlığa karşı işlenmiş bir suçtur. Gerçekten. Ona benzeyen yarı çıplak bir adamla aynı odada olmak ve dokunmanıza izin vermemek. Ve gerçekten bakmamalısın bile.

Göbek deliğinin altındaki, gezegendeki en iyi penis olduğunu bildiğim şeye giden küçük kıl parçasında. O kadar sinir bozucu ki siki bile mükemmel.

"Viv. *Lütfen* odaklan," diye yalvarıyor Reese, sesi bir perde yükseliyor. "Duştaki pembe şişenin içinde ne olduğunu bilmem gerek, hemen. Şimdi."

"Um... peeling vücut yıkama? Sanırım mı? Yani, tam olarak hatırlayamıyorum ama neden kendi banyonda değil de benim banyomda duş alıyorsun-"

Acı dolu bir iniltiyle sözümü kesti. "Bak, şimdi söyle bana, içinde ne varsa... sikimi düşürecek mi?"

"*Ne?*" Çılgılık atıyorum. "Ne demek düşmek?"

Bir duraksama oluyor ve sonra iç geçiriyor, boştaki elini ıslak saçlarında gezdirerek yüzüne doğru itiyor. "Öyle mi?"

Kafam çok karıştı.

"Neden aletinin düşmesinden endişeleniyorsun ki? Bekle, neden duş ürünlerim hakkında endişeleniyorsun ki? Bu sadece bo-" Sonra kafama dank etti.

Neden paniklemiş bir ifadeyle önümde duruyor ve bana aletinin düşüp düşmeyeceğini soruyor.

Gözlerim büyüdü ve inledim, "Hayır. Hayır, Reese. Bana yapmadığını söyle."

Yüz ifadesi hafifçe değişiyor, neredeyse... suçlu bir ifade geçiyor yüzünden.

"*Mastürbasyon* yapmak için benim vücut yıkayıcımı mı kullandın?" Kekeledim. "Şu anda ciddi misin?"

Kahretsin. Şimdi Reese'i duşta hayal ediyorum, içeride dururken buhar camı buğulandırıyor, bir eli duvarda ağırlığını koruyor, vücut yıkamamın kokusuyla sikini okşuyor, yüzü zevkle şekil değiştiriyor.

Hemen kes şunu Vivienne.

Şimdi oldum.

"Siktir, şu anda sikim karıncalanıyor. Ve iyi anlamda değil. Sanırım düşecek, Viv. Bu ciddi bir durum. Sikim düşemez. O benim en iyi özelliğim."

Bakışlarım havlunun altındaki belirgin şişkinliğe düşüyor ve yüzüne geri götürmeden önce sadece bir saniye oyalanmasına izin veriyorum. "Mastürbasyon yapmak için *benim* vücut yıkayıcımı kullandığına inanamıyorum. Belki de sakin düşmeli. Hak ettiğini buldun."

"Özür dilerim, tamam mı? Kahretsin! Gözüme sabun kaçtı ve bir şeye uzandım." Bir ayağından diğerine kayıyor, sonra elini şişkinliğe götürüp düzeltiyor. Bakmamaya *çalışıyorum*. Gerçekten bakıyorum.

İzcinin onuru.

"Annemi aramalı mıyım? Sağlık sigortamı bile bilmiyorum. Kahretsin, bu çok kötü" diye mırıldanıyor.

Gözlerimi devirmeden ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmadan önce birkaç vuruş daha acı çekmesine izin verdim, çoğunlukla tişörtümün ince kumaşından çıkan sertleşmiş meme uçlarımı görmemesi için.

Onu cesaretlendirmeme gerek yok. Sınırlar.

Sınırların bir nedeni var, şu anda sınırları siktir et demek istesem bile.

"Sakin ol. Aletin düşmeyecek, Reese. Sadece git yıka ve dursun. İçinde nane var. Muhtemelen bu yüzden karıncalanıyor."

Yüzünü bir rahatlama kaplıyor. "Emin misin? Gülmeyi kes, Viv. Bu hiç komik değil. Benim aletim önemli."

"Elbette öyle. Yani, yüzde yüz değil, ama sanırım göreceğiz, değil mi?" Sırıtiyorum.

Bu biraz tatmin edici. Kullanmak için benim vücut yıkayıcımı seçmiş olmasından bahsetmiyorum, aslında penisi düşecek diye paniklemiş olmasından bahsediyorum.

Koşarak odamdan çıkıyor ve banyonun kapısının çarparak kapandığını duyuyorum, ben de onun tekrar içeri girdiğini duyana kadar cinayet tahtamı bitirme görevime geri dönüyorum.

Yüzümü ona döndüğümde hala gömleksizdi. Ama şimdi gri bir eşofman altı giyiyor. Calvin'lerinin siyah bandı üstten görünüyor ve saçını kurulamak için bir havlu kullanıyor.

"Sanırım aletini kurtarabildin?" Ben soruyorum.

Sırıtiyor ve başını sallıyor, bu sırada üzerime su damlacıkları sıçırıyor. Geri çekilip ellerimi havaya kaldırıyorum. "Tamam, tamam, dur! Tanrım, çok sinir bozucusun."

"Evet, aletim tamamen güvende. Benim için kontrol etmek ister misin?"

"Sen ." İpucunu anlayıp gitmesini umarak tahtaya geri dönüyorum ama tabii ki o kadar şanslı olamayacağım. "Neden kendi banyonda değil de benim banyomda duş aldığına hiç cevap vermedin. Sınırlar, hatırladın mı?"

"Duşum doğru akıyor, bu yüzden tesisatçı gelene kadar seninkini kullanmak zorundayım."

Neşe. Daha fazla paylaşım. Tam da şu anda ihtiyacım olan şey.

"Ummmm..." diye başladı arkamdan, sonra yanıma geldi ve önümüzdeki tahtaya bakarak yanımda durdu. "Cinayetimi mi planlıyorsun?"

"Yine kapıyı çalmadan odama daldınız ve evet, öyleyim. Sana bir cesedi nasıl saklayacağımı bildiğimi söylemiştim. Yalan söylediğimi mi sandın?" Bektan bir gülümsemeyle çizdim.

Sırıtişi genişliyor. "Tanrım, *çok hırçınsın*. Buna bayılıyorum. Senin neyin var söyle bana Viv?"

"Kendini ayaklarına atmayan tek kızın ben olduğumu mu?"

Cevabımı görmezden gelerek yapışkan notlardan birine dokunmak için uzanıyor ve ben de elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Dokunmak yok. Biliyor musun, şimdi düşündüm de, Reese kitabımdaki ilk kurban için *mükemmel* bir isim."

Ben daha düşünmeden kelimeler ağzımdan çıkıyor ve o dönüp bana bakıyor. Gözlerim dudaklarına düşüyor ve küçük boncuklar

su hala tepeye yapışıyor. Onun kokusuyla, taze narenciye ve saf erkek kokusuyla karışan vücut yıkamamın lavantalı nane kokusunu alabiliyorum.

"Ne? Kitap mı yazıyorsun? Bu inanılmaz bir şey Viv," diyor Reese. Bir an bana bakıyor, sonra tekrar tahtaya. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

Kahretsin.

Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Bir anda ağzımdan çıkıverdi. Görünüşe göre, bu adamın yanında acımasızca dürüst olmakla ilgili bir sorunum var ve bu tehlikeli. Pek çok nedenden dolayı. Gardımı düşürdüğümde buldozerle içeri girmeye devam ediyor ve ben de normalde en iyi arkadaşlarım dışında kimseye söylemeyeceğim şeyleri ona anlatıyorum. Bu hoşuma gitmeyen bir alışkanlık haline geldi.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken boğazımı temizliyorum. "Uh, evet. Öyleyim. Ama başka kimsenin bilmesini istemiyorum, o yüzden bu bilgiyi kendine sakla. Sadece Hallie ve Eli biliyor."

"Her zaman sırlarla, Viv. Endişelenme, ben bir kasayım, merak etme. Ama... neden gizli tutuyorsun? Bu inanılmaz bir şey. Herkese anlatmak istemelisin."

"Bilmiyorum," diyorum ve onunla bu konuşmaya devam etmek isteyip istemediğimi düşünmek için duraklıyorum. Şu anda birlikte yaşıyor olsak da, o benim için bir yabancı sayılır. Ama bana öyle bir bakıyor ki tuhaf bir şekilde kendime güveniyorum.

"Bilmiyorum. Henüz bitmedi ve sanırım bir süre daha kendime saklamak istiyorum. Sadece bana ait olan bir şeye sahip olmak güzel. Kimse bir şey beklemediğinde daha az baskı oluyor."

Reese başını sallayarak panonun enine doğru yürüyor, gözleri iğnelenmiş tüm resimleri, kağıtları ve yapışkan notları tarıyor. "Hayran kaldım. Yani, bu kadar ayrıntıya girmişsiniz. İnanılmaz bir şey. İngilizce falan okumuyor muydun sen? Belli ki ceza adaleti olarak değiştirmelisin. Crime Junkie'nin senin üzerinde hiçbir etkisi yok."

"Teşekkürler," diyorum.

"Bir tür cinayet gizemi mi?" diye soruyor, ilham almak için bir stok fotoğraf sitesinden indirdiğim olay yeri fotoğrafını başıyla işaret ederek, tabii ki gerçek ceset hariç.

Başımı salladım. "Evet. Adı... *Perili Cinayet*. Kurbanların görebilen ve cinayetleri çözmek için bu paranormal görüşü kullanan bir dedektif hakkında."

"İşte bu," diyor geniş bir gülümsemeyle. "Sırların benimle güvende. *Ama* bence dünyaya anlatmalısın Viv. Yeteneğini kimseden saklamamalısın. Görülmeyi hak ediyor."

Onun böyle şeyler söylediğini duymak çok iyi hissettirmemeli ama hissettiriyor. Ona tüm bunları anlattığıma bile inanamıyorum, uzun zamandır bir şeyi. Onunla konuşmak çok mu kolay? Şaşırtıcı bir şekilde.

"Teşekkür ederim. Belki bir gün."

Cevap veremedi telefonun cebinde çalmaya başlıyor, ses aramızdaki sessizliği kesiyor. Elini cebine atıp telefonu çıkardı, ekrana baktı ve koyu kahverengi gözlerini tekrar bana çevirdi. "Kız kardeşim arıyor ve cevap vermezsem on kez geri arayacak. Sanırım cinayet planlarına geri dönmene izin vereceğim?"

Başımı sallıyorum ve ona küçük bir gülümseme sunuyorum. "Zor bir iş."

Gülüyor, sonra parmaklarını ekranda kaydırıyor ve telefonu kulağına götürüyor. "Jelibon, n'aber?"

Yatak odamın kapısından kayboluşunu izliyorum, sonra tekrar tahtaya bakıyorum ve ona açılmanın ne kadar kolay olduğunu bir kenara itmeye çalışıyorum.

6

reese

İyi= İyi Değil

Tantremandan sonra kapıdan girip sopa çantamı yere koyduğum anda taze sarımsak kokusu burnuma çarpıyor. Kramponlarımı çıkarıp asıyorum. Anahtarlarımı alıp mutfığa gideceğim.

İlk fark ettiğim şey ocaktaki dev tencere ve yanındaki fırın tepsisinde fırından yeni çıkmış taze sarımsaklı ekmek oluyor.

Fuuuuuuck evet. Umarım Viv bugün beni biraz yememe izin verecek kadar sever.

En son ne zaman ev yemeği yediğimi hatırlamıyorum, belki ailemi ziyaret etmek için eve döndüğüm zamanlar hariç ve açıkçası herkesin programının nasıl olduğu konusunda çok fazla dışarıda yemek yiyoruz.

"Selam," diyor Vivienne, ocağın yanındaki tezgâhta duran ders kitabından başını kaldırarak. Giydiği siyah, yırtık jean şort kalçalarını ve poposunu öyle bir sarıyor ki bambaşka bir nedenle ağzımın suyu akıyor. Onu tezgâhın üzerine eğilmiş görünce yemek tamamen unutuluyor. Koyu renk saçları neredeyse beline kadar düşüyor ve bu bana, arkadan ona vururken o ipeksi bukleleri yumruğumun etrafına sardığım geceyi hatırlamamı sağlıyor.

Yaşadığım sürece bunu asla unutmayacağım.

"Hey. Çok lezzetli kokuyor," diyorum gözlerimi ondan ayırıp buzdolabına doğru yürümeden önce. Açıyorum ve elektrolit için bir sporcu içeceği alıyorum, üstünü çeviriyorum ve sonra neredeyse hepsini içiyorum. Eğer yapmazsam kramp girer ve bu çok kötü bir şey. Uğraşmak istediğim bir şey değil

Bu gece. "Lütfen bana bir kase alabileceğimi söyle? O kadar açım ki şu anda evi yiyebilirim."

"Evet. Yakında biter. Sadece biraz pişmesine izin veriyorum," diyor ve ben onun kapalı göründüğünü fark ediyorum. Her zamanki, şımarık, varlığım için bana bok ver havasında değil. Dudakları kaşlarını çatmış ve kaşlarını çatmaktan kaşlarının arasında bir kırıkkılık oluşmuş. Gözleri yorgun görünüyor.

Onun durduğu yere doğru yürüyorum ve kaşığı alıp spagetti tenceresine daldırıyorum ve rahatça "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Gözlerimi ona çevirdiğimde bakışları üzerimdeydi. "Evet. Neden?"

İşaret parmağımı sosa götürüp batırdıktan sonra ağzıma götürürken omuz silkiyorum.

Lanet olsun, bu inanılmaz.

"Sadece biraz keyifsiz görünüyorsun. İyi olduğundan emin olmak istedim. Bilirsin, her iyi oda arkadaşının yapacağı şey."

Gözlerini deviriyor, tekrar ders kitabına bakıyor ve mırıldanıyor, "Evet. Sadece kimya dersine çalışıyorum."

Hayatında gördüğü en ilginç şeymiş gibi ders kitabına bakıyor ve her beş saniyede bir "evet" demesine ve iyi olduğunu söylemesine rağmen... bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyorum. Ayrıca, Rosie ile büyüdüğüm için, bir kız her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde, aslında... yolunda *olmadığını* ilk elden biliyorum.

"Oookay." Kaşığı tezgâha geri koyuyorum, mutfak masasına yürüyorum ve oturuyorum. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranmak istiyorsa, tamam. Cebimden telefonumu çıkarıp sosyal medyada geziniyorum, ardından aile grup sohbetinde bugün antrenman ve dersteyken kaçırdığım tüm mesajlara yanıt veriyorum.

Kız kardeşimden oda arkadaşım hakkında daha fazla bilgi isteyen on mesaj var.

Bu noktada temel bilgileri biliyor olsa da, ondan uzak duruyorum ve yakında ona daha sulu bir şey vermezsem, ön kapıda ortaya çıkma olasılığı .

"Dünyadaki en iyi kardeş" olayını yeniden düşünmeye başladım. □

Jelibon: Sadece küçük kız kardeşini gerçekten sevmeyen biri yeni ev arkadaşını kız kardeşiyle tanışma Facetime'ından uzak tutabilir.

Ciddiyim, söz veriyorum üçüncü derece yok. Sadece onunla tanışmak istiyorum. Hepsi bu.

Tanrım, Rosie.

Yüksek sesle gülüyorum, kalan mesajlar arasında geziniyorum, sonra hızlıca onu daha sonra arayacağıma ve bir şeyler ayarlamaya çalışacağıma söz verdiğim bir mesaj yazıyorum. Belli ki şimdi zamanı değil.

"Yemek hazır," diye mırıldanıyor Viv tezgâhtan, ders kitabını kapatırken.

Tamam... şimdi kızgın mıyız?

Ayağa kalktığımda sandalye yerde sürtünüyor ve etrafımızda yankılanıyor. Sessizliğin bozulması bile odadaki gerilimi azaltamıyor.

Dolaptan bir kâse alıp içine spaghetti dolduruyorum ve üç parça sarımsaklı ekmek alıp masada Viv'e katılıyorum.

Tabağımdaki yemek miktarını görünce gözleri açılıyor ama ben sadece omuz silkiyorum. "Sporcuyum, unuttun mu?"

"Sen bana günde on kez hatırlatırken nasıl unutabilirim ki?" Cevabının keskinliği aramızdaki havayı kesip geçiyor. Kahretsin, tüm düşmanlıkları geride bıraktığımızı sanıyordum. Boktan şakalaşmalar, hayır, hala taşaklarımız derin, ama bu?

"Tamam, dökül bakalım. Neler oluyor Viv? Hiçbir şey söylemeden önce, bir şeylerin ters gittiği çok açık çünkü pençelerin her zamankinden daha keskin. Açıkçası, bu yemeğin tadını çıkarmak istiyorum çünkü açlıktan ölüyorum ve sen bana gözlerinle hançer fırlatırken bunu yapamam."

İç çekerek tabağındaki köfteyi itiyor, sonra da masmavi gözlerini benimkilerle buluşturuyor. "Sana hançer saplamıyorum. Biliyorsun... her şey seninle ilgili değil, Reese. Her ne kadar öyle olduğuna inanıyor gibi görünsen de."

Pekâlâ, konuyu saptırıyoruz. Kapalılığa geri dönüyoruz.

Güzel. Ama bu kadar kolay pes etmeyeceğim. Onu neyin bu hale getirdiğini, canını neyin sıktığını bilmek istiyorum.

Beni istemiyormuş gibi davransa umurumda.

Önümdeki spaghetti burnuma geliyor ve çatalı kapıp bir çatal dolusu ağzıma atıyorum, dudaklarım çatalın etrafını sararken inliyorum.

Vay . Bu çok iyi. İyi bile değil, ama inanılmaz. Cevap vermeden önce yuttum.

"Hayır, bunun benimle ilgili olmadığını biliyorum çünkü öyle olsaydı, çoktan bana yeni bir tane yırtmış olurdun. Neler oluyor, Viv? Şimdiye kadar ısrarcı olduğumu ve bana neler olduğunu anlatana kadar pes etmeyeceğimi bilmen gerekirdi."

Gözleri kısılıyor ve bakışlarını tekrar tabağına indiriyor. "Yok bir şey. Ben iyiyim."

"Herkes yalan söyle ama bana yalan söyleme," diyorum ve gözlerimi kâsemin üzerinden ona dikiyorum. "Ben burada yaşıyorum, unuttun mu? Yani hiçbir yere gitmiyorum. O yüzden söyle bana. Kim bilir, belki yardım edebilirim."

"Yapamazsın." Kederli bir şekilde iç geçiriyor, sonra gözlerini deviriyor, ben de onu bekliyorum. Birkaç dakika tereddüt ettikten sonra, "Şu anda gerçekten bunalmış hissediyorum. Programım ve işim yüzünden." Sesini alçaltarak tereddütü fısıldıyor: "Ve annem. Ve bugün işten eve dönerken arabam bu sesi çıkarmaya başladı ve eminim bunun tamiri bir kol ve bir bacağa mal olacak. İşte . Tüm sorunlarım senin için ortaya döküldü. Mutlu musun?"

Bir ısıruk daha aldıktan sonra, "Kız kardeşim Rosie bana büyürken önce en küçük sorunu hallet derdi. DEHB' her zaman gerçekten mücadele ettim ve o sürekli bununla başa çıkmama yardımcı olacak yollar bulmaya çalışıyordu ve bana öğrettiği şeylerden biri de buydu. En küçük sorunu ele al ve onu çöz, sonra diğerine geç."

Viv çatalını bıraktıktan sonra öne doğru eğiliyor ve dirseklerini masaya dayıyor. Bileğindeki, üzerinde küçük bir hayalet amblemi olan ince zincirli bileziği ve onun için nasıl mükemmel hissettirdiğini fark ediyorum. "DEHB teşhisi konduğunda kaç yaşındaydın?"

"Yedi mi? Belki de. Tam olarak ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Ailem beni çocuk doktorunda test ettirdi ve bir süre ilaç kullandım, ancak on iki yaşındayken turnuva topu oynamaya başladım ve kendimi yemeye zorladığımda bile kilo almamı imkansız hale getiriyordu, bu yüzden beni ilaçtan çıkarmaya karar verdik. Bunu yaptığımda notlarım düştü, bu yüzden uzun süre mücadele ettim. Ta ki Rosie bu konuda bana yardım etmeye başlayana kadar."

"Kulağa harika geliyor," diyor Viv, pembe dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle. "Kız kardeşin."

Başımı salladım. "Öyle. O benim en iyi arkadaşım. Tamam, önce en küçük parçayı al ve üzerinde çalışmak için ne yapabileceğine bak. Belki birkaç vardiya izin alırsın ve kendine okul-iş konularına yetişmek için bir şans verirsin. Peki ya arabanız? Gidip tamirciye bırakalım ve tamir ettirelim."

Bir an için hiçbir şey söylemiyor, sonra yüzünü buruşturuyor ve başını sallayarak esprili bir şekilde gülüyor. "Evet, belli ki bunun için param yok, Reese."

Belki ben yardımcı olabilirim? Bu konuda katkıda bulunabileceğim tek şey para.

"Tamam, sorun değil. Venmo'nuz nedir? Size biraz gönderirim, daha fazla olursa dükkânı arayıp hallederim."

"Yapma bunu. Eşyalarımın parasını ödemeyi teklif etme, Reese," der. Soğukluk maskesi tekrar yerine oturur. "Ben senin sadaka vakan değilim."

"Neden sana biraz para veremiyorum?" diye sordum. "Yardım edebileceğim tek şey bu ve eğer seni rahatlatırsa... *Sadece* para. Bende bolca var ve kolayca halledebileceğim bir şey yüzünden stresli olduğunu görmek istemem."

Ayağa kalkana kadar sorumu sessizlik karşılıyor, hala çoğunlukla yenmemiş tabağını lavaboya götürürken dudaklarından acı bir kahkaha fışkırıyor. "Tabii ki, *sadece* para, değil mi? Sihirli bir şekilde ortadan kaybolması için herhangi bir soruna atarsın."

Onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Evet, Viv. *Sadece* lanet olası bir para. Neden kadar büyütüyorsun?" Mavi gözleri alev alev yanarak arkasını döndü. "Çünkü bu büyük bir . Belki sizin için değil ama benim için öyle. Sizin için önemli değil çünkü önünüze çıkan her şeyi tamir etmek için elinizin altında var. Teşekkür ederim, Reese. Bana *tam olarak* kim olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim. Bir an için unutmuş gibiydim. Bu hatırlatmaya ihtiyacım vardı."

Yanakları kızarmış ve öfkeden al al olmuş, ben de ne yapacağımı şaşırılmış durumdayım. Sandalyeden kalkıp onun durduğu yere doğru yürüdüm. "Siktir, Viv. *Sadece* yardım etmeye çalışıyordum. Belli ki buna ihtiyacın var. Yüzüne inat burnunu kesecek bir kıza benzemiyorsun."

"Yardıminıza *ihtiyacım* yok. Hiçbir şey için. Hayatımın on sekiz yılını birileri bana her şeyi gümüş kaşıkla ağzıma sokmadan geçirdim ve şimdi buna ihtiyacım yok." Sözlerinden zehir damlıyor. "Tanrım, senin için her şey *çok* kolay. Parayı atıyorsun ve sorun ortadan kalkıyor. Biliyor musun Reese? Senin inandığının aksine, para her şeyi düzeltmez. Gerçek dünyada, sıradan insanların yaşadığı yerde, para tüm sorunların çözümü değildir. Paranın asla çözemeyeceği şeyler vardır. Sana güvenebileceğimi düşündüğüm için aptalım.

gerçek sorunların olmadığını unut." Elindeki kâseyi lavaboya fırlatıp hışımla odadan çıktı ve en başta yardım etmeye çalıştığım için kendimi tam bir pislik gibi hissetmeme neden oldu.

Sikeyim.

I Dün geceden dolayı hala üzgünüm.

Ayrıca Reese'e karşı kendimi kaybettiğim için de biraz kötü hissediyorum. Dün kütüphanedeki program karmaşası yüzünden son dakika vardiyasına yetişmek zorunda kalmam ve eve dönerken annemden gelen perişan telefonla arabamın o berbat sesi ve garip sürüşü ve tamir ettirmek zorunda olmadığım bir paraya mal olacağını bilmemden sonra, para durumumu asla toparlayamayacağımı ve birikimlerimi yeniden inşa edemeyeceğimi hissediyorum. Tanıdığım herkese hayatımda her şey yolundaymış gibi görünmeye çalışmanın ağırlığı ile birleşince, artık rol yapacak enerjim kalmadı. Duygusal olarak tükenmişim ve tamamen gergindim ve her zaman olduğu gibi Reese, kasıtlı olsun ya da olmasın, benden bir tepki alma yeteneğine sahipti.

Elbette, bir sorunla karşılaştığında, güven fonunu bu şekilde ortaya dökmenin her şeyi çözeceğini düşünüyor.

Tam da onun gerçek bir adam olduğuna ve zamanın yüzde doksanında davrandığı şımarık küçük zengin adam olmadığına inanmaya başlamışken.

Ugh.

Işığı engellemek için yastığı başımın üzerine çekiyorum ve kumaşa doğru inliyorum.

Evren, bana ne zaman bir mola vermek istersen, kollarımı açarak kabul etmeye .

İçimi çekerek yastığımı yana fırlatıyorum ve telefonuma uzanıyorum. İki cevapsız arama.

Kahretsin, çok uyumuş olmalıyım. Saat daha sabahın 6'sı. Bu kadar erken birinin aramasını beklemiyordum.

Hemen annemi geri arıyorum ve birkaç kez çaldıktan sonra sesi hoparlörden geliyor.

"Viv?" Sesindeki sıkıntıyı duyabiliyorum ve hemen alarma geçiyorum.

"Anne?" Yatakta doğrulup yorganı yana savuruyorum. "İyi misin? Neyin var?"

Cevap olarak aldığım tek şey sulu bir inilti ve şimdi tam anlamıyla panik içindeyim.

"Beni korkutuyorsun. İyi misin? Yaralandın mı?" Bir çift siyah tayt ve çekmecemden bulabildiğim ilk tişörtü giymeye başlarken kelimelerim aceleyle dökülüyor.

"Oh, tatlım, ben iyiyim. Sadece tuvalete giderken ufak bir takla attım. Görünüşe göre dün yemek yemeyi unutmuşum ve küçük bir bayılma nöbeti geçirmişim. Daha iyi biliyorum, dün yataktan kadar bile enerjim yoktu."

Kalbimin düzensiz atışını bir şekilde azaltmak için elimi göğsüme götürüyorum. O iyi.

Her şey yolunda, Viv. Derin bir nefes al.

Kendi talimatlarıma uyuyorum ve derin bir nefes alıp veriyorum. "Biraz ama iyiyim. Yaramın üzerinde büyük bir bandaj var. Kolunu. Biraz sıyırmış gibiydim. Ben iyiyim tatlım. Keşke burada olsaydın."

Alnım kapımın serin tahtasına çarpıyor ve gözlerim kapanıyor. Bunu bilerek yapmadığımı biliyorum, suçluluk duygusu. Keşke orada olsaydım ya da evden uzakta bir üniversiteye gitmeyi seçmeseydim gibi yorumlar yapıyor.

Ama bunu her söylediğinde, suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

"Biliyorum anne. Ben... Bugün oraya gelip iyi olduğundan emin olabilirim. Seni kontrol edebilir miyim?" Bunu göze alamamam da teklif ettim. Sadece arabam muhtemelen bozulacağı için değil, bu okulu bir gün kaçıracağım anlamına geldiği için ve derslerimi aksatmamaya çalıştığım için.

Bunu ona söyleyeceğimden değilSöylesem bile, gerçekten anlamayacaktır.

"Çok isterim, tatlım. Yiyeceklerim azalıyor ve Bayan Henderson dün markete gitmem için arabasını ödünç vermeyi teklif etti. Bu sefer dışarı çıkıp arabaya kadar gidebildim. Ön koltuğa oturdum ve her şey bana babanı hatırlattı. Yapamadım Viv." Burnunu çekiyor.

Kazadan bu yana iki yıl geçti ve o hiç araba kullanmadı. Hiç araba bile çalıştırmadı, bu da iş fırsatlarını gerçekten kısıtladı. Hepsi evden çalışma pozisyonları ve yataktan kalkmasının zor olduğu günlerde, bu onun bir işte tutunmasını daha da zorlaştırıyor.

Çok korktuğunu ve araba kullanmakla ilgili her şeyin onu paniğe sürüklediğini anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Geç ve karanlık olduğunda ellerim hala titriyor ve kafamın içine giriyorum.

"Sorun değil anne. Sen denedin. Önemli olan da bu, hatırladın mı? Her şey yoluna girecek. Yakında orada olacağım ve her şeyi halledeceğim. Söz veriyorum," diye onu rahatlatıyorum.

Bir burun çekme daha. "Tamam, tatlım. Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Yakında görüşürüz."

Bir veda mırıldanıyorum ve dik durup odaya göz gezdiriyorum. Eğer bu haftayı atlatabilirim, bu bir mucize olacak. Bir mesaj bildirimi telefonumu titretiyor ve ekrana bakınca Hallie'den bir mesaj daha görüyorum.

Açıkçası son birkaç gündür mesajlarına cevap verecek zihinsel kapasiteye sahip değildim ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum.

Kız kıza bir hafta sonu geçirecektik ama Reese'le tartıştığımız için bir şeyler konuşma fırsatım olmadı.

Öğle yemeği için buluşmak ister misin? Bugün cebir ve Avrupa edebiyatı arasında bir molam var.

Nasıl cevap vereceğimi düşünürken yanağımın içini kemiriyorum. Belli ki bugün öğle yemeğinde buluşamayacağım çünkü annemle buluşmak için eve gideceğim.

Ama annem kendine zar zor bakabildiği için hafta ortasında eve acil bir yolculuk yapmak zorunda kaldığımı ona tam olarak söyleyemem.

Mesajına yanıt vermek için ekrana dokunuyorum.

Viv: Bugün İngilizce ödevim üzerinde çalışırken tamamen batmış durumdayım, ama bu hafta sonu için hala devam ediyorum!
Reese bu konuda iyi.

Aslında öyle olup olmadığını bilmiyorum ama ona sormayacağım. Kavgamızdan sonra olmaz. Dün yaşananların tekrarlanmasına tahammülüm yok. Anahtarlarımı uzanıyorum, eşyalarımı alıp sırt çantama yerleştiriyorum, sonra yatak odamın kapısını açıp mutfığa gidiyorum. Bir şey pişirecek vaktim yok, o yüzden muz ya da başka bir şey alacağım.

Meyveye uzanıyorum ama kasenin yanındaki bir not beni durduruyor. Buraya taşındığımızdan beri, bu bizim olayımız oldu. Bir gün o bana bir şey bırakıyor, ertesi gün ben ona karşılık veriyorum.

Mesela bir paket yulaf ezmesiyle birlikte "Sen bir tanesin" diyen bir paket. Ya da "Umarım günün yumurtalı geçer" diyen haşlanmış yumurta gibi. Çok sevimsiz ve saçma ve dün geceki kavgamızdan sonra bunun olmasını beklemiyordum.

Tezgâhta bir mısır gevreği, en sevdiğim şekerleme ve bir not var.

Üzgünüm, ben bir aptalım. Beni affedecek misin?
SinCEREALY,
Reese

Kahkaham boş mutfakta yankılanıyor ve kağıda karalanmış siyah mürekkebi tekrar tararken parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum.

Sanırım dün geceyi unutturacak bir şey olsaydı, bu en sevdiğim mısır gevreği ve kötü bir kahvaltılık kelime oyunu olurdu.



Evime vardığımda **işler** beklediğimden **de kötüydü**. Annem sadece kolunu sıyırmakla kalmamıştı; kolunu yarmıştı ve muhtemelen dikiş atılması ya da en azından bir doktor tarafından kontrol edilmesi gerekiyordu.

Dezenfekte ettim, kesiğin iki kelebek bandaj koydum ve görüntülü görüşme için birinci basamak doktorunu aradım. Göz kulak olmamı ve eğer iyileşmiyor gibi görünüyorsa, o zaman gelmemi söyledi.

"Anne, kendine daha iyi bakmaya başlamalısın," diyorum ona, eski kanepede yanına otururken. Günün geri kalanını boş bardakları ve kirli kaseleri temizleyerek, çamaşırları ve çarşafı yıkayarak geçirdim ve sonra eve tekrar gelene kadar onu idare etmek için yerel marketten birkaç temel malzeme aldım.

Onun için çok endişeleniyorum ve her gün bir adım ileri gitmek yerine iki adım geri gidiyormuşuz gibi geliyor.

Ya kafasını çarpıp bayılsaydı? Bir şeylerin ters gittiğinden haberim bile olmazdı ve endişem, evimden iki saatten fazla uzaklıktaki Orleans U'da kalma yeteneğimi sorgulamama neden oluyor.

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum. Söz veriyorum," diye yanıtlıyor, her zaman yaptığı gibi.

Kendisine öncelik vereceğine dair hep boş vaatlerde bulunur ve bu asla gerçekleşmez.

Yüzümü ona dönerek ince ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Ben ciddiym. Yapmak zorundasın anne. Okuldan çok uzaktayım ve sana bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum."

Gözlerinde yaşlar parlıyor ve kalbim fiziksel olarak ağrıyormuş gibi hissediyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum, Viv. Buradayım. Bazı günler çok zor oluyor bebeğim. Gözlerimi açmak bile imkansızmış gibi geliyor. Eskiden mutlu olmak çok kolaydı. Önceden..."

Depresyon size bunu yapar. Eskiden olduğunuz kişiyi çalar ve neşenizi size karşı bir silah gibi kullanır. Artık bir kabuk olduğunuzu, boş ve kof olduğunuzu sürekli hatırlatır.

Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar nefret etmemiştim.

"Yapmak zorundasın. Sadece kendin için değil, benim için de. Çünkü sana ihtiyacım var. Duş almana, günde birden fazla yemek yemene ve vitaminlerini almana ihtiyacım var."

Başını sallıyor, öne doğru eğilip başını omzuma yaslıyor. "Yapacağım. Söz veriyorum."

Ona inanmayı çok istiyorum ama tarih hakkında bildiğim bir şey varsa o da tekerrürden ibaret olduğudur.

Birlikte kanepeye yerleşip *Friends*'in tekrarını izliyoruz, ta ki ben onun nefes alışını duyup kollarımda gevşediğini hissedene kadar.

Ancak o zaman saatin ne kadar geç olduğunu fark ediyorum. Dışarısı karanlık ve bugün yaptığım her şeyle birlikte zaman benden uzaklaştı.

Onu dikkatlice omzumdan alıp minderlerin üzerine koyuyorum, sonra kanepenin arkasındaki battaniyeyi alıp çenesine kadar çekiyorum ve etrafına doluyorum.

Uykusunda iç çekiyor, göz kapakları rüya görürken çırpınıyor. Umarım güzel rüyalaradır ve her gün yaptığım gibi, huzur bulması için dua ediyorum.

O huzuru *hak ediyor*.

Hayatın ona verdiği boktan elden daha fazlasını hak ediyor, ama sadece o kendini bu durumdan kurtarabilir. Ne kadar istesem de bunu onun için yapamam. Ev ziyaretleri yapan biri ya da Teladoc terapisti de olsa yardım almasını sağlamaya çalışıyorum. Ona veremeyeceğim profesyonel yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

Evin geri kalanını toplamayı bitirdikten sonra sırt çantamı ve telefonumu alıp ön kapıyı arkamdan kilitleyerek çıkıyorum.

Saat neredeyse 23:00. Bu da demek oluyor ki gece yarısını geçene kadar kampüse geri dönemeyeceğim.

Zihnen ve bedenlen çok yorgunum. Eve döndüğümde, *Perili Cinayet* üzerinde çalışamayacak kadar bitkin olacağım.

Son zamanlarda beni mutlu eden şeyler geri planda kalıyor ve bu beni daha da bitkin hissettiriyor.

Arabaya bindiğimde ilk yaptığım şey bir podcast dinlemek oluyor ve ardından kampüs yönündeki otoyola çıkıyorum.

Yorgunluğuma değil de podcast'e daldığım için yol çok çabuk geçiyor ve ne olduğunu anlamadan evin önündeki park yerime yanaşıyorum.

Ön kapının kilidini sessizce açıyorum ve Reese'i uyandırmamak için parmak uçlarımda evin içine giriyorum. Görünüşe göre bu tartışmalı bir konu çünkü onu kanepede kitap okurken buluyorum.

"Hey," diyor, sayfalarından başını kaldırıp bakarak. "Merhaba."

Yutkunuyorum, bir ayağımdan diğerine geçiyorum. Bu biraz garip bir durum. Onunla en son konuştuğumda inanılmaz derecede kabaydım ve şimdi kendimi kötü hissediyorum, özellikle de kahvaltıdaki kelime oyunlu özründen sonra.

"Hakkında-" "İstiyorum-"

İkimiz de aynı anda konuşuyoruz ve cümlelerimiz birbirine karıştığında gülüyor.

"Kusura bakma, önce sen git," diyorum kanepenin diğer ucuna yürüyüp sırt çantamı yere bıraktıktan sonra minderlerin üzerine uzanırken. O kadar yumuşak ki vücudum adeta içinde eriyor. Durduramadan dudaklarımdan bir inilti kaçıyor ve göz ucuyla Reese'in kaydığını ve sonra boğazını temizlediğini görüyorum.

"Dün gece için özür dilerim. Yardım etmeye çalışıyordum ve her şeyi düzeltmek için paramı kullanmaya çalışıyormuşum gibi görüldüğünün farkındayım. Evet, param var ve keşke ihtiyacın olduğunda sana yardım etmeme izin versen, ama bunun her şeyi düzeltmeyeceğini ve duyarsız olduğumu anlıyorum. Ben sadece... bana ihtiyacın olursa, herhangi bir şey için, Viv, yanındayım, tamam mı?"

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Çok sert davrandığım için özür dilerim. Bugünkü gibi berbat bir gün geçiriyordum ve kaybettim. Yardım etmeyi teklif ettiğin için minnettarım ve bu gerçekten... çok tatlıydı."

Dudakları sırtarak yukarı kalkıyor ve omuz silkiyor. "Önemli bir şey değildi. Bu gece seni beklemek gibi bir niyetim de yoktu. Yani, bekliyordum ama sadece endişelendiğim için ve kazara bir pislik gibi davrandığım için özür dilemek ve eve sağ salım döndüğünden emin olmak istedim. Garip bir şekilde falan değil."

Gerginmiş gibi saçmalıyor, bu yüzden kaşlarım çatılıyor. "Özrün kabul edildi. Kahvaltının yardımcı olduğunu düşünüyorum, biliyor musun?"

Hemen kelime oyununu anlıyor ve kısık bir kahkaha atıyor. "Hoşuna gitti, değil mi? Bahse girerim tüm bu gülünç yakışıklılığın ve esprili cazibenin altında aslında bir kelime oyunu ustası olduğumu bilmiyordunuz. Özellikle de kahvaltı türünde."

Tanrım, tam bir tarçınlı rulo.

"Kahvaltıyla ilgili kelime oyunlarında gerçekten çok iyisin Reese. Etkilendim." Cümlemi zorlukla tamamlayabiliyorum çünkü kulağa ne kadar aptalca geldiğine gülüyorum, ama o da katılıyor ve birden gülmekten karnım ağrıyor.

Ne kadar yorgun olduğumu sayıklamaya bağlıyorum. "Neden günün boktan geçti?" diye soruyor nihayet nefesimizi topladığımızda. Gözlerim onun koyu renk gözlerini arıyor ve bana parlayan gerçek samimiyet karşısında yutkunuyorum.

Bir bakıma, Reese şu anda hayatımda dürüst olabileceğim ve bunun onun hayatını bozacağından endişelenmeyeceğim tek kişi. Onun duygularını korumak zorunda değilim ya da anaç bir tavuk gibi üzerimde gezinmesinden endişe etmiyorum. Gerçekten duygusal bir yük gibi hissetmediğim tek kişi o. Yanında "iyi" olmak için baskı hissetmediğim tek kişi o ve kaderin bir cilvesi olarak, iyi olmadığımı bilen tek kişi de o.

Sanırım bu yüzden kendimi ona söylerken buluyorum.

"Sadece bazı ailevi sorunlar. Bugün eve gidip onunla ilgilenebilmek için dersleri asmak zorunda kaldım ve duygusal olarak tükenmiş durumdayım." Belirsiz ama

Son zamanlarda kimseye vermediğim kadar çok.

Başını salladı. "Anladım. Seni rahatlatan film hangisi?" Kaşlarım çatıldı. "Rahatlatıcı film mi?"

"Evet, biraz aşinalık hissetmeye ihtiyaç duyduğunuzda hangi filmi açarsınız? Berbat bir gün geçirdiğinde ve rahatlamaya ihtiyacın olduğunda."

"Bunun bir şey olduğunun farkında bile değildim. Yani, şimdi siz böyle söyleyince, sanırım bir konfor şovum var, ama bunun böyle açıklandığını hiç duymamıştım."

Reese öne doğru eğilip sehpanın üzerindeki yayın kumandasını alıyor ve bana uzatıyor. "Ablam ve ben aynı rahatlatıcı filme sahibiz, bu yüzden her zaman evimizdeki sinemaya gider ve onu açarız. Nasıl olduğunu ama o film büyüdür."

Kumandayı alıp Netflix'i açıyorum ve çocukluğumdan beri sayamayacağım kadar çok kez izlediğim aynı filmi açıyorum.

"*Matilda* mı?" diye soruyor, ses tonunu şaşkınlık kaplıyor. "Kahretsin, o filmi hatırlıyorum. Kitapları da."

"Evet. Hep onun yerinde olduğumu hayal ederdim ama kitap okumak yerine yazıyordum."

"Yalan söylemeyeceğim, *Texas Chainsaw Massacre* ya da *The Shining* gibi bir şey olmasını bekliyordum," diye dalga geçiyor.

Uzanıp kolunu itiyorum, pazusundaki sert kas bir santim bile kıpırdamıyor.

"Ürkütücü ve doğaüstü her şeyi seviyor olmam başka şeyleri de sevmediğim anlamına ," diye cevap veriyorum.

Çok yorgunum ve gözlerimi zorlukla açık tutabiliyorum ama sanırım şimdi bir film izliyoruz. Film oynamaya başladığında ve bebek Matilda ekranda görüldüğünde, kendimi daha az endişeli hissediyorum. Daha rahatlamış. Hatta daha uykulu.

Kanepeye uzanıyorum ve biz izlerken başımı arkaya yaslıyorum.

Her nasılsa, sohbetimiz ve film için yerleşmemiz arasında, her ikimiz de kanepenin karşıt uçlarından ortada bir yere taşındık. Arkamızdan uzanıp kalın krem rengi battaniyeyi arkadan çekiyor, açıyor ve bana uzatıyor, kolu benimkine değiyor.

Cinsellikle uzaktan yakından alakası yok ama yine de içimi ürpertiyor ve kalbim hızlanıyor.

Kanepede film izlerken bu kadar yakın olmamalıydık.

Kesin sınırlarımız varken olmaz. Bu *sadece* ev arkadaşı olan iki insanın yapması gereken bir şey değil.

Ama, sanırım... bu *sadece* bir film. Filmler zararsızdır.

Battaniyeyi etrafıma daha sıkı sarıyorum, başım kanepeye yaslanıyor ve göz kapaklarım her saniye daha da ağırlaşıyor.

Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey, ihtiyacım olan şeyin filmin rahatlığı olmadığını düşündüğümdü.

8

reese

Tatlı Tart

I Gecenin bir yarısı uyandığımda Viv'in başı kucağımdaydı ve kolum oraya aitmiş gibi beline dolanmıştı.

İpeksi, siyah saçları uyurken etrafında bir hale gibi yayılmıştı.

Kahretsin, bunu olması gerekenden daha çok sevdim.

Olması gerekenden daha iyi hissettirdi ve kolum ne kadar süredir uyuduğu için kalkıp yatağa gitmeliydim, ama bunun yerine, ikinci bir düşünce olmadan tam olarak olduğum yerde kaldım.

Ama tabii ki bu sabah ikinci kez uyandığımda, pencerelerden içeri süzülen güneş ışığında onu hiçbir yerde bulamadım. Alarmede uyuduğum için derse geç kaldım ama buna kesinlikle değdi.

Dersten sonra egzersiz yaptım, sonra antrenmana gittim ve şimdi yatakta uzanmış tavana bakıyorum.

Viv'in evde olduğunu biliyorum çünkü duşun aktığını duyuyorum ve onu orada düşünmemek için elimden geleni yapıyorum.

Çıplak. Sabunlu... *Islak*.

İnleyerek spor şortumun içine uzandım ve sertleşen sikimi ayarladım.

Bu ev arkadaşlığı olayını hiç düşünmemiştim. Belli oluyor. Son birkaç haftadır kalıcı bir yarı-eşyayla dolaştığıma eminim.

Dikkatimi dağıtmak için uzanıp komodinin üstündeki kitabı alıyorum, göz attığım sayfaya kadar açıp kaldığım yerden devam ediyorum.

Sayfalara o kadar dalmışım ki Viv'in kapıyı çaldığını bile duymuyorum, ama sonra kapım açılıyor ve aniden üzerime bir gölge düşüyor, neredeyse yerimden sıçrayıp kitabı çarparak kapatmama neden oluyor.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Ne olduğunu görmeden önce onu altıma sokmaya çalışıyorum, ama bunu yapamadan elimden kapıyor.

Kahretsin, *çok hızlı*.

"Başka bir kitap mı?" Kızın kara kaşları çatılıyor ve dudakları da onu takip ediyor. "Vay be Reese, benden bir şeyler saklıyormuşsun."

"Ben..." Kekeliyorum, o aptal şeyi onunla konuşacak bir şey istediğim için aldığımı söylemekten başka bir bahane bulamıyorum. Ortak bir zemin. Onun da bu işlere meraklı olduğunu biliyorum.

Üç gündür kabuslar görüyorum, bu yüzden buna değip değmeyeceğine henüz karar vermedim.

"*Doğüstü: Açıklanamayan Neden Gerçektir?*" kitabını yüksek sesle okuyor. "Seni hiç okuyucu sanmazdım."

Doğrulup elinden geri alıyorum ve yastığımın altına itiyorum. "Çünkü beni *gerçekten tanıyorsun*, Viv. Ben senin bilmediğin pek çok şeyim. Bir sürü katmanım var. *Karmaşık* olanlar."

Gülüyor. "Öyle mi?" "Evet."

Gözleri odamda geziniyor, kupa ve madalyalarla dolu kitap rafında duruyor. Rafa doğru yürüyor ve mor boyalı parmağını isim levhalarının üzerinde gezdiriyor.

"Bir sürü ödülün var. Mmm. En değerli oyuncu?"

Küçükler Ligi ödülleriimden birini aldı ve bana dönerek elinde salladı.

"Ah, evet, bu dördüncü sınıftan. Merak ediyorsanız yukarıda altı tane daha var."

Mavi gözleri yuvarlanıyor. "Değildim ama her zamanki gibi egon kendini belli ediyor. Bunun için teşekkür ederim."

"Kendime güveniyorum. Egoist değilim. Tahmin etmem gerekirse, yazılarınız sizin için neyse beyzbol da benim için odur."

Sırrından bahsedilince burun delikleri alevlendi. Bunu yüzüne vurmak için değil, önemini karşılaştırmak için söylüyorum.

Beyzbol benim hayatım ve geleceğim. Bu benim gurur duyduğum bir şey. Bazen aptal bir olduğumu düşünüyormuş gibi geliyor ve bundan nefret ediyorum.

Bu saçmalık. Beni her fırsatta itip kakmayı bırakırsa, birbirimizi varsayımlarımızın ötesinde gerçekten tanıyabiliriz. En azından arkadaş olabiliriz.

"Bu adil. Özür dilerim, seni yargılamıyordum. Beyzbolun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Başımı sallıyorum, ona sırtarak geçiştiriyorum. Bir yanım dün gecedan bahsedip tekrar yapmak isteyip istemediğini sormak istiyor ama belli ki bu konudan kaçıyor. Ve ben cevabı zaten biliyorum.

Kupayı rafımdaki yerine geri koyarken, "Ben market alışverişine gidiyorum," diye anons ediyor. "Gelmek ister misin?"

"Vay canına Vivienne, bana çıkma mı teklif ediyorsun? Çok cesursun."

"Üzgünüm, *en az* üçüncü randevuya kadar birlikte meyve seçmem. Yol "İlk buluşma için fazla samimi."

Dudaklarının bir gülümsemeye dönüşmesini ve zararsız flörtlerime gözlerini devirmesini seviyorum. Ama daha çok neyi seviyorum? Ben ona ne kadar bok verirsem, onun da bana aynen geri vermesini.

"Touché. Seninle market alışverişine çıkmayı çok isterim. Ama bilmem gereken bir şey var, liste yapıp ona göre alışveriş yapacak kadar çılgın biri misin?" Elimi saçlarımın arasından geçirip gözlerimden uzaklaştırıyorum. Gittikçe uzuyor ama ilk maçıımız bitene kadar kestiremem.

Bu saçmalık için fazla batıl inançlıyım.

Viv elini göğsüne götürür ve soluk soluğa kalır. "Bunu sadece psikopatlar yapar, Reese. Ben daha çok *gözüme çarpan her şeyi sepete* atan bir kızım."

"Oooh. Tam benim tarzım bir kız," diye karşılık veriyorum düşünmeden.

Yanakları kızarıyor ve allık yanaklarına yayılıyor. Kahretsin, sanırım bu bir ilk.

Vivienne Brentwood'un yüzünü kızarttım.

"Tamam, ben... çantamı alayım. Sen mi sürmek istersin yoksa ben mi süreyim?" diye sorar.

"Araban hala garip bir ses çıkarıyor mu?"

Dudağını dişlerinin arasına alarak başını sallıyor. "Evet, bu hafta bir fiyat teklifi almaya çalışacağım."

Elimden gelse yapmam. Otoyolda bozulabilecek bir araçla dolaşması onun için güvenli değil.

Sadece geçen geceyi tekrarlamadan bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor.

"Arabayı ben kullanıyorum ama şarkı listemi yargılamayın."



"TAYLOR SWIFT? Neden *hiç* şaşırmadım ki?" Viv, Range Rover'ımı açtığımda ve hoparlörden "Style" çaldığında gözleri eğlenerek parlıyor.

"Dinle, o bir ikon ve ben de lanet bir hayranıyım. Swiftie olmam beni daha az erkek yapmaz, tamam mı?"

İnsanlar ne isterlerse söyleyebilirler ama umurumda değil. Rosie ve benim için VIP biletlere bir sürü para ödedim ve hatta lanet olası arkadaşlık bilezikleri taktım, işte erkekliğimle bu kadar rahatım.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Öyle olduğunu hiç söylemedim. Bu konuda bu kadar tutkulu hissetmenize sevindim. Pek hayranı sayılmam ama bir sanatçı olarak ona saygı duyuyorum."

Park yerinden çıkıp otoyola giriyorum ve ona bakıyorum. "Sen ne düşünüyorsun o zaman?"

"Doksanların alternatifi. Blink 182, Nirvana, Matchbox Twenty, Train. Klasikler." Aramızdaki konsolda duran telefonuma bakıyor ve kaydırıyor. "Şifre yok mu? Çok cesursun."

Omuz silkiyorum. "Saklayacak bir şey yok."

Cevap vermiyor, sadece mırıldanıyor ve telefonumun ekranına dokunuyor. Bir saniye sonra istasyon Taylor'dan Sugar Ray'e geçiyor.

"Tamam, bununla sikişiyorum. En sevdiklerimden biri," diyorum kamyonun hoparlörlerinden "Fly" çalarken.

"Çalma listelerinizi bu şekilde herkese *açıkladığınıza* inanamıyorum. Bu herkese çıplak fotoğraflarını göstermek gibi bir şey. Ruhunun içine bir bakış," diye mırıldanıyor, bakışlarını bana doğru sürükleyerek.

"Şu anda bana sürük ayıbı mı yapıyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Dudakları sinsî bir sırıtişla kıvrılıyor. "Olabilir. Yani, en *azından* bunun için onları ."

"Dördüncü randevuya kadar şarkı listelerinden vazgeçmiyorsun yani? Market gezisinden sonra tabii ki. Muzlar *çok samimi*, anlıyorum."

Bu onu güldürüyor ve bu gülüş kamyonetimin kabininde süzülüyor, karşılığında benim de sırtımama neden oluyor.

Onun gülüşünü seviyorum. Onu güldürmeyi seviyorum. Onu güldüren kişi olmak istiyorum.

"Aynen öyle. Anlıyorsunuzdur. Sadece bazı şeylerin size yakın tutulması gerektiğini düşünüyorum. Müzik de bunlardan biri."

Marketin otoparkına giriyorum ve ön tarafa yakın bir yer buluyorum. "Anladım." Kola uzandığında elimi koluna koyup onu durduruyorum. "Hayır, bana bırak."

Bir an duraksıyor, gözlerini kırıştırıyor ama sonra başını sallayıp elini kolundan çekiyor.

Üzgünüm ama bir kızın kamyonetime binmesine izin vermem ve kapıyı açmam. Özellikle de Viv'e.

Dışarı atlayıp yolcu tarafına doğru yürüyorum ve kapıyı açıp ona elimi uzatıyorum. Avucunu benimkinin içine kaydırıyor ve hızlı bir teşekkür mırıldanırken kamyondan inmesine yardım ediyorum.

İçimden bir ses bunun onun alışık olduğu bir şey olmadığını söylüyor ve ona farklı davrananı tekmelemek istiyorum.

Rahat bir sessizlik içinde mağazaya doğru yürüyoruz ve içeri girdiğimizde duruyor. "Önce nereye?"

Bir el arabası alıp onun durduğu yere doğru götürüyorum. ",
belli ki."

Sırıttıyor. "İyi seçim."

Birlikte meyve reyonuna doğru yürüdük ve o en sevdiklerini seçti, ben de çilek, üzüm ve karpuz seçtim. Meyveye bayılıyorum ve diyetimde çok fazla tatlı olmadığından, bu benim yardımcım.

"Ee... baban buralarda mı?" rafta duran on iki farklı jöle çeşidiyle çok ilgileniyormuş gibi yaparak gelişigüzel soruyorum. Daha önce annesinden bahsetmişti ama babasından bahsettiğini hiç duymamıştım.

Yanımda hafifçe sertleştiğini hissediyorum ve bakışlarım onunkilere yöneliyor. Kaşlarını çatıyor ve aniden ayağımı ağzıma sokmak istiyorum. Yüzündeki ifade üzgün ve bir anda bu konuyu açtığım için kendi kıcıma tekme basıyorum.

"Özür dilerim, burnumu sokmaya çalışmıyorum. Sadece merak ettim. İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken sessizce "Hayır, sorun değil" diyor. "Babam lisedeki ilk yılımda vefat etti."

Lanet olsun. Sormamam gerektiğini biliyordum. Bu kadar üzgün görünmesine şaşmamalı. Babamı ya da ailemden birini kaybetmeyi hayal bile edemiyorum.

Bakışlarım yumuşuyor. "Özür dilerim Viv. Bilmiyordum."

"Biliyorum. Sorun değil. O... bir sabah işten eve dönerken geçirdiği trafik kazasında öldü."

"Yani bir sadece sen ve annen mi varsınız?" Sessizce sordum.

Gözlerinde duygular titreşirken başını sallıyor. "Evet. Öyle. Peki ya sen? Ailenle yakın mısın?"

Markette yürümeye devam ediyoruz, ama ikimiz de bir süredir birbirimizden başka bir şeye bakmıyoruz ve dürüst olmak gerekirse? Onu tanımayı seviyorum.

"Öyleyim. Babam benim en iyi arkadaşım ve ben de annemin bebeğiyim." Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Ve küçük kız kardeşim Rosie benim kalbim. Onun için dünyada her şeyi yaparım. Yoğun bir haftanın ortasında benden caddede koşmamı istese, muhtemelen bunu yapardım."

Viv gülüyor. "Tabii ki yaparsın ve muhtemelen bundan zevk alırsın. Yine de birbirinize sahip olmanız güzel. Büyürken hep bir kardeşim olsun isterdim. Bir de küçük siyah bir kedi yavrum olsun isterdim ama ne yazık ki ikisi de olmadı. Ailem gerçekten sadece bir çocuk istiyordu ve babamın kedilere alerjisi vardı, bu yüzden sadece ben vardım." Duraklıyor, üzüntü yüz hatlarını şekillendiriyor. "Onu gerçekten özlüyorum."

Babasını öğrendiğimden beri onun için çok kötü hissediyorum. Ona sarılmak istiyorum. Onu kollarımla sarmak ve muhtemelen burnumu tekrar kırmaya çalışmazsa sadece ona sarılmak.

Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan ciyak ciyak bağırarak raftan bir kutu şeker aldı ve bana döndü. "Benim favorim. Bir SweeTart için seninle fiziksel olarak kavga ederim."

Vivienne tam olarak böyle biri. Dilime damlarken çok tatlı, ama geri kalan zamanlarda ekşi ve dikenli. İyi ki ikisini de seviyorum.

"Ben sadece kırmızı olanları seviyorum."

"İyi, çünkü kırmızı olanlar hariç hepsini seviyorum." Kıkırdıyor. Konuyu değiştirdiği belli, ama marketin ortasında oldukça ağırlaştı.

"Her şey hallolduğuna göre granola barlara ihtiyaımız var," diyorum ve başını çoşkuyla salladığında sırtıyorum.

"Evet! Ve mısır gevreği."

Viv'le markette dolaşmak tuhaf bir şekilde evcil hissettiriyor ve bunun yapmayı hiç hayal etmediğim bir şey olduğunu söyleyebilirim, ama hayatın sizi şaşırtmanın bir yolu var.

Mısır gevreğine geldiğimizde "Kahretsin," diye mırıldanıyor ve parmak uçlarında durarak en st rafa bakmaya alışıyor.

"Ne?"

"Sadece bir kutu Cookie Crisp kalmış ve o da en arkaya itilmiş."

Bakışlarım en st rafa yöneliyor ve kutunun rafın en arkasına yaslanmış olduğunu görüyorum. ne doğru bir adım atarak kutuya uzanmaya çalışıyorum ama boyuma rağmen kutuyu kavrayamıyorum.

"Ugh," diye inliyor, dudaklarında küçük bir kaş atma. "O gevrek kurabiyeye ihtiyaım var, Reese. *İhtiyacım* var."

"Sen ve senin olan düşkünlüğün," diye takılıyor. "Hadi, omuzlarıma ık ve kap şunu."

Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. "Ah, hayır. Bir marketin ortasındayız."

"Yani?"

Bakışları sanki yapmamamız gereken bir şey yaparken yakalanacakmışız gibi koridorun bir tarafından diğerine savruluyor ve gülmek istiyorum.

"Korkuyor musun, Viv?"

"Tabii ki korkmuyorum," diye alay ediyor.

Omzum düşüyor. "Kanıtla o zaman."

Bir alay daha, ardından bir göz devirme ve sırtışım daha da büyüyor. Asla bir cesarettten geri adım atmıyor.

Onun hakkında bu kadarını biliyorum.

"Hiçbir şey kanıtlamama gerek yok. İnsanlarla dolu bir marketin ortasındayız. Olay ıkar."

"Eğer korkuyorsan, korktuğunu söyle bebeğim." Onu kışkırtıyorum, ama işe yaradığını biliyorum, çenesinin kıpırdanışına ve bana bakışının daralmasına bakılırsa.

Gözleri rafa, sonra tekrar bana kayıyor ve tekrar gözlerini deviriyor. "Tamam. Ama *sadece* Cookie Crisp'imi gerçekten istediğim için Reese. Senin aptal cesaretin yüzünden *değil*."

"Tabii. yapalım."

Arabanın etrafından dolanıyorum, onun durduğu yere doğru yürüyorum, sonra çömeliyorum ve hızlı bir hareketle onu omuzlarıma alıyorum, ellerim onu sabitlemek için kalçalarına sarılıyor.

Bir çığlık atıyor ve parmakları saçlarıma doğru uçuyor, tutunduğu tellerin arasından geçiyor.

"Reese! *Sakin* beni düşürmeye kalkma." Kalçaları başımın etrafında kenetlendi ve lanet olsun, keşke dizlerimin arasında dilimi amına gömdüğüm için olsaydı.

Kıkırdıyorum, omuzlarımı sallıyorum ve onun daha sıkı kavramasını sağlıyorum. "Bana biraz güven kadın. Tüm vücudunu bacaklarımin arasına alsam bile terlemem. Bu kalçaları gördün mü? Yakalayıcı kalçalar, bebeğim."

Kıkırdarken tüm vücudu titriyor ve bulaşıcı bir şey.

O öne eğilip kutuya uzanırken ben birkaç adım atıyorum. Birkaç kez deniyor ve bu sırada neredeyse omuzlarımin üzerinde zıplıyor ama sonunda yakalıyor.

"Anladım!" diyor kahkahalar arasında, ben sallanıyormuş gibi yapıp bir çemberin içinde dönerken. Ellerinden biri hâlâ saçlarımda, diğeri mısır gevreği kutusunu kavıyor ve sonra onunla suratıma vuruyor.

"Dikkat et," diye homurdanıyorum, parmaklarımin iç uyluklarına götürüp gıdıklıyorum. "Yanmak istemiyorsan ateşle oynama bebeğim."

Yaşlı bir çift arabalarını iterek yanımdan geçiyor, dudaklarında bilmiş bir gülümseme var ve ben elimi kaldırıp el sallıyorum.

"Genç aşk. Çok tatlı!" Kadın gülümsüyor. "O günleri hatırlıyorum."

Üstümden Viv'in duyabiliyorum ve sonra saçımı çekiştiriyor. "Tamam, mallar güvende. İndirin beni."

"Hayır, sanırım seni burada sadece kendini savunabileceğin bir kutu Cookie Crisp ile tutacağım."

"Kaba."

Sırıtarak hafifçe eğiliyorum onu kalçalarından tutup omuzlarımdan kaldırıyorum, ayakları yere değerken sırtı önümden aşağı kayıyor. Parmaklarım kazara amına değiyor ve nefesi kesiliyor. Yavaşça bana doğru dönüyor. Bakışlarımız birbirine kenetleniyor ve yutkunurken boğazının titremesini izliyorum.

Lanet olası bir marketteyiz, ama tek istediğim onu kendime çekmek ve onu öpmek.

bir ses geliyor ve Viv gözlerini kırptırıyor, büyü aniden bozuluyor.

İkimiz de onun arkasında duran hipster adama dönüyoruz. "Bu son Cookie Crisp kutusu mu?" diye sorarken bizi böldüğü için hiç de üzgün görünmüyor.

"*Hepsi senin olsun,*" diye ciyaklıyor, adamın eline tutuşturuyor ve koridordan aşağı koşuyor.

Lanet olsun.

9

vivienne

Senin Sevgilin Değil

"H Allie, seni seviyorum ama sen, Lane ve Reese ile yemeğe çıkmayacağım. *Sevgililer Günü'nde*. Çiftler için olduğunu biliyorsun. Aşk Günü. Yani bu kulağa çifte randevu gibi geliyor. ve ben bu tuzağa *düşmeyeceğim*." Aklını kaçırdığı her halinden belli olan en yakın arkadaşına kuşkulu bir bakış fırlatıyorum. "Hayır. Hayır değil, ama kesinlikle hayır."

Özellikle de market gezimiz sırasında olanlardan sonra. Garipti ve bana garip *şeyler* hissettirdi.

Ama *belki de gerçekten* giden bir şekilde?

Hallie inliyor. "Yapmak zorundasın. Bak, Lane'le her gün Sevgililer Günü sayılır ve seni görememekten bıktım. En iyi arkadaşımı özlüyorum ve en iyi arkadaş kartımı kullanıyorum."

İç çekerek kulaklığımı çıkardım ve önümdeki masanın üzerine koydum. Bütün öğleden sonrayı *Spaced Out*'un yeni bölümünü kaydederek geçirdik ve ben de kız arkadaşım ile vakit geçirdim.

O haklı. Son zamanlarda hayat çok çılgındı ve ben de onu özlüyorum. Ama Reese'le "çıkma" olayına girmenin bile kötü haber olduğunu da biliyorum. Aramız şaşırtıcı derecede iyi. Artık neredeyse arkadaş gibiyiz ve bunu hiçbir şekilde mahvetmek istemiyorum. Mısır gevreği reyonunda beni neredeyse öpecek olsa bile.

Hiç olmamış gibi davranıyorum.

Tıpkı benim de yurttaki gece hiç yaşanmamış gibi davranmam gibi. Unutmak imkansız olsa bile. Çünkü hâlâ ona bir ağaç gibi tırmanmak istiyorum ve bu başlı başına bir sorun. Azgınım ve onunla ateşli, terli, sert bir seks yapmak istiyorum.

Ve yapamam.

Dürüst olmak gerekirse, bu noktada ona nasıl direndiğimden bile emin değilim. Hiç gömlek giymiyor. Sanki kıyafetlere karşı güçlü bir isteksizliği var ve belli ki acı çeken benim. Yemin ederim, bunu *bilerek* yapıyor.

Kalçalarına oturan o aptal eşofman altlarıyla evin içinde dolaşıyor, tüm *aptal* kaslarını sergiliyor.

Dün gece vibratörümü kullanmış olabilirim ya da olmayabilirim ve ona bindiğim gece bizi düşündüm.

Zayıf bir andı ve bir daha asla olmamasına karar verdim.

Ben sadece geleceğe bakıyorum.

"Ayrıca, bu bir randevu değil. Sadece arkadaşız, takılıyoruz. Çok sıradan. Hiç de randevuya benzemiyor," diye ekliyor Hallie. Ellerini önünde birleştiriyor ve bana en güzel köpek yavrusu bakışlarını atıyor.

Kahretsin, neden çalışıyorlar?

Bunu gerçekten düşünüyor muyum?

Hallie sessizliğimi beni ikna etmeye devam etmek için bir fırsat olarak değerlendiriyor.

"Nefis bir yerde yemek yiyebiliriz -tabii ki normal bir şekilde- ve sonra da Kappa'nın Sevgililer Gecesi'ne gideriz. Tema iç çamaşırı ve açıkçası giymeyi düşünmüyordum bile çünkü Lane muhtemelen birinin gözlerini oyardı ama gerçekten eğlenceli olurdu. Akşam yemeği ve parti. Herhangi bir Cumartesi gecesine benziyor ama Jack'in evinde ."

Dışarıda bir gece geçirebilirim ve kesinlikle biraz tekila içebilirim.

Son zamanlarda o kadar stresliydim ki normalde olduğum kadar sosyal olamadım ve arkadaşlarımın ve insanların yanında olmak bardağımı en iyi şekilde dolduruyor.

İç çekerek, isteksizce başımı sallıyorum. "Tamam. Ama eğer herhangi bir randevu hissi varsa, ben yokum. O adamla yaşamak zorunda olmam yeterince kötü zaten. Bu işe sadece yemek, tekila ve seninle baş başa kalmak için girdim. Hepsi bu."

Eklemediğim şey, onunla yaşamanın aslında o kadar da kötü olmadığı, ancak yeni oda arkadaşımın itiraf etmeye hazır olmadığı bir şekilde üzerimde büyüdüğünü bilmesine gerek yok.

Bunu da yokmuş gibi davrandığım şeyler listesine ekleyin.

"Evet," diye bağırarak ellerini çırpı. "Şimdi, asıl soru. Lane'e ne almam gerekiyor?"

"Seks mi?"

Gözlerini devirdi. "Belli, Viv." Bilgisayarında bir şeyler yazmaya başlıyor ve bulduğu şey ekrana yaklaştıkça kaşlarının çatılmasına neden oluyor.

"Bazen senin artık bir *cinsel tanrıça* olduğunu unutuyorum."

Ona takılıyorum ama gerçek şu *ki*, Hallie Orleans U'ya başlayan kızıdan tamamen farklı. Daha özgüvenli ve daha mutlu. Tamamen gelişti ve ben bunu görmeye bayılıyorum.

Onu bu şekilde görmeyi seviyorum.

"Yenilebilir iç çamaşırı mı? Bu kulağa gerçekleşmeyi bekleyen bir İYE gibi geliyor," diyerek burnunu kıvrıyor. "Aromalı kayganlaştırıcı mı? Tanrım, daha da kötüleşiyor. Neden aromalı kayganlaştırıcıya ihtiyacın olsun ki?"

"Oral seks. Duh."

"Evet, ama *neden*?" Devam ederken yanakları kıpkırmızı oluyor. "Lane'in tadını seviyorum. Garip aromalı bir kayganlaştırıcıya ihtiyacım yok. Ona ne alacağımı bilmiyorum. Bu çok zor. Bu bizim ilk Sevgililer Günümüz ve en iyisi olmasını istiyorum."

Sanki Lane'in karar verdiği şeyle ilgilenmemesi konusunda endişelenmesi gerekiyormuş gibi. Birbirlerine o kadar takıntılılar ki, Lane istese adam aya bile gider. Gerçekten. Sevgililer Günü için ona bir gremlin alabilir ve adam da ona bir isim verip yatağının yanına yapıştırabilir.

Kafayı takmış.

Ve bunu onun için seviyorum.

Ama... Ben burada, çok yalnız ve çok müsait şeridimde kalacağım ve bu aşk kuşlarının işlerini yapmalarına izin vereceğim.

"Ona uyumlu kazaklar alabilirsin. Muhtemelen buna bayılır," diyorum şakayla karışık.

"Biliyor musun, bunu söylemen çok komik çünkü beni Kappa partisinde kazak giymeye ikna etmeye çalıştı."

Tabii ki yaptı.



Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

Bu gece bunu yapmamam gerektiğini kesinlikle *biliyordum* ama yine de yaptım.

Oturma odasına girdiğimde gitme kararımın hemen pişman oluyorum ve Reese'in Lane'in yanında durduğunu görünce ağzım kuruyor.

Üzerinde kolları kıvrılmış, ön kollarının bronzlaşmış kaslarını ortaya çıkaran siyah bir düğmeli bluz ve kalın kalçalarına ve poposuna oturan siyah bir pantolon var. Koyu renk saçları duştan çıktığı için hâlâ ıslak ve ensesinde kıvrılıyor.

Yutkunuyorum, onlara küçük bir gülümseme ve garip bir el sallama veriyorum.

Ona bakarken şu anda konuşmak için kendime güvenmiyorum. "Vay anasını," diye mırıldanıyor Reese o kadar alçak sesle ki neredeyse onu hiç duymuyorum. "İnanılmaz görünüyorsun Viv."

Hallie beni görünce çılgılık atıyor, koltuktan fırlıyor ve önüme geldiğinde kollarını doluyor. "İlk defa konuda hemfikiriz. Çok iyi görünüyorsun, Viv! Aman Tanrım, bu elbise harika. Bu gece partideki herkesin gözü senin üzerinde olacak."

"Bu eski şey mi?" Alay ediyorum. Bakışlarım Reese'e kayıyor, çenesi çalışıyor, yorumundan pek memnun görünmüyor.

Elbise uzun zamandır dolabımda duruyordu ama onu giyebileceğim bir yer hiç olmamıştı. Giyecek kimsem de... Ta ki bu geceye kadar.

Reese için giydiğimden değil.

Tamam, yalan söylüyorum. Yüzde yüz bunu giyiyorum çünkü beğeneceğini biliyordum.

Soluk mor saten vücudumu bir eldiven gibi sarıyor ve uyluğumun ortasında duruyor, uygunsuz olmadan sadece doğru miktarda bacak gösteriyor. Göğüslerimi daha büyük gösteren en iyi sütyenimi giyiyorum ve eski saç kıvrırma çubuğumu kullanarak sürdüğüm dramatik, dumanlı göz farı ile uyumlu olması için birkaç gevşek bukle yapıyorum. Topuklu ayakkabı bile giydim ki bu pek sık yaptığım bir şey değildir.

Bu bir randevu değil, kendime bu gece onuncu kez söylüyorum.

Bu harika elbiseyi giymek ve seksi görünmek için bir fırsat. Reese'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, işe yaradı.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Ama seksi görünen sensin. O etek mi? Mükemmellik."

Hallie giydiği siyah eteğe ve beline sıkıştırdığı pembe kalpli beyaz tuluma bakıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en şirin kıyafet ve kimse onun kadar başarılı olamazdı.

"Hazır mısınız kızlar?" Lane yanına yaklaşp elini onunkinin içine soktu. "Altı kişilik rezervasyon yaptırdım. Her ihtimale karşı tıklım tıklımdı."

Başını salladı, sonra bana baktı. "Siz hazırsanız ben de hazırım. Uber'i kontrol edeyim."

O arabayı kontrol ederken, ben de buzları eritmek için Reese'in yanına gittim.

Her ne sebeple olursa olsun, biraz gerginim.

Gergin olmak beni durumun kontrolünden çıkmış gibi hissettiriyor. Son zamanlarda tek hissettiğim bu. İstedğimden çok daha fazlası kontrolüm dışında görünüyor. Bir erkek söz konusu olduğunda genellikle böyle hissetmem, ama nedense avuç içlerim nemli ve midem sanki çukurunda binlerce kelebek dönüyormuş gibi çırpınıyor.

Bu bir randevu değil.

"Bunun bir randevu olmadığını biliyorsun, değil mi?" Diyorum.

"Güven bana, öyle olsaydı bilirdin, Tatlı Tart," diye cevap veriyor ve kalçalarımı birbirine bastırmak istememe neden olan şakacı bir göz kırpmıyor.

"Rüyada görürsün," diyorum şu anda hiç de doğru hissetmediğim sahte bir güvenle.

"Sadece iki oda arkadaşı, arkadaşlarla dışarı çıkıyoruz. Ayrıca, Sevgililer Günü randevusu *en az* on randevuluk bir şey gibi geliyor. Çalma listesi açıklandıktan çok sonra. "Muzların ışık yılı ötesinde."

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Uber geldi!" Hallie sözümüzü keserek

"Uber geldi!" diyor. "Hadi yapalım şunu,"

diye karşılık veriyor Reese. "Hazır mısınız?"

Hiç olamayacağım kadar.

Arabaya doğru yürüyoruz ve ben arkaya sıkışmak yerine ön koltuğa oturuyorum. Reese'in gözlerini tüm zaman boyunca üzerimde hissedebiliyordum ve vücuduma dokunulduğunda sıcak hissediyordum. Yüzüm kızarmıştı ve daha restorana bile varmamıştık.

Yol boyunca sessizdim. Pencereden dışarı bakıp şehrin akıp gidişini izledim.

Çünkü bu gece için gergin olan tek kişinin ben olduğuma kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Hallie haklı. Sadece arkadaşlar, yemeğe ve sonra da partiye gidiyoruz.

Daha fazlası değil.

Bu gece eğlenmek ve son birkaç haftanın durmak bilmeyen stresinden kurtulmaya çalışmakla ilgili. Buna *ihtiyacım var*. Kafamı bir şeylere takmaya devam edersem bundan keyif alamam.

İçeri girdiğimizde restoran tıklım tıklımdı. Görünüşe göre, burası bu gece popüler bir yer, ama nedenini kesinlikle anlayabiliyorum. Ortam çok soğuk, rahat ve aşırı havasız ve süslü hissettirmeden samimi.

Akşam yemeğinizin tadını çıkarabileceğiniz ve hangi çatalın önce geldiği konusunda endişelenmeyeceğiniz türden bir yer. Neyse ki artık burada olduğumuza göre daha az endişeli hissediyorum. Bunun bir nedeni de yolculuğun son yarısında Reese'in kız kardeşi Rosie'nin küçüklüğüyle ilgili bir hikâye anlatmasıydı ve çok komikti.

Onu ne kadar çok sevdiğini görmek gerçekten çok sevimli.

Garson bizi restoranın arka köşesine sıkışmış yuvarlak bir kabine götürüyor ve tabii ki Reese'in yanına oturuyorum.

O sırtıyor ve ben de aç olmadığım halde menüyü alıp içindekilerle çok ilgileniyormuş gibi yaparak onu görmezden geliyorum.

Tanrım, neden bu kadar güzel kokmak zorunda?

Önümdeki kelimelere bile konsantre olamıyorum çünkü onun aptal parfümü beni tahrik ediyor.

Bunun için çok azgıyım.

Diğer menüyü almak için yanımdan uzanıyor ve bunu yaparken göğsümü okşuyor.

"Yapamaz mısın?" Sessizce tıslıyorum.

Sırıtarak menüyü açar. "Neyi yapamaz mıyım? Lütfen daha açık ol, Viv."

Var olmak mı? Beni tahrik etmemesi gerekirken tahrik ettiği için genel yönüme doğru *nefes almak* mı?

Gözlerimi tekrar Reese'e çevirmeden önce, aşk acısı çeken bir çift gibi bir menünün üzerine eğilmiş olan Hallie ve Lane'e bakıyorum. "Bana bu kadar yakın mı oturuyorsun? Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Beni boğuyorsun."

Tanrım, burası çok mu sıcak?

Sözlerime cevap vermiyor, sadece menüye bakmaya devam ediyor, sanki hangi yemeği alacağına değil de geleceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi.

"Mmm. Tüm bunlar kulağa lezzetli geliyor." Dudaklarını eğerek düşünüyor.

Oturduğu yerde hareket ederken bacağının masanın altındaki uyluğumun çıplak tenine sürtündüğünü hissediyorum ve neredeyse yüksek sesle inliyorum.

Bunu neden kabul ettim ki? Bu çok kötü bir fikirdi ve önümüzdeki bir saat boyunca gazlamak ve aynı zamanda becermek istediğim adama bu kadar yakın oturmayı nasıl başaracağıma dair hiçbir fikrim yok.

10

viv

Parti Korsanı

U kasıtlı olarak kendini sabote etmek diye bir şey var.

Ve görünüşe göre, akşam yemeğinden sonra Kappa evine girdiğim andan itibaren gündemimdeki tek şey bu. Beni kesinlikle delirttiği yerde, masada bacağına kuru kuru vuracakmışım gibi hissedene kadar ya da bana hiç benzemeyen çılgınca bir şey yapana kadar.

Hiç gömlek giymeyen, aptal kasları olan ve tanıdığınız en sinir bozucu insan olan oda arkadaşınızla seks yapmak istemekten daha kötü ne var biliyor musunuz?

Oda arkadaşınız odanın diğer ucunda Barbie pembesi iç çamaşırından başka bir şey giymeyen eğlenceli bir krampon kovalayıcısına gülerken sarhoş ve kıskanç olmak.

Ne kadar çok güldüğüne bakılırsa, bunun dünyadaki en komik şey olduğu açık.

Eğilip mükemmel bakımlı elini onun pazusuna koyduğunda ve kirpiklerini kırptığında dudaklarım kaşlarımı çatarak geriliyor.

Ne kadar da .

Elbette, konuştuğu kız, hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmayan küçük iç çamaşırlarıyla mükemmelliğin özüdür. Hafifçe eğilse bile vajina dudaklarının giydiği diş ipinden dışarı sarkacağından eminim.

Normalde ben kızların kızıyım. Oadaki tüm kadınlardan yanayım. İşini yap, bebeğim.

Ama Reese'in yanında yapma. Başka bir yerde yap. Başka *bir yerde*.
Hislerimin yüzde yüz mantıksız olduğunu anlıyorum, ama tahmin edin ne oldu?

Alkolden bulanıklaşan beynime bunu anlatmaya çalış.
İçimdeki bu aptalca, yabancı his her kıkırdamada ve dokunuşta daha da yoğunlaşıyor.

Kırmızı iç çamaşırı giymiş başka bir kız elinde bir tabak içkiyle yanımdan geçtiğinde ona hançer fırlatmakla meşguldüm ve uzanıp her iki elime birer tane .

Mükemmel. Daha ucuz tekila. Tüm sorunlarımın cevabı.

Çabucak geri fırlatıyorum, yanığın beni şimdiki zamana geri getirmesine ve kıskançlık durumumdan çıkarmasına izin veriyorum. Tam diğerini vurmak üzereydim ki Hallie'nin adımı söylediğini duydum.

"Viv?"

Bakışlarımı Reese'den ayırıp ona bakıyorum. "Ne oldu?" "Sen... iyi misin?"

"Elbette. Neden olmayayım ki?" Reese'e dönüp bakmamak için kendimi zor tutarak söylüyorum. Hallie bana tuhaf tuhaf bakıyor, muhtemelen ben de tuhaf davrandığım için.

Yani, Reese bekar.

Biz birlikte değiliz. Aslında ondan hoşlanmıyorum bile. Hoşlanmıyorum musun? Doğru.

İsterse bu kampüsteki her kızı sikmeye hakkı var ve bu beni ilgilendirmez.

"Ben harikayım. *Olağanüstü*, gerçekten."

Bana dikkatle bakıyor, kaşları çatılıyor. "Reese'i öldürmek istiyormuş gibi görünüyorsun. Her zamankinden bile fazla. Bir şey mi oldu?"

Yemeğin büyük bölümünü bunun bir randevu olmadığına ve önemli bir şey olmadığına kendimi ikna ederek geçirdim ve şimdi buradayız, çakırkeyifim, azgınım ve kıskancım.

Kesinlikle korkunç bir kombinasyon.

Sevgililer Günü'nü de, genel olarak ilişkileri de sikeyim. İşte, söyledim.

"Hayır. Belli ki bu gece de üçüncü teker benim," diye hafifçe şaka yapıyorum.

Bakışları beni kesiyor. Bu konuşmadan kaçma çabamı hiç yutmuyor. İçimi çekiyorum, sonra diğer kadehi geri fırlatıyorum, tüm vücudumu ateşe verirken titriyorum. "Eğer sana bunu söylersem, kesinlikle yargılanmam. Yani hiç."

Tipik Hallie tarzıyla elini *Star Trek* işareti yapar gibi kaldırıyor ve ben de kıkırdıyorum. Az önce içtiğim Red Bull ve votka kan dolaşıma karışıyor, beni rahatlatıyor ve uzuvlarımın gevşemesini sağlıyor.

"Sanırım Reese ile tekrar seks yapmak isteyebilirim."

Bir an için aramızda sessizlik oldu. Beklediğimin tam tersiydi ve sanırım Hallie'yi şok ederek komaya sokmuş olabilirim.

Hareket etmiyor. Gözünü bile kırpmıyor.

"Hal?" İrkildim. Belki de bunu ondan sakladığım için gerçekten üzülecek.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor, gözleri komik bir şekilde büyüyor. "Bu nükleer bombayı Kappa evinin ortasında üzerime bırakmış olamazsın. Aslında, Reese'le seks yaptığınızı bana söylememiş olman mümkün değil!"

En iyi anım değil ama çakırkeyifim ve keşke ona daha önce söyleyebilseydim. Son zamanlarda ondan çok şey saklamaktan gerçekten nefret ediyorum ve alkolden kaynaklanan kelime kusmuğum sayesinde her şey ortaya çıktı.

"Sana söylemediğim için özür dilerim." Kolumu omzuna doladım ve onu kendime çektim. "Tüm *içtenliğimle* özür dilerim. Ben sadece... *Kimsenin* bilmesini istemedim. Öğrenirlerse kimse bunu yaşamama izin vermez. Ayrıca, bu bir hataydı. Asla tekrarlamayı düşünmediğim bir hata."

Hallie gözlerini kırptırıyor, ona söylediğim her şeyi sindirmeye çalışıyor ve ben de sindirdiğinde ne söyleyeceğinden korkuyorum. Aylardır bu sırrı saklamamın nedenlerinden biri de bu.

"Sanırım beynim bozuldu," diye mırıldanıyor derin bir nefes almadan önce. Birkaç kez tekrarlıyor. "Reese ile seks yaptın. Reese Landry." Sessiz kalarak başımı salladım.

"*Biliyordum!*" diye çığlık atıyor. Daha çok coşkulu bir fısıltı gibi ama yine de. Odadaki tüm gözler üzerimizdeymiş gibi hissediyorum. Konuştuğumuz adam dışındaki tüm gözler ve bu beni rahatsız ediyor. "Tanrım, ikinizin arasında bir şeyler olduğunu kesinlikle biliyordum! Cidden, Lane'e bazı garip titreşimler aldığımı söyledim ve o da birbirinizi becermek istediğinizi söyledi. Ha! Şaka yapıyordu, *kesinlikle* sevişiyordunuz."

Saçmalaması için ona bir saniye verdim, ama onu orada durdurdum. "*Bir kerelik* bir şeydi
Şey. Sadece bir kez, Hal. Zayıftım ve kendime söz verdim.

bir daha asla olmayacaktı. Onun aptal, çekici gülümsemesine kanmayacağımı." İsteğim dışında, bakışlarım odanın diğer ucundaki Reese'e kayıyor ve

Hallie gözlerimi takip ederek suçluyu buldu.

"Viv, daha fazla detaya ihtiyacım var. Şu anda alternatif bir evrendeymişim gibi hissediyorum ve normalde bunu çok isterdim ama beni karanlıkta bırakıyormuşsun gibi hissediyorum. Ne zaman, nerede, *nasıl*? Ve en önemlisi, eğer bu tek seferlik bir şeyse, o zaman neden tekrar yapmak istiyorsun?"

Onun yorumu karşısında suçluluk duygusu içime işliyor ve midem bulanıyor. Haklı ve bundan nefret ediyorum. Ondan bir şeyler saklamaktan daha çok nefret ettiğim bir şey yok ve şu anda sır olarak sakladığım onca şey arasında bu, listenin en altında yer alıyor.

"Biliyorum, Hal. Üzgünüm-"

Öne doğru eğilip kolunu koluma dolamadan önce elini kaldırıp beni durduruyor, sonra da beni küçük gövdesine doğru çekiyor. "Özür dileme. Sorun değil. Kendince sebeplerin vardı. Sadece *her zaman* burada olduğumu bilmeni istiyorum Viv. Benimle bir şey hakkında konuşamayacağını düşünmeni istemiyorum. Eğer bir ceset saklamamız gerekirse, domuzları nerede bulacağını zaten biliyorsun."

Ben gülerken başım onun omzuna düşüyor. "Biliyorum. Sadece kafam karışık. Ona çakmak istiyorum ama bazen de taşaklarını tekmelemek istiyorum."

"Bunun normal olduğuna eminim," diyor arsızca. "Bence ilişkiler böyle yürüyor."

"Evimizde sürekli üstsüz dolaşıyor ve dürüst olmak gerekirse Hal, böyle görünürken ona nasıl karşı koyabilirim ki? Bence bunu bilerek yapıyor çünkü onu istediğimi biliyor. Onu istemek *istemiyorum* ama sanki bunu durduramıyorum." Bunun için kendime kızıyorum. "Neyse, benim... ikilemim hakkında sonra konuşalım. Daha fazla çekim yapmak ve Reese'i unutmak istiyorum."

Ve geri kalan sorunlarım.

Bir saat sonra çok sarhoştum. Aslında, *çok* sarhoş olmanın sınırlarında geziniyorum. Kaç tane tekila shot içtiğimin sayısını unuttum, ama bu gayet normal çünkü bu sadece doğru yaptığınız anlamına geliyor.

"Viv, oraya çıkamazsın!" Hallie kıkırdıyor. Pek içki içen biri değildir ama o bile bu gece bir kadeh içmişti. Sadece bir tane, ama yine de. Lane, tabii ki, tüm gece boyunca bize çok dikkatli bir şekilde göz kulak oldu. Yani bebek bakıcısı. Yani erkek arkadaş.

En iyi arkadaşımın bana jöle güreşi yarışmasına katılamayacağımı söylediğini duyuyorum, ama *aslında* söylemek istediği şeyin evet olduğunu düşünüyorum. Kesinlikle, sen şampiyon olmalısın.

Bütün gece aklıma gelen en iyi fikir. Belki de bütün hafta. Bu partiye gelmek dışında yani.

"Üzgünüm, bebeğim. Ama beni çağırıyor ve jöle beni nereye götürürse oraya gitmeliyim. Deniz gibi, dostum!" Bir korsan gibi anons yapıyorum ve nedenini bilmiyorum. Tamam, evet, sarhoşum.

Ama mutluyum ve kollarım şimdiden kıpır kıpır erişte gibi hissediyor ve on beş dakikadır Reese'i aramadım bile. Şu anda dili Playboy Tavşanı'nın boğazında bir odada olabilirdi.

Ve tahmin edin ne oldu? Umurumda bile değil.

Önemsediğim tek şey bu jöle güreşi yarışmasında birinci olmak. Bir çapayı alaşağı edeceğim. Saygıyla tabii ki.

"Bu delilik. Sen !" Elimi onunkine geçirip onu odanın ortasına doğru çekerken Hallie ağlıyor; odanın ortasında kırmızı jöleyle dolu, yürümeye başlayan çocuk boyunda şişme bir havuz var.

Tüm bunları yapmak ne kadar sürdü merak ediyorum. "Deliyim ama eğleneliyim, bu da her şeyi yoluna koyuyor, uzay bebeğim. Ayrıca, aşırı rekabetçi olduğumu biliyorsun ve o kupayı eve götürüyorum," diyorum, masanın üstündeki bir kızın çıplak gövdesi olan altın kupayı işaret ederek. Memeler porno yıldızlarınıninkine benziyor, meme uçları çok sivri ve üzerinde şöyle bir plaket var

"Jell-O Champ" yazıyor. Zaten benim.

Hallie sadece başını sallıyor ve kıkırdıyor, siyah, kıvrırcık saçları benimle son bir saattir dans etmekten dağılmış durumda.

Bu geceye çok ihtiyacım vardı ve şimdi hiç bitmesini istemiyorum. Kendimi özgür bir kuş gibi hissediyorum, dünyada tek bir umurum bile yok.

"Tamam." Bir nefes veriyorum ve ellerimle boynumu uzatıyorum. "Beni kandır. Hadi, sen benim kesicimsin. Beni maçıma hazırlamalısın."

Ayak parmaklarımın üzerinde zıplamaya başlıyorum, Hallie kahkahalarını bastırmak için elini ağzına götürdüğünde sırtışı genişliyor.

"Çok *komiksin*," diyor kahkahalar arasında. "Bunu gerçekten yapacağına inanamıyorum."

Bunu kesinlikle yapacağım ve umarım Reese Landry ve onun aptal sırtışı ve daha da aptal kasları beni orada görür ve umarım bu gece Playboy Tavşanını bulduğuna pişman olur.

Aslında, onu buna pişman edeceğim.

"Katılımlar için son çağrı. Tekrar ediyorum, katılım için son çağrı." Hoparlör son çağrı anonsuyla birlikte gürledi, ben de Hallie'ye bir sırtış attım ve derme çatma sahneye doğru döndüm.

"Yakala onları, Rocky!" diye bağıyor ben giderken arkamdan.

Sahneye çıktığımda, elbette hepsi iç çamaşırlarıyla bekleyen birkaç kız daha vardı. Burada tamamen giyinik olan tek kişi benim, eminim bu odadaki çoğu erkeği hayal kırıklığına uğratmıştır.

"Kayıt yaptırıyor musun güzelim?" diye soruyor parlak mavi gözlü, uzun boylu, sarışın bir adam. Bir elinde mikrofon, diğerinde bir pano var. "Başlamak üzereyiz."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Evet. Öyleyim."

"Harika. Bu feragatnameyi imzalayın lütfen." Panoyu bana uzattı ve okumadan imzaladım. İşin özünü zaten biliyorum. Jöle ve güreş olacak ve biri yaralanırsa sorumlu değiller.

Anladım.

Endişelenmiyorum.

Tekila artı ben eşittir kötü kaltak.

Vay canına, şu anda Hallie'ye ihtiyacım var mı? Kendimi heyecanlandırıyorum. Diğer kızların yanında yerimi aldıktan sonra Blondie mikrofonu tekrar açıyor ve kalabalığa dönerek, "Pekâlâ, bayanlar ve baylar. Savaşçılarımız geldi. Bu güzel, inanılmaz bayanlar kupa için güreşecekler. Hepsi harika olsa da, sadece bir Jell-O şampiyonu olabilir."

Kalabalık tezahüratlar, alkışlar ve bağırışlar içinde patlarken o onları susturmaya çalışıyor. Gözlerim insan kalabalığını tarıyor ve sonunda Lane'in yanında duran Hallie'yi görüyorum... ve Reese'i.

Görünüşe göre yeni oyuncağını terk etmiş.

Sırtıyorum, bakışlarımı yakaladığında gözlerim kısılıyor. İfadesi okunmuyor ama çenesindeki kasların nasıl esnediğini kaçırmıyorum.

Hm.

"Ve şimdi de sevgili Vivienne Brentwood'umuz var. Şu anda yaratıcı yazarlık bölümünde okuyor, korku filmlerini seviyor ve Jack's Pizza'dan *asla vazgeçemiyor*."

Elimi dramatik bir şekilde kaldırıyorum ve ön sıradaki birkaç adam ısıklık çaldığında onlara bir öpücük verip göz kırpıyorum.

Şu anda kendimi gerçekten kötü bir kaltak gibi hissediyorum, bu yüzden Reese'e tekrar bakmaktan kaçınıyorum. Bunun her parçasını yiyebilir.

"İlk olarak Vivienne ve Santana! Ama Vivienne, bunun iç çamaşırı temalı bir parti olduğunu biliyorsun, değil mi? Ne yazık ki, çukura girmek istiyorsan o elbiseyi çıkarman gerekecek."

Bugün eşleşen bir set seçip seçmediğimi hatırlamak için beynimi zorluyorum ve seçmemiş olsam bile, oh iyi olduğuna karar veriyorum.

Tamamen çıplak olacak değiliz ya. Sadece biraz ten.

Gözlerim kalabalığın içinde yine Reese'i buluyor ve kaşlarını kaldırarak "Bunu gerçekten yapacak mısınız?" dercesine ters ters bakıyor.

Çenemi daha yukarı kaldırıyorum, arkamdaki fermuara uzanıyorum ve sonra onu kalabalığın içinde kaybediyorum.

Çünkü hareket ediyor. Aslında, yolunu zorluyor ve nazikçe değil.

Fermuarı belimin en alt kısmına kadar çekiyorum, ayaklarımın altında toplanmasına hazırım ve sonra o orada, gergin bir çene ve muhtemelen şu anda bir şey söylememem gerektiğini söyleyen bir ifadeyle önümde duruyor.

İyi ki hiç umurumda değil.

Beni omzuna atmak için eğildiğinde kıldandım. "Sen de-"

Beni kaldırıp hiçbir ağırlığım gibi fırlattığında sözüm kesiliyor. Beni sahnedan indirirken eliyle elbisemi tutuyor, ben de sırtına vurup indirilmesini talep ediyorum.

"Beni omzunun üzerinden öylece atmayın! Ne cüretle unvanımı elimden alırsın!" Ağlıyorum, yeni pozisyonumdan dolayı başım dönüyor. Tanrım, başım döndüğü için mi başım dönüyor, yoksa *o kadar* sarhoş olduğum için mi?

Hemen cevap vermiyor, sadece kalabalığı itiyor ve beni çıkışa doğru taşıyor. Açıkçası, beni görmezden geldiği için beni yere bırakmasını sağlamaya çalışmanın bir faydası yok.

"Güle güle, Viv! Seni seviyorum! Kappa evinin ön kapısından çıkıp gecenin serin havasına karışırken Hallie'nin bağırdığını duyuyorum.

"Tanrım, indir beni, seni koca aptal," diye mırıldanıyorum, gözlerimi .

"Lanet olası kıyafetlerini çıkarmayacak mısınız?" diye homurdanıyor.

İç çekerek, "Belki. Gömlek giymeye başlayacak *mısın*?"

Barbie'nin orada kıyafetlerinin olmamasına aldırmaman çok komik."

"Oh ho ho," diye gülüyor sonunda, lanet olsun sonunda beni ayağa kaldırırken. "Kıskandığında çok tatlı oluyorsun, Viv." Onun alaycı tonu

Elleri kalçalarımaya geliyor, hafifçe sallandığımda beni sabitliyor. Her şey hala dönüyor, çok güzel.

Harika bir akşam olacak.

Topuklu ayakkabılarımla dengemi korumaya çalışırken elim kolunu buluyor ve fena halde başarısız oluyorum. Kıskanç *değilim*. Sinirlendim. Ama onu kıskırtmak için yaptığımdan şu anda kavga etmek de istemiyorum.

Sanırım onu kıskırtılmış say.

"Seni eve götürüyorum. Bok gibi sarhoşsun, Tatlı Tart." Arkama uzanıyor ve çenesi gergin bir şekilde elbisemin fermuarını yukarı çekiyor.

Tatlı Tart... Bu yeni. Artık lakap takıyoruz, değil mi? Gözlerim doldu. "Aferin, Kaptan Apaçık."

Koyu renk gözleri kısılıyor ve cebinden telefonunu çıkarıp bir Uber çağırıyor.

Bu noktada bacaklarım yeni doğmuş bir tay kadar sallantılı olduğu için, çiçek tarhının çıkıntısına doğru yürüyorum ve son saniyede belime dolanan el olmasaydı neredeyse dengemi kaybedip çiçeklerin arasına düşecektim.

Kahretsin.

Reese beni göğsüne yakın tutarken yüzünde eğlenerek bir ifadeyle önümde duruyor. Muhtemelen beni dik tutan tek şey olduğu için ellerim düğmeli bluzunun önünü yumruklarken onu itmeye bile çalışmıyorum.

Koyu renk saçları gözlerine dökülüyor, parmaklarımı içinden geçirmek istediğim bir buklet karmaşası. Tıpkı o gece kalçalarımın arasındayken, klitorisimi lolipop gibi emerken yaptığım gibi. İnleyerek onu itiyorum ve tekrar çıkıntıya oturuyorum. Bu sefer dikkatlice.

Bu adam sadece beni baştan çıkarmak için yaratılmış ve Tanrım, onunla savaşmaktan çok yoruldum.

Belki de tekila konuşuyordur. Aka Violet, benim sarhoş alter egom. Belli ki o da benim kadar azgın çünkü tek istediğim onu öpmek. Onu becermek. Bütün bebeklerine sahip olmak.

"Aptal kaslar," diye mırıldanıyorum.

"Neydi o?" diye soruyor, kaşları soru sorar gibi kalkık. "Bunu yakalayamadım, Viv."

Belli ki, çünkü bu senin için değildi.

"Hiçbir şey." İç çektim. Tam Uber'in nerede olduğunu soracaktım ki siyah bir Cadillac kaldırıma yanaştı ve önümüzde durdu.

"Elbette, üç mil gitmek için en pahalı Uber'e para ödersiniz."

Onu geçip arabaya doğru ilerliyorum ama bacaklarım hâlâ o kadar titriyor ki kolunu belime dolayıp arabaya doğru yürümeme yardım etmeden önce sadece üç adım atabildim. Kapıyı açıyor ve sonra beni ayağımdan tutup kaldırıyor, bu da inlememe neden oluyor.

"Tanrım, Reese! Beni lanet bir bez bebekmişim gibi kaldırıyorsun," diye inliyorum, beni koltuğa yatırıp emniyet kemerini bağlamak için üzerime uzandığında.

Kıkırdıyor ve ben de sarhoş bir salak gibi onun kokusunu içime çekiyorum, donuk bir zonklama oluştuğunda kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Sanki bu yakınlık klitorisime onun hınzırca yetenekli diliyle yaptığı kirli şeyleri hatırlatıyor.

"Çünkü sen eğlence boyutundasın. Şimdi arkana yaslan ve emniyet kemerini tak." Bununla birlikte, kapıyı kapatır.

Büyüyüp talepkar olduğunda neden bu kadar sıcak oluyor?

Diğer kapıyı açıp yanıma geçtiğinde, şoförle sohbet ediyor ve eve doğru otoyola çıkıyoruz.

Bu adamın arabasının arka koltuğunda kusmamak için gözlerimi kapatıyorum. Beni sık sık araba tutmaz ama başım hâlâ dönüyor ve kendimi toparlama yeteneğime güvenmiyorum. Kappa'dan evimize sadece on dakikalık bir yolumuz var, bu yüzden bir dakika sonra yanaşıyormuşuz gibi geliyor.

Bu muhtemelen benim zaman algımın şu anda olduğu gibi dibe vurmuş olmasından kaynaklanıyor.

"Gidelim Viv," diyor Reese kulağıma usulca, emniyet kemerimi çözüp arabadan inmeme yardım ederken. Midemi sakinleştirmeye çalışırken onun indiğini bile duymadım.

Araba bizi kaldırımda bırakarak uzaklaşıyor ve düşmemi engelliyor. "Hadi, kalk bakalım."

Önümde çömeliyor, sırtını bana veriyor. Bu pozisyonda kesinlikle kıcını kontrol ediyorum. Vay anasını. O kadar çömelmenin karşılığını almış.

Kaşlarım havaya kalktı. "Um, beni içeri kadar sırtında taşımayacaksın."

"Evet, öyleyim, yoksa seni yine omzumun üzerinden atarım. Her iki durumda da seni o eve sokacağım. O şeylerin içinde bileğini kırmak üzeresin."

Ayakkabılarıma bakıp ayak parmaklarımı oynatıyorum. Tamam, bu adil. Kaldırımla bütünleşmeme bir adım kaldı.

"Peki," diye iç geçiriyorum, sonra ona doğru yürüyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum, o da beni zahmetsizce sırtına çıkarıyor, elleri kalçalarımın arkasını tutuyor.

Eve doğru yürürken "Şımarıklık yapmadığın zaman işlerin ne kadar kolay olduğunu görüyor musun?" dedi.

"Bana kendini tekmeletme, Reese."

Kıkırdayarak beni araba yoluna ve evimizin ön kapısına kadar taşıyor, sonra nazikçe ayaklarımın üzerine bırakıyor ve kapının kilidini açıyor.

İçeri girdiğimizde çantamı tezgâhın üzerine atıyorum, sonra da bu canavarları ayağımdan çıkarmak için kanepeye doğru yürüyorum. Ayakkabıların bir kızın en iyi arkadaşı olduğunu kim söylemişse yalan söylemiş. "Sırtıma için teşekkür ederim."

Oturduğum yere doğru yürüyor ve dizine doğru eğilerek beceriksizce hareket eden elimin topuğumun kayışını çözmesini engelliyor. "Kaslarım başka ne işe yarar ki?"

Aklıma *en az* beş şey geliyor.

Topuğumun kayışını çözerken parmakları ayak bileğimin derisinde dans ettiğinde içimden bir ürperti geçiyor. Çalışırken yüzü bir konsantrasyon maskesine dönüşüyor ve onu önümde diz çökmüş, tatlı ve yardımsever bir şekilde görmek muhtemelen en seksi şey.

Tanrım, tekila konuşuyor olmalı.

"Sanırım sana bir keresinde pembenin yeni favori rengim olduğunu söylemiştim," diye geveliyor, bakışlarını benimkilere sürüklüyor ve yanaklarımın kızarmasına neden oluyor. Bunu bana en sevdiğim soluk pembe dantel takımımdan başka bir şey giydirmedeğinde söylemişti, gözleri ihtiyaçla o kadar parlak yanıyordu ki hala hatırlıyorum.

Şu anda içimde tanıdık bir sıcaklık hissediyorum, klitorisimdeki zonklama kalbimle aynı anda atıyor.

"Ama yalan söyledim. Sanırım morun tam bu tonu olabilir," diyor elbiseme bakarak.

Boğazım düğümleniyor, kabaca yutkunup sessiz kaldığımda uyarılma yüzeyin altında karıncalanıyor. Ayakkabılarımı çabucak çıkarıyor ve ağrıyan ayaklarımdan dikkatlice çekiyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Aletin mi? Tercihen ben seni sürerken taşaklarına kadar içimde? Dilin içimde mi?

"Hayır. Ben böyle iyiyim. Tekrar teşekkür ederim."

Sırıtışı hâlâ hafîf ve önümde durup odasına doğru döndüğünde, ona aslında ne istediğimi söylemediğim için hemen pişman oluyorum.

F *Kahretsin. Ben.*

İnleyerek alnımı düşün fayanslı duvarına dayıyorum ve gözlerimi sıkarak şu anda misafir odamda yaşayan siyah saçlı, mavi gözlü baştan çıkarıcı kadının düşüncelerini umutsuzca kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Nasıl oldu da kendimi bu işe bulaştırdım?

Önünde diz çöküp ona dokunmama izin vermesi için yalvarmamak her geçen gün daha da zorlaşıyor gibi görünüyor.

O kadar kötü.

Peki ya bu gece? Zaten batmakta olan gemimde yeni bir delik açıldı ve şimdi her şey su altında.

Yatak odasından o elbiseyle çıktığında nutkum tutulmuştu. Mor satenle yıkanmış bir tanrıça gibi görünüyordu ve bu, *dokunamayacağınızı* söyleyen bir hatırlatma ile doğrudan bağırsağa bir yumruktu.

Viv normal bir günde gördüğüm en ateşli kızdı, ama bu gece? Gözlerimi ondan alamadım.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım.

Keşke tadının nasıl olduğunu, boşalmak üzereyken çıkardığı o küçük sesleri ya da içine girip kendimi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmeseydim.

Çünkü o zaman ne kaçırdığımı bilemezdim. Koridorda onun yanından geçerken nane kokulu vücut losyonunun kokusunu almam ve dilimde bıraktığı hafif tadı hatırlamam gerekmezdi.

Kuşkusuz ondan etkilenmeye devam ederdim ama onun için şu anki gibi *yanmazdım*. Sanki onunla aynı odadayken vücudumdaki her lif yanıyor.

Boku yedim. Hepsi kadar.

Elim duvardan kalkıp sikime uzanıyor. Belki biraz gerginliği azaltırsam, o zaman kendimi bu kadar aklımı kaçırmış hissetmeyeceğim. Şüpheli, ama bu noktada her şeyi deneyecek kadar çaresizim.

Yarı sert sikimi yumruklayarak bir kez pompalıyorum, göğsümden bir inilti yükseliyor.

BOOOOOM.

Ne oluyor lan?

Elimi bırakıp duşu kapattığımda bir gürültü daha duyuyorum, ardından yatak odamdan fil sürüsü gibi bir ses geliyor. Cam kapıdan dışarı adım atıyorum, askıdan havluyu alıyorum ve aceleyle belime sarıp odama koşuyorum.

Kahretsin, cehennem gibi karanlık. Duşa girmek için acele ederken lambamı açmayı unuttum ve bir bok göremiyorum ama komodininin genel yönüne doğru ilerleyip lambayı yakıyorum.

Işık odayı aydınlatıyor ve o zaman Viv'in yatağımın ayak ucunda durduğunu görüyorum, üzerinde BOO BITCH yazan bir hayaletle kalçalarına kadar sarkan siyah bol bir tişörtten başka bir şey yok, bir ayağından diğerine sürünürken gözleri farlara yakalanmış bir geyik gibi geniş.

"Viv, lanet olsun, ödümü kopardın. Sen iyi misin? Mobilya mı taşıyordun?"

Dudaklarını birbirine dolayarak kıkırdamasını engelliyor ve başını sallıyor.

"Ah, evet. Yani evet, ben kısmına, mobilya kısmına değil. Ben... Karanlıktı."

Kaşlarım çatıldı. Kaptan Apaçık kim şimdi? Cevabımı kendime saklıyorum ve bakışlarımın çıplak kalçalarının kremi genişliğine düşmemesi için elimden geleni yapıyorum çünkü üzerimde bu ince kıçlı havludan başka bir şey yok ve aletim son zamanlarda en kötü davranışını sergiliyor.

"Ne var ne yok?" Şifonyerime doğru yürüyüp uyumak için bir çift külot çıkararak soruyorum. Yüzümü ona döndüğümde onu kıçıma bakarken yakalıyorum ve sırtıyorum. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Bakışları elimdeki külotlara kayıyor ve hemen gözlerini kapatıyor, böylece onları giyebiliyorum. Sanki hepsini daha önce görmemiş gibi.

Havlu yere düşüyor ve ben ayaklarımı sokup kalçalarımın yukarı doğru sürüklerken onun parmaklarının arasından baktığını görüyorum. O kadar komik ki, durduramadan bir kahkaha atıyorum.

"Viv," diyorum, yatağıma doğru yürüyüp kenarına oturarak. "Neler oluyor?"

Sorumu sessizlik karşılıyor. Bir nefes izliyorum ve sonra ellerini yatağın üzerine koyup bana doğru sürünerek boğazımın sıkılmasına neden oluyor.

Sikeyim.

"Viv, ne-"

Bana doğru geliyor ve sonra omuzlarımdan iterek beni yatağa sırt üstü yatırıyor.

"Konuşmayı kes," diye mırıldanıyor. Sesi alçak ve o kadar seksi ki bir bacağı sallayıp kucağıma oturuyor. Bunu yaparken tişörtü kalçalarına kadar sıyrılıyor ve amını saran bir çift mor erkek şortu ortaya çıkıyor.

Lanet olsun. Bu şu anda gerçekleşiyor olamaz.

Yüce Tanrım, benim. Reese. Bana bunun bir şaka olduğunu ve ahlaki pusulam yüzünden yapmam gerekeni yapmak zorunda kalmayacağımı söyle.

Kalçalarını ereksiyonumun üzerinde döndürüyor ve ben inliyorum.

"Viv, bebeğim, dur. Dur," diyorum beni öpmeye çalışırken dudaklarına karşı. Onu durdurmak için ellerimi kalçalarına koyuyorum.

"Hayır. Seni istiyorum ve bununla savaşmaktan çok yoruldum."

Kalbim onun sözleriyle kıcıma düşüyor ve lanet olsun, bunu söylediğini duymak için o kadar uzun süre bekledim ki. İlk takıldığımızdan beri her lanet gün, benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini duymak istedim.

Ellerini omuzlarımdan boynuma doğru kaydırıyor ve parmakları saçlarıma dolanıyor. En sevdiği yer. Beni tekrar öptüğünde, bu sefer dili dudaklarımdan arasından geçip benimkine dolanıyor ve parmaklarım kalçalarının yumuşak, etli derisine giriyor.

Bunu durdurmak zorundayım.

Nasıl sahip olduğumu bilmediğim insanüstü bir güçle dudaklarımı onunkilerden ayırıp geri çekiyorum.

"Bunu yapamayız. Viv, sen hâlâ sarhoşsun ve bu senden faydalanıyormuşum gibi hissettirir."

Reddedilme yüzünde parlıyor ve hemen dudakları çatılıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Beni *istemiyor* musun?"

"Beni dinle," diyorum, ellerimi çenesinde gezdirmek için öne doğru eğilip gözlerinin derin mavi havuzlarına bakarak. "Seni istemediğimi mi sanıyorsun Viv? Kahretsin, seni o kadar çok istiyorum ki aklımı kaçırmak üzereyim. Dünyada bundan daha fazla istediğim bir şey yok."

Yüzündeki ifadeden söylediklerime inanmadığı anlaşılıyor, ama kahretsin, ne kadar içtiğini bildiğim halde vicdanım onunla dalga geçmeye el vermiyor. Ve bana olan ilgisi konusunda ne kadar kararsız olduğu için biraz kırbaçlanıyorum ve pişman olmasını istemiyorum.

Onu istiyor muyum? Evet, istiyorum.

Ama ayılana ve benden ne istediğine dair hiçbir soru işareti kalmayana kadar bekleyeceğim. Tereddüt yok. Şüphe yok.

Kalçalarımı esneterek ona sürtünüyorum, nefesi kesildiğinde kaşlarım çatılıyor.

"Seni istemiyormuşum gibi mi *hissediyorsun* Viv?" Bir süre sonra başını sallar.

Ben konuşurken başparmağım çenesini sıyrıyor. "Aynen öyle. Sana dokunma zamanım geldiğinde -ki inan bana gelecek- rızan konusunda hiçbir soru işareti kalmayacak."

"Ah, oda neden dönüyor?" Gözlerini kırıştırıyor. "Oh shi-" diye başladı ama aniden durdu, ağzını kapattı ve gözle görülür bir şekilde yutkundu. Yüzü yeşile döndü ve onu kollarımın arasına alarak doğruldum. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Oh lanet olsun.

Birdenbire kucağımdan fırladı, banyoya doğru koşarken elini ağzına götürdü. Yataktan atlayarak, tam klozete varıp dizlerinin üzerine çöktüğü sırada arkasından geliyorum. Küçük gövdesi leğenin üzerine sarkıyor ve sonra öyle bir kusuyor ki tüm vücudu titriyor.

Hiç tereddüt etmeden saçlarını avucumun içine alıyorum ve o kusarken saçlarını yüzünden geriye doğru çekiyorum.

zaman bittiğini düşünsem, tekrar kusuyor. Kahretsin, bundan nefret ediyorum.

Kusmukla başa çıkamadığım için değil, bu umurunda bile değil. boyunca top oynarken o kadar çok kusmuk ve kan gördüm ki, her türlü vücut sıvısından tamamen etkilenmiyorum.

Ama o mutsuzken bundan daha fazlasını yapamam.

İçimdeki besleyici güç ya da Rosie buna ne diyorsa artık.

Değer verdiğim insanlarla ilgili herhangi bir durumda kendimi çaresiz hissetmekten nefret ediyorum.

Sonunda işini bitirip oturduğunda saçlarını bırakıyorum ve yüzünde saf bir yorgunluk ifadesiyle duvara yaslanışını izliyorum. Onun

Genellikle parlak gözler donuktur ve altlarında koyu halkalar vardır.

Kendini bok gibi hissediyor gibi görünse de o kadar güzel ki göğsüm sıkışıyor.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyor sessizce. "Kusarken beni izle. Şu anda ne kadar seksi görünmediğimi hayal bile edemiyorum."

Alkolü vücudundan atmak onu biraz ayıltmış gibi görünüyor ve şimdi sadece yorgun görünüyor.

Omuz silkiyorum, dolaba uzanıyorum ve lavabodaki ılık suyun altında ıslatmak için bir bez çıkarıyorum. "Kusan birini ne ilk ne de son kez görüyorum, Tatlı Tart. Ve bilgin olsun, şu anda hâlâ çok seksi görünüyorsun."

Uzattığım elimden bez parçasını alıyor ve onunla ağzını sıvazlıyor. "Eğer istersen çekmecedeki yedek bir diş fırçası var.

dişlerini fırçala. Seni bırakıp temizlenmene izin vereceğim."

Başını salladığında ona küçük bir gülümseme veriyorum ve onu yalnız bırakıyorum.

On dakika sonra banyodan çıktı, yatağıma doğru yürürken daha az solgun görünüyordu. "Bu gece bir şey yapamayacağımızı söylediğini biliyorum ve anlıyorum. Belli ki çok fazla tekila içmişim ve sana bir ağaç gibi tırmanmaya çalışmışım. Ama..." Sözüünü kesiyor, bakışları buruşuk yatağa kayıyor. "Seninle uyuyabilir miyim? *Sadece* uyuyabilir miyim? Şu anda gerçekten yalnız kalmak istemiyorum."

Başımı salladığımda yorganı onun için geri çekmeye başlamıştım bile. "Tabii ki. Hadi gel." Bunu sormasına bile çok şaşırdım, ama o beni şaşırtmaya devam ediyor, bana olacağını düşündüğüm şeyin tam tersini veriyor. Herkesten bir şeyler saklamaya çalışan bir kızın bana savunmasızlığını hediye etmesi beni şaşırtıyor.

Sıcak, yumuşak bedeni yorganın altına giriyor, ellerini başının altına sıkıştırmış bana bakıyor. Vücudunun sıcaklığı yayılıyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

İkimizin de bir şey söylemediği, sadece nefes aldığımız dakikalar geçti.

Hiç düşünmeden uzanıyorum ve parmağımı saçının bir parçasının etrafında döndürüyorum. Gözleri kapanıyor ve beni durdurmak için hiçbir hareket yapmıyor, ben de parmaklarımı yumuşak tellerin arasında gezdirip saçlarıyla nazikçe oynuyorum.

"Mmm," diye mırıldanıyor. "Bunu yapmaya devam et, lütfen."

Durmak gibi bir niyetim yoktu. Bu yüzden parmaklarımı nazikçe kafa derisinin üzerinde gezdirmeye devam ettim, vücudumu ona bir santim -tamam, üç santim- daha yaklaştırdım.

Bunu daha önce yaptığım bir zamanı hatırlamıyorum. Seks içermeyen bir kızla yatakta uzanmıştım. Genelde kızlar beni becermek ister, sonra hoşbeş ederiz ve kapıdan çıkıp giderler. Her şey olmadan önce skoru biliyorlar ve ben de her zaman bir ilişki ya da benzeri bir şey aramadığımı açık ve dürüst bir şekilde söylüyorum. Bu hep böyle olmuştur.

Bu benim için bir ilk ve bu kadar çok sevmem biraz korkutucu. Sadece *Viv* olduğu için böyle olduğunu düşünmem daha da korkutucu.

"Küçükken annem bunu benim için yapardı." "Saçınla mı oynardı?" diye sordum.

Elime karşı başını sallıyor. "Evet. Her şey olmadan önce. Geceleri odama gelir, benimle günüm hakkında konuşur ve saçlarımla oynardı. Benimle saatlerce oturur ve şey hakkında konuşmazdı ama her zaman her şeymiş gibi hissettirirdi. Bazen bunu özleyorum."

Sesindeki hüznün göğsümü ağrıtıyor. Evde neler olduğunu gerçekten bilmiyorum, ama her ne ise, ona ağır geliyor.

Kollarımı vücuduna doluyor ve onu kendime çekiyorum, yüzü çıplak göğsüme gömülüyor, hiç düşünmeden. Şu anda sadece ona sarılmak istiyorum ve umarım bana bir bok vermez.

Vücudu bir an geriliyor ve sonra kollarımın arasında eriyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Bu geceki her şey için."

"Her zaman, *Viv*."

İkimiz de hareket etmiyoruz, sadece nefes alış verişimizin sesi odayı dolduruyor ve sadece saniyeler gibi gelen bir süre içinde nefes alış verişinin düzleştiğini duyuyorum ve sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi kollarımda uyuyor.

Ve doğruyu söylemek gerekirse? Öyle gibi geliyor.

12

viv

Her Şey Değişir

M Tüm vücudum yanıyor. Gerçek anlamda değil ama sanki tenimin her santimini saran en sıcak, en yumuşak buluta sarılmışım gibi hissediyorum. Beni uykumdan eden de bu. Tek gözümü açıyorum ve tüm oda aşırı parlak, güneş ışığıyla yıkanmış bir haldeyken bunu yaptığımı hemen pişman oluyorum.

sabah güneşi.

Şu anda uyanık olmak için çok erken ve kafatasım ışıklara tepki olarak zonkluyor. Gözlerim ışığı engellemek için kapanıyor.

Bekle.

Kupalarla dolu kitaplığı gördüğümde ve yatak odamda olmadığımı fark ettiğimde bu kez iki gözüm birden açılıyor. Etrafımda hissettiğim sıcak, kabarık bulut mu? Kesinlikle bir bulut değil.

Yorganı dikkatlice yukarı çekiyorum ve belime dolanmış, yan tarafımın altına sıkıştırılmış, bronz, kaslı, damarlı ön kolumu görüyorum.

Reese. Onun yatağındayım ve beni ön tarafına doğru çekti, her tarafına. Her sert santimini.

Dün gece bir utanç ve pişmanlık dalgasıyla geri geliyor. *Çok* sarhoştum.

Özensiz, sarhoşken kendimi aptal durumuna düşürdüm ve kelimenin tam anlamıyla kendimi ona fırlattım. Banyosunda kusmadan hemen önce saçımı tuttu çünkü kendimi ona atmak zaten yeterince utanç verici değildi.

Reese arkama geçiyor ve kalın aletinin sırtıma sertçe vurduğunu hissediyorum. Bir iniltiyi bastırırken dişlerim alt dudağımı ısıyor. Tanrım, çok utanıyorum.

Yerin yarılmasını ve beni içine almasını istiyorum ama bu aynı zamanda iyi hissettiriyor. Tamamen *çok* iyi. Kollarında sıkıca tutulmak, kokusuyla çevrenmek, bana böyle bastırıldığını hissetmek.

... yalnız *değil*.

Anılar canlanmaya başladığında, düşünmeden edemediğim şey dün gece benimle nasıl ilgilendiği. Ben tam anlamıyla berbat bir haldeyken, o bana nezaket ve şefkatle davrandı. Saygıyla. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa birine karşı tamamen savunmasızdım. Bir kez olsun benimle ilgilenecek birine ihtiyacım vardı ve bunu yüzüme vurmak ya da şaka yapmak yerine, hiç gerek yokken benimle ilgilendi.

Hastalandığımda saçlarımı tuttu ve duvarların etrafımı sardığını hissettiğimde beni kollarına çekti. Üstüne çıkıp ona evlenme teklif ettiğimde beni nazikçe geri çevirdi. Kendimi ona attığımda çoğu erkek durumdan faydalanmaya çalışırdı ama o öyle yapmadı. Olması gerekmediği halde bir centilmendi.

Ve onu itmek yerine, içeri aldım. Onun rahatını istedim. Yıllardır inşa ettiğim duvarları aşmasına izin verdim. Sadece birazcık. Bu, Reese'in kendimi ikna ettiğimden tamamen farklı bir versiyonu gibi hissettiriyor.

Ve sanırım onun hakkında yanılmış olabilirim. Doğrusu, sanırım bir süredir biliyordum ve sadece görmek istemiyordum. Ama dün gece bunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtladı ve şimdi bu yeni farkındalıkla ne yapacağımdan tamamen emin değilim.

İç çekiyorum, yorganın içine, onun sıcaklığına daha da gömülüyorum ve kazara sikine doğru sallandığımda, tüm vücudumu çekirdeğime kadar titreştiren derin bir inilti çıkarıyor. Kalçalarım kendiliğinden birbirine bastırıyor ve klitorisim nabız gibi atmaya başlıyor.

Bu adamın yatağında, yarı giyinik halde, beni kaşıklarken siki kıcıma girecek kadar azgınım.

Kolu etrafımda sıkılaşıyor beni kendisine daha da yaklaştırıyor ve uyandığını fark ettiğimde gözlerimi sıkarak kapatıyorum, onunla yüzleşmeye tam olarak hazır değilim.

Başparmağının, giydiğim bol tişörtün yukarı kaldırdığı karnımın açıkta kalan derisine sürtündüğünü hissediyorum. Zihnim dün geceye, ona olan çekimimle savaşmaktan ne kadar yorulduğumu ve bunun her parçasının doğru olduğunu söylediğim zamana geri dönüyor.

Ne demişler... Sarhoş sözleri ayık düşüncelerdir? Kaçmak için tuvalete gitmem gerektiği bahanesini mi uydurmalıyım, yoksa on iki saat içinde ikinci kez benimle seks yapmasını mı istemeliyim?

Çünkü dürüst olmak gerekirse, şu anda her iki seçenek de harika görünüyor.

Onu en kirli, en pis şekilde istiyorum ve fiziksel bir boşalma için yanıp tutuşuyorum. Birlikte geçirdiğimiz gecenin bir tekrarı için yanıp tutuşuyorum ve sadece dn geceki sıvı cesaretim sayesinde aşırı analiz yapmayı ve aşırı düşünmeyi beş saniyeliğine bırakıp bunu isteyebildim. Bu ve belki de biraz kıskançlık beni tekilaya itti.

İkimiz de uyanık olmamıza rağmen, parmaklarının tenimi sıyırması dışında ikimiz de hareket etmiyoruz. İkimiz de ilk hamleyi yapan kişi olmak istemiyoruz ama artık kendimi tutmaktan bıktım. şu anda en ufak bir dokunuştan bile o kadar tahrik oluyorum ki aklımlı kaçıracaktım gibi hissediyorum ve bir kez olsun siktir et demek istiyorum.

Bırakın kararı vücudum versin, beynim değil.

Elim karnımın üzerinde onunkinin üzerinde hareket ediyor ve parmakları klotumun kenarını sprene kadar nefesimi tutarak yavaşça aşağıya doğru iniyorum.

Bana dokunmasını istemeye en fazla bu kadar yaklaşabilirim. Bu açık bir izin ve şimdi bunu ona bırakıyorum.

Bir an için parmakları hareket etmiyor, o da yle.

Bel kemerinin üzerinde duruyorlar ama parmaklarını içeri daldırmıyor. Atışlar geçerken kalbim göğsümün içinde hızla çarpıyor.

Gururumdan geriye kalanlarla kaçmak üzereydim ki dudaklarını kulağıma yakın hissettim. "İhtiyacın olan bu mu?"

Uykudan boğuk ve çakıllı sesi, kulağımın kabuğuna değen dudaklarının fırçasıyla birleşince, istemsiz bir ürperti vücudumu sarıyor ve ağrıyan klitorisime doğru ilerliyor.

Tanrım, o kadar ıslağım ki neredeyse utanıyorum.

Ama dn gecedenden sonra, sanırım utanç noktasını geçtik.

Ya da belki de artık umurumda değil. Bunu istiyorum ve kendimi inkar ettiğim onca şeyden biri bu olmayacak.

Kabaca yutkunararak başımı sallıyorum ve hepsi bu kadar. İhtiyacım olanı bana vermek için istediği tek şey benim ayık rızam.

İki parmağını klotumun kemerinin altından geçirip bacaklarımla arasında biriken ıslaklığa daldırıyor ve ne kadar hazır olduğumu hissedince homurdanıyor.

"Kahretsin, sırlıslık olmuştun, bebeğim." Dudakları boynuma bastırıyor ve kalçalarım sürtünme için çaresizce sallanırken içimden bir ürperti daha geçiyor. Zonklamayı azaltacak herhangi bir şey. "Eminim ağrıyordur, değil mi?"

Klitorisimi parmaklarının arasına sıkıştırıyor ve sırtım eğiliyor, zevk omurgamdan aşağı yılan gibi kıvrılıp içimde çiçek açarken görüşümü belirliyor. Parmaklarının her darbesinde sinir uçlarım yanıyor. Çok iyi hissettiriyor ve arzuyla sayıklıyorum, ona olan ihtiyacım la sayıklıyorum.

"Bırak seninle ilgileneyim bebeğim. Sana ihtiyacın olanı vermeme izin ver," diyor parmakları klitorisimin etrafında kabaca dolaşırken. "Kahretsin Vivienne, bunu ne kadar uzun zamandır hayal ettiğimi biliyor musun? Kaç kez yumruğumu becerdim ve senin muhtaç küçük klitorisini tekrar emmeyi düşündüm? Senin daracık amının sikime sarıldığını düşünerek kaç kez boşaldım? Senin için aklımı kaçıracam."

Sadece klitorisime dokunan parmakları ve sözlerinin iğrençliği yüzünden bile orgazmın eşiğine geldim. İşte bu kadar sıkı sarılmış durumdayım, her an kopmaya hazırım.

Acınası, gerçekten, ama artık vücudumun kontrolü bende değil. Sadece ve sadece Reese'e ait.

Bacaklarım titremeye başlıyor ve parmaklarını hassas klitorisimin üzerinde gezdirmesi için ona daha iyi bir erişim sağlıyor. Nazik davranmıyor, ki o ilk gece ondan istediğim şey de tam olarak buydu. Bunu hatırlaması ve vücudumu bir enstrüman gibi çalmakta bu kadar iyi olması beni şaşırtıyor.

Her dokunuş amaca yönelik ve coşkulu hissettiriyor.

Parmakları açıklığıma doğru kayıyor, sonra içeri bastırmadan önce girişimi çevreliyor ve hemen G noktamı buluyor. Boğazımın arkasından bir inilti geliyor, normalde beni utandıracak çaresiz, muhtaç bir ses, ama onun için, sadece ulaşamayan orgazm için aklımı kaçırmış durumdayım.

"Aynen böyle bebeğim," diye inliyor, dudakları kulağımın altındaki hassas noktayı ısırırken parmaklarıyla beni sertçe beceriyor. Parmaklarının tenime çarparken çıkardığı ses odayı dolduruyor. En iğrenç ses ve ben daha fazlasını istiyorum. Parmakları içimde derinlere uzanırken aşağı uzanıp klitorisimi ovuyorum, tekrar tekrar, hareketlerimiz hem özensiz hem de çılgınca ama çok sıcak. "İyi bir kız ol ve parmaklarıma boşal ki hepsini yalayabileyim. Uzun zamandır seni tekrar tatmak istiyordum. Ver onu bana."

Beni mutluluktan uçuruma sürüklemek için gereken tek şey bu. Orgazmım beni sarsıyor, zevk vücudumun her santimini ele geçiriyor,

ve kendimi ona teslim ediyorum. Ben boşalırken parmaklarını kaplayan ıslaklığın ikimizin arasında yapış yapış olduğunu hissediyorum ve orgazmımı uzatırken kulağımda duyduğum vahşi inilti. Klitorisimi dokunulamayacak kadar hassaslaşana kadar ovmaya devam ederken ve vücudum ona karşı çırpınırken içimdeki zevkin her zerresini çıkarıyor.

Ancak o zaman, göğsüm kabarırken ve tüm vücudum gevşerken gözlerimi açabildiğimde, parmaklarını içimden çekiyor. Onları açgözlülükle ağzına duyuyorum ve içimde bir zevk artçı sarsıntısı yaratıyor.

Çok kirli ve *çok* ateşli.

"Tadın o kadar güzel ki seni her gün her öğünde yiyebilirim ve yine de asla yetinmem."

Kahretsin. Az önce ne yaptım ben? Artık birlikte olacağımızı mı sanıyor? Bugüne kadar *fiziksel dokunuşa* ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Ve bu beni korkutuyor.

"Buna alışma. Tek seferlik işlerde iyi olduğumuzu biliyorsun ama hepsi bu Reese. Bir kerelik bir şey," diyerek az önce yaptığımız şeyi hafifletmeye çalıştım.

Arkamda sertleşiyor ve alay ettiğini duyuyorum. "Yapma böyle şeyler. Benim seni istediğim kadar sen de beni istemiyormuşsun gibi davranma Vivienne. Parmaklarım hâlâ dölünle ıslanmışken olmaz."

Ayağa kalkıyorum, yüzümü ona dönerken tişörtümü tekrar aşağı çekiyorum. "Ne olmuş yani? Bu tamamen fiziksel bir şeydi. Bak, bunu karmaşık hale getirme."

Gözlerinin kısık olmasından, yatak odası gözlerinin en iyi örneği olmasından ve on iki farklı yöne savrulan saçlarıyla inanılmaz derecede seksi olmasından nefret ediyorum. Kimse sabahları yatak başı ve sabah nefesiyle uyanmamalı ve bu kadar zahmetsizce seksi olmamalı.

"Karmaşıklştırdığımı kim söyledi? Neden senin için çok fazla olmaya başladığında beni her fırsatta itmeye devam ediyorsun? Görünüşe göre her şeyi olduğundan daha karmaşık hale getiren sensin."

Kafamın içinde, özenle ördüğüm duvarları tuğla tuğla yeniden inşa ediyor, onu duvarların içinde kapladığı alandan geri itmeye çalışıyorum.

Tüm kırılganlıklarımın ve kalbimin güvende olduğu yer.

Yorganı arkaya atıp ayaklarımı sallıyorum ve bir çırpıda yatağından çıkıyorum. "Her neyse, Reese. Bunu yapmayacağım. Orgazm için teşekkürler."

Yatak odasının kapısını açıyorum, sonra da koridorda yürürken kapıyı çarparak kapatıyorum. Kaltaklık ettiğimi biliyorum ama savunmamı başka nasıl yükselteceğimi bilmiyorum.

Birbirimize karşı fiziksel bir çekim duyuyor olmamızın, diğer herkese yapmaya çalıştığı gibi buldozerle içeri anlamına gelmediğini anladığından emin olmak için.

Yatak odama döndüğümde, şifonyerimden kıyafetlerimi değiştirip koridora çıkıyorum ve banyoya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Üzerimde hâlâ onun kokusunu hissetmekten nefret ediyorum, bu yüzden kokusunun yapıştığı tişörtümü ve içimdeki parmaklarından dolayı hâlâ nemli olan külotumu çıkarmaktan memnunum.

Aptal, yetenekli parmaklar. Aptal kaslar. Aptal. Aptal.

Aptal.

Düşün düğmesini çevirdiğimde ve duş başlığından su fişkırmaya başladığında kendime böylesinin daha iyi olduğunu söylüyorum.

Tam spreyin altına girmek üzereyken kapı uçarak açılıyor ve Reese içeri dalıyor. Bana doğru ilerlerken yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Aman Tanrım, *çıplağım!*" Kendimi örtmek için zayıf bir girişimde bulunarak söylüyorum. Gerçi daha önce görmemiş gibi değil. Bu noktada birden fazla kez. "Ne oluyor Reese?"

"Siktir. Bu," diyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor, yüzümü büyük ellerinin arasına alıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Beni ele geçirilmiş bir erkek gibi öperken itirazım dilimde ölüyor.

Onu uzaklaştırmalıyım. Defolup gitmesi ve daha önce hiç olmamış gibi davranması için ona bağırmalıyım. Sınırlarımızı yeniden belirlememiz için ısrar etmeliyim. Tam olarak ne yapmam *gerektiğini* biliyorum.

Ama benim yok.

Dili dudaklarımdan kenarını yalıyor, içeri girmek istiyor ve sonra dilimi emiyor ve dizlerimin bağı çözülene kadar beni doyumsuzca öpüyor. Kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyor ki bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Bir dakika sonra geri çekiliyor, nefes nefese, gözlerinde vahşi bir bakış.

"Neden kaçmana izin vermeyeceğimi *anlıyor* musun, Viv? Çünkü eğer bir hata olsaydı ya da yanlış olsaydı, o zaman böyle hissetmezdim. Bu kadar iyi hissettirmezdi."

Ellerim yanlarıma düşerken yutkunuyorum. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum çünkü kaçmak ve her şey saçmalıkmiş gibi davranmak istesem de onu istiyorum.

Yapmamam için onca sebep olmasına rağmen.

Geri çekilmek için güç çalışıyorum ama sadece başparmağının çenemde gezinişine ve koyu renk gözlerinin beni tutuşuna odaklanabiliyorum. Bir an için dünyanın dönmeyi durdurduğunu hissettiren bir öpücükten sonra göğsünün benimkiyle aynı hızda nasıl kabardığına.

"Bunu hissediyor musun Viv?" diye mırıldanıyor ağızma karşı, elimi boxer'ının önüne götürüp altında ne kadar sert olduğunu hissediyorum. "Bunu hissediyor musun? Bu hiçbir şey değil. Bu benim senin için *ağrım*."

Avucumu onun üzerine kapattığımda aleti elimde sarsılıyor ve o kadar sıcak ki beynim kısa devre yapıyor gibi hissediyorum. Bana dokunmak gibi şeyler yaparken onun etrafında düşünmek imkansız.

Mevcut.

Beni ıslak, muhtaç bir karmaşa haline getiriyor.

"Reese, yapamam-" Başımı sallıyorum. "Bir ilişki yaşayamam. Hayatım tam bir enkaz ve şu anda başka bir şeyle uğraşamam. O yüzden sana bunu veremem."

"Bir ilişki istemiyorum. Senden ikimizin de açıkça istediği şeyi inkâr etmeyi bırakmanı istiyorum. Senden vücudunun istediğini almasına izin vermeni istiyorum Viv," diye homurdanıyor, eli vücudumda geziniyor ve kalçalarımın arasında kayboluyor. "Antrenmandan sonra eve gelip bu amcığı antrenman sonrası yemeği olarak yemeni istiyorum. Dölün sikimden akana kadar seni sikmek istiyorum."

Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde bacaklarım titriyor. Bu adam söz konusu olduğunda ne kadar içtenlikle sikildiğimi anlamaya başlıyorum.

Kimsenin yapamadığı kadar beni etkileme yeteneğine sahip. Zahmetsizce.

Elini klitorisimden çekerek ağızma götürüyor ve ıslaklığımla parlayan parmağını ağızma sokmadan önce alt dudağımda gezdiriyor. "Beni ne kadar çok istediğinin tadına bak."

Aslında bu başıma gelen en kirli şey olabilir ve bunun her zerresini bacaklarımın arasında, ağızdan damlayan ıslaklığı hissediyorum. Bakışlarımı hizalıyorum, parmağını ağızma alıp dilimi pedin etrafında döndürürken gözlerini tutuyorum.

İşte o anda kaçmayı bırakmaya karar verdim. Ona tam olarak istediği şeyi vereceğim. Kendim için. Başka kimse için değil.

Gözleri kararıyor, dudağının kenarı ukala bir sırıtışa dönüşüyor. "Çıkarları olan arkadaşlar, bebeğim. Tek istediğim bu."

Uzanıp parmağını ağzımdan çekiyorum. "Çıkarları olan *ev arkadaşları*. Arkadaşlar *biraz* abartılı değil mi?"

"Dilimi amına soktum, bebeğim. Sanırım bu bizi arkadaş yapar." Tanrım, onun ağzı.

Kaba ve Tanrım, çok seksi.

"Her neyse. Biz birbirini becermek isteyen oda arkadaşlarıyız.

Bir gün arkadaş olacağız. Kolay. Karmaşık olmayan. Tam da ihtiyacım olan şey." Başını salladı, omzu da onunla birlikte eğildi. "Bana uyar."

Buhar etrafımızda dalgalanıyor ve ancak o zaman düşün tüm zaman boyunca çalıştığını fark ediyorum. "Tamam, mükemmel. Bunu aradan çıkardığımıza sevindim. Şimdi izin verirsen, az önce yarıda kestiğin duşu alacağım."

Bakışları göğüslerime düşüyor, dili dışarı fırlayıp dudaklarını yalarken gözleri arzuyla titriyor. "Duş *alacağımızı* mı söylüyorsun? O güzel kıcını oraya sok, kadın."

I Kendimi ateşli bir rüyadaymışım gibi hissediyorum ve Vivienne duşa girip spreyin altına girerken ana karakter, buhar pufları dalgalanıyor onun etrafında.

Hâlâ uyuyor ve hayatımın en güzel rüyasını görüyor olmalıyım. "Peki, geliyor musun yoksa orada durup izleyecek misin?"

Kalın, koyu kirpiklerinin arasından alay ederken dişleri alt dudağının üzerinde geziniyor, eli kaygan gövdesinden aşağı iniyor ve kalçalarının arasında kayboluyor.

Bakışlarım elini takip ediyor, sonra gözlerimi tekrar onunkilerle buluşturup omuz silkiyorum. "Sanırım bu, beni düşündüğünde kendini nasıl becerdiğini bana gösterip göstermeyeceğine bağlı."

Ben ön sırada oturduğum sürece istediğı kadar dalga geçebilir.

Al bakalım, bebeğim.

"Çok ukala. Seni düşündüğümü kim söyledi?"

". Şimdi bana tam olarak ne hayal ettiğimi göster."

Viv'in gözleri kararıyor ve talebim üzerine arzuyla ağırlaşıyor. Kiremitli duvara yaslanıyor ve klitorisinin üzerinde durgun daireler çizmeye başlıyor, dudaklarından yumuşak bir inilti dökölüyor.

Bir eli yukarı uzanıyor ve göğüs ucunu parmaklarının arasına sıkıştırıp yuvarlamadan önce göğsünü kavırıyor. Klitorisini ovmaya ve piercinglerini çekiştirmeye devam ediyor, kazanan kombinasyon onu orgazma doğru sürüklüyor, ama o kadar kolay gelmesine izin vermiyorum.

Hayır, bunu uzatmak istiyorum. hale gelene kadar onu becermek. Bacakları titreyip ağırlığını taşıyamaz hale gelene kadar tadına bakacağım ve sonra onu yatak odama taşıyıp tekrar yüzüme boşalmasını sağlayacağım.

Bunun için çok uzun süre bekledim, durmak için acelem yok.

"Aferin kızıma. Şimdi bankta otur ve bacaklarını benim için aç," diye talimat veriyorum, külotumu hızla çıkarıp yana atıyorum, sonra sikime uzanıyorum ve yumruğumu etrafına sarıp sıkıca sıkıyorum. Yarıktan bir damla prekum sızıyor ve taşaklarım ezici bir boşalma ihtiyacıyla ağırlaşıyor.

Sikimi okşadığımı görünce dudağını dişlerinin arasına aldı. Geriye doğru adım atıp kendini bankın üzerine bırakmadan önce gözlerinde puslu, odaklanmamış bir bakış parlıyor.

Kaşlarım çatılıyor. "Yumruğumu sikerken beni izlemek seni ısılatıyor mu Vivienne?"

Başını sallıyor ve parmaklarının girişine doğru inişini, biri içeri kaymadan önce deliğiyle alay edişini izliyorum. Kirpikleri titriyor ve gözleri kapanıyor, başı fayansa doğru düşüyor.

Kahretsin, parmağını o güzel pembe küçük amcığına sokmasını izlerken böyle boşalabilirdim.

Ona dokunmadan bir saniye daha duramayana kadar kendisiyle oynamasını izliyorum. Gördüğüm en ateşli şey olsa bile.

Şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey o ve benim için paketinden çıkarılacak bir hediye gibi açılmış.

Sanki benimmiş gibi.

Bu doğru olmayabilir, ama lanet olsun, bir gün...

Duşa giriyorum ve önünde durup sikimi yavaşça pompalıyorum. Bakışları elime düştüğünde ve dudaklarını aklıkla yaladığında, omuriliğimin tabanında uyarılmanın çekildiğini hissediyorum.

Bunu bütün gün sürdürmek istiyorum ama bu bankta uzanmış bana bakışı kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. Onu tatmadan, ona dokunmadan dayanmamın imkanı yok. Onu boşaltmadan.

Kalçalarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum, gözlerim amının hizasında. "Pamaklarını kullan ve kendini benim için aç Vivienne. Her yerini görmek istiyorum."

Boğazı titriyor, kabaca yutkunuyor ve iyi bir kız gibi isteğimi yerine getiriyor. Görünüşe göre, şımarıklık *yapmak istemediği* tek zaman, kalçalarının arasında olduğum zaman.

Sanırım burada daha fazla zaman geçirmem gerekecek, onu öyle bir boşaltacağım ki, dilim amına gömüldüğünde o akıllı ağzını adımı inletmekten başka bir şey için kullanamayacak.

"Aferin kızıma," diye törpülüyorum, işaret ve orta parmağını kullanarak dudaklarını aralıyor ve bana tam olarak istediğimi veriyor. Yanına uzanıp duş başlığını tutuyorum ve ayarı suyun sabit bir sprey olduğu yere kadar çeviriyorum. "İyi kızlara ne olur biliyor musun bebeğim?"

"Ne?" diye nefes alıyor.

Duş başlığını klitorisine yaklaştırıp suyun klitorisine doğru titreşmesine izin veriyorum. Sırtı eğiliyor ve eli dışarı fırlıyor, kaygan duş duvarına karşı kavrayacak bir şeye ihtiyaç duyuyor.

"Aman Tanrım."

Kıvranıyor, nefes nefese, kıvranıyor ve ben daha yeni başladım. Bacakları daha da açılıyor, daha fazlası için çağırıyor.

"Bak ne kadar güzelsin, Viv. Yanakların neredeyse bu küçük güzel amcıkla aynı pembelikte kızarmış."

Duş başlığını geri çekip öne doğru eğiliyorum, dilimi onun zonklayan klitorisinin üzerinde dolaştırdıktan sonra dudaklarımın arasında yuvarlayarak emiyorum.

Dudaklarından çıkan ses muhtaç ve çaresiz ve bu beni delirtiyor. İçimdeki ilkel bir şeyi, sahiplenici bir şeyi, onu işaretlemek ve benim yapmak isteyen parçayı serbest bırakıyor.

Klitorisini hararetle kucaklıyorum, sonra dilimi düzleştirip göt deliğinden hassas çıkıntıya doğru sürüklüyorum.

"Tadın çok güzel. Sana asla doyamayacağım. Amcığın takıntılıyım ve bana verdiğin ilk geceden beri öyleyim," diye mırıldanıyorum kısık sesle. Sikim ağlıyor, taşaklarımın gergin ve serbest kalmaya hazır olduğunu hissedebiliyorum ama şu anda önemli olan Viv. Onu boşaltmak istiyorum ve amıyla ziyafet çekmeyi bitirdiğimde lanet çenemden aşağı damlamasını istiyorum.

Onun zevki benim önceliğimdir. Her zaman.

"Ben seni dilimle sikerken bunu klitorisine tut bebeğim." Duş başlığını ona veriyorum ve klitorisine götürmesini izliyorum. Sprey etinde titreşerek kalçalarının ağzıma doğru yuvarlanmasına neden oluyor. Dilim, içine girmeden önce girişini okşuyor, onunla sikişiyor, çıkardığı ahlaksız seslerden zevk alıyorum.

İşte benim kızım.

Çok duyarlı.

Dilimi parmaklarımla değiştirip onları derinlere kaydırıp birbirine bağladığında, göğsü zevkle inliyor.

"Gözlerini benden ayırma Vivienne," .

Ağzımı bir kez daha klitorisinin üzerine kapatıp dilimle tadını çıkarırken gözleri açılıp benimkilerle birleşiyor. Bir kez fiske vuruyorum, sonra tekrar, "Dilimin üzerine boşalmanı izlemek istiyorum. Bırak dölünü tadayım bebeğim."

Parmaklarım kabaca ona çarpıyor, haykırırken sırtı daha da kamburlaşıyor. Patlarken bacakları başıma doğru titriyor ve elleri saçlarıma doğru uçuyor, ağzıma karşı kasılırken neredeyse şiddetle çekiyor.

"Reese, oh... Reese. Sikeyim. Sikeyim. Reese." Sanki kazanan atışı ben yakalamışım ve tribündeki tek kişi oymuşum gibi adımı sayıklıyor.

Elimle onu becermeye devam ediyorum, dilimi klitorisinde gezdiriyorum, parmaklarımı kıvırıyorum ve uyarılana kadar G noktasına masaj yapıyorum. Ve aılıktan ölmek üzere olan bir adam gibi her damlasını yalıyorum. Bir saniye daha dayanamadığında, serbest elimle sikime uzanıyorum, parmaklarımı amının içine pompalarken kabaca yumrukluyorum, orgazmını gevşeyene kadar sürüklüyorum.

Kaslarım gergin, yumruğuma doğru iterken taşaklarım ağrıyor, kalçalarım birikme ve uzun süreli kenarlardan dolayı yumruk gibi ve düzensiz. "Seni boşaltmak istiyorum," diyor Viv gözleri ağırlaşmış bir şekilde.

bakışlar.

"Ben iyiyim. Bu senin içindi, Tatlı Tart." Parmaklarım içinden kayıyor ve klitorisine yumuşak bir öpücük kondurup kalçası boyunca birkaç öpücük daha konduruyorum. "Bunu karşılığında bir şey bekleyerek yapmadım."

Ayaęa kalkıyor ve bakışlarım göğsüne dūřüyor, meme uçlarındaki metalin parıltısı ışığı yakalıyor.

Hala ne kadar seksi olduğunu .

"İstiyorum. Seni boşaltabilir miyim Reese?" diyor , az önce ona yaşattığım orgazm yüzünden yanakları hâlâ kızarmış.

Hay sikeyim. Tanrım, bunu *söylediğini* duyunca neredeyse boşalıyordum. Beni dizlerimden çekip çevirirken, kıcıım serin fayanslı banka çarpana kadar göğsüme bastırırken, yüzeyinin altında taze uyarılma diken diken oluyor.

Üzerime tırmanıyor, kucağıma yerleşiyor, sikim sertleşiyor ve aramızda geriliyor, sonra öne doğru eğiliyor, dudaklarını alaycı bir öpücükle benimkinin üzerinde gezdiriyor.

Çok az, ama sikimin seğirmesine yetecek kadar.

"Aletin ne kadar büyük olduğunu unutmuşum." Gözlerini kırıştırıyor, gözleri ereksiyonumda oyalanırken aramıza uzanıyor ve küçük yumruğunu elinden geldiğince etrafıma sarıyor.

Bana dokunmasının ne kadar iyi hissettirdiğini görünce gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Başparmağının ucuyla yarıktaki döl incisini siliyor ve başımın üzerine yayıyor. Beni yavaşça pompalıyor, dişleri dudaklarının üzerinde gezinirken açlıkla sikime bakıyor.

O da benim kadar bundan zevk alıyor gibi görünüyor ve beni okşamasını izlerken büyülenmiş gibiyim. Elini kontrollü hareketlerle çeviriyor, beni okşarken acele etmiyor.

Başım bir gümbürtüyle fayansa çarpıyor ve boğazımın arkasından bir inilti kopuyor, gözlerim kapanıyor.

Cennet gibi hissettiriyor.

"Daha sert," diye törpülüyorum, gözlerim hâlâ kapalı, elimi onunkinin etrafında sikimin üzerine getiriyorum, daha sıkı sıkıyorum, ona neyi sevdiğimi gösteriyorum. Kalçalarım bükülene ve elini becerene kadar beni sabit bir ritimle daha sert pompalıyor.

Daha fazla kendimi tutamıyorum. Tüm vücudu kalçalarımınla birlikte kalkıyor ve ben burada ve şimdi hayatım boyunca bir daha asla spor salonunda kalça atmamaya karar veriyorum. Viv üstümdeyken antrenmanımı tam burada yapacağım.

"Fuuuuuck yeah. Aynen böyle, bebeğim." Başparmağı başımın alt tarafına dokunduğunda ürperiyorum, tüm vücudum titriyor. "Sen mükemmelsin."

Diğer elini taşaklarıma götürüp onları avucunun içinde yuvarladığı anda ben gidiciyim. O bunu yaparken saf, beyaz-sıcak zevk vücudumda sarsılıyor.

Ellerim kalçalarına doğru uçuyor, parmaklarım yumuşak ete gömülürken o kadar sert boşalıyorum ki bayılabileceğimi düşünüyorum. Kalın, kremi sperm ipleri karnımı ve onun ellerini kaplıyor.

"Vivvvvv, *kahretsin*," diye inliyorum, tamamen tükenene kadar orgazmı benden çıkarırken kalçalarım hala pompalanıyor. Ve nihayet gözlerimi açabildiğimde, dudaklarında şeytani bir sırıtışla bana baktığını görüyorum.

Kalçalarımın üzerinde geriye doğru kayıyor, eğiliyor ve bakışları benimkine kilitlenmiş bir halde dilini karın kaslarımı kaplayan dölün içinde gezdiriyor. Sonra onu yutuyor ve sanki hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi dudaklarını yalıyor.

Ve şimdi, mahvoldum. Bu
kız için mahvoldum.



"Her ne kadar... takılıyor olsak da, bunun sana bok atmayı bırakacağım anlamına gelmediğinin **farkındasın**, değil mi?" Viv kanepede yanımda oturduğu yerden söylüyor. Saçları duştan sonra hâlâ nemli ve sırf bencilce amaçlarla giymesi için ısrar ettiğim tişörtüm bacaklarının etrafında toplanıyor.

Tişört konusunda itiraz etti ama sonunda tişörtü kafasına geçirdim ve dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatarak onu susturdum.

Tartışmadığı şey ise şifonyerimden aşırıldığı ve buz gibi ayaklarını içine soktuğu bir çift yün çoraptı. Neredeyse dizlerine kadar geliyorlar ve bu manzara beni hala kıs kıs güldürüyor. "Seninle ilgili en sevdiğim şey ağzın, Viv. Neden sikimi sertleştirmeye çalışmaktan vazgeçiyorsun ki?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Bence sende *gerçekten* bir sorun olabilir." Sesi hafif, şakacı.

Elimi kucağındaki Sebzeli Pipet torbasına sokup birkaç tanesini ağzıma atarken omzumu silkiyorum. "Artık düzenli olarak sevişmeye karar verdiğimizize göre, birbirimizi tanımamız gerektiğini düşünüyorum. En azından temel şeyleri. Bilirsiniz, önemli şeyler."

"Tamam... Neden?"

"Sadece şaka yap. Çok kişisel bir şey değil, söz veriyorum." Sonunda başını sallıyor. "Hayaletler mi uzaylılar mı?" Ciddi bir ifadeyle soruyorum.

Viv başını arkaya gülüyor ve dudaklarım sırtıyor. "Önemli olan *bu* mu?"

Başımı sallıyorum, daha fazla pipet yudumluyorum. "Evet, tabii ki. Sen ve Hallie... ürkütücü şeylerle ilgileniyorsunuz, bu yüzden neyi tercih ettiğinizi bilmem gerekiyor."

Bir an için ısırmalar arasında düşüncelere dalıyor. Parmakları baharatla tozlanmış ve başparmağının ucunu dudaklarının arasına aldığı anda aletim sarsılıyor.

"Bunu yapmaya devam edersen, aletimin seni kışından dürtmesinden ben sorumlu değilim, Tatlı Tart."

Parmaklarını emmeye devam ederken gözlerimi tutuyor, temizlenene kadar durmuyor. "Terbiyeli ol. Birbirimizi *tanımamız* gerekiyor. Ve... hayaletler. Uzaylılar kesinlikle Hallie'ye daha uygun. Yani, doğaüstü her şeyi severim ve onlardan etkilenirim ama kesinlikle hayaletleri ."

Ben de öyle düşünmüştüm. Ben cevap veremeden devam etti. "Eski eğlence parkını biliyor musun? Selden beri terk edilmiş olan mı? *Perili Cinayet*'e çok ilham verdi. Şu anda belediyeye ait ama ülkedeki en perili yerlerden biri olduğu söyleniyor. Mezarlık ya da onun gibi bir şey üzerine mi inşa edilmiş?"

Kitabından bahsederken tüm yüzünün nasıl aydınlandığını fark ediyorum. Sadece bu konuda konuşurken bile ne kadar tutkulu olduğunu anlayabiliyorum. Merakımı uyandırıyor ve daha fazlasını öğrenmek istiyorum.

"Lisedeyken arkadaşlarımla gizlice içeri girmeye çalıştık ama polisler bizi kovaladı. O zamandan beri burayı araştırıyor, tarihi hakkında bulabildiğim her şeyi öğrenmeye çalışıyorum. Şimdi çok ürkütücü ve ürpertici. Bayıldım. Her neyse, kitabımdaki kurbanlardan birinin öldüğü yer ve bu yüzden oldukça önemli bir yer."

"Sen ve senin korkutucu bokun." Dramatik bir şekilde titriyorum. Hayır, teşekkür ederim. Evet, ben hayaletlerle uğraşmayan bir adamım. "Burayı gezmek için şehirle iletişime geçebilir misin? Mesela... eğitim amaçlı? Sen bir yazarsın."

Başını sallıyor. "Hevesli yazar. Ve hayır, yaz boyunca denedim ama şehir cevap bile vermedi. Halka kapalı olduğu için eminim bu yüzden cevap vermediler. Her neyse, peki ya sen? Uzaylılar mı hayaletler mi?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme var çünkü bu sorunun cevabını zaten biliyor.

"İkisi de değil. Devam edelim. En sevdiğin yemek nedir? SweetTarts dışında. O bir bağımlılık."

Kaşları birleşene ve yüzünde hüznün titreşene kadar usulca gülüyor. "Babam... en iyi bamyayı o yapardı. Benim favorimdi. Ben büyürken mutfakta saatler geçirirdi, annem ve benim için hep yemek yapardı. Buzdolabımız her zaman Tupperware ile dolup taşardı. Annemi deli ederdi."

Uzanıp bacaklarının arasından çantayı alıyorum, sonra onu kucağıma sürüklüyorum. Gözlerindeki çığ kırılganlığı, akıldan çıkmayan hüznü görüp ona dokunmadan duramıyorum.

"Tam benim tarzım bir erkeğe benziyor," diyorum saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Onun hakkında benimle her zaman konuşabilirsin. Bu seni üzse bile Viv. Üzgün olman sorun değil."

Konuşma daha da ağırlaştı ve bunun onu korkuttuğunu biliyorum. Yüzeyin altındaki herhangi bir şey onu susturur ve beni dışarı iter, ama umurumda ve bunu bilmesine ihtiyacım var. Tek istediği beni becermek olsa ve başka bir şey istemese bile, yine de umurumda.

Hallie'nin yanında olduğunu biliyorum ama ben de onun yanında olmak istiyorum. "Teşekkür ederim." Duraksıyor ve boğazını temizliyor, sonra bakışlarımdan tamamen kaçarak yerine geri dönüyor. "Peki ya sen? En sevdiğin yemek ne?"

Omuz silkiyorum. "*Yemek*. Seçici değilimdir, hemen hemen her şeyi yerim. Ama bir favori seçmem gerekirse, muhtemelen Jack's'ten pizza ya da Manhattan'ın derinliklerindeki şu küçük suşi mekanı. Dünyanın en iyi sashimi'sine sahipler. Ben ve kız kardeşimin favorisi. Geçen yıl annemle birlikte doğum günüm için uçakla getirttiler çünkü beyzbol yüzünden oraya gidemedim."

Viv alay ediyor. "Neden şaşırmadım ki? Bunun ne kadar mal olduğunu *hayal* bile edemiyorum."

"Bence bu Rosie'nin aramızdaki mesafeyi kapatma yöntemi. Mesele para harcamak değil, birbirimizden binlerce kilometre uzakta olsak da bizi birbirimize yakın hissettirecek şeyler yapmaya çalışmak. Bir maçtan önce her zaman en sevdiğim spor içeceklerini gönderir ve bazen FaceTime'da oturup birlikte film izlemek için arar. Ne yaparsam yapayım o her zaman saha kenarında beni destekliyor."

Konuşmam bittiğinde Viv, "Sanırım ondan hoşlanacağım," diye açıkladı.

"Öyle mi? Durmadan seninle FaceTime'da buluşmak istiyor." Gözleri genişledi. "Gerçekten mi? Neden?"

Başımı sallayarak gözlerimi deviriyorum. "Evet, birbirimize aşık olduğumuza ve gizli bir bebek sakladığımıza falan inanıyor. Bilmiyorum, çok fazla aşk kitabı okuyor ve hiç anlamadığım mecazlardan bahsediyor. O toplum için bir tehdit."

"Kitap aşığı bir dost mu? Daha az söyle. Hadi onu arayalım. Hemen şimdi." Lanet olsun.

Viv'in, ne bileyim, kız kardeşimin onunla tanışmak istemesini *garip* karşılamasını bekliyordum, çünkü biz ev arkadaşız, o yüzden bu kadar anlayışlı olmasına biraz şaşırdım.

"Emin misin?"

"Evet, . Ara onu, *All-Star*."

Telefonumu koltuğun kolundan kaydırıp kilidini açıyorum. Rosie genellikle arama kayıtlarımdaki ilk kişidir, bu yüzden hemen onun adına basıp cevap vermesini bekliyorum.

Birkaç saniye sonra yüzü ortaya çıkıyor. Baş aşağı duruyor, altındaki parlak sarı yorgana bakılırsa saçları yatağının kenarından sarkıyor.

"Beni bu sefaletten kurtarın," diye dramatik bir şekilde bağılıyor ve sonra yalnız olmadığımı fark ediyor. Tekrar dikleşti ve gözleri büyüdü. "Bekle. Lütfen bana kardeşimin sakladığı gizemli Vivienne'in sen olduğunu söyle."

Viv gülerek başını sallıyor ve elini sallayarak havaya kaldırıyor. "Benim. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de memnun oldum. Kardeşim senden bu kadar çok bahsedince seni zaten gibi hissediyorum," diyor Rosie kaşlarını sallayarak.

Ve onu öldüreceğim.

"Ben... ben... her zaman senden bahsetmiyorum," diyorum Viv'e boğazımı temizlemeden önce. "Yani Rosie'ye birkaç şeyden bahsettim ama oturup yedi gün yirmi dört saat senden bahsettiğim falan yok."

Gözlerimi Viv'den Rosie'ye çeviriyorum ve *kendimi çatıdan atmadan önce lütfen çeneni kapa* dercesine hafifçe aralıyorum.

"Merak etme, bana takıntılı olduğunu zaten biliyorum," diyor Viv ve uzanıp meme ucumu bir tehdit gibi çimdikliyor.

Tanrım, bu ikisi birbirleri için mükemmeller. Tehditler.

Telefonuma dönüp Rosie'ye "Duyduğuma göre kitap aşığıymışsın. Bana en sevdiğin yazarlardan bahset."

"Tanrım, kitaplar hakkında günlerce konuşabilirim!" Rosie heyecanla söylüyor. "Hmmm, tamam, ben *büyük* bir romantizm hayranıyım, yani muhtemelen Kerri Maniscalco?"

Viv ciyaklayarak telefonu elimden aldı ve koltuktan fırladı. "Lütfen bana onun son kitabını okuduğunu söyle. Bu konuda konuşmak için can atıyordum! Yemin ederim bütün gece uyanık kalıp sayfaları bir şeytan gibi çevirdim."

Veggie Straws poşetini de yanına alarak odasına doğru yürüyor ve beni kanepede bırakıp gidişini izlemeye koyuluyor. Rosie bir mil öteden konuşmaya başladı.

Viv'in kapısı kapanırken farklı yazarlar hakkında bir dakika ve düğümleme hakkında bir şeyler, her ne haltsa.

Lanet olsun. Bu kız az önce telefonumu, kız kardeşimi *ve* atıştırmalıklarımı çaldı. Bu neden bu kadar hoşuma gidiyor?

14

viv

Beni Maça Götür

Reese ve ben geçtiğimiz hafta boyunca rahat bir rutine girdik. Programlarımız hala çok farklı olsa da, birbirimizi gördüğümüz birkaç kez...

Patlayıcı.

Bunu tarif etmenin tek yolu bu.

Ellerini sizden uzak tutamayan biriyle yaşamak eğlenceli ve tanrım, *çok* ateşli.

Reese beni görür görmez üzerime atılıp kıyafetlerimi yırtıyor, ben daha tek bir kelime bile edemedi beni tezgâhın üzerine çıkarıp diz çöktürüyor.

Adam am yemeye bayılıyor.

Geçtiğimiz hafta içinde yakından öğrendiğim pek çok şeyden biri.

Ama... *hala* seks yapmadık. En azından ben taşındığımdan beri. Tek yaptığı vermek, vermek ve vermek ve bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama karşılık vermek istiyorum. Ya da en azından evimizin her yüzeyinde onunla vahşi, terli bir seks yapmak. Ama nedense yapmadık.

"Evet! Vur bebeğim!" Hallie oturduğu yerden zıplayarak bağırıyor. "Hadi gidelim, bebeğim!"

"Yürü be takım!" Sahte bir coşkuyla tezahürat yapıyorum. Ben bir spor hayranı değilim ve tam bir aptal olmasam ve bazı temel bilgileri anlasam da, yine de çoğu zaman kayboluyorum. Kaç kez bir spor etkinliğine gittiğimi bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim ve bunların hepsi Hallie'nin

erkek arkadaşının maçını izlemek için beni de yanında sürükledi. Çünkü Lane'le çıkmadan önce, eğlenmek için beyzbol izlemeyi asla tercih etmezdik.

Bir atarak stadyum koltuğuna geri yığılıyor. "Bugün *gerçekten* geldiğine inanamıyorum. Hem de hiç homurdanmadan ve rüşvet vermeden."

Evet, ben de, diyorum kendi kendime ama ona omuz silkmelerini öneriyorum. "Biraz... boş zamanım vardı."

"Mhmmm," diye mırıldanıyor. "Yani bunun yakalayıcıyla *olan arkadaşlığıyla* bir ilgisi yok muydu?"

"Tabii ki hayır. Ben sadece size destek olmak için buradayım, Lane'i destekliyorum," diyorum.

Gerçi... Sanırım ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz.

Ayrıca, beyzbol birdenbire bana çekici gelmeye başladı. Hızlı bir şekilde. Ve bu kesinlikle kale arkasında oturmamızdan kaynaklanıyor, ve Reese'in kıcını mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

üssün arkasında çömeliyor.

Hayatımda hiç dar beyzbol pantolonu giyen birinin kıcından etkileneceğimi düşünmemiştim, ama işte buradayız ve her geldiğimde manzaramın bu olması anlamına geliyorsa yüzde yüz hayranıyım.

"Sen nasıl istersen," diyor Hallie, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana dönerek, gözlerinde dans eden bir eğlenceyle. "Bu işe kendimi çok kaptırdım. Yani, bir ikinizin bunu yaptığını inanamıyor, diğer yanımda ise biraz heyecanlı çünkü bu çifte randevu yapabileceğimiz anlamına geliyor! Tüm detayları bilmek istiyorum. Bana her şeyi anlat."

Heyecanla ellerini çırpıyor ve ben uzanıp ellerimi onunkilerin üzerine koyarak onu durduruyorum. "Dur bir dakika. Kendini aşıyorsun dostum. Her şeyden önce, çifte 'çıkma' olmayacak. Bu çıkmak anlamına gelir ve biz asla çıkmayacağız. İkimiz de bir ilişki istemiyoruz. İkincisi, bu adamın ağzıyla yapabileceği şeyler yanaklarını giydikleri çoraplar kadar kızartır bebeğim."

Hallie'ye dün gece onun göt deliğini yaladığını söylersem yere batar ve kaybolur.

Lane ile bir şeyler keşfetmeyi seviyor olsa da, kızım bu tür şeyleri duymak için hala çok mütevazı.

Ama seks onun için hâlâ yeni bir şey. Öte yandan ben, akla gelebilecek en iğrenç şeyleri yapmakta bir sakınca görmüyorum ve hiç utanmıyorum.

"Adil." İç geçiriyor, koltuğuna yaslanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Bir şekilde beni OU giymeye ikna etmeyi başardı.

ama iş Reese'in formasını giymeye gelince düpedüz reddettim. Bunu teşvik etmiyorum. Bu kesinlikle çiftler arası bir şey.

Lane'in 22 numaralı formasını giyen Hallie haklı olduğumu açıkça kanıtlıyor. Onun yerine Grant'inkini seçtim. Bir fotoğraf paylaşmış olabilirim ya da olmayabilirim.

Hallie ve benim formaları giydiğimiz ve arkamızda sahanın olduğu bir fotoğraf... Belki de Reese'in görmesini istediğim içindir.

"Sadece garip olduğunu söylüyorum. Ama iyi anlamda?"

Gülerek başımı sallıyorum ve kolumu omzuna dolayarak onu kendime çekiyorum. "Seni seviyorum, uzay bebeğim. Bu *sadece* seks. Sen ve Lane gibi değil. Biz bunu büyötmüyoruz, sen de büyötmemelisin. Tamam mı?"

"Tamam, ama bunun seksten daha fazlası olduğunu anladığın an bana söyleyeceğine söz veriyorsun, değil mi?" diyor iyimser bir şekilde.

Başımı salladım. "Elbette. Ama fazla umutlanma çünkü böyle bir şey olmayacak. Bak, bir saha golü daha. Bastır takım!"

Hallie gözlerini deviriyor ve beni düzeltiyor. "Grev demek istiyorsun." Hay aksi.

Ayağa kalkıyor ve erkeği için tezahürat yapıyor, çünkü . Maçın büyük bir bölümünde bu şekilde kalıyor, tezahürat yapmak için ayağa fırlıyor ve sonra heyecandan kızarmış yanaklarla tekrar yerine oturuyor.

Artık hayranı olmasına bayılıyorum. Bu adama deli gibi aşık olmasına bayılıyorum. Çok mutlu olmasına bayılıyorum.

Faul topu havaya fırladığında Reese kaskını ve maskesini çıkarıyor, eldivenini başının üstünde tutup yakalamayı beklerken toprağa düşmelerine izin veriyor. Top bir patlamayla tam ortaya düşüyor ve etrafımızdaki insan kalabalığı tezahüratlar içinde patlıyor.

Yalan söylemeyeceğim, bu biraz ateşliydi.

Onu kendi halinde, tutkuyla bağlı olduğu bir şeyi yaparken görmek ilham verici. Sadece bu da değil, bu işte *gerçekten çok iyi*. Bu ona doğal geliyor. Hareketleri hassas ve kontrollüydü, hatta içgüdüsel.

Ben koltuğumun ucunda yakalamasını beklerken, o en ufak bir telaşa kapılmış gibi görünmüyordu. Tamamen rahattı.

Sanırım beyzbolu seviyorum.

Hakem "İşte maç bu!" diye bağırıyor ve tüm stadyum çılgına dönüyor, tezahürat yapıyor ve oyuncuların isimlerini haykırıyor. Spikerler resmi olarak maçı OU'nun 9-4 kazandığını söylüyor.

Biz kazandık. Reese yakaladığı topla bütün maçı kazandı *takım* kazandı.

Hallie'nin yanında durup tezahürat yapıyorum ve ilk kez onun heyecanını gerçekten paylaşıyorum. Birbirimize sarılıyoruz ve bu çocuklar şampiyonluğu kazanmış gibi çığlık atıyoruz ve ben... buna bayılıyorum.

Bu anı onunla paylaşmayı seviyorum. çok daha fazla.

Reese kalenin arkasından bize doğru dönüyor, sahanın kırmızı kirine bulanmış, gözleri terden kararmış, saçları alnına yapışmış ve çılgına dönmüş bir stadyumun ortasında doğrudan bana bakıyor, o derin, koyu kahverengi gözleri benimkileri tutuyor ve bir şekilde tüm gürültüyü bastırıyor.

Sonra göz kırptı. Ve birden tribündeki *tek* kişi ben oluyorum. Ya da en azından öyle hissediyorum.

İçimde kelebekler uçuşuyor ve bakışları yüzünden yüzüm ısınıyor. Bakışları göğsümdeki formanın üzerinde yazan Hellcats ismine takılıyor ve dudağının kenarı yukarı doğru çekiliyor.

Sanki beni beyzbol formasıyla görmek hoşuna gidiyormuş gibi.

Hallie kalabalığın arasından kulağıma yüksek sesle, "Tanrım, sana nasıl bakıyor, Viv," diye iç geçiriyor. "Bu çocuk çooooook aşık olmuş."

Çabucak, alay ederek onu başından savdım. "Kızım, sen *hayal görüyorsun*. O sadece sevişmek istiyor. Hepsi bu. Hadi bakalım. Gitmeye hazır mısın?"

Başını sallıyor ve parmaklarını benimkilere geçiriyor, ayağa kalkıyor ve merdivenlerden aşağı inene kadar kalabalık sırayı iterek ilerliyor.

Neyse ki, gürültünün çoğu hala tribünlerde, bu yüzden Hallie'yi gerçekten duyabiliyorum.

"İtiraf bu aslında düşündüğümünden daha eğlenceliydi. Kesinlikle daha heyecan verici."

Hallie güler ve kaşlarını imalı bir şekilde oynatır. "Nefes nefese. Bu Cehennem Kedileri'nin yeni bir hayranı olduğu anlamına mı geliyor?"

Gülüyorum. "Belki de öyledir. Ama ne kadar eğlenmiş olsam da eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Sanırım nihayet 27. bölümle ilgili sorunu çözdüm, bu yüzden üzerinde çalışmaya hazırım."

Taslağında biraz ilerleme kaydetmek için sabırsızlanıyorum.

"Ne zaman okuyabilirim? Okumak için ölüyorum. İkisini zaten tanıyordum gibi hissediyorum ve çatışmayı bilmek istiyorum. Sanırım senin kitabın için Rebecca Yarros'un yeni kitabından daha çok heyecanlıyım Viv."

En sevdiğimiz yazardan bahsettiğinde, bana Rosie ile yaptığım konuşmayı hatırlatıyor.

"Sana söylemeyi unuttum. Reese'in kız kardeşiyle tanıştım. mı?" Araya giriyorum.

Gözleri büyürken başı bana doğru dönüyor. "Ooooh, bana daha fazlasını anlat. Şimdiden aileyle tanıştın mı? Biraz... ciddi görünüyor? Yani, sadece arkadaşlar için." Kaşlarını imalı bir şekilde oynatıyor.

"Kapa çeneni. Sadece Reese'in oda arkadaşı olduğum ve çok yakın oldukları için benimle tanışmak istedi. *Hepsi bu*. Ama o bir okur ve tabii ki aşk kitaplarına olan sevgimiz yüzünden hemen kaynaştık. Aslında ondan gerçekten hoşlanıyorum. Açıkçası, Reese sinir bozucu geni olan tek Landry." Arka cebimdeki telefonum çalıyor ve çıkardığımda Reese'den bir mesaj olduğunu görüyorum.

Basından sonra koçla buluşacağım. Evde görüşürüz.

"Tamam, eve gideceğim ve bir süre Perili üzerinde çalışacağım. Bugün gelmemi istediğin için teşekkürler. Çok eğlendim. *Şaşırtıcı* bir şekilde," diye takılıyorum.

Ayaklarının üzerinde zıplayarak başını sallıyor. "Evet, böylece sonunda okuyabileceğim. Bu hafta görüşür müyüz?"

Kabul ediyorum, eve dönmeden önce ona hızlıca sarılıyorum.

Saatler sonra, Reese oturma odasına girdiğinde eski bir eşofman, en sevdiğim eski püskü Nirvana tişörtüm, saçlarım başımın üstünde hayalet bir toka ve kucagımda dizüstü bilgisayarım, etrafımda not kağıtları, defterler ve sözlüklerle kanepede oturuyordum.

Oyundan bu yana sadece birkaç saat geçti, ancak tüm zamanımı bilgisayarına yapışmış bir şekilde parmaklarımın uçuşmasına izin vererek geçirdim. Artık taslağımdaki görünmez duvar her neyse onu aştığıma göre, kelimeleri yeterince hızlı çıkaramayacağımı hissediyorum ve bu beni en iyi ruh haline sokuyor.

Cüzdanını ve anahtarlarını masaya bırakıp bana döndüğünde kulaklığımı kulağımdan çıkarıyorum.

"Bugün iyi oynadın. *Sanırım* şimdi neden All-Star olduğunu anlayabiliyorum," diye takılıyorum.

Dudaklarının köşesi hafifçe yukarı doğru çekiliyor, kesinlikle normal ukala sırtışı değil. Daha düşünceli, biraz sessiz görünüyor, ki bu ona hiç benzemiyor.

"Geldiğiniz için teşekkürler." Yanımdaki koltuğa çöküp televizyon ekranına bakıyor. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp yanımdaki koltuğa koyuyorum, kaşlarım çatılıyor.

"Her şey yolunda mı?"

Başını sallıyor. "Evet. Her şey süper." Konuşurken sesinde bir parça alaycılık var.

Belli ki her şey süper *değil*. "Bir şeye mi üzöldün?"

Bir an sessiz kaldı, çenesi gerildi ve omuz silktilti. Bir süre sonra bana döndü ve gözleri o kadar kararmıştı ki neredeyse siyahtı.

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarparken telefonunu çıkarıp kaydırıyor ve sonra ekranı çevirip bana bakıyor.

"Bunu maçtan sonra soyunma odasında Insta'da gördüm." Hallie ve benim maçta formalarımızla çekilmiş fotoğrafımız. *Hay aksi*. Demek görmüş.

Çenesi çalıştığında ve mizahsızca güldüğünde midemde heyecan dalgalanıyor.

Bu fotoğrafı paylaşarak ayıyı dürttüğümü kabul ediyorum. Belki *birazcık*.

Telefonunu kucağına bırakmadan önce "*Grant*'in formasını giyiyorum," diye ekliyor. Dişlerimi dudaklarımda gezdiriyorum. "Grant benim arkadaşım..."

"Arkadaşın, ha?"

Başımı salladım. "Evet, diğer bazı oyuncular gibi sinirlerimi bozmuyor." Isırmasını umarak onunla alay ediyorum.

Sesimi fısıltıya indirerek, "Neden? Bu seni kızdırdı mı?" diye sordum.

Umarım öyledir. Umarım o kadar sinirlenmiştir ki, beni bu sehpanın üzerinde öfkeyle sikmek ister. Sonunda.

"Evet, öyle oldu Viv. Bütün o maç hala dilimde senin amının tadıyla oynadım ve seni başka bir adamın *formasıyla* görmek? Bu beni... delirtti," diye geveliyor.

Tanrım, kızdığı zaman çok ateşli oluyor. Büyüyor ve sahipleniyor.

Kanepeden kalkıp ona doğru yürüyorum ve açık kalçalarının arasına giriyorum, ancak dizlerim sandalyeye çarptığında duruyorum. Dudaklarımız bir nefeslik mesafeye gelene kadar ellerimi her iki kol dayama yerine koyarak eğiliyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor çünkü ateşle oynadığımı zaten biliyorum ve yanmak *istiyorum*.

"Bu seni neden kızdırdı?" Dudaklarına karşı nefes alıyorum. Onu öpmüyorum, sadece... küçük bir tat.

Burun delikleri genişliyor, çenesi titriyor ve uzanıp başparmağını alt dudağımda gezdirirken gözlerinde sıcaklık yanıyor.

, *Reese, benimle oyna*.

Gözleri parlıyor. "Çünkü giymen gereken tek forma *benimki* Viv. Sırtındaki tek isim *benimki* olmalı."

Vay anasını.

Yutkunuyorum, boğazım beklentiyle doluyor. "Şimdi de kızgın mısın? Başka bir adamın formasını giydiğimi mi?"

"Evet bebeğim, çok kızgınım," diye homurdanıyor dudaklarıma karşı.

Geri çekilerek yavaşça bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum ve kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "O zaman izin ver bunu telafi edeyim."

Ellerim kalçalarından yukarı kayıyor ve sertleşen sikinin üzerinde geziniyor. "Bunu telafi etmek ister misin?"

Başımı sallıyorum ve siyah gömleğini yukarı çekerek karnının sert, yontulmuş düzlemine ortaya çıkarıyorum. Tırnaklarım kasları tırmıklıyor, her biri dokunuşumun altında kasılıyor.

Havada o kadar çok gerilim var ki tadını alabiliyorum ve kalçalarım tepki olarak birbirine bastırıyor. O kadar ısılağım ki, bu değiş tokuştan o kadar tahrik oldum ki, eşofmanımdaki nemi hissediyorum.

"O zaman bunu telafi et Vivienne," diye mırıldanıyor kabaca, sonra parmaklarını başının arkasında birleştirip bana bakıyor. Koyu renk gözlerinin derinliklerinde dönen uyarılmayı görebiliyorum ve bu beni onun için acıktırıyor.

Onu ağzıma almak, tatmak için açtım.

Onunla hiç yapmadığım tek şey bu ve için çaresizim.

Bacaklarının arasında dizlerimin üzerinde, spor şortunun bel bandını aşağı çekmemi izliyor. Kalçalarını kaldırıyor, böylece ayaklarının etrafında toplanana kadar onları aşağı indirebiliyorum, onu bir çift dar, siyah külottan başka bir şey bırakmıyor. Kumaş sikine göre şekilleniyor ve yutkunuyorum. Onun sikini ağzıma nasıl sığdıracağımı düşünürken aklımdan sadece küçük, minicik bir tereddüt geçiyor.

Aletin kocaman olduğunu söylerken egosunu okşamıyordum. Kalın ve uzun, yumruğum bile zor sığıyor.

"Sikimi çıkar," diye fısıldıyor alçak sesle, sesindeki emredici ton klitorisimin zonklamasına neden oluyor. "Ve o güzel küçük ağzınla bunu bana telafi et, Vivienne."

Aman Tanrım. Şu an o kadar tahrik oldum ki, acınacak haldeyim.

Boxerının kumaşını kavriyorum ve siki serbest kalıp aramızda sallanana kadar kalçalarından aşağı çekiyorum. Baş kalın ve gergin, yarıktaki küçük bir inci tanesi kadar precum boncuklanıyor.

Damarlar geniş başıyla buluşmak için uzunlamasına yılan gibi kıvrılıyor. Sakalının koyu renk kıllarıyla eşleşen leğen kemiğindeki küçük bir saç tutamı ile mükemmel bir şekilde erkekleşmiş.

Avucumu onun etrafında kıvrıp parmaklarımı yumruk haline getirirken bakışlarımız kilitleniyor ve ucundan daha fazla precum sağıyorum. Dilim dışarı fırlıyor ve boncuğu sıyrıp atıyor, ta içime kadar hissettiğim bir onay iniltisi uyandırıyor.

Sikinin ucunu ağzıma alıyorum ve dilimi başının etrafında döndürüyorum, elim de aynı şekilde dönüyor ve pompalıyor. Dilim onu boylu boyunca geziyor, tadına bakıyor, alay ediyor, onu çıldırtıyor.

Sonunda onu ağzıma çekene kadar onun beni sevdiği gibi ben de onu kenara çekiyorum. Daha derine indikçe burnumdan nefes alıyorum, ta ki siki boğazımın arkasına çarpıp öğürmemeye neden olana kadar. O kadar büyük ki boğazımı en lezzetli şekilde dolduruyor.

"Fuuuuuuck."

Gözlerim sulanıyor ama onu çekip hırıltılı bir nefes çekene kadar orada tutuyorum.

Bakışlarını bana yöneltiyor, sonra uzanıp tokayı çekerek çıkarıyor ve saçlarımın etrafımızda bir perde oluşturmaya izin veriyor. "Aşağıdan hoşlanıyorum. Boğazını sikerken yumruğumu içine sokmak istiyorum. Sikimde boğulacak mısın bebeğim?"

Onu memnun etmek için hevesle başımı sallıyorum. Beni övdüğünü duymak için. Onun iyi kızı olmak için.

Saçlarımı avucunun içinde toplayıp yumruğunun etrafına sararken parmakları saçlarıma dolanıyor.

Diz çökmüş olan ben olsam da, kontrolün kimde olduğuna şüphe yok. Tam istediğim gibi.

"Çok fazla gelirse kalçama dokun," diyor ve ben de başımı sallıyorum, dudaklarımı tekrar başının etrafına kapatıyorum, onu derinlemesine emerken yanaklarımı çukurlaştırıyorum.

Görünürde hiç acelesi yokken, ağzımı yavaşça yukarı ve aşağı doğru yönlendiriyor. Uzanıyorum, taşaklarını avuçluyorum ve elimde yuvarlıyorum, bu onu tahrik ettiğini bildiğim bir şey. En son dokunduğumda çok hassas olduklarını hatırlıyorum.

Sikinin boğazımdan aşağı kaymasına izin verdiğimde parmaklarının saçlarımda sıkıldığını hissediyorum, burnum leğen kemiğine bastırılana ve tekrar onun etrafında öğürene kadar bakışlarını tutuyorum.

Gırtlaktan gelen bir inilti ve acı dolu bir sızlanmanın karışımını boğulurken başını geriye atıyor ve boğazının kalın sütununu ortaya çıkarıyor. Daha derine bastırırken kalçaları esniyor ve ben burnumdan nefes alarak o iterken boğazımı rahatlatmaya çalışıyorum.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve onun boğazımın derinliklerinde zonkladığını hissedebiliyorum.

Bir adamın amımı siktiği gibi gırtlığımı sikmesinden bu kadar tahrik olabileceğimi hiç düşünmemiştim, ama bu şimdiye kadar yaptığım en kirli, en müstehcen şeydi ve o kadar ıslağım ki neredeyse utanç verici.

Bu güçlü, muhteşem adam, benim için tamamen gitti.

Çözülmüş ve hiç bu kadar seksi olmamıştı.

"Boğazın çok iyi hissediyor. Çok iyi bir iş çıkarıyorsun," diye övüyor, gözlerini açıp bakışlarımı tutarak aramıza uzanıyor ve bir parmağını boğazımın dibinden sikinin üzerine doğru sürükleyerek ne kadar dolu olduğumu görüyor. "Daha fazlasını almaya hazır mısınız?"

Uzunluğunun etrafında inliyorum ve kalçalarını tekrar tekrar sallıyor, horozunun başı her itişte boğazımın arkasına çarpıyor.

"Aletimi sanki bunun için yaratılmışsın gibi al bebeğim," diye homurdanırken göğsü kabarıyor ve parmakları enseme sıkılaşıyor. "Boğazından aşağı boşalacağım ve her damlasını yutmanı istiyorum Vivienne. Tamam mı?"

Beni bir an için çekip çıkarıyor, şişmiş dudaklarımdan sikine doğru bir dizi tükürük akıyor ve ben nefesimi emerken başımı sallıyorum. "Lütfen."

Gözleri daha da kararıyor ve beni tekrar sikine doğru yönlendiriyor, ben de ağzımı aşağı doğru kaydırarak onu tekrar boğmaya başlıyorum, onu daha da ileri götürmek için çaresizim.

"Bir dahaki sefere başkasının formasını giymeyi düşündüğünde, sikimi gırtlığına kadar sokmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamanı istiyorum."

Daha derinlere dalıp inledikçe itme hareketleri düzensizleşiyor, boşalırken karnındaki kaslar dalgalanıyor. Boğazımdaki tuzlu, misk kokulu dölün tadını alıyorum ve hepsini yutuyorum. Kendini ağzıma boşalttıktan sonra yavaşça onun uzunluğundan kayıyorum. Dilimi horozunun tabanından, uzunluğuna uzanan damar boyunca takip ediyorum, tüm cum'u temizliyorum, bir damla bile boşa harcamıyorum.

Bu o kadar müstehcen bir şeydi ki kaldıramıyorum bile.

"Kahretsin Viv, sanırım az önce beni öldürdün," diye boğuk bir sesle elini saçlarında gezdiriyor.

Sırıyorum, kucağına tırmanıyorum ve kalçalarına oturuyorum. "Bu artık kızgın olmadığın anlamına mı geliyor?"

Sırıyor, ellerini çeneme götürüyor ve onu kavıyor. "Duruma göre değişir sanırım. Şimdi beni öpecek misin?"

Bir süre ikimiz de hareket etmedik. Odadaki tek ses sert ve ağır nefes alış verişlerimiz. Yoğun hissettiriyor.

Gölümsüyorum, sonra eğilip kucağından inerken kulağına fısıldıyorum.
"Belki önce sen beni *yakalarsan*, All-Star."

Kalktım ve gittim, oturma odasından koşarak koridora çıktım, o da peşimdeydi.

15

viv

Çiçeklerden Daha Fazlası

I Hafta sonunu eve dönerek geçirmek tuhaf hissettiriyor ve sanırım bunun nedeni dairenin artık evim gibi *hissettirmemesi*.

Reese'in evi artık evim gibi.

Ve bu beni iliklerime kadar korkutuyor.

Bunun sadece bir amaç için bir araç, hiç beklemediğim bir sorun için bir çözüm olması gerekiyordu. Ama orada kendimi çok rahat hissediyorum. *Kendimi* rahat, yeniden *kendim* gibi hissediyorum. Bu beni korkutuyor. Onu dışarıda tutmak için özenle ördüğüm duvarlar sanki inanılmaz derecede kırılğan bir şeyden yapılmış gibi parçalanmaya başlıyor gibi hissettiriyor.

Cuma gününden beri annemdeyim, çünkü Reese arabamın bir tamirci tarafından bakılmadan o kadar uzağa gideceğine güvenmediği için beni bırakmakta ısrar etti. Tabii ki ona deli olduğunu ve beni iki saatten fazla götürmesine gerek olmadığını söyledim ama o bu tarafa geleceğini iddia etti.

Oldukça şüpheliyim, ama en azından bu sefer arabamı tamir etmek için para saçmaya çalışmadı ve gerçekten endişeli görünüyordu, bu yüzden beni sürmesine izin verdim.

Ve şimdi, iki gün sonra, kendi alanımın tesellisi ve onun evindeki evimin aşinalığı için kaşınıyorum.

Kafamın arkasındaki dırdırcı ses soruyor: *Yoksa özlediğim Reese mi?*

Düşüncelerimi bastırıp kendimi şimdiki zamana geri dönmeye zorluyorum çünkü şu anda bu konuyu açmaya çalışmayacağım bile.

"Anne, sanırım burada gerçekten bir şeyler büyüyor," diye mırıldanıyorum, sanki buzdolabının içinden yayılan pis kokuyu bir şekilde azaltacakmış gibi gömleğimi kaldırıp burnumu kapatıyorum.

Barda oturmuş, tezgahın sıyrılmaya başlayan bir laminat parçasını karıştırırken ona bakıyorum. Onu son gördüğümde bile daha küçük görünüyor, ki bu sadece birkaç hafta önceydi ve bu midemi endişeyle ağırlaştırıyor.

Son zamanlarda sürekli bir endişe ve stres içinde yaşadığımı hissediyorum. Reese ile geçirdiğim birkaç an .

"Kokusunu bile almıyorum," diyor ve benim kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor.

"Tanrım, bu rütbe." Kapıyı çarparak kapattım ve dolaba doğru yürüdüm. Temizlik malzemelerini koyduğumuz yere gidip bir çift eldiven aramaya başlayalım. Belki gözlük?

Bundan sonra beş kez duş almam gerekecek. Bir dakika boyunca şişeleri karıştırdıktan sonra nihayet en arkaya itilmiş bir çift lateks eldiven buluyorum.

Tanrıya şükür.

"Düşünüyordum da, belki bu öğleden sonra yürüyüşe çıkabiliriz?" Anneme dönüp bakıyorum, artık buzdolabını temizlemek için uygun teçhizatla donanmış.

Omzu düşünüyor. "Belki daha sonra? Şu anda dışarı çıkacak gibi hissetmiyorum."

Dudaklarım çatıldı ama başımı salladım. Onu bu evden çıkarmalı, temiz havaya çıkarmalı ve yüzüne biraz güneş ışığı vurdurmalıyım.

"Tamam, sonra o zaman. Gitmeden önce."

Yüzünde duygular titreşiyor ve içimdeki kemirici his geri dönüyor, bu noktada neredeyse kalıcı bir his.

Onu terk etmekten nefret ediyorum ama bu noktada kalmanın bir faydası olur mu bilmiyorum. Ne zaman teklif etsem daha da üzülüyor ve okula geri dönmem konusunda ısrar ediyor. Tekrar bir terapistle gitmesi ya da profesyonel yardım alması konusunu açmak istiyorum ama ne zaman bunu yapsam tamamen çenesini kapatıyor.

Bu noktada ileriye doğru adım atmıyoruz, sadece geriye doğru adım atıyoruz.

Buzdolabını hızla temizliyor, eski, küflü yiyecekleri atıyor ve baştan aşağı dezenfekte ediyorum. Tüm bu süre boyunca anneme okuldan ve derslerin nasıl gittiğinden bahsediyorum. Arada bir soru soruyor ama çoğunlukla sessiz kalıyor ve konuşmayı benim yapmama izin veriyor.

"Gidip şunu atayım. Hemen döneceğim, tamam mı?" Çöp torbasını önümde, yüzümden uzakta tutuyorum, hala kim bilir ne kadar zamandır bu kokuyla burada yaşadığına inanamıyorum.

Hafta sonumun büyük bir kısmı son iki haftanın yığınla çamaşırını temizlemek ve yıkamakla geçti. Çok fazla bir şey gibi görünmüyor ama yardım edebilmemin tek yolunun bu olduğunu hissediyorum. Eğer bunu yaparsam, temiz kıyafetlere, havlulara ve temiz bir alana sahip olacağımı biliyorum.

İçeri döndüğümde kanepeye doğru yürüyorum ve minderlerin üzerinde buruşmuş olan battaniyeyi alıp katlamaya başlıyorum ki kapı çalınıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Birini mi bekliyorsun anne?"

Başını sallıyor ve hırkasını daha sıkı sarıyor. "Hayır, tatlım."

Battaniyeyi kanepenin arkasına koydum ve ön kapıya doğru yürüyüp kapıyı açtım.

"Reese?" Şok içinde kekeledim.

Onun burada ne işi var? Beni daha sonra alması gerekiyordu. "Naber, Tatlı Tart?" Tembelce sırtıyor ve bakışlarım onunkilere düşüyor.

yastık gibi dudaklar. Kafasındaki beyzbol şapkası arkaya dönük ve geniş göğsünü sıkıca saran kırmızı Hellcats tişörtüne uyuyor. Kaslı kalçalarını saran yıpranmış kot pantolonuna kadar onu içime çekmeye devam ediyorum.

Artık o kalçalarda ne kadar güç olduğunu biliyorum ve kale arkasında yakalayıcı kıyafeti giydiği zamanları kastetmiyorum. Gerçi o da aynı derecede seksi olabilir.

Neredeyse şapkası arkaya dönükken olduğu kadar ateşli. "Merhaba. Burada ne yapıyorsun?" Gıcırđıyorum.

"Sana mesaj atmaya çalıştım ama cevap vermedin. Ailemin bir işini halletmem gerekiyordu, bu yüzden erkenden yola çıktım."

Kahretsin, telefonum. Kotumun arka cebine uzanıp telefonu çıkarıyorum ve ekranın boş olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum.

"Çok üzgünüm, Reese. Ölmüş olmalı, ben de evde meşguldüm." Ekranı ona çevirip öldüğünü gösterdim. "Umarım planlarını bozmamışımdır?"

"Hayır bebeğim, sen iyisin," diyor gülümseyerek ve arkasından kocaman bir buket çiçek çıkarıyor. "Bunları sen ve annen için aldım."

Vay anasını. Çok güzeller.

Suluk mor g ller, bebek nefesi ve lavanta parçaları karışımı, güzel bir dantel kurdele ile bağlanmıştır.

Ve buket çok büyük. Ünlülerin ya da ünlü insanların aldığı türden çiçekler gibi. Taze ve yeni açmış gibi görünen m kemmek mor yaprakları ile cömert ve dolu.

Muhtemelen bir servete mal olmuştur.

"Reese... bunu yapmak zorunda değildin," diyorum sessizce, içimde kabaran duyguları çözmeye çalışarak.

 i ek almak için kendi yolundan çıkmakla kalmadı... en sevdiğim renkte bir aranjman seçti.

Omzunu eğiyor. " nemli bir şey değil. Annem her zaman birinin evine eli boş gidilmemesi gerektiğini söylendi."

"Vivienne?" Annemin sesi arkamdan geliyor ve oturma odasında durduğunu görmek için dönüyorum, gözlerinde sorular dönüyor.

şey...

Sanırım bu Reese'in annemle tanışacağı anlamına geliyor. Kaba davranmadan ya da annemin daha fazla soru sormasına neden olmadan kapıyı suratına kapatamam.

Yüzümü ona döndüm ve " eri gelmek ister misin?" diye sordum.

Artık hiç misafirimiz gelmiyor ve evin temiz olmasına ve annemin bugün yatakta olmamasına şükrediyorum.

Bir an bile tereddüt etmiyor, sadece başını sallıyor ve kapı çerçevesini itiyor. "Elbette."

G l msemem gergin ama kapıyı açıyorum ve içeri girmesi için geri çekiliyorum. Oturma odasına girdiğinde  n kapıyı arkasından kapatıyorum ve ikisine de bakıyorum.

Reese'i evimde görmek garip ötesi, gerçekten olacağını hiç hayal etmediğim bir şey. Reese'in tüm bunları bilmesine hazır olup olmadığımdan bile emin değilim. Annemle ve ev hayatımla ilgili olan her şeyi. Göğsüme yakın tuttuğum doğal olarak kişisel bir şey ve hala birbirimize karşı bu güveni inşa ediyoruz. Savunmasız olmak benim için zor.

"Anne, bu benim... oda arkadaşım, Reese. Reese, bu da annem Belinda."

Reese  ne çıkıp anneme elini uzatırken gülümsemesi göz kamaştırıcıdır. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Brentwood. Size ve Viv'e bunları getirdim."

Adam  i ekleri anneme uzatıyor ve annem şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıp buketi ondan alıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Onu böyle görmek çok nadirdir.

Gülümsemek göğsümü ağrıtıyor.

"Tanrım, bunlar çok güzel, Reese. Çok teşekkür ederim."

Tabii ki, o da benim gibi ondan etkilenirdi. Herkes gibi. O tanıdığım en çekici adam ve bak ona ne kadar iyi karşı koydum.

İyi değil. *İşte bu* kadar iyi.

Ne zaman böyle bir şey yapsa, o duvarların birazcık çatladığını, savunmamı her saniye daha da dengesiz hale getiren çatlaklar yarattığını hissediyorum.

Bakışlarım anneminkilerle buluşuyor, soracak çok şeyi varmış gibi görünüyor ama yine Reese'e gülümsüyor ve ona kanepeye oturmasını teklif ediyor.

"Çok güzel bir eviniz var Bayan Brentwood," diyor adam eski, yıpranmış kanepeye otururken.

Yalan söylüyor ama bunu söylerken annemin yüzündeki gurur ifadesi onu öpme isteği uyandırıyor.

Ve asla durma.

Düşünceli, anlayışlı ve nazik biri ve hiç de sandığım gibi biri değil. Evine beri bana bunu her gün yavaş yavaş gösterdi ve ben ona böyle davrandığım için kendimi tam bir kaltak gibi hissediyorum. Onun sadece zengin, playboy bir pislik olduğunu düşündüğüm için.

"Lütfen bana Belinda deyin. Ve teşekkür ederim. Basit ama bizim..." diyor.

Kanepede Reese'e katılıyorum, kalçalarımız birbirine değecek kadar yakın oturuyorum, ama olmak istediğim kadar yakın değil. Nefes alarak onu içime çekiyorum ve içimdeki endişe yavaşça sakinleşiyor.

Bir kolunu kanepenin arkasına, tam omuzlarıma üzerine rahatça atıyor ve keşke olsaydı, beni evdeymişiz gibi yanına çekseydi diyorum.

"Şu bahsettiğin yeni filmi izlemeye ne dersin Vivienne?" Annem düşüncelerimi yarıp geçiyor.

"Hmm?" Mırıldanıyorum.

Reese yanımda kıkırdıyor. "Dur tahmin edeyim... Korku ile ilgili bir şey mi?"

Gözlerimi devirerek kaburgalarına hafifçe dirsek atıyorum. Sanki beni tanıyor ya da öyle bir şey.

Annem ikimizin arasına bakıyor, gözlerinde yeni bir şey parlıyor ve başını sallıyor. "Belli ki Viv'imi çok iyi tanıyorsun."

"Evet, hanımefendi, sanırım bunu söyleyebilirsiniz." Sesindeki eğlenceyi duyuyorum ve bu beni güldürüyor.

Dürüst olmak gerekirse, Hallie dışında, son zamanlarda beni herkesten daha iyi tanıyormuş gibi hissediyorum. Bunu ilk kez kendime bile itiraf ediyorum ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

"Reese için sorun yoksa ve birkaç saat kalmakta bir sakınca görmüyorsa, benim için de sorun yok."

Reese başını sallar. "Evet, kulağa eğlenceli geliyor. Gidecek başka bir yerim yok." "Tamam, anlaştık o zaman." Annem gülümser ve uzaktan kumandaya uzanır, filmi açıyor ve koltuğuna geri yerleşiyor.

Açılış jeneriği çalmaya başlıyor ve Reese'in kolu omuzlarıma düşüyor ve beni nazikçe yanına çekiyor. Kucaklaşmanın içine gömülüyorum, anın tadını çıkarırken gözlerimin kısa bir süreliğine kapanmasına izin veriyorum.

Kalbimde kök salan duygulardan korkuyorum. Aslında *dehşete* kapılıyorum ama aynı zamanda çekip gidemeyecek kadar da bencilim. Hayatımda bencil *olabilecek* kadar güvende hissettiğim tek yer o.

Ben farkına varmadan beni sarsarak uyandırıyor. Gözlerimi halsizce açıyorum ve filmin bitiş jeneriğinin ekranda kaydığını görüyorum.

"Tanrım, özür dilerim Reese. Uyuyakalmak istememiştim," diye fısıldıyorum ve annemin yanımdaki koltukta uyuduğunu görüyorum.

"Özür dileme bebeğim. Belli ki buna ihtiyacın vardı," diyor koltuktan kalkarken. Battaniyeyi kapıp annemin üzerine örtmeden önce kollarımı başımın üzerine uzatıp uykuyu üzerimden atmaya çalışıyorum.

Reese ön kapıda bekliyor, ben gece çantamı, dizüstü bilgisayarımı ve yatak odamdaki eşyalarımı alırken telefonunda geziniyor. Anneme onu uyandırmak istemediğimi ve uyandığında bana mesaj atmasını söyleyen kısa bir not yazıp sehpanın üzerine, telefonunun yanına koyuyorum.

"Hazır mısınız?" Ona küçük bir gülümsemeyle soruyorum, o da başını sallıyor ve uzanıp çantayı omzumdan alıp kendi omzuna koyuyor.

Dışarı çıktığımızda kilidi iki kez kontrol ediyorum ve köhne apartman kompleksinde göze batan Range Rover'ına doğru yürüyoruz.

İçeri girmem için kapımı açtığında, kafamda onu şımarık zengin bir pislik olarak göstermeye çalışmak için o kadar çok zaman harcadığımı ve karşımda kimin olduğunu göremediğimi fark ettim.

O, tanıdığım herkesten daha fazla parası olan ve MLB'ye seçilmek üzere olan ama geceyi annem ve benimle bir apartman dairesinde rahatsız, yaylı eski bir kanepede film izleyerek geçiren adam

Mutfağının büyüklüğünde ve bir kez bile ikimize de onun için yeterince iyi değilmişiz gibi hissettirmede. Anneme nezaket ve şefkatle davrandı.

Direksiyona geçtiğinde ve otoparktan çıkıp otoyola girdiğimizde, "O şekilde gelmemem gerektiği için özür dilerim Viv," diyor. "Her şeyin yolunda olduğunu varsaymamalıydım."

"Hayır, hayır, her şey yolundaydı," diye onu rahatlatıyorum. Gözlerim elmacık kemiklerinin eğimini, çenesindeki kırışıklıkları ve araba kullanırken boğazındaki kalın sütunu takip ediyor. Konuşmaya başladığımda duygularım boğazımda düğümleniyor. "Biliyor musun... annemi bu geceki haliyle görmeyeli gerçekten çok uzun zaman oldu."

"Bu harika, Viv. Nasıl yani?" diye soruyor, bakışlarını benimkilere sürükleyerek.

Bir an için tutuyorum, sonra ne söyleyeceğimden emin değilim ama ona açılmak için bir dürtü hissediyorum. Ona hayatımın son birkaç ayının, hatta son birkaç yılının nasıl geçtiğini anlatmak için.

Babamı kaybettiğimden beri sahip olmadığım güvenli bir alan. "Annem...

Ben... Sanırım... O hasta, Reese," diyorum sonunda. Boğazım neredeyse göğsüm kadar gergin hissediyorum. "Teşhis konulmamış ve depresyon olduğuna eminim ama doktor değilim ki ne bileyim? Babam öldüğünden beri böyle. Üniversite için ayrıldığımdan beri daha da kötüleşti. Doktora gitmeyi reddediyor. İyi olduğunu iddia ediyor."

Gözlerim yaşıyor ve içimde kopan fırtınayı dindirmek için nefesimi içime çekerek duraklıyorum.

"Viv, bebeğim, yapmak zorunda değilsin-" diye başlıyor ama ben başımı sallıyorum. "Hayır, istiyorum. Birine söylemem lazım... Sana söylemem lazım."

Başını sallayarak uzanıyor, parmaklarını benimkilere geçiriyor ve güven verici bir şekilde sıkıyor. Küçük bir jest ama şu anda çok güçlü hissettiriyor. Arzuladığım ama istemeye alışık olmadığım bir rahatlık.

"Babam vefat ettiğinde lise birinci sınıfın yarısındaydım ve bu yaşadığım en zor şeydi. Sadece en iyi arkadaşımı kaybetmek değil, sonrasında yaşananlar da. *Her şey* değişti. Tüm hayatım göz açıp kapayıncaya kadar değişti. Hepsi sarhoş bir sürücünün ona kafa üstü çarpması yüzünden oldu."

"Kahretsin Viv," diye küfrediyor Reese, sesinde ağır bir pişmanlık var. "Çok ama çok özür dilerim."

"Sorun değil," diye başlıyorum ama sonra duruyorum, bakışlarımı ondan uzaktaki ağaçlara çeviriyorum ve dudaklarımı ısırıyorum. "Aslında, iyi değil. Bu bir yalan ve

Yalan söylemekten çok yoruldum, Reese. Babam öldü ve annem o kadar depresyonda ki bazı günler bir işte çalışmıyor ya da yataktan bile kalkamıyor ve bazen omuzlarımdaki ağırlık *nefes alamayacak* kadar fazla geliyor." Kelimelerim aceleyle dökülüyor ve gözyaşlarımın eşiğinde değilmişim gibi devam ediyorum. "Ve sevdiğim herkese olan bitenler hakkında yalan söylüyorum çünkü onları benim bokumla yükümlü tutma düşüncesine katlanamıyorum. Yalnız hissetmekten çok yoruldum, oysa her şeyi kendime sakladığım için bu haldeyim. Bunalmış durumdayım ve her şey kontrolümden çıkmış gibi hissediyorum. Anneme bakmaya çalışıyorum, her şeyin bir şekilde daha iyi olacağını umuyorum ve çoğu gün kendime bile bakamıyormuşum gibi hissediyorum. Kendimi bir enkaz gibi hissediyorum. Sanki herkes benim etrafımda hayatını yaşıyor, üniversite hayali kuruyor ve ben sadece rol yapıyorum-" Aniden durdum, titrek bir nefes aldım, gözlerimi sildim, tüm bunları ona döktükten sonra duygularımı kontrol altına almaya çalıştım çünkü durduramıyordum. Artık içimde tutamıyordum. Taksiyi sessizlik doldurdu ve her şeyi masaya yatırmış olmama rağmen, savunmasız ve çiğ, kendimi... daha hafif hissediyorum. Sonunda biriyle yüksek sesle konuşabildiğim ve düşüncelerimle bu kadar yalnız hissetmediğim için.

Reese Range Rover'ı otoyoldan karanlık ve sessiz bir yola çekiyor sonra motoru durduruyor. Ona ne yaptığını sormadan uzanıp emniyet kemerimi çözüyor, sonra beni orta konsolun üzerinden sürükleyip kucağına oturtuyor. Gözlerimin içine bakarken elleriyle yüzümü kavırıyor, kendi gözleri çok karanlık ve fırtınalı, tam olarak tanımlayamadığım bir duyguyla dolu.

"Yalnız değilsin, Viv. Beni duyuyor musun? Artık değilsin," diyor dudaklarına doğru bir nefeste, bakışlarımı tutarak. "Biz oda arkadaşız, *her neyse* oyuz. Ama günün sonunda biz arkadaşız ve sana gerekenden çok daha fazla değer . Bir daha *asla* yalnız kalmayacaksın."

Gözlerimden dökülmek üzere olan yaşlar yanaklarıma düşüyor ve o uzanıp başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor.

"Seni görüyorum, Vivienne. Kendini benden ve tüm arkadaşlarımızdan saklamaya çalıştığını görüyorum. Ama ben burada olacağım, sen beni uzaklaştırsan bile. Ne kadar sinir bozucu olduğum için, ördüğün duvarları tehdit ettiğim için benden nefret etsen bile. Hiçbir yere gitmiyorum, bebeğim. Benden tek istediğin kum torbası olmam olsa bile. Yalnız *değilsin*."

Başımı salladım, yüzümü boynuna gömdüm ve fısıldadım, "Tamam."

Bunun bizim için ne anlama geldiğini bile tam olarak bilmiyorum ama bunu sorgulamıyorum. Şu anda sorgulamak istemiyorum. Çünkü onun rahatlığına ihtiyacım var.

"Yakın zamana kadar... bu kadar kötü değildi. Ben okul için ayrılana kadar," diyorum başımı sallayarak. "O zamana kadar bana ne kadar güvendiğini ikimizin de fark ettiğini sanmıyorum. Ve kendimi çok suçlu hissediyorum, Reese. Onu terk ettiğim için. Ama o beni geride tutmak istemiyor. Ve eğer diplomamı alıp bir iş bulamazsam, ona nasıl bakacağım? Çünkü ya hiç ? Ya bir daha iş bulamazsa ve her bana kalırsa?" Şimdi hıçkıra ağlıyorum, gözlerim doluyor, hıçkırıyorum, muhtemelen sümüğüm akıyor, muhtemelen gömleğini ıslatıyorum ama umurumda bile değil.

Reese nazıkçe başımı kaldırıyor ve gözyaşlarımı , sabırla içimi dökmemi dinliyor ve bu şu anda isteyebileceğimden çok daha fazlası.

"Sadece annemin iyileşmesini ve sürekli endişelenmek zorunda kalmamasını istiyorum. Tek istediğim bu." Kolları etrafımda dolanırken göğsüne doğru sarkıyorum ve beni sıkıca kavlıyor. "Ben sadece normal bir üniversiteli kız olmak istiyorum, Reese. Kulağa ne kadar boktan ve bencilce gelse de. Çünkü bunun onun için de ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Bu bencillik değil bebeğim. Duyguların geçerli ve kendi hayatını yaşayabilmek istemen de normal," diyor saçlarıma dokunarak.

Muhtemelen daha sonra pişman olacağım ama şimdilik burada kalmak ve yarın uyandığımda bir şekilde tüm bu sorunların sihirli bir şekilde ortadan kalkacağını düşünmek istiyorum.

"Bu yüzden senin yanına taşınmak zorunda kaldım, biliyorsun. Kirayı karşılamak için birikimlerimi kullanmak zorunda kaldım çünkü yine işini kaybetti. Evden atılıyordu ve eğer yurt ücretim için biriktirdiğim parayı kullanmasaydım, daireyi kaybedecekti."

Küfrediyor, kalp atışlarının sesini dinlerken göğsü kulağımın altında titriyor, bir şekilde daha sakin hissetmeme yardımcı olan sabit, rahatlatıcı bir ritim. Gözyaşlarım kuruyana ve içimde kabaran duyguları daha iyi kontrol edebildiğimi hissedene kadar her bir atışı tek tek sayıyorum.

Sanırım tüm bunları uzun süre içinize attığınızda böyle oluyor. Sizi esir alanın sınırlarından kurtulmak için çaresizce bir telaş içinde patlıyorlar.

"Bana neden söylemediğini anlıyorum ama lanet olsun Viv. Keşke bilseydim. Keşke *biri* bilseydi," diyor bir süre sonra. "Neden Hallie'ye söylemedin ve en azından senin yanında olmasına izin vermedin? Olacağını biliyorum."

"Fark etmezdi. Yardım etmene izin vermezdim. Bu yüzden Hallie'ye de söylemedim. Onun kocaman, kanayan bir kalbi var.

ve bunu düzeltemez, Reese. Yapacağı tek şey kendini üzmemek olur ve bu da istediğim son şey. O benim bu dünyadaki en iyi arkadaşım - her yönümün ağır olduğunu hissediyorum ve hayatım karmakarışık olduğu için sadece alıp götürün ve karşılığında hiçbir şey bırakmayan bir arkadaş olmak istemiyorum. Özellikle de şimdi işler onun için yoluna girmişken, en iyi üniversite hayatını yaşarken. Sadece... bunu içimden atmam gerekiyordu." Doğrudum ve ona baktım. "Annemin yakında yardım almaya istekli olacağını umuyorum. Onu ikna etmeye çalışıyorum. Bu zor dönemi atlattık için elimden geleni yapmaya devam edersem, eninde sonunda her şeyin yoluna gireceğini ve iyileşeceğimi umuyorum."

Reese iç geçiriyor ve başını koltuğun arkasına yaslıyor. "Bunu düzeltemeyeceğimi biliyorum Viv. Düzeltebilseydim bile bunun bana düşmeyeceğini biliyorum ama senin bunları yaşadığını görmekten ve üzerindeki baskıyı azaltmak için hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyorum."

Omuz silkiyorum, öne doğru eğilip dudaklarımı usulca onunkilere bastırıyorum. "Dinlediğin için teşekkür ederim. Dürüst olmak gerekirse, şu anda ihtiyacım olan şey bu. Şu anda her şey tam olarak nasılsa . Tamam mı?"

Sonunda başını sallıyor. "Tamam, Tatlı Tart. Benden ne istersen."

"Kucağında olmayı falan ne kadar sevsem de, karanlıkta burada olmak biraz ürkütücü," diye takılıyorum, sanki oda arkadaşımın daha fazlasıymış gibi bu adamın göğsünde hıçkırarak hıçkırarak ağladıktan sonra konuyu hafifletmeye çalışıyorum.

Kıkırdıyor. "Ah, *şimdi* de karanlıktan mı korkuyorsun? Bebeğim, zamanının yüzde seksenini korku filmleri izleyerek, korkutucu şeyler hakkında yazarak, korkutucu şeyler okuyarak ve korkutucu şeyler hakkında podcast'ler yaparak geçiriyorsun ve karanlıktan mı korkuyorsun?"

"Ben korktuğumu söylemedim All-Star. Söylediğim şey *bunun ürkütücü* olduğuydu." Gülümsememi durdurmak için yanağımın içini ısırırım.

"Dinle, gitmeden önce seninle bir şey konuşmak istiyorum," diyor ve kaşlarını havaya kalkınca gözlerini deviriyor. "Tanrım, Viv, şu an yüzünün halini görmelisin. Sana evlenme teklif etmiyorum. Siktir."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Belli ki bunu biliyordum. Biliyordum. Sadece hala, sonunda işe yarayan bir yere geldiğimizde aramızdaki şeyleri değiştirmeye çalışacağından endişeleniyorum.

"Benimle Mardi Gras balosuna gelir misin diye soracaktım? Ailem krewe'nin bir parçası ve bu aslında büyük bir parti. Ama yanımda birini getirmem gerekiyor, o yüzden..."

"Yani... seninle gelmemi mi istiyorsun?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet. Rosie de orada olacak. Rosie de orada olacak ve ikinizin artık kanka olduğunuzu biliyorum."

Hmmm.

"Reese, biliyorsun elbiseye param yetmez."

Elini uzatıp başparmağıyla alt dudağıma dokunarak beni durduruyor. "Ben . Randevum olarak bana bir iyilik yapmış olacaksın, bu yüzden her şeyi ben halledeceğim. Tek yapman gereken ortaya çıkmak ve kolumda güzel görünmek."

Büyük bir Mardi Gras partisi kulağa eğlenceli geliyor ve Reese'i tanıyorsam, öyle olmasa bile bunu eğlenceli hale getirecektir. Belki de bu, şu anda olan tüm ağır şeylerden iyi bir saptırmadır.

"Peki, tamam. Bir şartla."

Dudakları titriyor. "Adını söyle."

Öne doğru eğilerek dudaklarımı kulağının kabuğuna değdiriyorum ve fısıldıyorum: "Balodan sonra beni becerirken topuklu ayakkabılarımı çıkarmıyorum."

İtiraf etmeye hazır olmadığım nedenlerden dolayı beni nefessiz bırakan bir öpücükle dudaklarımı yakalayarak bana cevap veriyor.

16

reese

Tarih... Tarih?

SWIFTYBOYS4LIFE

Reese: Tavsiyeye
ihtiyacım var.

Grant: Yine yanlışlıkla Viv'in vücut yıkayıcısını mı kullandın?

Lane: Lmao. Hala o boku sikine taktığına inanamıyorum.

Reese: Dürüst bir hataydı, tamam mı? Sanki ikiniz de duşta
rastgele bir şeyler alıp sevişmemişsiniz gibi davranmayın. □

Reese: Tavsiyeye geri dönelim. İhtiyacım var.

Grant: Vur bana.

Lane: Önce bunun Hallie'den saklamam gereken bir şey olup
olmadığını sormam gerektiğini hissediyorum çünkü böyle şeyler
yapmayı sevmiyorum.

Grant: Dostum, kankalar orospulardan önce gelirdi, ne oldu?

Reese: Siktirtttt

Lane: Öncelikle, nefes almaya devam etmek istiyorsan kız
arkadaşım ve çapa kelimesi bir daha asla aynı cümlede
kullanılmasa iyi olur. İkincisi, ciddi bir ilişki içindeyseniz böyle bir
şey yoktur.

Reese: Seni %100 destekliyorum Lane.
Fr.

Grant: Vay canına Reese. Onun için dizlerinin üzerindeyken
taşaklarını da emebilir misin?

Lane: Hayır, ama seninkini emebilir. Birlikte Taylor Swift dinlerken.

Reese: Gururum okşanırdı ama hayır, teşekkürler.

Grant: ☐

Reese: Balo için bir randevun olsaydı ne yapardın? Bu bir randevu değil ama... eğer bir randevu olsaydı. Gerçek bir randevu için randevumu kazanmak isteseydim.

Lane: Neden bu kadar çok randevu diyorsun?

Grant: ☐ Bir randevu değil, ama potansiyel bir randevu... randevu için

Reese: İkinizden de nefret ediyorum. Tavsiye için lanet Rosie'yi arasam daha iyi.

Grant: Yani, istersen Rosie'yi arayabilirim. Onun favorisi olmamın bir sebebi var.

Lane: KAHRETSİN ☐

Reese:...

Grant: Şaka yapıyorum, Pookie.

Grant: Viv'den bahsetmiyormuşsunuz gibi davranalım ve "varsayımsal olarak" kıza kur yapmak istediğinizi söyleyelim. Tamam mı?

Reese: Kardeşimi aramaya çalışmanı geçecek miyiz?

Lane: Öyle görünüyor.

Grant: Dikkatli olun, ona odadaki tek kızmış gibi davranın. Hayatının en iyi gecesini geçirdiğinden emin olmak için hiçbir masraftan kaçınmayın. Sadece kendiniz olun, gerisi çorap söküğü gibi gelecektir.

Lane: Vay be. Bu gerçekten sağlam bir tavsiyeydi.

Grant: — Yani bu yüzden bütün kızları elde ediyorum. Sadece söylüyorum.

I Viv'in bırakın benimle çıkmayı, Mardi Gras balosuna gelmeyi kabul ettiğine bile hâlâ inanamıyorum. Belli sebeplerden dolayı.

Ama o gece arabamda aramızda bir şeyler değişti. Kendini tamamen açtı ve bana her şeyini gösterdi. Ondan beklediğim son şeydi, ama bunu kabul ediyorum.

Vivienne Brentwood'nasıl sahip olursam olayım, kabul ediyorum. Bana ne kadar küçük parça sunarsa sunsun.

Balo için her ayrıntıyla ilgileneceğimi söylediğimden beri üzerimde ufak da olsa bir baskı hissediyorum. İyi ki baskı altında başarılı oluyorum.

Şu anda sanki on bin kişilik bir stadyumdaymışım ve tüm oyun bana bağlıymış gibi hissediyorum.

Hatırlayacağı bir gece olmasını ve eğlenmesini istiyorum. Tüm gece boyunca tek bir şey için bile endişelenmesine gerek kalmasın istiyorum. Onu şımartmak ve özel hissettirmek istiyorum.

Telefonumu orta konsoldan alıp, sınıfta olmaması için dua ederek Rosie'nin FaceTime'daki bağlantı numarasına basıyorum.

Neyse ki birkaç zil sesinden sonra cevap veriyor. Tamamen sırlıklam olmuş, parlak kırmızı bir yağmurluk giymiş, kaldırımında bir şemsiyenin altında duruyor.

"Merhaba, sevgili kardeşim."

Gözlerimi deviriyorum ve kıkırdıyorum. "Ne oldu, Jelibon? Bak, fazla zamanım yok ama... Bu mağazaya girip bir elbise seçmem gerekiyor ve yardımına ihtiyacım var."

Bir elbise mağazasının önünde oturuyorum ve kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyorum ve daha içeri bile girmedim.

"Ona sordun mu?" diyor heyecanla.

Başımı salladım. "Evet. Evet dedi. Ben de ona her şeyle ilgileneceğimi söyledim... Ona bir elbise bulmak için yardımına ihtiyacım var. Bana elbise numarasını ve ayakkabı numarasını gönderdi."

Şapkamı çıkarıp elimi saçlarımda gezdirirken bu hafta baloya kadar yapmam gereken onca şeyi düşünüyorum.

Rosie düşünürken çenesine vuruyor. "Evet, bu da elbiseyi değiştirecek zaman olmadığı anlamına geliyor, bu yüzden giyip gidebileceği bir şey olması gerekiyor. Pekâlâ, hadi yapalım şu işi. Yirmi dakika içinde stüdyoda olmam gerekiyor, o yüzden beni içeri getir."

Sırıyorum. "Sensiz ne yapardım, Jelibon?"

"Beyzbol oynayın ve kesinlikle moda anlayışınız olmasın. Yürümeye başla!"

Şaşırtıcı bir şekilde Viv'e elbise bulmak kolay oldu. Kız kardeşimin yardımıyla bile düşündüğümünden çok daha kolay oldu. Mağazada sadece beş dakika kaldıktan sonra mükemmel elbiseyi buldum. Mardi Gras olduğunda ve en sevdiği renk mor olduğunda bunu yapmak kolay.

Bunu giydiğinde her zaman inanılmaz görünüyor, bu yüzden Rosie'ye elbiseyi gösterdiğimde ciyak ciyak bağırdı.

Rosie ayakkabıları seçti ve hepsi bu kadar. Sınıfa gitmek için benimle telefonda konuştu ve ben de şimdi çantaya koymalarını bekliyorum.

Kahretsin, onu filmde görmek için sabırsızlanıyorum.

Mağazanın ön tarafındaki cam tezgah mücevherlerle dolu, bu yüzden beklerken göz gezdiriyorum, bir şey beni durdurana kadar gözlerim vitrini tarıyor.

" olmaz," diye mırıldandım.

Tezgâhın arkasındaki kadın azarlıyor, duyduklarında kaşlarını kaldırıyor Ben.

"Pardon, bir tane görebilir miyim?" Gümüş kolyeyi . gördüğüme inanıyorum.

"Tabii ki. Evet, bu parça sezon dışı olduğu indirimde." Tezgâhın üzerinden bana uzatıyor ve ben de parmaklarımın arasında çevirerek bakıyorum.

Bu mükemmel. Vay anasını. "Ben alırım."

Tereddüt ederken gözleri açılıyor. "Fiyatı öğrenmek ister misiniz?" "Hayır. Önemli değil."

Kader iki kere böyle olmaz.



"LIMUZIN HAKKINDA **NE** DÜŞÜNÜYORSUN?" Terzi kalçalarımı ölçerken yanımdaki deri koltuğa oturan Grant'a doğru dönüyorum.

Yeni bir smokin için prova yapıyorum ve onu da yanımda sürükledim çünkü bu yapmayı en sevmediğim şey.

Gözlerini dikkatle baktığı dergiden kaldırıyor ve omuz silkiyor. "Yani, bir tür esneklik mi? Ama aynı zamanda rahat bir lüks, yani her iki şekilde de olabilir."

"Bunu samimiyetle söylüyorum, bu kesinlikle hiç yardımcı olmuyor Grant," diye karşılık veriyorum.

Terzi kumaşı kalçalarımın etrafında sıkıyor ve ben mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalışırken bir iğneyi bacağıma batırıyor.

Viv'i alıp benimle baloya gelmesini istememin üzerinden üç gün geçti. Üç gün oldu ve onu neredeyse hiç görmedim. Ben bir maça çıkarken o da kütüphanede vardiyalı çalışıyordu.

Bu yüzden koridorda birbirimizin yanından geçiyorduk ve kısa bir öpücük ve ufak bir sohbetten başka bir şey için zamanımız yoktu.

Söylemeye gerek yok, onu baloya götürmek için sabırsızlanıyorum ve onu o elbisenin içinde görmek için sabırsızlanıyorum.

"Yani... sen ve Viv..." Grant sözünü keserek şöyle diyor.

"Ben ve Viv... *oda arkadaşınız*. Tıpkı sana söylediğim gibi."

Alay ediyor. "Hadi ama dostum. Kabul et, onun için kötü hissediyorsun. Kabul etmesen bile biz senin en iyi arkadaşlarıyız. Bunu görüyoruz."

Şapkamı kafamdan çıkarıp elimi saçlarımda gezdirirken iç çekiyorum. "Karışık bir durum. O... ürkek, dostum. Çok yaklaştığın anda seni pençeleyecek vahşi bir kedi."

"Yani, onu bir kediyle kıyaslıyorsun, bu yüzden neden karmaşık olduğunu anlayabiliyorum," diye ekliyor kendini beğenmiş bir sırtışla, çenesini okşayarak. "Ama devam et."

"Siktir git. Ne demek istediğimi biliyorsun. Evet, ondan hoşlanıyorum ve evet, onunla birlikte olmak istiyorum, ama çok yaklaştığımı hissettiğin anda geri çekiliyor. Bu yüzden balo konusunda gerginim. Birincisi, çünkü daha önce hiç böyle bir kızla birlikte olmak istememiştim. Viv'e kadar hiç ilişki istememiştim. Ve bunun gerçek olmasını istiyorum, onu dışarı çıkarmamı, bir *randevuya* çıkmamı, sadece bir randevuya ihtiyacım olduğu kisvesi altında değil."

"Ve işte yine başlıyoruz. Anladım. Onunla *çıkma* istiyorsun." Ona parmağımı salladım ve iç .

"Bak, tavsiyemi ister misin?" Dirsekleri dizlerine değiyor, oturup kollarını destekliyor ve ben sertçe başımı sallayınca devam ediyor. "Ona ihtiyacı olanı ver. Zaman ya da işleri ağırdan almaksa, bunu onun hızında yap. Eğer sana sadece fiziksel olarak ihtiyacı varsa, o zaman onun için öyle ol. Eğer onunla çıkmak istiyorsan, o zaman kendini onunla çıkmaya layık hale getir. İhtiyacı olan kişi olun ve gerisi olması gerektiği gibi gerçekleşecektir. Akışına bırakın ve sabırlı olun. Eğer o da şu anda senin gibi hissediyorsa, bunun karşılığını alacaktır."

Kaşlarım çatıldı. Hmph. Kulağa tam da yapmam gereken şeymiş gibi geliyor.

"Vay be. Biliyor musun G, bence sen gizliden gizliye romantik birisin."

Boş zamanlarında gizlice şiir yazdığını ve bunu yaparken kesinlikle "Cardigan" ı tekrar tekrar dinlediğini düşünmeye başlıyorum. Hiç ciddi bir ilişki yaşamamış bir adam için çok fazla *sağlam* ilişki tavsiyesi var.

Omuz silkiyor. "Sadece dikkat edersen kadınlar karmaşık değildir. Dinle, Viv'i o kadar iyi tanımıyorum. Ama görünen o ki

biraz kontrol sahibi olması gereken bir kız. O yüzden bırak tempoyu o belirlesin, sen de takip et."

Terzi ölçülerimi tamamladı ve smokinimi çıkarabileceğimi söyledi, ben de prova platformundan inip Grant'in yanındaki sandalyeye oturdum. O haklı... Viv tam olarak böyle biri. Etrafındaki her şey kaos içindeyken kontrolün onda olması kendini güvende hissetmesini sağlıyor.

"Tavsiyen için teşekkürler," diyorum ona ve uzanıp yumruğumu sıkıyorum.

"Ben bunun için buradayım. Üçümüzden biri tüm beyne sahip olan kişi olmalı."

Alay ediyorum. "Evet, ve ben kesinlikle seksi olanım, yani..."

Kahretsin, sanırım onu buraya getirdiğime göre, son zamanlarda aklımı kurcalayan diğer şey hakkında onunla konuşmanın tam zamanı.

"Seninle konuşmam gereken ciddi bir konu var."

"Ne?" diyor kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Viv'e bir kedi alayım mı?"

Laissez les bons temps rouler

I Nemli avuçlarımı elbisemin yumuşak kumaşında gezdirip aynaya bakarken içimde titreyen sinirleri yatıştırmak için derin bir nefes çekiyorum önümdeki yansımamda.

Hayatımda bu kadar gergin olduğumu hatırladığım pek fazla zaman yok, belki de hiç olmadı. Daha önce hiç gösterişli bir partiye gitmedim, hele Reese'in ailesi gibi *milyarderlerin* katıldığı abartılı bir baloya hiç gitmedim. Sinir ve beklentinin birleşimi midemin çukurunda ağır bir yük oluşturuyor.

Ama bu geceki elbisem... *mükemmel*.

Seçen kişi ben olsaydım tam olarak kendim için seçeceğim şeydi, ama ben seçmedim. Reese kendi seçti.

Ve bir şekilde, şimdiye kadar giydiğim her şeyden daha çok bana benzeyen bir elbise seçti.

Yansımamı yüzüncü kez tekrar tararken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Morun en muhteşem tonunda, leylak ve lavanta karışımı, ten rengimi ve koyu renk saçlarımı aşırıya kaçmadan tamamlayan, alt kısmı neredeyse şeffaf, ışıltılı, trompet tarzı bir elbise seçti. Bu gece makyajımı zahmetsizce yaptım, sadece kapağımda bir renk patlaması ve dudaklarımda hafif ışıltılı bir parlaklık ile basit bir nötr palet.

Gözlerimi tekrar omuzlarımdan çıplak yamaçlarına düşen saçlarıma dikiyorum ve iç çekiyorum. Bu elbise ne kadar güzel görünüyorsa ben de o kadar güzel *hissediyorum*.

Hallie'yi daha önce arayıp FaceTime üzerinden gösterdiğimde o kadar yüksek sesle ciyakladı ki heyecandan telefonu düşürdü.

"Aman Tanrım, Viv, şu anda *gerçek bir* prenses gibi görünüyorsun." Onu bilmem ama ben öyle *hissediyorum*.

Gülümseyerek hızlıca el çantamı alıyorum ve yatak odamdan çıkıp Reese'in beklediğini bildiğim oturma odasına gidiyorum.

Topuklu ayakkabılarım halının üzerinde sessiz duruyor, bu yüzden içeri girdiğimi hemen fark etmiyor ve bana smokin içinde onu takdir etmem için kesintisiz bir an veriyor.

Kutsal. Cehennem.

Onu gördüğümde yerin ayaklarımın altından kayıp gittiğini hissetmem nasıl mümkün olabilir?

Koyu renk saçları hâlâ nemli, ensesinde ve kulaklarında kıvrılıyor ve tıraş olmamış, bu da keskin çenesinin çok sevdiğim lezzetli kirli sakallarla kaplı olduğu anlamına geliyor. Smokini her santimetrekaresine mükemmel bir şekilde uyuyor ve kol düğmeleriyle oynamasını izlerken boğazım aniden düğümleniyor. O her zaman seksiydi ama takım elbise giydiğinde *yıkıcı* bir yakışıklılığa bürünüyor.

Manzarayı seyrederken kapı aralığında sallanıyormuşum gibi hissediyorum.

Tam o anda başını kaldırıyor, espresso renkli gözleri benimkilerle birleşiyor.

Konuşmak için ağzını açıyor ama sonra sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi kapatıyor.

"Vivienne..." diye başlıyor aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatmak için öne doğru adım atarken. "Tanrım, *nefes kesici* görünüyorsun."

Elbiseme bakıyorum ve hafifçe gülüyorum çünkü bu gece her türlü garip, yeni duyguyu hissediyorum. Tam olarak anlayamadığım, çok yakından incelemekten korktuğum duygular. "Çok güzel bir elbise seçmişsin. Ne kadara mal olduğunu hayal bile edemiyorum."

Reese başını sallarken boğazının arkasından bir ses çıkarıyor. "Fark etmez çünkü seni bu elbisenin içinde görmek için her türlü bedeli öderdim Viv."

Gözleri beni her yerimden ateşlendiren yavaş bir gezinti yapıyor, vücudumun her santiminde aşağı kayıyor ve ardında bir tahrik izi bırakıyor. Bana doğru uzanıyor, ön tarafına sıkıca bastırılana kadar beni nazikçe çekiştiriyor, elleri belimin çıplak derisi boyunca yayılıyor, başparmağı yavaş vuruşlarla beni okşuyor.

Aramızda cinsel bir şey yok ama yine de her nefesini iliklerime kadar hissediyorum. Parmağının tenimdeki her sıyrığını hissediyorum.

"Keşke seni şu anda öpebilsem. Muhtemelen makyajını bozmamı istemediğini biliyorum, ama bana *yapabileceğimi* söylediğin anda seni öpeceğimi bil, Tatlı Tart."

Onun aptal takma adı midemdeki kelebeklere bir şeyler yapıyor, kaosa neden oluyor. Onun kollarında ağladığım geceden beri her gün kendime aynı şeyi söylüyorum.

Bu sıradan. Biz . Bazen ev arkadaşları. Daha fazlası değil.

Rahatlık kolaydır. Eğlenceli. Karmaşık olmayan. Güvenli.

Uzanıp hafifçe yamuk olan papyonunu düzeltiyorum. Düzelttikten sonra bakışlarımı onunkilere yöneltiyorum ve yutkunuyorum. "Yakışıklı görünüyorsun. Gülünç derecede yakışıklı." İyilik olsun diye gözlerimi deviriyorum, ama son zamanlarda bu her şeyden çok bir rol gibi geliyor ve aramızdaki şeylerin farklı olduğunu kendime bile itiraf etmek zor.

Bu yüzden kendime tekrar tekrar aynı şeyleri söylüyorum.

Bu sıradan. Biz .

"Teşekkür ederim. Gitmeden önce senin için bir şeyim var."

Pantolonunun cebinden siyah kadife bir mücevher kutusu çıkarırken kaşlarım soruyla havaya kalkıyor.

"Biliyorum, biliyorum." Yüzünü buruşturuyor. "Senin için para harcamamdan nefret ediyorsun, biliyorum ve özür dilerim. Ama bunu es geçemezdim. Sanki kader beni doğru zamanda doğru yere koydu ve bunun senin olması gerekiyordu Viv." Kutuyu dikkatle açıyor ve ortasında küçük bir tılsım asılı olan zarif bir gümüş zincir ortaya çıkıyor. Elimi uzattığımda, tılsımın aslında küçük bir hayalet olduğunu fark ediyorum ve bacaklarım sistemime yayılan şoku destekleyemeyerek neredeyse pes ediyor.

Hemen gözlerim yaşıyor ve elim ağzımı kapatmak için fırlıyor.

"Eğer nefret edersen geri alabilirim ve bu unutabiliriz," diyor biraz gergin bir ifadeyle, yutkunurken boğazı çalışıyor. "Az önce gördüm ve her zaman hayaletli bileziği taktığını biliyorum ve birbirlerine çok benziyorlar ve hayaletlerini sevdiğini biliyorum..."

Bir saniyeliğine burnumdan nefes almaya odaklanıyorum, her seferinde düzenli bir nefes. Bileziğimin benim için ne anlama geldiğini bilmiyor ve bu da bunu daha da... anlamlı kılıyor.

"Reese..." Başlıyorum ama sesim kesiliyor ve uzanıp parmaklarımı narin tılsımın üzerinde gezdirerek gözyaşlarımı uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Kahretsin, batırdım mı Viv? Kahretsin, özür dilerim. Ben sadece-" Dudaklarındaki parmağım onu durduruyor.

"Hayır, hayır," diye boğuluyorum. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var, lütfen."

Başını sallıyor, tekrar bana uzanıyor ve beni önüne doğru bastırıyor. Vücudunun sert, sarsılmaz düzlemleri beni ondan hiç beklemediğim bir şekilde rahatlatıyor. Ve son bir hafta içinde iki kez onun kollarında huzur bulmuş olmam beni şaşırtmıyor.

Sonunda, onun sessiz gücünü içime çektikten bir süre sonra konuşabiliyorum. "Mükemmel ve onu tahmin ettiğinden daha çok seviyorum. Ben... Bu bileziği çok uzun zamandır taşıyorum ve benim için çok özel. On ikinci yaş günümde babamdan bir hediye idi."

Reese'in gözleri açılıyor ve yakışıklı yüz hatlarından paniklemiş bir ifade geçiyor. Konuşmaya çalıştığında başımı sallıyorum. "Bunu seviyorum. Duygusalım çünkü çok mutluyum, hepsi bu. Bu çok özel bir hediye. Teşekkür ederim, Reese. Bu gece giymek istiyorum. Bana giydirir misin?"

"Tabii ki." Kadife kutuyu açıp kolyeyi desteğinden çıkarıyor, sonra bana doğru uzanıyor, eliyle saçlarımı nazikçe ensemden alıyor. Dönüyorum ve o da kolyeyi köprücük kemiğime yerleştirip ensemden sabitliyor. Parmakları boynumdaki zincir boyunca hafifçe gezinmek için oyalanıyor. "Bu mükemmel."

Sesi karnımdaki ağır hissi çekiştiren alçak, sert bir tınıya sahip ve ben daha bunu düşünmeden ona doğru dönüyorum, ellerim smokininin yakalarına dolanıyor ve onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Parmakları kalçalarımın yumuşak etine girerken ağzıma karşı inliyor. Şu anda dudak parlaticısını ya da sakalının dudaklarıma değmesinden sonra dudaklarımın muhtemelen şişmiş, kızarmış bir karmaşa olacağı gerçeğini umursamıyorum. Ona bunun benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyorum. Farkında olmadan bana sonsuza dek değer vereceğim böylesine düşünceli ve özel bir hediye aldığı için ona teşekkür etmek istiyorum.

Dudaklarımız çılgınca ve dağınık, ellerimiz dolaşırken dişlerimiz birbirine çarpıyor. Kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan bir öpücük bu ve şu anda ona verebileceğim tek şey bu. Çünkü kelimeler çok fazla geliyor. Ve hala yeterli değil.

Ona verebileceğim tek şey, bildiğim tek yol olan fiziksel bir şey.

Nefes nefese geri çekiliyorum, ağır nefeslerimizin sesi oturma odasını doldururken gözlerim onunkileri tutuyor. "Teşekkür ederim. Bunu asla unutmayacağım, Reese."

Kolyeden bahsediyorum, ama sözlerimin potansiyel çifte anlamı aramızda havada asılı duruyor. Mesele sadece kolye değil. Benim için yaptığı her şey için ona teşekkür ediyorum. Bana yaşayacak bir yer verdiği için, sırlarımı sakladığı için, neredeyse iki ay boyunca inebileceğim güvenli bir yer olduğu için, ben ağlarken bana sarıldığı için, annemi gülümsetebildiği ve ona bir nebze de olsa normal yaşatabildiği için. Benim için orada olduğun ve karşılığında hiçbir şey beklemediğin için.

Yapacağını asla hayal etmediğim her şeyi yaptığı için. Başından beri olduğunu kabul etmeyi reddettiğim, ancak bana göstermeye çalışmaktan asla vazgeçmediği kişi olduğu için.

"Her zaman." Gözlerinde samimiyet parlıyor ve başımı sallayarak öne doğru eğilip dudaklarımı usulca onunkilere bastırıyorum.

Dışarıdan bir araba kornası sesi geliyor ve ağzıma doğru düzensiz bir şekilde iç çekiyor. "Her ne kadar burada kalıp bütün gece bu elbisenin içinde seninle baş başa kalmayı tercih etsem de, gitmeliyiz yoksa geç kalacağız."

"Ah, geç kalamam. Bundan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Başını sallarken dudağının kenarı bir sırtışa dönüşüyor. "Evet. Ayrıca, sanırım bu gece için başka bir şey aldığımı söylemek için iyi bir zaman."

"Reese..." Uyarıyorum, bakışlarım daralıyor.

Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Bu gece için izne ihtiyacım var. Bak, önemsemişimi bu şekilde gösteriyorum. Bu bir esneklik değil. Benim için önemli olan insanları şımartmayı severim ve senin gereksiz, şatafatlı şeylerden hoşlanmadığını biliyorum, bu yüzden bunu minimumda tutuyorum. Ama sadece bir geceliğine seninle ilgilenebilir miyim? Normalde yapmama izin vermediğin her şeyi yapmama izin vereceğin bir gece?"

Üzerimdeki güzel balo elbisesine bakıyorum ve kolyemin tılsımını parmaklarımın arasında döndürmek için elimi kaldırıyorum. Bugün *zaten* her şeyin ötesine geçti; başka neler planladığını hayal bile edemiyorum. Bu gece için her şeyi yapmış olması şimdiden biraz tuhaf geliyor ama her ne sebeple olursa olsun, bu onun için önemli gibi görünüyor.

"Bu gece. *Sadece* bu gece," diyorum sonunda.

"Tamam. Bununla çalışabilirim." Sırtarak dönüyor ve ön kapıya doğru yürüyüp kapıyı açıyor. "Arabanız bekliyor leydim."

Uzattığı kolunu geçip eşikten içeri adımımı attığımda, evimizin önündeki kaldırıma park etmiş parlak, siyah limuzin karşısında çenem açık kalıyor.

"Tanrım, çok gülünçsün. Bunu biliyor muydun?" Kahkahası kısık, hırıltılı ve çok seksi.

Bunu ve beni her zaman aynı şekilde etkileme yeteneğine sahip olmasını seviyorum.

Elini belime koyarak limuzine giden yolda bana dikkatlice rehberlik ediyor, kapıyı açıyor ve içeri girmeme yardım ediyor. Koltukta bana katılabilmesi için sonuna kadar ilerliyorum ve içeri girdiğinde bana doğru dönüyor, yastık gibi dudakları kulağımın kabuğuna değene kadar eğiliyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Bu limuzinin arka koltuğunda sana yapmak istediğim birkaç şey var. Biliyorsun, arka koltuklar bizim olayımız gibi görünüyor, Tatlı Tart."

Parmakları elbisemin yırtmacından kalçamın açıkta kalan derisine doğru ilerliyor ve elini yakalayıp yerinde tutuyorum. "Eğer gerçekten bu baloya gitmek istiyorsan, o zaman uslu dur. Ayrıca, bu muhteşem yeni elbiseyi kirletmek istemiyorum... henüz."

"Elimde değil. Yemek için yeterince iyi görünüyorsun." Gözleri arzuyla parıldıyor ve kabaca yutkunuyorum.

Bedenim üzerinde bu kadar güce nasıl sahip olabiliyor? "Uslu duracağım. *Şimdilik*."



Limuzin mekanın ön girişine yanaştığında **tedirginliğim** bir kez daha sinirle **yer değiştiriyor**. Hâlâ Reese'in bu gece bizi limuzinle götürmesini normal bir şeymiş gibi algılamaya çalışıyorum ama onun hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da odadaki en ekstra kişi olmakta bir sakınca görmediğidir. Ve ona sadece bu gece için ücretsiz bir geçiş izni verdim.

"Viv?" diye mırıldanıyor limuzinin kapısında durup beni düşüncelerimden uzaklaştı.

Gözlerimi yukarı dikip ona gülümsüyorum. "Özür dilerim, evet?"

Arabadan inmeme yardım ediyor ve konuşmadan önce smokinini düzeltiyor. "Gergin olma, tamam mı? Çok eğlenceli olacak. Söz veriyorum."

"Gergin olduğumu kim söyledi?"

Hafifçe kıkırdayarak omzunu silkiyor. "Sadece söylüyorum, eğer benimle çıkacağın için, ailemle tanışacağın için, her neyse, endişelenme. Baskı yok. Sadece eğlenceli bir gece geçireceğiz."

Tabii ki gergin olduğumu biliyor. Duygularımı gizlemek için elimden gelenin en iyisini yaptığımda bile beni okumak gibi esrarengiz bir yeteneği var ve bu beni açıkta, çiğ ve tamamen savunmasız hissettiriyor.

Çok iyi idare edemediğim duygular.

Limuzinin kapısını arkamdan kapatıp kolumu onunkinin içine sokarken endişemi bastırarak parlak bir gülümseme takınıyorum. "Ben iyiyim. Heyecanlıyım. Yüzümü kral pastasıyla doldurmak için sabırsızlanıyorum."

Reese gülüyor. "Ben de tatlıyı dört gözle bekliyorum ama pastayı değil."

O iflah olmaz biri ve beni balo salonunun girişine götürürken ona bunu söylüyorum. Bu yerle ilgili her şey lüks. Girmek için şifre gerektiren bir filminden çıkmış gibi görünen süslü altın işlemeli ağır, siyah çift kapılar. Her iki tarafta yanıp sönen gaz fenerleri. Girişe doğru takip ettiğimiz Hollywood tarzı gösterişli mor halı. Şef garson girişte paltoları kontrol ediyor.

Eski para diye bağılıyor.

Bu yeni elbisenin ve ailesi muhtemelen binayı ve içindeki herkesi satın alabilecek bir adamın kolunda bile kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyorum, ama elini elimde sıkıldığında, olmam gereken yerin burası olduğu konusunda bana güven veriyor. Ait olsam da olmasam da.

"İyi akşamlar Bay Landry." Şef garson Reese'i tanıdık bir tavırla selamlıyor ve kolunu sallayarak bizi girişe doğru yönlendiriyor.

Reese'in yanıtını duymuyorum bile çünkü önümdeki balo salonuna ağzım açık bakmakla meşgulüm.

"Vay anasını," diye nefes alıyorum, çoğunlukla kendi kendime ama yüksek sesle.

İçerisi dışarıdan daha da gösterişli ve süslü detayların seviyesi... *akıllara* durgunluk veriyor.

Cidden, şu anda o kadar şaşırmış durumdayım ki yerimde duramıyorum.

Masalar, yemyeşil masa örtüleri ve maskeler, fleurs-de-lis ve soytarıların karışımıyla vurgulanan mor, yeşil ve altın çiçeklerden oluşan cömert orta süslemelerle odanın etrafına dağılmıştır. Tavan, zevkli bir altın şifon ve organze ile örtülmüştür.

Her tarafa yerleştirilmiş şampanya kuleleri ve yalnızca üst raf içkilerle dolu iki bar istasyonu vardır. Kuş tüyü yastıklı pelüş yeşil ve mor kanepeler ve daha fazla çiçek aranjmanı ile kaplı süslü cam masalar

duvarlar boyunca sıkışmış durumda. Grup, mekânın arka duvarının tamamını kaplıyor ve köşede profesyonel bir fotoğrafçıya ait olduğu anlaşılan bir fotoğraf kabini yer alıyor.

Bu tür bir şeyi sadece televizyonda gördüğüme eminim ve o bile bizzat deneyimlemenin nasıl bir his olduğuna yaklaşamaz.

Bu balonun gerçekleşmesi için ne kadar zaman ve para harcandığını ancak hayal edebilirim.

"Biraz abartılı," diyor Reese, gözleri benimkiler gibi odayı tarıyor. "Burada bu işi çok ciddiye alıyorlar. Annem komitede ve babam da her yıl bağışta bulunuyor, bu yüzden benim katılmam genellikle isteğe bağlı *değil*."

Şimdi süslü bir elbiseye sahip olmanın neden bu kadar önemli olduğunu anlıyorum ve bu gece için kesinlikle mükemmel olduğuna ilk giydiğimden daha fazla ikna oldum.

"Oh, işte buradalar. Hadi, tanışma faslını aradan çıkaralım." Parmaklarını benimkilere doladı ve beni nazikçe peşinden sürükledi.

Odada yürüdüğümüz süre boyunca midem bulanıyor ve ailesinin önünde durduğunda parlak bir gülümseme takınıyorum.

Tabii ki onlar da en az kendisi kadar çekici. Babası ondan bir santim kadar daha uzun, aynı koyu kahverengi gözlere ve çenesini kaplayan kirli sakallara sahip. Aynı dağınık saçlar ve bana gülümsediğinde ortaya çıkan bir gamze, uzattığım elimi atlıyor, bunun yerine beni kucaklamak için çekmeyi tercih ediyor.

"Sen hakkında çok şey duyduğumuz meşhur Vivienne olmalısın." Kıkırdıyor. "Memnun oldum hayatım. Ben Nate."

Reese inliyor. "Baba, Tanrım."

Babası bırakırken annesi ve kız kardeşi gülüyor, ben de başımı sallıyorum. "Sanırım bu benim. İkinizle de tanıştığımı çok memnun oldum. Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Burada olmana çok sevindik Vivienne. Ben Sera."

Annesi benim boylarımda, koyu kumral saçları ve çarpıcı yeşil gözleri var. Her iki çocuğunun da kocasının aynadaki görüntüsü olduğu dikkatimden kaçmadı. Rosie bile Nate'in koyu renk saçlarına sahip ama gözleri biraz daha açık kahverengi.

"Ve tabii ki, tanıştırılmaya gerek yok." Rosie ışıldıyor ve bana sıkıca sarılmak için adım atıyor. Gözlerim elbisesine kayıyor. Yumuşak, pırıltılı altın rengi elbisesi onu bir yerlerde bir tahta aıtmiş gibi gösteriyor.

Hepsi çok çarpıcı ve zarif ve endişeli olmama ve biraz bunalmış hissetmeme rağmen, dürüst olmak gerekirse, burada olduğum için hala heyecanlıyım.

Umarım nemli avuç içlerimi fark etmezler. "Süslemeler muhteşem. Gerçekten," diyorum. "Bunu planlamak için ne kadar zaman harcandığı ortada."

Sera'nın gözleri parlıyor. "Teşekkür ederim. Bu... en hafif tabiriyle bir sevgi işi. Ama müzayedenin tüm geliri hayır kurumlarına gidecek, yani buna değer. Ayrıca, bu ikisiyle vakit geçirebiliyorum ve bu günlerde bu çok az oluyor." Parmak uçlarında yükseliyor ve bir kolunu her ikisine de dolayarak onları kendine doğru çekiyor.

Sadece bu ilk etkileşimlerden bile ailelerinin çok yakın olduğu belli oluyor ve bu benim göğsümü biraz ağrıtıyor. Ailemin bir arada olmasını özlüyorum.

Reese gülüyor, yakışıklı yüzünde şefkat okunuyor. "Gidip içecek bir şeyler alacağım. Viv, bir şey ister misin?"

"Belki şimdilik sadece su?"

"Evet, kardeşim içkileri getirirken sen ve ben dans edebiliriz," diye araya giriyor Rosie, kolunu benimkine dolamadan önce. "*Laissez les bons temps rouler*, bebeğim. Hadi parti başlasın!"

Reese içki almaya gittiğinde ve ailesi arkadaşlarıyla buluşmak için izin istediğinde, Rosie ve ben doğruca dans pistine gidiyoruz.

Nefesimiz kesilene kadar dans ediyoruz, o fiskyeyi yapmaya çalışırken ikimiz de gülüyoruz ama onun yerine seğiriyor gibi görünüyor. Reese elinde içeceklerimizle dans pistinde belirdiğinde umutsuzca suya ihtiyaç duyuyoruz.

"Jelibon, annem seni arıyor," diyor Rosie'ye, o da başıyla onaylıyor.

"Hemen döneceğim," diye omzunun üzerinden nefes nefese ekliyor ve bizi bu gece ilk kez dans pistinde yalnız bırakıyor.

Hoparlörlerden yavaş bir şarkı çalmaya başlar ve kalabalık mükemmel bir zamanda seyreلمeye başlar.

Bir öylece duruyoruz, gözleri vücudumda geziniyor. "Sonunda seni tamamen kendime alabiliyorum, Tatlı Tart," diye mırıldanıyor sırtarak, beni kendine çekiyor ve avucunu sırtımın küçük kısmına dayayarak beni sıkıca önüne sabitliyor. Işıklar kararıyor ve yavaş, şehvetli ritme göre sallanıyoruz. "O kadar güzel görünüyorsun ki, bütün gece gözlerimi senden alamadım."

Kollarımı boynuna dolayıp ensesinde kenetliyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Bu gece beni buraya davet ettiğin için teşekkür ederim. Bu elbise için ve kendimi buraya *ait* hissetmemi sağladığın için. Seninle ve ailenle."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Çünkü sen buraya aitsin bebeğim. Bu gece için... endişelendiğini biliyorum ama yine de benimle gelmeyi kabul ettin ve senin yaptığın da bu. Herkesi kendinden önce düşünürsün. Korkmuş ya da endişeli olman önemli değil. Seni görüyorum. *Seni* görüyorum, Vivienne. Bu gece seni buraya getirmek istedim, böylece bir kez olsun ilgilenilen kişi sen olacaktın. İçimi sızlatan bu elbiseyi giyebilesin ve belki de bir süredir içinde taşıdığın her şeyi bir kenara bırakıp nefes alabilesin diye."

Bu gece ikinci kez ağlamamak için kendimi zor tutuyorum, onun kollarında sallanırken... onun hissini içime çekiyorum.

Çok derindeyim ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Herkes karşı savunmasız olmak benim için bu kadar zorken ona karşı nasıl bu kadar kolay olabiliyor?

"Bu gece zaten mükemmeldi," diye fısıldıyorum.

Uzanıp çenemi avucunun içine alıyor ve bana bakarken başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Tek istediğim buydu. Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum. Bu gecenin seninle ilgili olmasını istiyorum."

Başını eğiyor ve dudaklarımı usulca yakalıyor, gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Oda etrafımızda kaybolurken onun içinde eriyorum. Tek hissettiğim etrafımı saran kollarının verdiği güven ve ağzının dudaklarımı kavradığını hissetmek.

Müzik hâlâ çalıyor mu yoksa burada tek başımıza mı duruyoruz, onu bile bilmiyorum, Reese Landry'de kaybolmuş durumdayım.

Onunla ilgili her şeyi.

Beni cevapmışım gibi öpüyor, sanki onun için değerliymişim gibi sarılıyor, ta ki başımı eğip dilini ağzımın içine sokana kadar, öpücük bir anda açlığa dönüşüyor. Dudaklarıma karşı inliyor ve eli çenemde sıkılaşıyor.

Geri çekildiğimde nefes nefese kalmıştım, Reese'in gözleri benimkileri tutarken erimişti.

Ve dudaklarını yaladığında, kararlılığımın azalmaya başladığını hissediyorum.

Bu adamı günün her dakikasında becermek istememek imkânsız.

"Benimle bir yere gelir misin?"

"Nereye?" Nefes nefese fısıldıyorum.

Kulağımın yanında öne doğru eğiliyor. "Bütün gece bekledim ve seni tatmak için bir saniye daha bekleyemem Viv."

"Y Sen *delisin* Reese Landry," diye bağıyor Viv, onu boş koridorda çekiştirirken. Topuklu ayakkabılarıyla ona ayak uydurmaya çalışıyor ve ben de onu omzuma atıp mağara adamı tarzında taşımak istiyorum. onu oraya daha hızlı götürür.

"Bütün gece o elbiseyi giyerek beni delirttin bebeğim."

Gülüyor, eli benimkine sıkıca sarılmış. Ailelerimizden gizlice kaçan ve öpüşmek için bir oda arayan iki genç gibiyiz. Ama onu o odaya soktuğumda, öpüşmekten fazlasını yapıyorum.

O kadar güzel ki göğsüm ağrıyor.

Daha önce ona nefes kesici olduğunu söylediğimde, gerçek anlamda onu o elbiseyle yürürken görmenin gerçekten nefes almayı zorlaştırdığını kastetmiştim. Boğazım düğümlendi.

Viv'in dış görünüşü ne kadar güzelse, içi de o kadar güzel. Empatik, dirençli, güçlü ve hataya yer vermeyecek kadar özverili. Herkesi kendinden üstün tutuyor. Onların duygularını, mutluluklarını.

O temiz bir nefes, özellikle de benimle uğraştığında ve ben hissetmemem gereken şeyleri hissettiğimde, ama artık çok geç.

Çok ileri gittim. Ona aşık oluyorum. Aşık bir salak gibi aşık oluyorum çünkü bu duyguların tek taraflı olduğunu biliyorum ve *bazen sevişen arkadaşlar* bölgesindeyim.

Bu sınırları kendini korumak, beni uzak tutmak ve aramızdaki ilişkiyi yüzeysel tutmak için koyduğunu biliyorum.

Ama daha fazlası gibi geliyor. Onunla tanıştığım andan beri yavaş yavaş, kapatamayacağım bir şeye doğru iniyormuşum gibi geliyor. Denesem bile.

Sonunda koridorun sonundaki son kapıya ulaşıyoruz ve giriş yapmak için tuş takımındaki numaraları hızlıca tuşluyorum. Şükürler olsun ki son gelişimden beri değiştirmemişler. Buzlu cam kapıyı iterek açıyorum, Viv'i aceleyle içeri çekiyorum ve arkamızdan sessizce kapatıyorum. İçerisi karanlık ama zifiri karanlık değil çünkü banyonun ışığı yanıyor ve odanın etrafına gölgeli bir parlaklık yayıyor. Viv'i görmek yeterli, koridorda koşarken göğsü inip kalkıyor, pembe dudaklarını aralamış bana bakıyor. Önünde dizlerimin üzerine çöküp parmaklarımı elbisesinin yırtmacından görünen çıplak hafifçe gezdirdiğimde bakışları onu takip ediyor.

Kalçalarını birbirine bastırdığını hissedebiliyorum ve sırtıyorum, dudaklarımı dizine götürüp yumuşak bir öpücük konduruyorum, sonra bir tane de kalçasının iç tarafına. Elbisesinin alt kısmı çok kabarık ve yoluma çıkıyor, bu yüzden yırtmacından çekip açıyorum ve altına giriyorum.

Dişlerim uyluğunun iç kısmını sıyırdığında nefesi kesiliyor ve sonra ısıarak hafif bir girinti bırakıyorum. Sırtını eğdiğinde izi yalıyorum, yavaşça uyluklarının tepesine doğru ilerlerken dudaklarından bir inilti yuvarlanıyor.

Kahretsin, burnumu elbisesine neredeyse uyan soluk mor dantel boyunca sürüklediğimde amının sıcaklığını hissedebiliyor ve ne kadar ıslak olduğunu koklayabiliyorum.

"Ya yakalanırsak?" diye söyleniyor, parmağımı klitorisinin üzerinde gezdirip kumaşa bastırdığımda.

Tenine karşı sırtarak, "Bu işin eğlenceli kısmı, Tatlı Tart." diye takılıyorum.

Keşke şu anda yüzünü görebilseydim, ama bu lanet elbise mor puflu boktan başka bir şey görmeyi imkansız kılıyor ve üzerinde inanılmaz derecede güzel görünse de, bu gece ilk kez seçimimden pişmanlık duyuyorum.

Külotunun dantelini yana doğru çekerek çıplak amını ortaya çıkarıyorum. Loş ışığa rağmen çoktan ıslanıp parladığını, klitorisinin dudaklarının arasından dışarı çıktığını görebiliyorum ve ağzım sulanıyor.

Görünüşe göre, yakalanma düşüncesi de onu heyecanlandırıyor. İşte bu. İşte benim kızım.

"Bu güzel küçük amcığı yerken benim için sessiz olmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin, bebeğim?"

Mırıldanıyor ve ben öne eğilip dilimi klitorisine götürmeden önce ihtiyacım olan tek şey bu ve bacaklarının titremeye başladığını hissedene kadar tekrar tekrar fiskeliyorum. Aşağı uzanıp topuklu ayağını kaldırıyorum ve bacağına omzuma koyuyorum, sırtını duvara yaslayıp ağırlığının bir kısmını destekliyorum.

Acelemiz yok, ama bütün geceyi onu tatmak için çaresizce geçirdikten sonra aç hissediyorum, bu yüzden hızımı hızlandırıyorum, zonklayan klitorisini dudaklarımın arasına emip yuvarlarken parmağımı girişini kızdırmak için kullanıyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyor, ben klitorisini kabaca emerken ve iki parmağımı amına sokarken kalçalarını çılgınca bir hızla ağzıma doğru sallıyor.

Orgazmının çırpınışlarını şimdiden hissedebiliyorum, duvarları parmaklarımın etrafında sıkışmaya başlıyor. Zevkini utanmadan kovalarken kalçaları daha sert ve daha hızlı sallanıyor.

"Ben... gelmek üzereyim." Başı duvara çarpıyor. "*Reese.*"

Hızımı artırarak onu daha sert beceriyorum. İki parmağımı derine sokup kıvrarak, kalçalarının başımın etrafında kenetlenmesine ve tüm vücudunun titremesine neden olan içindeki noktaya masaj yaparken parmaklarım odayı dolduran özensiz, ıslak bir ses çıkarıyor. Tam dağılmak üzereyken koridorda yankılanan ayak seslerini duyuyorum. Bir topuk tıkırtısı ve çok uzaklardan gelen bir konuşma.

yeterince uzakta.

Lanet olsun. *Gerçekten yakalanabiliriz.*

"Şimdi benim için gel, bebeğim. Hemen şimdi," diyorum, klitorisini tekrar ağzıma alıyorum ve dişlerimin tomurcuğu sıyırmasına izin veriyorum.

Bir saniye sonra paramparça oluyor, dilimi ve parmaklarımı açgözlülükle kucakladığım ıslaklıkla dolduruyor. Sesler giderek yükseliyor ve fark ediyorum ki dilimi amına gömdüğümü görme ihtimalleri var. Amını yalayıp pisliğini aletim inanılmaz derecede sertleşiyor. "Biri geliyor," diye törpülüyorum klitorisine karşı, bir kez daha yalayarak geri çekip parmaklarımı içinden çıkarmadan önce.

Gıcırıyor, "Ne? Aman Tanrım. *Buraya gel! Acele et!!*"

Bacağına hızla yere indiriyorum ama topuğu elbisenin kumaş katmanlarına takılıyor ve bir şekilde ben de arasında kalıyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama elbisesinin önünü çekiştiriyor, neredeyse ikimizi de deviriyor.

Yüce İsa.

"Reese, ne yapıyorsun? Bizi yakalatacaksın!" diye fısıldıyor, benimle aynı anda elbiseyi çekiştiriyor ve hiçbir yere varamıyoruz.

"Deniyorum, kadın! Bu lanet elbise topuğuna takılmış." Karanlığa yakın bir yerde topuğunu kumaştan ayırmaya çalışıyorum.

Sesler artık kapının dışında ve camın diğer tarafında birinin silüetini görebiliyorum. "Biraz daha bardak getireyim, sonra geri dönebiliriz."

Tuş takımındaki rakamlar bip sesi çıkardığında ayağını kurtarıyorum ve lanet olası elbisenin altından sürünerek çıkıyorum. Viv'in elini tutuyorum ve banyoya doğru koşup kapıyı arkamızdan kapatıyoruz.

Duvara yaslanmış, göğsü kabarırken dudaklarından ilk kıkırdama patlaması geliyor ve elimi ağzının üzerine koymama neden oluyor. Parmaklarım hala içinde olduğu için ıslak ve dilinin dışarı fırlayıp parmaklarımın üzerinde gezindiğini hissettiğimde neredeyse pantolonuma boşalıyordum.

Pis kız. *Benim* pis kızım.

Gözlerimiz kilitleniyor, kaşlarım çatılıyor ve siktir et deyip onu tam burada, bu banyoda lavabonun üzerinde becermeme iki saniye kala dışarıdaki kapının kapandığını duyuyorum.

Elimi ağzından çekiyorum ve o pembe dudaklarını birbirine doluyor. "*Bu* çok heyecan vericiydi."

"Evet ve seni eve götürmem gerekiyor. Hemen şimdi," diyorum elini tutarak. "Hadi gidip annelere ve Rosie'ye veda edelim, sonra da gideriz. Seninle işim daha bitmedi Vivienne."

Viv'i eve götürüp çıplak bırakma planım, partide aileme katıldığımızda çabucak raydan çıktı. Rosie, Viv'in kızarmış yanaklarına ve benim dağınık saçlarıma bakıp sırıtıyor ve başını sallıyor.

"Siz ikiniz *çok* fena yakalandınız," diye fısıldıyor ikimize de, annemle babamın duymayacağı kadar alçak sesle. "Gizli bir boğuşma için gizlice kaçıyorsunuz. Bu romantik kitap kodlu!"

Ben sadece başımı sallarken Viv gülüyor. "Her neyse. Birazdan yola çıkacağız."

"Hayır, efendim. Henüz ikinci sırayı bile almadık," diyor Rosie. "Asla olmaz. İçkiler, dans ve boncuklar dışında balonun en güzel kısmı bu. Oh! İşte ikinci sıra için seninkiler. Mendiller de."

Boynumuza takmamız için ikimize de mor boncuklar ve altın mendiller veriyor. Boncukları taktık ve Viv'i eve götürüp onunla yalnız kalmayı gerçekten çok istesem de, onun eğlenmesini ve Mardi Gras balosunun gerçek deneyimini yaşamasını da istiyorum, bu yüzden... kalıyoruz. *Şimdilik*. Ne de olsa bu benim en sevdiğim kısım. Rosie haklı.

Başımı Viv'in kulağına doğru eğdim. "Bu iş biter bitmez seni eve götüreceğim."

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve çenemi kavrayarak fısıldıyor: "Bu gece yerine getirmen gereken tek bir şartım var All-Star."

Topuklular.

Ve şimdi ben onun içine onu o topuklu ayakkabılardan başka bir şey giymemiş olarak hayal ediyorum.

"Siktir, Viv. Kız kardeşimin önünde sikimi sertleştirme," diye inliyorum.

Annemle babam o anda yanıma geliyorlar ve iyi ki de geliyorlar çünkü kararlılığım ortadan kalkıyor.

Kendini tutacak tek bir tel bile kalmadı.

Rosie ciyaklıyor, mendilini coşkuyla havada döndürüyor. "Hadi gidelim! Bütün gece bunun için bekledim," diye bağırıyor müzik başladığında. Kolunu Viv'in koluna doluyor ve annem de onlara katılıyor. Beni babamla bırakıp sıraya giriyorlar.

Viv gülerken, yanakları kızarana kadar dans ederken gözlerimi ondan alamıyorum.

Onu böyle mutlu görmeye bayılıyorum.

Bundan çok keyif alıyorum. Onun ailemle bu kadar sorunsuz bir şekilde kaynaştığını görmek, kendimi bildim bileli ailemin sahip olduğu bir geleneğin içine yerleşmesi. Yapbozun mükemmel bir parçası gibi uyum sağladığını hissediyorum.

"Ona söyledin mi?" Yürürken babam gülümseyerek söylüyor. Kaşlarım çatlıyor.

"Ona ne söyledin?"

Kıkırdıyor, benimkiyle aynı olan koyu kahverengi gözleri anlam veremediğim bir şeyle parılıyor. "Onun için deli olduğunu."

"Baba..." Başlıyorum ama *ne* diyeceğimi bilemediğim için vazgeçiyorum. Anlaşmamızı ve bunun sadece çıkarları olan arkadaşlar olması gerektiğini biliyor gibi değil. Onunla gerçekten yapmak istediğim bir konuşma değil. Çünkü Viv ile seksten daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum. Ona aşık olduğumu kabul etmeli miyim?

"Seni hiç kimseyle böyle görmemiştim evlat," diyor, ağzını yumuşak bir şekilde eğerek. "Hazır değilsen benimle bu konuda konuşmak zorunda değilsin ama ona nasıl baktığını görüyorum. Ona, ben senin yaşındayken annene baktığım gibi bakıyorsun."

Bir parçam Viv hakkında böyle hissetmekten korkuyor. Asla aynı şekilde hissetmeyebilecek bir kız hakkında bu kadar güçlü duygular beslemekten. Sadece bu da değil, Mayıs'ta mezun oluyorum ve ikinci sınıfa geçiyorum. Benimle birlikte olmak istese bile bu bizi nereye götürür bilmiyorum. Ve hayatında olan biten her şey göz önüne alındığında, Viv'in şu anda güvenliğe ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Her şeyi berbat edeceğimden korkuyorum.

"Ben gidersem ne olur? Asla benim gibi hissetmezse ne olacak?"

Omuz silkiyor. "Yürütürsün. Birini sevdiğinde hep böyle yaparsın. İşe koyulur ve zor olsa bile ortaya çıkarsınız. Bir ilişkiyi diğerlerinden ayıran şey budur. Savunmasız olmak aşkın bir parçasıdır evlat. Kalbinle ilgilenmesi için başka birine güvenmektir. Bilinmezlik korkutucudur ama bu, almaya istekli olduğunuz bir risk olmalıdır. Buna karar vermek sana kalmış."

Bakışlarım Viv'e kayarken başımı sallıyorum, dans ederken annemin ve kız kardeşimin kollarını tutuşunu izliyorum.

"Sanırım cevabı biliyorum," diyorum ona ve o da başını sallıyor. Bir daha asla aynı şeyleri hissedemeyeceğim bir kıza aşık oluyorum.

Bir daha aynı şekilde hissetmeyebilir diye duracak değilim. Çünkü bu bir *seçim* gibi gelmiyor.

Babam beni sırtımdan alkışlıyor, ikinci sıra biter bitmez hızlıca sarılmak için beni kendine çekiyor ve Viv dans etmekten nefes nefese kalmış bir halde yanıma geliyor.

"Tanrım, ayaklarım kopacak," diye sızlanıyor yüzünde acı dolu bir ifadeyle. "Normalde topuklu ayakkabı giyen bir kız değilimdir."

Eğilip elbisesinin altına uzanıyorum ve elimi ayak bileğinin etrafına doluyorum, askıyı çıkarmak için kaldırıyorum, sonra da kaydırarak çıkarıyorum.

Rahatlayarak iç geçirir. "Oh Tanrım. Şimdiden çok daha iyi hissediyorum."

Aynı şeyi diğer ayakkabıya da yapıyorum, bir elimle iki topuğu tutup diğer elimle telefonuma uzanmadan önce ayak bileğine nazik bir öpücük bırakıyorum. "Eve gitmeye hazır mısın? Şöföre mesaj atarım."

"Evet. Önce Rosie'ye ve ailene veda etmek istiyorum."

Şöföre hazır olduğumuzu mesajla bildirdikten sonra annem, babam ve Rosie'nin yanına gidip vedalaşıyoruz. Viv'e sarıldılar ve ona söz verdirdiler.

onu yakında görecekler ve umarım öyle olur.

Ona döndüğümde çıkışa doğru yürüyorduk. "Zıpla, Tatlı Tart. Seni dışarı taşıyacağım, böylece ayakların acıyarak beton üzerinde yürümek zorunda kalmazsın."

"Bu kadar tatlı olmayı bırak. Beynini sıkmek istememe neden oluyor." Sırıttıyor ve sırtıma tırmanıyor, ben onu daha yükseğe kaldırırken kollarını boynuma doluyor. "Beni o odada yediğinden beri bunu düşünüyordum" diye mırıldandığında dudaklarını kulağımda hissediyorum.

Kulağımın kabuğunu yalıyor ve göğsümden derin bir inilti duyulduğunda kıkırdıyor.

Bu lanet kız.

"Seni eve götürene kadar bekle, Tatlı Tart. İkinci raunttan sonra bayılacaksın. Kukun için bir sürü planım var."

"Sözler, sözler, *All-Star*."

19

viv

İkinci İlk kez... Tekrar gelir misiniz?

W Reese beni ayağımdan kaldırmadan önce ön kapıdan zar zor geçebildim, ağzı ağzıma çarparken bacaklarım onun beline dolanıyordu.

Parmakları ensemdeki saçların arasından geçiyordu.

Eve dönerken, sabit bir amaçla *her yerime* dokundu. Parmaklarını kalçamda gezdiriyor, çenemi okşuyor, eve döndüğümüzde bana yapmayı planladığı tüm kirli şeyleri, bu gece ne kadar güzel görüldüğümü ve bana dokunabileceğine inanamadığını fısıldıyordu. Küçük dokunuşlar ve umut verici sözlerle beni çaresizliğe sürükledi.

Limuzinden inmeme yardım ettiğinde nefes nefese kalmıştım. Yürürken elinin sırtıma değmesi bile klitorisimin zonklaması için yeterliydi. Başım şehvet dolu bir pusla dönüyor. Beni çevreliyor, her yerime sızıyor ve ben uzaklaşmak istemiyorum. Bu duyguyu durdurmak istemiyorum.

Kanepenin kenarına çarpıyoruz ve neredeyse kanepenin üstüne çıkıyoruz ama son anda güçlü kolunu arkama atarak bizi yakalıyor, dudakları benimkileri hiç bırakmıyor.

Dili benimkiyle çarpışıyor, okşuyor, keşfediyor, sahipleniyor ve yatak odasına vardığımızda kollarında kıvranıyorum.

Beni yatağına fırlatıyor ve boynundaki papyonu çekiştirerek çözüyor ve açık bırakıyor, tüm bunlar olurken bakışları bana sabitleniyor.

Tanrım, aklını kaçırmış gibi görünüyor. Vahşi, ateşli gözler vücudumda geziniyor ve beni elektrikle gerilmiş hissettiriyor.

O kadar ıslağım ki muhtemelen yatağını kirletiyorum ve bu güzel elbiseyi mahvediyorum.

"Beni delirtiyorsun Vivienne. Çok sert olacağımdan korkuyorum..." diye homurdanıyor, alçak sesle ve hırıltılı, gömleğinin düğmelerini parmaklıyor ve ben bunu içimde hissediyorum.

"Sertlik istiyorum. Hem de hepsini. Her şeyini, Reese," diye söz veriyorum, uzanıp kemerinin tokasını çekiyorum, pantolonunun düğmesini açıp fermuarını yavaşça aşağı indirdiğimde göz bebekleri kararıyor.

Gömleğinin düğmelerini, beyaz kumaş sarkıp geniş göğsünü ve yontulmuş karnını ortaya çıkarana kadar çözüyor. Bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyor ki, odanın her yüzeyine yayılan, aramızdaki havayı gerginlikle kalınlaştıran elle tutulur bir his. Pantolonu açık, sikinin şişkinliği külotunun ince kumaşını zorluyor.

Parmaklarımı ereksiyonundan aşağı doğru sürüklerken ona bakıyorum, külotunun içinden onu avuçluyorum, horozu hareketten elimde seğiriyor.

Uzanıp başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdikten sonra ağzımın içine sokuyor ve parmağı daha derine çekip dilimi etrafında döndürdüğümde inliyor.

"İyi bir kız olduğunu bildiğim gibi sikimi yalayacak mısın Vivienne?"

Parmağının etrafında başımı sallıyorum ve dişlerimi pedin üzerinde gezdirerek tıslamasına neden oluyorum. Ancak o zaman elimi külotunun kemerine sokuyorum ve elimi uzunluğunun etrafına sarıyorum, onu bir kez ve sonra tekrar pompalıyorum.

Başparmağımla başını çevirirken, yarıktan döl sızdığını hissediyorum ve onu tatmak için bir saniye daha bekleyemiyorum, bu yüzden parmağını çekip öne doğru eğiliyorum, dudaklarımı sikinin ucuna kapatıyorum, yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve sertçe emiyorum.

Boğazımın arkasına doğru sarsılana kadar onu ağzımın derinliklerine alırken ellerim onun tabanını kavırıyor.

"Fuuuuck," diye boğuk bir sesle bağılıyor, parmakları başıma doğru uçuyor ve saç tellerimin arasından geçiyor. "Kızım sikimi emmeye bayılıyor, değil mi?"

Onu daha derin emerek ve öğürene kadar tutarak cevap veriyorum.

Dağınık olmasını seviyor ve ben de onu memnun etmeyi sevdiğimi öğrendim.

Hiç kimsenin övgüsünü onunkinden daha fazla duymak istememiştim.

Başından akan tükürüğü dudaklarıma sürterek ve bakışlarını tutarak boyunu çekiyorum.

Dilimi sikinin kalın damarı boyunca sürüklediğimde *inliyor*. Parmaklarını saçlarımda sıkarken ve başı geriye düşüp boğazının kalın sütununu ortaya çıkarırken, boğazının arkasından gelen bu şimdiye kadar duyduğum en seksi ses.

Ağzım başının etrafında kapanıyor ve o da beni işkence edercesine yavaşça, durgun bir ritim tutturarak boyunda aşağı yukarı yönlendiriyor. Göğsünün kabarmasını ve nefes alışının düzensizleşmesini izliyorum, onu tekrar derinlemesine yuttuğumda aksıyor.

Bu muhteşem, vahşi adamın *benim yüzümden* kontrolünü kaybetmesini izlerken hayatımda hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Aynı anda hem pis hem de güzel.

Karnımda ısı birikiyor, bu yüzden elbisemin yırtmacının altına uzanıyorum ve parmaklarımı külotumun içine kaydırıyorum, parmaklarımı şişmiş klitorisime bastırıyorum. Dayanılmaz bir şekilde zonkluyorum. Ağrıyı dindirmek için çaresizim. *Serbest kalmak* için çaresizim.

Onu emerken o kadar tahrik oluyorum ki parmaklarımın birkaç fırçasıyla bile boşalabilirim.

Ama o beni durduruyor, parmaklarıyla bileğimi kavıyor ve elimi külotumdan çıkarıp incelemesi için havaya kaldırıyor. Parmaklarım bana yaptıklarının, onun için ne kadar ıslak ve çaresiz olduğumun kanıtlarıyla parlıyor.

Ağzımı sikinden kaydırıyorum ve dudaklarımı yalayarak onu dikkatle izliyorum.

Gözleri benimkileri delip geçiyor, başını eğip parmaklarımı ağzına alıyor ve gürültüyle yalayarak temizliyor. İniltisi parmaklarımın etrafında titreşiyor ve geri çekildiğinde gözbebekleri şişmiş, neredeyse siyah olacak kadar kararmış.

Birdenbire beni yataktan kaldırıyor, ellerim şilteye dayanana ve sırtım ona dönük olana kadar beni çeviriyor.

Parmağının omurgamdan aşağı indiğini hissediyorum, fermuarı kadar aşağı iniyor ve sonra elbise ayaklarımın dibinde birikiyor, beni askısız sütyenim, nemli külotum ve beni onlarla becermesi için yalvardıktan sonra tekrar giydiği topuklu ayakkabılarımdan başka bir şey bırakmıyor.

"Çok güzel amına koyayım," diye mırıldanıyor, saçlarımı bir kenara savuruyor ve dudaklarını omurgamın üst kısmına bastırarak şefkat dolu bir öpücük konduruyor.

Şehvet ve çaresizlik tarafından yönlendirilen bir anda samimi hissettiriyor.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve bir eliyle sütyenimi açıp göğüslerimi serbest bırakmasını izliyorum. Kumaş, sertleşmiş meme uçlarımla üzerinde hayalet gibi geziniyor ve bu uyarıma tüm vücudumla tepki vererek titriyorum.

Vücudum aşırı hızda, hisler ne kadar tahrik olduğumdan yeni sınırlara yükseldi.

Dudakları omurgam ve omuzlarım boyunca ilerliyor, kulağımın altındaki noktaya doğru bir yol açıyor ve burada aşırı hassas tenimi emip kemiriyor.

Sıcak hissediyorum, her yerde. İçimde yanıyor, damarlarımı yalayan beyaz bir alev.

"İhtiyacım var-" Nefes nefese soluyorum.

Konuşurken sesi arzudan boğuklaşıyor. "Neye ihtiyacın var, bebeğim? Söyle bana."

"Beni boşalt lütfen," diye yalvarıyorum, geriye uzanıp parmaklarımı onunkilerin etrafına dolayarak amıma doğru sürüklüyorum. Külotumun kumaşı üzerinden beni kavırıyor ve ben utanmadan inliyorum.

"Parmaklarıma ihtiyacın var mı? O tatlı, muhtaç küçük amcığının doldurulmak için sızlamasını durdurmamı ister misin?"

Aman Tanrım.

Bu adamın ağzı. Ne kadar pis olduğunu bile anlayamıyorum. Bacaklarım yerde titriyor, pes etmekle tehdit ediyor.

Başımı sallıyorum, elini dantelin altından geçirip parmaklarını klitorisimde gezdirdiğinde inliyorum.

En ufak bir dokunuş ama yine de sırtımı ona yaslamam için yeterli. Aleti kıcıma sürtünüyor ve elini amcığıma dayayıp beni geriye doğru çekerek önüne doğru yatırıyor. Her sert santimi bana sıkıca bastırıyor ve orgazmımın içimde dolandığını, uzuvlarımı ağırlaştırdığını şimdiden hissedebiliyorum.

Şimdiye kadar Reese vücudumun her santimini ezberledi, hepsini hafızasına aldı ve bir araç olarak kullanıyor. Başka bir insanla hiç bu kadar uyumlu, bu kadar zahmetsizce senkronize hissetmemiştim.

"Kızıma *her zaman* göz kulak olacağım," diye boynuma doğru nefes alırken parmaklarını klitorisimin üzerinde dolaştırıyor, sonra dişleri tenimde kabaca gezinirken aynı anda onu çimdikliyor.

Boşalmam için gereken tek şey bu, kaslarım gerilirken bacaklarım titriyor ve başım omzuna düşüyor, dudaklarımdan anlaşılmaz inilti dökülüyor. Zevk içimde ağır dalgalar halinde sallanıyor.

Ben onun eline karşı boşalırken klitorisimi tıngırdatmaya devam ediyor, orgazmımın yoğunluğundan titreyerek ona doğru yığılana kadar içimdeki zevkin her onsunu çıkarıyor.

"Boşaldığında çok güzel oluyorsun Viv," diye övüyor. Yüzümü ona çeviriyor, ateşli bakışları içimi yakıp kavuruyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerine eğiyor, diliyle dikiş yeriyle alay etmeden önce emiyor ve ısıtıyor.

Hayatımın en güçlü orgazmlarından birini yaşadım ve *hala* Onun için ahlaksız.

Hareket edemeyecek kadar bitkin düşene ve kaslarım efordan ağrıyana kadar onu tekrar tekrar istiyorum.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıp parmaklarımı pantolonunun ve boxer'ının kemerine geçiriyorum ve onları çıkarmaya başlıyorum. "Sana içimde ihtiyacım var. Şimdi."

Beklemekten bıktım.

Pantolonunu önümde çırılçıplak kalana kadar indirirken ceketini ve gömleğini silkiyor, sikini yumrukluyor ve yavaşça okşuyor.

Onu bu şekilde kaç kez görmüş olursam olayım, ne kadar seksi olduğunu anlayamıyorum bile.

Vücudu gerçekten bir sanat eseri. Geniş, yontulmuş omuzlar ve göğsünü kaplayan koyu renk saç tozu. Sıra sıra yontulmuş karın kasları, kalın bir horoza ve ağır toplara kadar uzanan ince bir saç çizgisi.

Taşakların seksî olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Tek kelime etmeden öne atılıyor, eliyle çenemi kavırıyor ve ağzını kabaca ağzıma yapıştırıyor. Dudaklarına karşı inliyorum, ellerim omuzlarına kayıyor, beni dikkatlice yatağa yatırıyor ve boynumdan göğsüme doğru öpmek için dudaklarını benimkilerden ayırıyor.

Dudakları köprücük kemiğimde geziniyor, sonra göğüslerimin arasındaki vadiye iniyor ve meme ucuma doğru ilerliyor. Dilini kullanıyor, ağzına çekmeden ve dişlerinin arasında kabaca yuvarlamadan önce gergin tepenin etrafında dolaşıyor. Emme sesi ve dişlerinin piercingimin metaline çarpması omurgamdan aşağı bir ürperti ve amıma yeni bir uyarılma seli gönderiyor.

Reese tam bir meme erkeği ve piercinglerimi seviyor gibi görünüyor. Ne zaman takılsak, ben altında kıvrana kadar tüm dikkatini onlara veriyor.

Göğüslerimi emiyor, ısıtıyor ve kemiriyor, karnımı öpmeden önce üzerlerine izler bırakıyor, daha aşağı ve daha aşağı, ama hala ihtiyaçtan ağrıdığım yere değil.

"Lütfen sik beni" diye yalvarıyorum.

Ben de diğerkleri gibi bir ön sevişme kızıyım, ama kendimi boş hissediyorum ve onun beni doldurmasını istiyorum.

Derin, karanlık gözleri vücuduma bakarken benimkilerle buluşuyor. "Yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor bebeğim."

O kadar ıslağım ki, kalçalarımı kapladığını hissediyorum.

Kendime sürtünme sağlamak için onları birbirine bastırmaya çalışıyorum, bu acıyı hafifletmek için herhangi bir şey, ama parmakları uyluklarım boyunca kayıyor ve onları açık tutuyor. Beni yemeyi ne kadar çok sevdiğini biliyorum ve ben de bunu ne kadar çok sevsem de, içime girmesini bekleyemeyecek kadar arzudan çılgına durumdayım.

"Ne kadar muhtaç bir kız. Sikim için çaresiz," diye mırıldanıyor tenime karşı.

Külotumun üstündeki tenime bir öpücük daha kondurduktan sonra uzanıp külotumu tek bir hamlede, sertçe çekerek bedenimden ayırıyor.

Nefesim kesiliyor ve o kurt gibi sırtıyor.

Kalçalarını kalçalarımın arasına yerleştiriyor, meme uçlarım göğsüne değene kadar üzerimde geziniyor ve dudakları benimkilerin üzerinde bir fısıltı gibi.

Onu amıma karşı ağır ve sıcak hissedebiliyorum ve kalçalarını salladığında, kadifemsi horozuyla klitorisime vurduğunda, gözlerim kapanıyor.

"Çok iyi," diye nefes alıyorum. "Daha fazla. Lütfen."

Yalvarışıma cevap vererek sikini yumrukluyor ve amıma doğru sürüklüyor, geniş başıyla klitorisimi tekrar dürttüğünde ıslaklığımla kendini kaplıyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki ayak parmaklarım topuklarımın içinde kıvrılıyor. Ben kıvrınana kadar kalçalarını sallamaya devam ederken bacaklarımı sırtına doluyorum.

Aklımı kaybediyorum.

Geri çekilerek bakişlarını amımın hizasına getiriyor, girişime bastırıyor ve bir santim içeri kayarak ikimizin de birlikte inlemesine neden oluyor.

"Siktir," diyor, sertleşerek. "Prezervatif."

Başımı sallıyorum, bacaklarımı sırtında birleştiriyorum. "Hayır, hepinizi istiyorum. Ben temizim. Ben... kimseyle birlikte olmadım. O zamandan beri..." Birden kendimi mahcup hissederek sözümü kesiyorum.

Birlikte geçirdiğimiz geceden beri kimseyle seks yapmadım. "Ben de öyle," diye karşı çıkıyor ve çenem açılıyor. Saklayamıyorum Bunu duyduğumda yüzümde bir şok ifadesi belirdi. Düşündüm ki... Yani, ondan hiçbir şey beklemiyordum ama... vay canına. "Senden başka kimseyi istemedim Vivienne. Ne o zaman ne de şimdi. Sadece *sen vardın*."

Ondan isteyeceğimi hiç düşünmediğim bir şey olsa bile, bunu duymanın ne kadar iyi hissettirdiğine şaşıyorum. Ve kesinlikle bana borçlu olmadığı bir şey.

"Hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye fısıldıyorum, dilimi alt dudağında gezdirmek için eğilerek ona istediği izni veriyorum.

Başka bir şey söylemeden kalçalarını ileri doğru bastırıyor, yavaşça içime santim santim batıyor, ta ki kabzasına kadar gömülene ve klitorisim leğen kemiğindeki yumuşak tüylere sürtünene kadar, gidebildiği kadar derine.

Aletin içinde ne kadar büyük hissettirdiğini unutmuşum ve o benim acı dolu yüz ifademi okuyor.

"Kahretsin, özür dilerim." Duraklıyor, alışmam için bana bir saniye veriyor, başını eğip meme ucumu ağzına alıyor ve dilinin ucunu çakıllı tepenin üzerinde gezdiriyor.

Çabucak, küçük acı ısırtığı zevke dönüşüyor ve vücudumun rahatladığını hissediyorum.

"İyi misin bebeğim?" diye soruyor usulca, o kadar tatlı ki kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum. Beni daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi boşaltmakla kalmıyor, aynı zamanda özenli de davranıyor. Kasıtlı. Sevecen.

Bazen dengesiz ve biraz vahşi olsa da, diğer zamanlarda yumuşak ve tatlıdır.

Başımı salladım. "Sadece hareket etmeni istiyorum."

Hareket etmesini *istiyorum*. O noktaya tekrar vurduğunu hissetmeliyim.

Kalçaları belli belirsiz sallanarak içimdeki o noktaya çarpıyor, gözlerimi geri deviriyor ve zevk sel gibi içime akıyor. Kalçalarımı onunkilerle buluşmak için kaldırdığımda, siki ancak içeri girene kadar geri çekiliyor, sonra sertçe itiyor, kalçaları uyluklarıma çarpıyor, sert, derin vuruşları karnımın alt kısmında hissedebildiğime yemin edebilirim.

O kadar derin ki dibe vuruyor, siki başı iç duvarlarıma çarpıyor ve bunu yaptığında kalçalarını yavaşça döndürüyor. Karnındaki kaslar her dönüşte esniyor.

Arka arkaya iki kez yaptığında, yemin ederim, yıldızlar görüyorum, görüşümün arkasında dans eden küçük siyah patlamalar. Hiç bu şekilde sikildiğimi sanmıyorum. Birlikte olduğumuz o ilk gece bile.

Çok maksatlı, sanki sadece bedenimde değil ruhumda da bir iz bırakmaya çalışıyor.

"Siktir, Tanrım... Reese." Altında kıvranıyorum, içime girip beni o kadar sert sikerken sırtım çarşaflara çarpıyor ve yatağın üzerinde doğruluyorum.

Bir ritim bularak ayağımı omzuna koyuyor ve kalçalarını daha da esneterek beni neredeyse ikiye bölüyor.

O kadar güçlü ki. Pazularındaki kaslar ağırlığını taşıırken dalgalanıyor ve ele geçirilmiş bir adam gibi içime giriyor.

Orgazmım içimde şişmeye başladığında, patlamaya hazırken aramıza uzanıyorum ve klitorisimi daire içine alıyorum.

Beni başka bir evrene fırlatmaya hazır.

Reese dizlerinin üzerinde yükseliyor, bakışları sikinin yavaşça içime kaydığı yere inerken hızını yavaşlatıyor ve gözlerinin arkasında vahşi bir bakış parlıyor.

Parmaklarımı aşağıya indiriyorum, böylece o iterken sikinin etrafına oturuyorlar, içimde kaydığını hissediyorum.

"Güzel pembe amcığının sikimin etrafında gerilmesini izlemeye bayılıyorum. Beni çok iyi alıyorsun," diye geveliyor, gözleri bize kilitlenmiş. "Kahretsin, sikim seninle kaplı bebeğim."

Işıқта parlayan parmaklarımı kaldırıyorum, o da elimi yakalayıp ağzına alıyor ve ileri atılarak beni neredeyse belimden ikiye katlıyor. Hızı artıyor, beni daha sert, daha hızlı, daha derin beceriyor.

Etrafında kenetleniyorum ve o da hırıltılı bir şekilde inliyor. "Bu amcığa boşalmamı mı istiyorsun?"

Siktir, neden bu *kadar* seksi?

Beni dölleriyse doldurma düşüncesi müstehcen ve kirli ama çok ateşli.

Dışlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek başımı sallıyorum ve o da küfrediyor.

İtişinin ortasında duruyor, içimden tamamen çekiliyor, sonra sırtı yatağa değene kadar bizi döndürüyor ve altımda, kaygan aleti sırlsıklam merkezime bastırıyor. "Sür beni. Kendini benim sikime bırak."

Dizlerimin üzerine kalkarak onu giriş yerimle aynı hizaya getiriyorum ve aynı hizaya gelene kadar aşağı iniyorum, kendimi kaldırırken avuçlarım göğsünde düzleşiyor ve sonra kabaca aşağı iniyorum, bu da bana bir onay iniltisi kazandırıyor.

"Aferin kızım. Aynen böyle. Meme uçlarıyla oyna, onları çekiştir," diyor başparmağını klitorisime götürüp düzensiz daireler çizmeye başlarken.

Parmaklarım meme uçlarımı buluyor, tıpkı onun dediğı gibi yapıyor, kalçalarımı döndürüp kalın sikinin üzerinde kendimi becerirken halteri ortasından kabaca çekip çekiştiriyorum.

"Ben..." Nefes nefese kalıyorum, kalkıp ona çarpıyorum, zıplıyorum, bir nefes ötedeki orgazmı kovalıyorum. "Geliyorum. Oh *Tanrım*... Oh..."

Sikinin ve klitorisime vuruşlarının birleşimi beni titretiyor, dik durmaya çalışırken titriyorum. Omurgam eğiliyor ve içimdeki uyarılma sarmalları, uzuvlarımı sıkılaştırırken, kaslarımı gerginleştirirken adını tekrar tekrar inliyorum.

Tüm vücudumu bir deneyim ve ben tamamen içinde kayboluyorum. Tamamen *onun* içinde kayboldum.

Kalçalarını birkaç sığ itişte kaldırıyor, sonra beni takip ediyor, derin, gırtlaktan gelen bir iniltiyle içime boşalırken kalçalarını kavırıyor ve yuvarlıyor.

"Fuuuuck."

Duvarlarım onun etrafında çırpınıyor, ben terli ve doygun bir şekilde onun üzerine yığılana kadar ikimizin de aldığı zevkin her zerresini çıkarıyor. Kalbi yanağımın altında çılgınca atıyor, hayatımın şüphesiz en iyi seksinden sonra nefes alış verişlerimiz düzensizleşiyor.

Kolunu sırtıma doluyor ve o kadar uzun süre bu şekilde kalıyoruz ki, kalp atışlarının beni uyuşturan sabit ritmini dinlerken gözlerimin ağırlaştığını hissediyorum. Yumuşayan aleti hâlâ içimde, ortak dölümüz ikimizi de kaplıyor ama ikimiz de hareket etmiyoruz.

O sadece... içimde *dinleniyor*. Bu bir ilk.

Gülüyorum ve o sorana kadar çoğunlukla içimden güldüğümü sanıyordum, "Neye gülüyorsun, Tatlı Tart? Hâlâ içindeyken egom için iyi değil."

Başımı kaldırıp ellerimin üzerine koyuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Kesinlikle... Düşünüyordum da, daha önce hiç... birinin aletini içime bu şekilde almamıştım."

Kaşları havaya kalktı. "Onu sıcak tutuyorsun. Bu da bir şeydir, biliyor musun?"

"Ne?"

"Buna sık ısıtmak deniyor." Sırıttıyor. "Ama endişelenme, böyle kıvranmaya devam edersen, yakında tamamen ısınacak ve gitmeye hazır olacak."

Başımı geriye atıp gülüyorum. "Saçmalıyorsun."

"Sikimin en sevdiği yerin senin amının içi olmasına engel olamıyorum." gergin bir şeyler olsa bile, yine de kolay hissettirmesini seviyorum.

Eğlenceli. Eğlenceli.

Onunla birlikte olmak her zaman böyle hissettiriyor ve bunu seviyor muyum yoksa beni korkutuyor mu bilmiyorum.

20

viv

Uzay Bebeği+ Murder Maven

I Pazartesi öğleden sonra vardiyamdan sonra kütüphaneden çıkarken annem aradığında hala balo sonrası hafta sonu mutluluğunun etkisindeydim.

"Merhaba!" Parlak bir şekilde cevap veriyorum, not defterimi sırt çantama geri koyuyorum ve girişten dışarı çıkıyorum.

"Selam, tatlım. Bugün neşeli görünüyorsun. Sanırım sen ve Reese baloda iyi vakit geçirdiniz?"

Çünkü tüm hafta sonunu uzun zamandır hiç olmadığım kadar mutlu hissederek geçirdim. *Sadece* Reese yüzünden değil, üniversiteye başladığımdan beri ilk defa kendimi sorumlulukları ve beklentileri olmayan bir üniversite öğrencisi gibi hissettim. Eğlenebildim, gevşeyebildim ve endişelenmedim.

Bunları düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyorum ama bu onları daha az doğru yapmıyor. Kendimi hafiflemiş, hatta yenilenmiş hissediyorum.

"Evet, yaptık. İnanılmazdı ve sana tüm fotoğrafları göstermek için sabırsızlanıyorum. Pazar günü telefonuna bir tane gönderdim. Aldın mı?" diye sordum.

"Yaptım. Tanrım, Vivienne, çok güzel görünüyordun." Konuşurken kelimelerinde duygu ağır basıyor. "Keşke seni onun içinde görebilseydim."

"Ben de. Bugün günün nasıl geçiyor? Her şey yolunda mı?"

Onunla son konuştuğum zamankinden çok daha iyi bir ruh hali içinde görünüyor ve bu beni bir parça rahatlatıyor. Arabama biniyorum ve cevap vermesini beklerken çantamı yolcu koltuğuna bırakıyorum.

"Ben burada iyiyim. Bu sabah kahvaltımı yaptım ve verandada oturup biraz güneşlendim."

Çenem şaşkınlıkla açıldı. Bunun gerçekleşmesi için genellikle yalvarıp yakarmam gerekir ve bu yüzden bunu söylediğini duyduğumda gerçekten şaşırdım.

"Bu harika, anne. Eminim dışarıda temiz havada olmak ve güneşi yüzünde hissetmek çok iyi gelmiştir."

"Öyleydi. Gidip duş alacağım, ama kontrol etmek ve balonun nasıl olduğunu görmek istedim. Seni seviyorum, Viv. Her zaman ve sonsuza dek, tamam mı?"

Gözlerim yaşıyor ve onları uzak tutmak için derin bir nefes alıyorum. "Ben de seni seviyorum anne. Seni yakında arayacağım, tamam mı?"

Benimle sonra konuşacağını söyledi ve hızlıca vedalaştık. Telefon görüşmemizin bu şekilde sonuçlanmasını beklemiyordum ve birden duygusallaştım. Kısmen, en kötüsünü tahmin etme alışkanlığı edindiğimi fark etmemi sağladığı için ve kendimden nefret ettiğim için.

Hayatımdaki her şeyin kaotik bir karmaşa olmasına o kadar alıştım artık sadece işlerin ters gitmesini bekliyorum.

Eve dönerken konuşmamızı düşünüyorum ve bu beni özellikle onun için daha parlak günlerin geleceğine dair umutlandırıyor. Belki de biraz daha iyiye gitmeye başlamıştır. O mutluluğu hak ediyor. Dünyayı hak ediyor ve her şeyi düzeltmek isteyen biri olarak kendimi bu kadar çaresiz hissetmek benim için çok zor.

Arabayı garaj yoluna çektim ve içeri girdim. Eşyalarımı mutfaktaki bar taburesine koyarken, tezgahın üzerinde bir kutu çikolatalı çöreğin yanında bir kağıt parçası görüyorum.

En sevdiklerimden biri daha. Notu aldım ve taradım.

Eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Çarşamba görüşürüz. Merak etme, Tatlı Tart, düşüneceğim tek şey sen olacaksın ;)
-Your All-Star

Reese bu sabah bir deplasman maçı için ayrıldı, gecenin çoğunu hareket edemeyecek kadar ağrıyana kadar beni becererek geçirdikten sonra güneş bile doğmadan kendini yataktan sürükleyerek çıkardı.

Bu hafta sonu yaptığımız lezzetli, akıllara durgunluk veren seks yüzünden kaslarım hâlâ ağrıyor. Dayanıklılığının sınırı yok ve eğer onu kovmakla tehdit etmeseydim muhtemelen bir tur daha yapabilirdi.

kendi odasında uyuyordu çünkü zavallı vajinamın çok ihtiyaç duyduğu bir molaya ihtiyacı vardı.

Hiç yaşamayacağımı düşündüğüm bir sorun, ama yine de Reese bana hiç hissetmediğim pek çok şeyi hissettiriyor.

Notunu yere bıraktıktan sonra arka cebimden telefonumu çıkarıyorum ve kutudan donutlardan birini alıp üstündeki çikolatayı yalarken fotoğrafını çekiyorum.

Bunu yalamak için burada olmaman çok kötü. İkram için teşekkürler. □

Bu gece iyi şanslar. İzliyor olacağım ve belki de formanı giyiyor olacağım.

Fotoğrafi mesajıma ekleyip Gönder tuşuna basarken kıkırdamama engel olamıyorum. Onunla bu şekilde dalga geçmek çok eğlenceli, özellikle de her zaman karşılık verdiği için.

Aramızdaki her neyse onu seviyorum. Beni daha hafif hissettiriyor.

Maçının bir saat içinde başlaması gerektiğinden, başlığımızda metin baloncuklarının açıldığını gördüğümde şaşıyorum.

Reese: Tüm takımın önünde beni sertleştirdiğin için bir şaplak bebeğim.

Forma yorumu için iki. Benim olsa iyi olur.

Ve üç, çünkü kıyını kırmızı işaretli görmeyi seviyorum.

□ □ sonra seni ararım.

Ve şimdi aşk acısı çeken bir aptal gibi sırtıyorum, kalbim mutluluktan sıkışıyor... ve bunun bir sorun olduğunu fark ediyorum.

Büyük bir sorun.

Tanrım, bu ne zaman oldu? Nefret etmek için o kadar zaman harcadığım zengin bir playboyken ne zaman hayatımda bir şey olduğunda mesaj atmak istediğim ilk kişi oldu? Tatlı bir jest ve flörtöz bir mesajla tüm günümü güzelleştiren kişi. Güvende hissettiren, evimdeymişim gibi hissettiren kişi mi?

Boku yedim.

Kendimi sorgulamadan önce Hallie'ye bir SOS mesajı göndererek kız kıza vakit geçirmek için uğramasını rica ediyorum. Son zamanlarda en iyi arkadaşımı normalden daha az görüyordum,

ve böyle harika bir günün ardından tavsiye isteyecek kadar cesur hissediyorum.

Yoldayım. Destek getiriyorum.

Bir saat sonra, Hallie ve ben Reese'in devasa kanepesinde bir yığın battaniyenin altında yığılmış, en sevdiğimiz atıştırmalıkları yiyor ve tıpkı eski günlerdeki gibi *Çözülmemiş Gizemler*'i izliyorduk.

"Baştan başla ve bana neler olduğunu anlat," diyor ağzına bir parça daha şeker atarken. "Her bir sulu detayı istiyorum."

Başımı kanepeye yaslayarak inliyorum. "Bilmiyorum, Hallie. Her şey çok *bunaltıcı* geliyor. Kötü anlamda bunaltıcı bile değil, sadece bunaltıcı. Beni yanlış anlama, bana hissettirdikleri inanılmaz. O inanılmaz. Sadece gerçekten anlamadığım ya da nasıl işleyeceğimi bilmediğim tüm bu şeyleri hissediyorum. Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim."

Hallie elindeki Sour Punch Straws poşetini yere bırakıp bana doğru döndü. "Tamam, kolay kısımdan başlayalım mı... Reese ile birlikte olmak istiyor musun?"

Bir an sessiz kaldım, dudağımı çiğnedim ve sonunda "Evet, sanırım biliyorum" diye cevap verdim.

Bu yüzden bu kadar bunaltıcı ve kafa karıştırıcı geliyor. Çünkü tüm çabalarım rağmen, yolun bir yerinde ona karşı bir şeyler hissetmeye başladım ve şimdi bu hisleri görmezden gelmek imkansız görünüyor.

Bu yüzden bu gece Hallie'ye SOS mesajı gönderdim. Bu sabahki notundan sonra kafamdaki tüm düşüncelerle umutsuzca başa çıkmam gerekiyor. Beklenmedik derecede tatlı biri ve onunla vakit geçirmeyi olması gerekenden çok daha fazla seviyorum. Bana verdiği his... Vazgeçmeye hazır olmadığım bir his.

"Ve ondan hoşlanmanın sorun *olmadığını* biliyorsun, değil mi Viv?" diyor. Konuşurken yüz ifadesi ciddi ama nazık. "Bak, ilk başta onun en büyük hayranı olmadığını biliyorum ve tamam, bu anlaşılabilir bir şey çünkü o çok... *yüzünüzde* olabiliyor. O böyle biri ve bu ille de kötü bir şey değil - sadece çok fazla olabiliyor. Ama Viv, bakılırsa aranızdaki şeyler değişmiş gibi görünüyor ve bu değil. Taşındığınızdan beri çok daha yakınlaşmışsınız gibi görünüyor ve belki de başlangıçta ondan hoşlanmamanızın nedeni artık aynı değildir? Çünkü birbirinizi o kadar iyi tanıımıyordunuz. Sorun değil... her şey değişir."

Tırnaklarımı kemiriyorum, onun sözlerini düşünürken parıltılı mor cila soyulmaya başlıyor.

"Haklısın ama aynı zamanda o *Reese*, Hallie. İlgileneceğimi düşündüğüm son adam. Ve kesinlikle oda arkadaşı olmak için bir anlaşma yaptık. Kendimi onun cazibesinden koruyabileceğimi düşünerek bu katı sınırları koydum, ama o neredeyse hiç çaba harcamadan bu sınırları tamamen aştı. Şimdi ona karşı bir şeyler hissediyorum ve o birkaç ay içinde mezun olup ikinci sınıfa geçecek, ben ise üniversitede *birinci sınıf öğrencisiyim*. Askere alındıktan sonra nereye kim bilebilir ve onun da aynı şekilde *hissedip hissetmediğini* bile bilmiyorum. Sadece seks yapıyoruz. Söylediğimiz buydu." Kelimelerim muhtemelen bir anlam ifade etmeyen bir telaşla dökülüyor, çünkü bir süredir içimde kaynıyorlar, ama bir kez başladım mı, duramıyorum.

Tüm bunları yüksek sesle söylemek ve sonunda nasıl hissettiğimi kendime itiraf etmek iyi hissettiriyor.

İnleyerek tekrar ona bakıyorum. "Sadece onunla daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde görüldüğümü hissediyorum, Hal. Bu beni hâlâ şaşırtıyor ama bir şekilde beni anlıyor. Onunlayken kendimi güvende hissediyorum. Başta onun hakkında *kesinlikle* yanılmışım. Artık biliyorum, bunu bana defalarca gösterdi. Komik, nazik ve değer verdiği insanlara karşı çok sadık. Ama bilmiyorum... Sadece *korkuyorum*. Pek çok farklı nedenden ötürü."

"Viv," mırıldanıyor Hallie, şekerleri ve battaniyeleri bir kenara iterek yanıma geliyor ve kollarını boynuma dolayarak beni sıkıca kendine çekiyor. "Ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

Gerçekten istiyorum.

"Evet. Sanırım bir süredir hissediyorum ama bunu yüksek sesle, hatta kendime bile itiraf etmeye hazır değildim. Ama bu hafta sonundan sonra, ailesiyle tanıştıktan sonra, beni desteklemek için yaptığı onca şeyden sonra... Artık ona karşı hislerim yokmuş gibi davranamam."

Bakışlarım tekrar tezgâha, az önceki notun olduğu yere kayıyor. "Birbimize kahvaltıyla birlikte sevimsiz, kelime oyunlu notlar bıraktığımız aptalca bir şeyimiz var. Bir tür barış teklifi ve şaka olarak başladı, ama sonra... yapıştı." Gülüyorum. "Bu sabah deplasman maçına gitti ve kütüphane vardiyamdan içeri girdiğimde en sevdiğim çöreklerden oluşan bir kutu ve ondan bir not gördüm. Tanrım, Hal, bu beni çok mutlu etti ve o zaman *Reese*'in beni mutlu ettiğini fark ettim. Onunla birlikte *olmak* beni mutlu ediyor. Kötü bir günün ardından eve geldiğimde *onu* görmek tüm günümü güzelleştiriyor.

ve sadece seks arkadaşı ya da ev arkadaşı olan biri hakkında böyle hissetmezsin. Ama evet, böyle hissetmekten korkuyorum. Korkuyorum çünkü insanlara açılmak benim için zor, özellikle de son birkaç yıldır. Benden hoşlandığını biliyorum, ama ya bu onun için sadece fiziksel bir şeyse? Ya sadece fethetmek içinse? Onu içime aldıktan sonra bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Kendimi bu şekilde ortaya koyabileceğimden emin değilim."

Dudakları yukarı kıvrılırken kaşları kalkıyor ve gözlerimin içine sevgiyle bakıyor. "Evet, ama ya ondan daha fazlası varsa? Hayatını *keşkelerle* yaşayamazsın Viv. Ve duygularını her zaman insanlardan saklayamazsın."

"Çok kolaymış gibi gösteriyorsun. *Kolay* gelen tek şey onunla birlikteyken hissettiklerim. Kendimi farklı bir versiyonum gibi hissediyorum. Daha mutlu, daha hafif, daha kaygısız bir versiyonum. Daha önce olduğum ben gibi..." Duygularımın ağırlığıyla birdenbire sarsıldım.

"İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin Viv. Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum." Hallie başını omzuma yaslıyor ve güven verici bir şekilde sıkmak için elimi eline alıyor. Yanıma sokularak sessizliğimi bekliyor ve ben devam etmek isteyip istemediğime karar verirken bana biraz zaman tanıyor.

O benim en eski ve en yakın arkadaşım. En iyi arkadaşım. Ve tüm dünyam değiştiğinde yanımdan hiç ayrılmadı. Annemin yıkıldığını, benim kalbimin kırıldığını ve babamın vefatından bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğini biliyor. Ama *o* bile annemin ne kadar mücadele ettiğini ya da ne kadar desteğe ihtiyacı olduğunu bilmiyor. O andan itibaren hayatımın nasıl dibe vurduğunu *kimseye* . Bunu yaşamak yeterince zordu, ama hakkında konuşmak? Çok fazla acı veriyor.

Suçluluk duygusunun bilindik ağırlığı çoğu gün olduğu gibi, ama şu anda daha da fazla midemde hissediyorum. Bu batma hissi, annemle ilgili tüm gerçeği Hallie'den saklamakla doğru kararı verip vermediğimi ya da ona daha önce sırrımı açmamış olmamın onu incitip incitmeyeceğini sorgulamama neden oluyor.

Bütün cevaplara sahip değilim. Reese hakkında. Annem hakkında. Hallie hakkında. Ve şu anda, babamın hala burada olmasını hiç bu kadar dilememiştim. Hayatımda olup biten her şeyle ilgili en iyi tavsiyeleri hep o verirdi. Kendimi daha iyi hissetmem için ne söyleyeceğini her zaman çok iyi bilirdi ve keşke ben de onun tavsiyelerini alabilseydim. Bazen acaba bu yüzden mi insanlara açılmakta bu kadar zorlanıyorum diye düşünüyorum çünkü o her zaman koşarak gittiğim kişiydi.

Hallie'ye her şeyi anlatmayı düşünüyorum ama nedense henüz kelimeleri ağzımdan çıkaramıyorum. Bu gece ona zaten çok şey anlattım. Bugün annemle yaptığım telefon görüşmesi belki de her şeyin yakında daha iyi olacağı konusunda beni umutlandırdı, bu yüzden belki de Hallie ile konuştuğumda konuşma tamamen farklı olacak. İşler gerçekten iyiye gidiyorsa neden ona endişe yükleyeyim?

Başımı Hallie'ninkine yaslayıp iç geçirdikten sonra konuyu tekrar Reese'e getiriyorum. "Sadece son derece yabancı bir ve karanlıkta görmeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum."

Hallie başıyla onaylıyor ve çantadan aşırıldığı bir Sour Punch Pipetini bana uzatıyor. "Anlıyorum, ama dürüst olmak gerekirse Viv, sizin bu *kahvaltı kulübü* gibi küçük şeyi birlikte yapıyor olmanız duyduğum en şirin şey."

Tanrım, cidden öyle. Bir erkeğin yaptığı şeylerden bu kadar... başı dönen bir kız olacağımı hiç düşünmezdim, ama konu o olunca duramıyorum.

Çiğnemeyi bitirirken başımı salladım. "Biliyorum. Sorun da bu, Hallie. O hep böyledir. Çekici, tatlı, düşünceli. Hatta onu doğaüstü şeylerle ilgili bir kitap okurken yakaladım ve çocuk tam bir *korkak*. Cidden, bir hafta boyunca kabuslar gördü."

"Hayır, ! Bekle... Reese okuyabiliyor mu?"

İçimden bir kahkaha yükseliyor ve o da kıkırdarak ekliyor: "Şaka yapıyorum. Sanırım sana karşı kötü hisleri var, bilesin diye söylüyorum. Sana karşı davranışları kesinlikle çıkarları olan bir oda arkadaşından daha fazlası, Viv. Ve bence ona nasıl hissettiğini söylemeli ve karşılık vermesi için ona bir şans vermelisin. Ona hiç söylemezsen karşılık vermeyeceğini nereden bileceksin? Şimdiye kadar seni şaşırttı, değil mi?"

"Ne zaman bu kadar bilge oldun?" Başımı omzuna yaslayarak söylüyorum ve o omuz silkerken başımın düştüğünü hissediyorum.

"Aşk insana bunu yapıyor sanırım. Dünyayı farklı görmenizi sağlıyor. Ben bir uzman değilim, bunu biliyorsun. Ama senin harika biri olduğunu biliyorum, Viv. Kendine güveniyorsun, için de dışın da çok güzel. Sevgiyi hak ediyorsun ve Reese ile böyle hissetmeyi hak ediyorsun. Korktuğun için bunu yaşama şansını kaçırma."

"Seni seviyorum, uzay bebeğim."

"Seni daha çok seviyorum, benim küçük cinayet ustam. Burada mutlu olduğunu bilmek beni sevindirdi... Senin için endişelendiğimi biliyorsun. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığını bildiğim için seni fazla zorlamak istemedim ama

Babanı özlediğini biliyorum. Ben her zaman yanıdayım, tamam mı? Ne olursa olsun. Ben ve sen. Her zaman."

Başımı salladım. "Sonsuza dek."

Saatler sonra, şekerimiz tavan ve *Çözülmemiş Gizemler* sırasında sızdıktan sonra, çalan telefonum beni uyandırıyor. Bir gözümü aralayıp gelen FaceTime aramasına hızlıca cevap veriyorum ki hafifçe horlayan, bacakları benimkilere dolanmış Hallie'yi uyandırmayayım. "Alo?" Reese görüş alanıma girdiğinde uykulu bir şekilde fısıldıyorum. Koyu renk saçları ıslak ve dağınıktır ve tabii ki hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde gömleksizdir. "Merhaba.

Sırtırken yanağındaki hafif gamze ortaya çıkıyor. "Sup, Sweet Tart. Beni özledin mi?"

Gözlerim doluyor ama gülümsememi engellemek için dudağımın içini ısıyorum. "Seni özledim... *çamaşır yıkamayı*. Tam şurada bir yığın var-"

"Yalancı," diye sinsi bir sırıtışla sözümü kesti. "Benim kooperatifimi özlediğini biliyorsun."

Kanepeden kalkmaya çalışıyorum, battaniye bacaklarıma dolanınca neredeyse takılıp düşüyordum. "Shhhh. Hallie burada."

Kıs kıs gülerек omuz silkiyor. "Daha önce *horoz* kelimesini duymamış gibi değil, bebeğim."

"Evet, ama *senin* içimde olmandan bahsettiğini duymamasını tercih ederim," diyorum sessizce ve karanlık koridordan sessizce geçip odama giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum. Lambayı yaktım ve yatağa uzandım. Çarşaf, iç içe geçirdiğimiz hafta sonundan beri hâlâ onun gibi kokuyor ve bu onu özlememe neden oluyor.

"Sen... benim tişörtümü mü giyiyorsun, Viv?" Gözleri göğsüme kayıyor ve Hellcats Beyzbol Departmanı'nın tişörtümün üzerinde uzandığını görünce kararıyor.

"Yapılacak çok çamaşır olduğunu söylemiştim. Giyecek başka bir şeyim yoktu."

Dudaklarını yalıyor ve bakışlarını tekrar benimkilere çevirmeden önce başını sallıyor. "Mhmmmm. Sanırım çamaşır yıkamayı bırakmam gerekecek, eğer bu benim eşyalarımı giymeye başlayacağın anlamına geliyorsa. Ya da belki sadece çıplak olman gerekecek."

"*Mağara adamı*," diye takılıyorum saçımı kulağımın arkasına atıp yüzüstü dönerken. "Maç nasıldı? Hallie yatıya geldiği izleyemedim."

"Güzel. Kazandık ama bir sonraki maç daha zor olacak. O da 7-0'lık bir takıma karşı, yani iki takım için de ilk mağlubiyet olacak ama eve döneceğimize eminim." Oturduğu yerden kalkıp otel odasına doğru yürürken onu izliyorum.

"Yalnız mı kalıyorsun?" Ben soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Yok, deplasman maçlarında genelde hep bir oda arkadaşımız olur. Gerçek oda arkadaşım kadar seksi olmaması çok kötü." Göz kırptığında midem bulanıyor. Nasıl oluyor da her zaman bu kadar çekici olabiliyor? "Grant bu gecelik oda arkadaşım ama bize yemek getirmeye gitti. Açlıktan . Sen ve Hallie eğlendiniz mi?"

"Evet, çok eğlendik. Onunla vakit geçirmeyi özledim. Son zamanlarda ikimizin de kendi işleri varmış gibi hissediyorum ve kanepeye uzanıp en sevdiğimiz programları birlikte izlemeyi özledim. Sadece ikimizin birlikte vakit geçirmesi gerçekten çok güzeldi."

Bu gecedен sonra, ne olursa olsun en iyi arkadaşım la eskiden olduğu gibi vakit geçirmeye öncelik vereceğime dair kendime bir söz verdim.

Bu geceki gibi geceleri özledim.

"Bu harika, bebeğim. Dinle, ne zaman beni kovmak ve geceyi Hallie'yle çıplak yastık savaşı gibi kızs al şeyler yaparak geçirmek istersen haber ver. Lane'in kanepesinde yatarım." Sırıtlıyor.

Tam cevap vermek üzereydim ki arkasından kapının açıldığını ve Grant'in iki elinde birer paket yemekle içeri girdiğini gördüm. "Hey, Viv," diyor göz kırparak, Reese'den ölümcül bir bakış, benden de bir kıkırdama alıyor.

Elimi kaldırıp el sallıyorum. "Merhaba Grant. Bu geceki galibiyet için tebrikler." "Minnettarım, bebeğim."

"O senin bebeğ in değil." Reese, kamerayı ona geri verirken Grant'e kaşlarını çatıyor. "İnip yemek yiyeceğim, sonra da muhtemelen uyuyacağım. Sadece yatmadan önce yüzünü görmek istedim."

Şu aptal kelekler var.

"Kulağa hoş geliyor. Sen yokken çamaşırları yıgacağım ki eve geldiğinde hazır olsunlar."

Kısık ve derin bir kakhaha atıyor, vedalaşırken ben de sırıtlıyorum. Tam bir dakika bile geçmeden telefonum bir bildirimle titriyor ve ekranımda onun adının belirdiğini görüyorum.

Reese: Bu hafta sonu için bir sürprizim var.

Ben: Neden bana böyle bir mesaj attın ve şimdi o zamana kadar beklemek zorundayım!?

Reese: Çünkü bunun için başka bir serbest geçiş kartına ihtiyacım olacak.

Ben: □ Reese, bana bir şeyler almayı bırak.

Reese: Buna bayılacaksın, söz veriyorum.

Ben: Eğer saçmaysa, iade .

Reese: Aslında iade edemem. Çarşamba görüşürüz. İyi geceler bebeğim.

İç çekerek telefonumu yatağın üzerine koydum. Ne yapabilirdi *ki*?
beni şaşırtmak zorunda mısın?

21

reese

Operasyon: Kedi Baba

T Onunki iki yoldan birine gidecek.

1. Viv kaybedecek.

2. Aşık olacak.

Ve umarım ikincisi olur çünkü çoktan aşık oldum ve açıkçası aklımı çoktan kaybettim, bu yüzden hazır başlamışken her şeyi yapalım.

Eve geldiğimden beri onuncu kez çocuklara mesaj atıyorum.

Reese: Çok gerginim. Avuçlarım terliyor. Taşaklarım bile terliyor. Biletleri tükenen stadyumlarda çaldık ve bu konuda daha gerginim.

GRANT KONUŞMANIN ADINI : KEDİ BABA OPERASYONU

Lane

Reese: Çocuğumla dalga mı geçiyorsun?

Grant: Hayır, seninle dalga geçiyorum.

Lane: Hallie onun için kazı kazan kulesini alıp almadığını bilmek istiyor?

Reese: Evet, paniklediğim için bir sürü şey aldım. On farklı çeşit yiyecek aldım çünkü hepsi organik ve GDO'suzdu ve kafa karıştırıcıydı, ben de hepsini aldım.

Grant: Bu bir kedi.

Reese: O benim çocuğum, seni pislik.□

Ön kapı açılıyor ve Viv'in içeri girip arkasından kapattığını duyuyorum, ben de telefonumu hızla kanepenin üzerine koyuyorum.

Kahretsin, kalbim neden bu kadar hızlı atıyor şu anda?

Gergin falan değilim. Tamam, iyi, biraz gerginim, ama sadece sürprizimi beğenmesini gerçekten istediğim için.

"Reese?" Sesi mutfaktan geliyor.

"Buradayım."

Köşeden geliyor ve o kadar tatlı görünüyor ki yanına gidip onu öpmek istiyorum.

Bugün saçları aşağıya doğru dalgalı ve mor küçük tokalarla yüzünden uzak tutuluyor ve üzerinde asitle yıkanmış, delikli bir kot pantolon ve önüne sıkıştırılmış askılı mor bir atlet var.

Mor. Çünkü benim kız moru sever. Kahretsin, onu özledim.

Çenesi düşerken ve gözleri büyürken kayarak durur. Bir saniye boyunca sessizce bakar ve sonunda "Reese... bu da ne?" diye sorar.

"Bir kedi yavrusu mu?" Masum numarası yapıyorum. Belli ki bir kedi yavrusu ama... bu sabah burada olmayan bir kedi yavrusu.

Konuşurken gözleri kocaman açılıyor. "Anlıyorum, ama *neden* burada... kucığında bir kedi yavrusu var?"

Küçük tüy yumağını kucığıma alıyorum, sonra ayağa kalkıp odayı geçerek ona doğru gidiyorum. "Çünkü onu bizim için aldım. *Sürpriz*."

Boğazı çalışıyor, yüzünde duygular titreşiyor. "Bize... bir kedi mi aldın?"

"Evet. Yani, teknik olarak onu *satın* almadım. Onu barınaktan evlat edindim. Ama eğer gerçekten istemiyorsanız onu her zaman geri alabiliriz."

"Hayır," diye ısrarla sözümü kesti. "Hayır, onu geri alamazsın!" Uzanarak yavru kedinin başının üstünü yumuşakça okşuyor ve minik şey ona gitmek için kollarımda dönüyor. *Seni anlıyorum ufaklık. Ben de hep ona gitmek istiyorum.*

Onu teslim ediyorum ve Viv'in onu kollarının arasına alıp küçük başının tepesini öperken yüzüne yerleşen duyguyu izliyorum. "Gerçekten kalacak mı?"

Başımı salladım. "Evet, Tatlı Tart, kalacak. Eğer sen istersen."

"Hatırladığına inanamıyorum Reese," diyor hafifçe, mavi gözleri duygu dolu bir şekilde bana bakarken.

Tabii ki hatırladım. Çünkü söz konusu o olduğunda, dikkatimi veririm. Her şeye. Tüm küçük ayrıntılara. Çoraplarının uymamasından nefret ettiğini ve kitap kokusunu sevdiğini biliyorum. Üzümden iğreniyor, her hafta tırnaklarını boyamayı seviyor ve televizyondaki üzgün hayvanlı reklamlardan ve Sarah McLachlan şarkısından gerçekten nefret ediyor çünkü onu *hep* ağlatıyorlar.

Ve tabii ki, büyürken tek çocuk olduğunu ve hep bir kedi istediğini hatırlıyorum.

Ben de ona bir tane aldım.

Sadece onu mutlu etmek için her şeyi yapmak istediğimden değil, aynı zamanda ben maçlar için yoldayken onun burada tek başına olmasından hoşlanmadığımı fark ettiğim için. Ve bilmiyorum... Askere alındığımda çok fazla yolda olacağım ve eğer bir şekilde birlikte olursak, eğer benimle daha fazlasını isterse... Bir daha asla yalnız hissetmesini istemiyorum. Fiziksel olarak yanında olamasam da kedimiz yanında olacak.

"Her şeyi hatırlıyorum Viv ve bana söylediğinden beri bunu düşünüyordum. Rosie'yi aradım, kapasitesi uygun bir yer bulmama yardım etmesini istedim, o da yardım edince bugün eve gelir gelmez oraya gittim ve onu evlat edindim."

Henüz kedi babası olmaya hazır olup olmadığımdan tam olarak emin değildim, ancak bu yavru kediye gördüğüm anda, onun doğru kişi olduğunu ve onu almadan oradan ayrılmayacağımı biliyordum. O kadar tatlıyken nasıl yapabilirdim ki?

Barınağın pencere kenarına uzanmış, güneşin tadını çıkarırken siyah kürkü güneşte parlıyordu ve başını okşamak için uzandığımda miyavladı ve selamlamak için beyaz renkli patisini kaldırdı. Patilerinin dördü de tamamen beyaz, vücudunun geri kalanından keskin bir fark var. Küçük botlar giymiş gibi görünüyor.

"Ona ne isim verelim?" Viv ona bakıp tüylü kulağının arkasını kaşırken soruyor.

"Peki ya... Boo? Patilerinden dolayı botların kısaltması." Parmağımı ön patisinde gezdiriyorum ve o da şakacı bir şekilde patisine vuruyor. Deli gibi mırıldıyor ve internette okuduğuma göre bu mutlu ve memnun oldukları anlamına geliyor. Hem Viv'i hem de beni hemen benimsediğine bakılırsa, mükemmel bir seçim olmuş.

Viv başını sallıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Boo. Bunu sevdim. Sanırım bu o. Tanrım, Reese, bize bir kedi aldığına inanamıyorum! O kadar mükemmel ki."

Onun kadar mükemmel değil. Ama yavru kedi çok tatlı.

Viv'in şu anda ne kadar mutlu göründüğünü, mutlu olduğunda ne kadar ışıltılı göründüğünü asla unutmamak umuduyla bu anı hafızama kaydediyorum. Gülümsemesinin gözlerine nasıl ulaştığını, onunla tanıştığım ilk geceden beri kalbime nasıl kök saldığını ve beni nasıl esir aldığını hissediyorum.

Onun hakkında hissettiklerimin beni basit biri yaptığının farkındayım ve artık umurumda da değil.

Bu kız hakkında o kadar berbat durumdayım ki ne kadar kırbaçlanmış görüdüğüm umurumda bile değil.

Ona lanet bir kedi aldım. İşte kadar kötü durumdayım.

Kabul, Boo'ya ilk görüşte aşık oldum ama yine de. Sanırım bu, benden lanet olası ayı iple çekmemi isteyebileceğini ve benim de bir şekilde bunu gerçekleştireceğimi gösteriyor.

Çünkü istiyorum. Onu böyle gülümseten kişi olmak istiyorum. Kendisi dışında herkesle ilgilendiğı gibi onunla da ilgilenen kişi olmak istiyorum.

"Aman Tanrım, ona küçük mor bir tasma bile almışsın," diye nefes alıyor, boynunda küçük bir zil bulunan ince, göz kamaştırıcı tasmayı parmaklıyor.

Şimdiye kadar kızlarımı şımartacağımı bilmesi gerekirdi. Ve Boo artık bizim aşk çocuğumuz sayılır.

Grant saçmalıyordu ama ben artık bir kedi babasıyım.

Gözlerini benimkilere diktiğinde, Boo'yu nazikçe yere bırakıyor ve onun tereddütle oturma odasında dolaşmasını izliyoruz, küçük kuyruğu incelerken sallanıyor. Burası yeni bir yer, bu yüzden ısınması biraz zaman alacak.

"Teşekkür ederim. Bu birinin bana aldığı en iyi şey olabilir, Reese," diyor Viv, bana adım atıyor, kolları boynuma dolanıp ensemdeki saçlara dolanırken dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seni çok özledim."

İki gün çok uzun bir süreydi.

"Ben de seni özledim, Tatlı Tart," diye karşılık verip parmak eklemimi yanağında gezdiriyorum. "Yoldayken eve dönmeyi hiç bu kadar istememiştim. Tam bir katildi."

Başını sallıyor ve parmak uçlarında yükselerek başımı ağzına doğru çekiyor, dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırıyor.

İffetli. Neredeyse masum.

Yine de onu öptüğümde vücudumdaki her sinir ucu canlanıyor, vücudumda canlı bir akım teli titreşiyor.

Bu bizim en iyi yaptığımız şey. Dokunarak, öpüşerek, sevişerek iletişim kurmak.

Ağzını açtığımda parmakları tişörtümün önünü yumrukluyor, öpüşmeyi derinleştiriyor ve dilimi içeri kaydırarak iki gündür ilk kez onun tadına bakıyorum.

Eve dönmek gibi.

İniltisi beni sarsıyor ve öpüşmemiz aç, çılgınca bir hal alıyor, dillerimiz birbirine dolanıyor ve ellerim beline doğru uzanarak onu bana sabitliyor.

Yeterince yakın değil.

"Kahretsin, seni özledim," diye mırıldanıyorum ağzına karşı, ellerimi çenesinde gezdiriyorum ve alnımı onunkine yaslarken çenesini kavriyorum. "*Bunu* özledim."

Birini *öpmek* nasıl bu kadar samimi hissettirebilir? Onu sonsuza kadar öpebilirim.

Bana bakıyor, dudakları öpüşmemizden şişmiş, yanakları kızarmış ve gözleri uyarılmaktan odaklanmamış.

"Çok güzelsin bebeğim."

"Bu kadar tatlı olmayı bırak. Sana bir ağaç gibi tırmanmak istememe neden olduğunu biliyorsun." Sesi hırıltılı, benim hissettiğim aynı ihtiyaçla ağırlaşıyor. "Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum."

Göğsümden bir kahkaha yükseliyor. "Akşam yemeği için Jack's sipariş etmeye ne dersin? Sonra da mutfak masasında tatlı yiyip kaybettiğim zamanı telafi edebilirim."

"İki gün oldu Reese," diyor çok sevimli bir şekilde kıkırdayarak. "Beni o kadar özlemiş olamazsın."

"Kalçalarının arasında yaşamayı ne kadar çok istediğimi gerçekten küçümsüyorsun."

"*Mağara adamı.*"

Jack's Pizza'dan her zamanki siparişimizi veriyoruz ve oturma odasının ortasında oturup kutuyu aramızda tutarak yemek yerken, yaklaşan podcast bölümünü ve kitabının nasıl ilerlediğini tartışıyoruz. Bana antrenmanlarımın nasıl gittiğini ve ikinci ligde oynamaya başladığımda nasıl olacağını ve gergin olup olmadığımı soruyor. Boo, tüm bu keşiflerden yorgun düşmüş bir halde bacaklarımızın arasında kıvrılıp uyuyor.

İşimiz bittiğinde Viv mutfaktaki çekmeceye gidip bir kart oyunu çıkarıyor ve o küçük sevimli sırtışıyla sanki meydan okur gibi bana meydan okuyor.

Ama benim kızım gerçekten ezikmiş.

"Tanrım, sen tam bir hilekârsın!" Viv elindeki kartları aramızda yere atarak suçluyor, kollarını göğsünde kavuştururken gözlerini bana dikeyor. "Kabul et, tamamen hile yaptın."

Boo, Viv'in ani krizi üzerine oturma odasından dışarı fırlıyor ve ben de kıkırdıyorum. "Bebeğim. Bu UNO. UNO'da nasıl hile yaparsın?"

"Bilmiyorum ama sen kazandın. Üst üste *dört* kez kazanmış olamazsın Reese Landry. Saçmalık diyorum. Şurada bir yerde sakladığın bir yığın dört çekiliş kartı var, biliyorum." Kartların üzerinden sürünerek oturduğum yere geliyor ve sanki gerçekten bir şey saklıyormuşum gibi sırtıma bakıyor, ben de bu fırsatı değerlendirerek onu kucağıma çekiyorum. Dudaklarını yakalıyorum, itirazlarını yutup yerine iniltisini koyuyorum. Geri çektiğimde gözleri ağırlaşmış ve odaklanmamıştı.

"Beni aldatan biri olduğun gerçeğinden uzaklaştırmaya çalışmayı bırak."

"İşe yarıyor mu?" Onu tekrar öperek alay ediyorum. Dilim dudaklarının kenarında geziniyor, içeri kayıyor ve ikimiz de nefessiz kalana kadar onunkini okşuyor.

Gerçekiliyorum ve ona bakıyorum. "Bu hafta sonu sana bir sürprizim olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Yok artık. Boo'nun sürpriz olduğunu sanıyordum! Artık sürpriz *yok*, Reese." "Üzgünüm ama planım çoktan harekete geçti, Tatlı Tart. Sana ihtiyacım var

Cuma gecesi boşum. Lütfen bunu benim için yapar mısın?"

Sessizlik sorumu karşılıyor, sonunda iç çekişi dudaklarıma çarpıyor ve başını sallıyor. "Tamam. Ama bana her zaman bir şeyler almak zorunda olmadığını bilmeni istiyorum, Reese. Senin için uygun olsa bile, maddi şeylere ihtiyacım yok. Lütfen minnetsiz olduğumu düşünme çünkü değil. Sadece benim için sürekli böyle şeyler yapman gerektiğini düşünmeni istemiyorum."

"Bebeğim, bunu yapıyorum çünkü seni gülümserken görmeyi seviyorum, bunun dışında başka bir şey için değil. Tamam mı? Ayrıca, bu sürpriz *teknik olarak* maddi bir şey değil. Ve buna bayılacağını biliyorum. Önemli olan da bu. Cuma günü ders bittiğinde hazır ol, tamam mı?"

"Tamam." Öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarımin üzerinde gezdirerek fısıldadı: "Kaybettiğimiz zamanı şimdi telafi edebilir miyiz?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Yuh! Bak Bana Ne Yaptırdın

I Reese'in sürprizinden önceki günlerde onu pek göremedim. Ben hem işim hem de İngilizce ödevimi bitirmek için kütüphanedeydim, o da Lane'le birlikte yedek kulübesinde fazladan zaman geçiriyor ve yaklaşan bahar konferansı turnuvası için antrenman yapıyordu. Duyduğuma göre, üniversite beyzbolunda büyük bir olaymış. Bildiğimden değil, ama daha çok şey öğreniyorum. ve her gün daha fazlası. Yepyeni bir dünya gibi. Toplarla dolu.

Gerçek ve mecazi anlamda.

Onu gerçekten gördüğüm tek an, ben yazı yazarken yatağıma girip Boo ile yanıma sokulduğu ve kafasını yastığa koyar koymaz sızdığı andı.

Evet, resmi olarak bir şey yapmadan her gece aynı yatakta uyumaya geçtik.

Bir anda oluverdi ve ben bunu sorgulamak istemedim çünkü bu noktada, aynı evde olup da onun sıcak, sert vücudu bir battaniye gibi benimkini sarmışken uykuya *dalmamak* tuhaf hissettirecekti.

Benim yanımda olduğu her an bir yerime dokunuyor olmalı ve bazen geceleri terleyerek uyanıyorum çünkü o bir insan ısıtıcısına eşdeğer.

Yine de onun yanında uyuma hissine alıştım. Ve bu hoşuma gidiyor.

Aynaya bir kez daha bakarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum ve bu gece için kıyafetimi gözden geçiriyorum. Ne dair hiçbir fikrim yok.

Ne giyeceğimden emin değildim ama bana şort ve spor ayakkabılarımın sorun olmayacağını söyledi.

Bu kadar uzun süre dayanmasını alkışlamalıyım. Onu ikna etme çabalarımına rağmen. Sürprizi saklamakta benden çok daha iyi olduğu ortaya çıktı. İşin içine ağzım girse bile.

"Viv, hazır mısın? Gitmemiz gerek," diye seslendiğini duyuyorum yatak odamın kapısının dışından ve sonra köşeyi dönüyor. "Geç kalacağız."

Üzerinde en sevdiğim kırmızı beyzbol şapkası, arkaya dönük siyah Hellcats kapüşonlu tişörtü ve yıpranmış bir kot pantolon var ve kesinlikle ağız sulandıracak kadar lezzetli görünüyor.

İçimden evde kalıp *ona binmek* geliyor. "Bana öyle bakmayı kes Tatlı Tart, yoksa bu kapıdan çıkamayacağız."

Kirpiklerimin arasından ona bakarken dişlerim dudağımın üzerinde geziniyor. "Yani..."

Başını sallıyor. "Hayır. Ne kaçıracağını bilsen beni öldürürdün. Tüm bu enerjini sonraya sakla, ihtiyacın olacak. Belki bu gece sonunda o güzel kıcı alacağım gece olur."

Derin, hırıltılı kelimeleri içimde hissedebiliyorum. Sözlerindeki vaat karşısında kalçalarımı birbirine kenetlemekten kendimi alamıyorum ve son birkaç haftada ilk elden öğrendiğim bir şey varsa, o da her zaman sözünü tuttuğudur. Onunla tanıştığımda bakire değildim tabii ki ama yapmadığımız tek şey bu. Beni arkadan sikerken parmağını kullanması dışında.

Ve bunu *istiyorum*. Orada tamamen onunla dolu hissetmek istiyorum. Ona bir parçamı vermek istiyorum.

"Siktir Viv," diye mırıldanıyor sözlerine verdiğim tepkinin ardından, aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kendine çekmeden önce, beni öyle şiddetli öpüyor ki dengemi kaybetmemek için kapüşonunun ön tarafına tutunmak zorunda kalıyorum.

Tanrım, aynı sikiştiği gibi öpüşüyor. Sınırsız ve sahiplenici. Sanki bana her dokunduğunda hak iddia ediyor.

"Hadi gidelim. Hemen şimdi," diye dudaklarıma yapıyor. "Tamam," diye kabul ediyorum.

Yine de parmaklarım gömleğine dolanmış durumda ve sanki *onu* ayakta tutan benmişim gibi belimi kavırıyor.

Bir an sonra Apple saati çalıyor ve küfrediyor. "Hemen gitmeliyiz, yoksa kaçıracağız."

Öpücüğünden dolayı hâlâ titreyen bacaklarımın ağırlığını desteklemediği için bir an sallanıyorum ve onun gülmesine neden oluyorum.

"Hadi, Tatlı Tart."

Tatlı *Boo-by* kızımızı çabucak öptükten sonra ön kapıdan çıktık. Arkasından Rover'ına kadar takip ediyorum, yolcu tarafına binmeme yardım ediyor, sonra direksiyonun arkasına geçiyor ve garaj yolundan otoyola çıkıyor.

Gideceğimiz yere varmamız bir saatten fazla sürüyor ve ilerledikçe kafam daha da karışıyor.

Karanlık, ıssız yolda ilerlerken bakışlarımı Reese'e çevirene kadar bunu tam olarak anlayamıyorum.

"Asla olmaz."

Gülümsemesi her şeyi anlatıyor.

"*Aman Tanrım*," diye ciyakladım. "İmkânı yok!" O kadar kendimden geçmişim ki yolcu koltuğunda kıvranıyorum, heyecanımı zor zapt ediyorum. Bunu nasıl başardığını hayal bile edemiyorum.

Ve bunu yapmak için hangi ipleri çekmiş olması gerektiğini. Benim için. "Senin ruhunu emeğim, Reese Landry."

Kahkahası arabayı dolduruyor ve uzanıp elimi tutuyor, küçüklüğümünden beri tekrar ziyaret etmeyi hayal ettiğim tek yere doğru karanlık çakıllı yolda ilerlerken parmaklarımızı birbirine bağlıyor.

Beni terk edilmiş lunaparka götürüyor.

Amerika'nın en perili yerlerinden biri olarak bilinen, eski bir tarihi turistik cazibe merkezi olan ve orada meydana gelen tüm olağandışı şeyler nedeniyle on yıldan fazla bir süredir halka kapalı olan yer. Uzmanlar buranın paranormal faaliyetler için önemli bir nokta olduğunu söylüyor ve benim de geri dönmek için can atmamın nedeni bu. Çünkü hayaletler benim olayım ve bu adam bunu gerçekleştirdi.

Kalp krizi geçireceğim.

"Bunu nasıl gerçekleştirdiniz? Şehirden bir yanıt almak bile aylar sürüyor ve kelimenin tam anlamıyla hep hayır cevabı geliyor. Bu çılgınlık!"

"Babam belediye başkanıyla iyi arkadaş. Liseden beri arkadaşdır. Bir iyilik istedim. Karşılığında ona kombine bilet sözü verdim. Ama sadece bu gece girebiliriz ve telefonlarımızda belediyeyi her türlü sorumluluktan muaf tutan bir feragatname imzalamamız gerekiyor."

"Bitti," diye heyecanla nefes alıyorum. "Sanırım şu anda şoktayım. Geri döneceğime inanamıyorum. Kahretsin, el fenerleri ne olacak? Ben değilim

hazırlandı. Bir EVP kayıt cihazı getirmeliydim. Ya da bir ruh kutusu."

Reese arabayı karanlık girişe çekiyor ve çenem açılıyor. Vay anasını. Hatırladığımdan bile daha korkunç. Sarmaşıklar ve yosunlar on metrelik çitin etrafını parkın çoğunun görünmesini engelliyor ama yine de arka planda terk edilmiş bardak altlıklarının silüetini görebiliyorsunuz. Çitin ötesinde ne olduğunu anlamak için çok karanlık ama diğer tarafta ne olduğunu görmek için .

Üzerime uzanıp torpido gözünü açıyor ve iki el feneri çıkarıyor. "Neden bahsettiğin hakkında bir fikrim varmış gibi davranmayacağım bile, Tatlı Tart. Ama bunu bir araya getirdiğimde Hallie'yi aradım ve en azından bunu almamı söyledi."

El fenerlerine ek olarak çıkardığı nesneye bakıyorum. Bir kamera.

Ciyaklayarak elinden kapıyorum ve sonra emniyet kemerimi çözerek konsolun üzerine eğiliyorum. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Daha fazlasını söylemek istiyorum, ondan hoşlandığımı itiraf etmek gibi. Bir arkadaştan çok daha fazlası ve bir oda arkadaşı gibi değil. Benim için yaptığı tüm bu şeylerin, tek kuruşa mal olmayan tüm bu düşünceli şeylerin benim favorim olduğunu. Beni dinlemesini takdir ediyorum. Beni nasıl anladığını. Onunla birlikte olmak beni mutlu ediyor ve her sabah onunla birlikte olacağımı bilerek yüzümde bir gülümsemeyle uyanıyorum.

Ben sadece... Doğru zaman gibi hissetmiyorum. Ve eğer o da aynı şeyi hissetmezse, o zaman ne yaparım bilmiyorum. Buna hazır değilim.

"Elimi tutacak mısın?" Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Çünkü hayaletlerden korktuğumu biliyorsun."

Başımı salladım. "Elbette. Merak etme, seni koruyacağım Reese."

Kıkırdayarak el fenerini kucağımdan aldı ve sürücü tarafındaki kapıyı açarak dışarı çıktı.

O etrafımda dolaşıp kapımı açarken ben de koltuğumda küçük bir mutluluk dansı yapıyorum. Kapıyı açtığında, dışarı atlayıp el fenerini açmadan ve kamerayı hazırlamadan önce dudaklarına hızlıca bir öpücük daha konduruyorum.

"Tamam, hadi yapalım şunu. Eğlence evine gitmeliyiz!"

Reese onunkinin düğmesini çevirirken inliyor. "Sık beni. Bunu neden tekrar yaptım?"

"Mmm. Seni sikeceğim tamam mı... ve çünkü sen harikasin, işte bu yüzden. ama, seni koca tavuk. Hiçbir şey ."

elini tutup girişe doğru çektiğini söyledi.

Kendi iyiliğim için, kesinlikle bir hayalet görmeyi umuyorum, ama onun için...

"Evet, korku filmlerindeki her bir kişi ölmeden önce bunu söyler bebeğim."

Doğru.

Ama bence sorun olmaz. Burada gerçekten endişelenmemiz gereken tek şey yakındaki bataklıklardan gelen timsahlar.

Şimdi, onlardan korkuyorum.

Reese ön kapıdaki ağır asma kilidi açıyor ve iterek içeri girmemizi sağlıyor. Tekrar kilitlemesi gerektiğinden eminim ama sanırım bir şey onu kovalarsa dışarı çıkamayacağından çok korkuyor. Dürüst olmak gerekirse biraz paniklemiş görünüyor.

Kapıdan geçer geçmez tekrar yanıma geliyor, parmakları benimkilere sıkıca dolanıyor, o kadar sıkı ki neredeyse acıtıyor.

Park ürkütücü derecede sessiz ve hatırladığımdan daha ürkütücü, bu da beni heyecanlandırıyor. Burası tam bana göre ve daha kapıdan yeni girmiş olmamıza rağmen şimdiden çok hoşuma gitti.

Elektrik yok, bu yüzden el fenerlerimiz dışında tamamen karanlık ve Reese'in pilleri yirmi dakika içinde bitenlerden değil de iyilerinden aldığı için biraz minnettarım, çünkü burada olduğum için ne kadar heyecanlı olsam da gecenin bir yarısı karanlıkta kalmak istemiyorum.

"Bundan emin misin Viv?" diye fısıldıyor bilet gişesini geçip parkın içine doğru ilerlerken.

Kıkırdıyorum. "Evet, eminim. Zaten buradayız. Biliyor musun, 1.80 boyunda, belalı bir üniversite sporcusu için tam bir bebeksin."

"Ben çok erkeğim, Tatlı Tart. Sana aletimle hatırlatmama gerek var mı?" diyor, yüz ifadesi hâlâ biraz endişeli bir şekilde bana bakarak. "Ben sadece hayaletlerle uğraşmam. Onlar kendi taraflarında kalmalılar..."

"Peçe," diye bitirdiğinde gönüllü oluyorum. Ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Evet, o."

Selden bu yana dış etkenlere maruz kaldığı için artık solmuş ve ufalanmış olan harap atlıkarıncanın yanından geçiyoruz. Paslanmış metal rüzgarda gıcırıyor ve inliyor. Parkın bu kadar çok parçasının hala sağlam olduğunu görmek ürkütücü, sanki bir gün yok olmuş gibi.

Ve sanırım, bir bakıma öyle de oldu. Şimdi burası hayalet bir kasaba. Zamana sıkışmış, dünya tarafından dokunulmamış bir an.

Kaldırımında el ele yürüyoruz, bir zamanlar karnaval oyunlarının olduğu önünden geçiyoruz. Halka atma oyunundan kalma, boyunlarına hala plastik halkalar sarılmış eski şişeler var.

"Bu çok ürkütücü," diye mırıldanıyor Reese, elini benimkine dolayarak. Adımları yavaşladığında onu kaldırım boyunca çekiştiriyorum.

"Hadi, sanırım neredeyse geldik."

Listemdeki bir numaralı yer eğlence evi. Görünüşe göre en çok faaliyetin olduğu, hatta bazılarının kameraya yakalandığı yer burası ve bunu kendim görmeliyim.

Perili Cinayet için yıllardır buranın haritalarını, eski belgeselleri ve diğer medya hikayelerini inceliyorum, bu yüzden karanlıkta bile burayı biliyormuşum gibi hissediyorum.

El fenerlerimizin ışıkları bize yol gösterirken parkta ilerliyoruz ve sonunda ilerideki eğlence evini görüyorum.

"İşte orada!" Heyecanla söylüyorum, durup Reese'e dönüyorum. Gözleri etrafımızda dolaşırken kaşları çatılmıştı. "Sadece bir yeri görmek istiyorum, tamam mı? Sonra . Burada olmam bile yeterince iyi. Hem de hava karardıktan sonra. Söz veriyorum, bundan sonra hemen gideceğiz."

Reese başını sallar. "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi."

Yüzünden geçen kararlı ifadeyi seviyorum ve gülmemek için yanağımın içini ısııyorum. Bu ani kabadayılığı takdir ediyorum.

Koyu kırmızı eğlence evinin girişi grafitinin çeşitli tonları ve solmuş orijinal sanatıyla kaplıdır.

"*Riski size ait* olmak üzere mi *giriyorsunuz?*" diye yüksek sesle okuyor, inleyerek. "Kahretsin, Viv." "Bu *sadece* grafiti. Sorun yok," diye onu rahatlatıyorum.

Hiç de kendinden emin görünmüyor, bu yüzden yüzümü ona dönüyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve kalçalarımı kavrayıp beni doğru çektiğinde hemen ısınan tatlı, iffetli bir öpücükle ağzımı onunkine bastırıyorum, dili dudaklarımın arasından kayıyor.

Geri çekiliyorum ve gülümsüyorum. "İşte, şimdi ihtiyacın olan tüm cesarete sahipsin.

Hadi, gidelim."

Kapıyı örten yarım kontrplak levhanın altına eğilirken eli benimkine sıkıca sarılıyor.

Vay anasını... İçerisi dışarıdan bile daha ürkütücü, korkunç suratlı gerçek boyutlu palyaçolar ve vücudunuzu çarpıtan aynalarla dolu. Burası çok karanlık, el fenerleri bile olsa, yine de battaniyeye karşı koymak için yeterli değil

Karanlık. Döşeme tahtaları ayaklarımızın altında gıcırıyor ve yürüdükçe ürpertici bir müzik yaratıyor.

Bu harika.

Fotoğraf makinesiyle birkaç fotoğraf çekiyorum ve ardından Reese peşimdeyken evin derinliklerine doğru ilerliyorum.

Birden evin diğer tarafından büyük bir gürültü geliyor ve yanımda kaskatı kesiliyor.

"Bu da neydi böyle?"

Dönerek el fenerimi etrafımıza tutuyorum ve hiçbir şey göremiyorum. "Sadece bina çöküyor. Burası eski ve uzun süredir terk edilmiş durumda."

Sadece gergin ve her şeyin onu yeraltı dünyasına sürüklemek için gelen bir şey olduğunu düşünüyor. Sırtıma o kadar yakın ki vücudunun sıcaklığını üzerimde hissedebiliyorum, eli kalçamda yayılıyor ve beni yerimde tutuyor.

"Bu saçmalıktan "

Gürültülü bir çarpışma ikimizin de sıçramasına neden oldu ve onun önünü kesti.

"Evet ve bana bunun ne olduğunu söyle, Tatlı Tart," diye fısıldar.

Gözlerim açıldı. "Um... *hayalet* mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, siktir et. Buradan gidiyoruz. *Hemen şimdi*."

"Bu-" Eğilip beni tek bir hamlede omzunun üzerinden atarak önümü kesti. Hiç tereddüt etmeden topuğunun üzerinde dönüyor ve beni neredeyse koşar adımlarla lunaparkın dışına taşıyor.

"Hayır. Benden bu kadar. Geldik, gördünüz ve şimdi bir şey bizi cehenneme sürüklemekten önce buradan siktir olup gidiyoruz."

O kadar çok kıkırdıyorum ki altıma işeyebilirim. Koca bir insanı patates çuvalı gibi omzunda taşıyarak nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyor?

"Beni şimdi indirebilirsin, seni mağara adamı!"

"Hayır, bu kaltaktan sağ salım çıkana kadar olmaz," diye mırıldandı.

O tam bir kaçık. Başımı kaldırıp sessiz, karanlık parktan geçişimizi izliyorum ve benim için korkularıyla yüzleştiği düşüncesiyle kalbim sıkışıyor.

Reese, ürkütücü olan her şeyden korkmasına rağmen, sadece bahsettiğim bir şey olduğu ve beni mutlu etmek istediği için bunu yaptı.

"Bu gece benim için korkunla yüzleştığın için teşekkür ederim." Reese beni "güvenli bir şekilde" arabaya bindirip koltuğa oturtttuktan ve kendi tarafına geçtikten sonra ona söylüyorum.

Sürücü koltuğundan bana bakıyor ve sırtıyor, "Senin için her şeyi yaparım, Tatlı Tart. Ama bir dahaki sefere? Yirmi iki yaşında kalp krizi geçirmemem için bu saçmalık hakkında bir film izleyebilir miyiz lütfen?"

"Ya da belki bir dahaki sefere gerçek hayalet avı ekipmanları getiririz, böylece hazırlıklı oluruz."

Yüz ifadesi paniğe kapılıyor ve ben gülüyorum. "*Şaka* yapıyorum."

"Bir jete *sahip* olduğuna inanamıyorum," diyor Viv yanımdaki koltuktan, pencereden dışarı, içinde uçtuğumuz kabarık beyaz bulut denizine bakarak.

Şu anda Atlantik Okyanusu üzerinde bir yerdeyiz ve uçuşumuzun bitmesine yaklaşık bir saat kaldı.

Burada olmasına bile hâlâ şaşıyorum açıkçası. Bahar tatilinde onu birkaç günlüğüne götürmek istediğimi söylediğimde bu fikri hemen reddedeceğini düşünmüştüm. O yüzden *belki* dediğinde şaşkınlığımı tahmin edin.

Bu belki de annesini arayıp onunla konuştuktan sonra evet'e dönüştü. Sadece birkaç günlüğüne bile olsa kendisinden bu kadar uzağa gideceği için gergindi, ancak annesi ona her şeyin yolunda olduğu ve gidip eğlenmesi gerektiği konusunda defalarca güvence verdi.

Viv hala ikna olmamıştı ve sonunda annesinin apartman kompleksinde daha önce yardım etmiş olan bir komşusuna ulaştı ve o yokken onu kontrol edip edemeyeceklerini sordu.

Ancak o zaman benimle Turks ve Caicos'a gitmeye evet diyecek kadar rahat hissetti.

Jette.

Tatilin başında ben antrenmandayken annesiyle birkaç gün geçirebilmiş olması çok yardımcı oldu. Sadece birkaç gün izin alabildim, bu yüzden onu annesinin evinden aldım ve götürdüm.

"Teknik olarak *ailemin* jeti, benim değil," diye karşı çıkıyorum.

Dönüp bana bakıyor, bakışlarını aynı hizaya getiriyor. "Aynı şey. *Ailenin* bir jeti var. Bunu bu kadar soğukkanlı bir şekilde söylemen delilik. Normal insanların sadece jetleri olmaz, Reese."

Omuz silkiyorum. "Benim için her zaman normaldi, bebeğim. Ve ailemin bir uçağı olması, seni plaja götürebileceğim ve bana gösterdiğinden beri hayalini kurduğum mor bikiniyle seni görebileceğim anlamına geliyor."

Gülüşü kabini dolduruyor ve ben sırtıyorum. Gelmeye karar verdiği çok mutluyum ve uçaktan inip doğrudan havuza gitmek için sabırsızlanıyorum. Sadece onu o minik bikiniyle görmek için değil, önümüzdeki dört günü rahatlamaktan ve her fırsatta Viv'in içinde olmaktan başka bir şey yapmadan geçirmek istediğim için.

Mezuniyete yaklaştıkça programım daha da yoğunlaşıyor ve onu getirmek için birkaç gün izin alabildiğim için bile şanslıyım. Sezon çılgınlaşmadan ve birlikte vakit geçirebilmek için küçük anları çalmak zorunda kalmadan önce onunla geçirebileceğim tüm zamanı geçirmek istiyorum. Bu yıl şampiyonaya gittiğimizde, Haziran ayına kadar her şey çılgınca olacak.

Daha uçağa binmeden önce, buradayken ona nasıl hissettiğimi söylemeye karar verdim.

Zamanı geldi. Bu noktada onun için deli olmuyormuşum gibi bile davranamıyorum ve doğrusu denemekten de bıktım.

Onu istiyorum. Her şeyini. *Benim* olmasını istiyorum.

Tüm dünyanın onun benim kızım olduğunu bilmesini istiyorum. Grant ile konuştuktan sonra, ne olursa olsun onunla birlikte olmak istediğimi biliyorum... Sadece onu biraz dürtmeli ve hızını belirlemesine izin vermeliyim.

"Turks ve Caicos'a gittiğimize ben de inanamıyorum," diyor dizüstü bilgisayarını kapatırken. Uçuşun büyük bölümünde yazıyordu ve ben de fırsat buldukça gizlice bakıyordum. Görünüşe göre, ilham perisi son birkaç bölümü parlattığını söylediği için düşüncelere dalmış ve umarım bitirdiğinde nihayet okuyabileceğim.

Bunun için ne kadar önemli olduğunu ve yayıncılık hayalini gerçekleştirmeye ne kadar yakın olduğunu biliyorum ve onu benim için olduğu gibi desteklemek ve kutlamak istiyorum.

"açılmışken. Biz oradayken sinyalinizin biraz zayıf olabileceğinden endişeleniyorum, bu yüzden bence Boo'yu kontrol etmesi için Hallie'yi aramalıyız."

"Tanrım, onu şimdiden özledim," diyor Viv, çaldığı Hellcats kapüşonlunun cebinden telefonunu çıkarırken. Şikâyet ettiğimden değil. Sadece benim kıyafetlerimi giymesini tercih ederdim çünkü ben tam bir mağara adamıyım. En azından söz konusu o olduğunda.

"Ben de."

Hallie'nin iletişim bilgilerini bulurken parmakları ekrana dokunuyor ve birkaç kısa çalmadan sonra Hallie cevap vererek ekranı dolduruyor. "Merhaba!" Hallie gülümsüyor. "Bekle, beni... jetten mi arıyorsun?"

Viv tatlı tatlı güler. "*Meşhur* Landry jet. Evet, . Telefonun çekip çekmeyeceğinden emin değiliz, o yüzden arayıp Boo'yu kontrol etmek istedik."

Hallie daha cevap veremeden Viv'in koltuğuna doğru eğildim, yüzüm kameranın üzerinde geziniyordu. "Hey, Hallie."

"Hey, Reese."

"Benim küçük Boo-bear'ım bakalım?"

Hallie'nin kıkırdaması havada yankılanıyor ve Viv'in yanımda kıkırdadığını hissediyorum. Bu herkes arasındaki yeni şaka... kedimi ne kadar çok sevdiğim. Her neyse. Eğer bir ebeveyn çocuğunu sevmiyorsa, bu onu ne yapar? Bir psikopat. Ve ben psikopat değilim.

"Boo iyi. Sen tam bir kedi babası, biliyor musun?" diye azarladıktan sonra bir saniyeliğine kameradan kayboluyor, sonra geri dönüp Boo'nun tatlı küçük yüzünü ekrana getiriyor.

"İşte benim kızım," diye . "Umarım Hallie Teyzen sana en iyi şekilde bakıyordur."

Viv kıkırdıyor. "Merhaba, benim Boo-by kızım. Seni özledim!"

Viv'e biraz daha eğilip telefonu elinden alıyorum, böylece Hallie'yle doğrudan konuşabiliyorum çünkü bu önemli. "Dinle, yemeğini onun için ısıttın mı? Talimatları hatırlıyor musun? Soğuk yemekten nefret eder."

"Evet, Reese!" Hallie abartılı bir göz devirmeyle karşılık veriyor. "Sen yokken Boo'ya bakabilecek durumdayım. Sen gitmeden önce bu konuda sana en az on kez güvence verdim."

Başımı salladım. ". Bunun için teşekkür ederim ama sadece emin olmak istedim. Ve onun için bıraktığım yeni fare oyuncaklarını aldın mı?"

"On de mi? Evet. Aldım." İç çekiyor, belli ki benim saçmalıklarımdan bıkmış.

Bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum. Herkes abartılı bir kedi babası olduğum için çok kızgın ama onu sevmeme engel olamıyorum. Bunun için özür dilemiyorum. Ben gururlu bir helikopter kedi babasıyım.

Ben itiraz ederken Viv telefonu elimden alıyor ve kamerayı ona geri veriyor. "Kusura bakma, sarmal yapıyor. Teşekkürler, uzay bebeği."

"Her zaman. Byeeee, yolculuğunuzda iyi eğlenceler!" Ben Boo'ya veda edemeden Hallie aramayı sonlandırıyor.

Kaba.

"Telefonu kapatmasına asla izin vermezdin!" Viv surat asan ifademi okuyunca gülüyor. Kucağıma tırmanıyor, şimdi sertleşen sikimin üzerine yerleşiyor ve başını eğerek fısıldıyor: "Bence bu kadar şefkatli ve ilgili bir kedi baba olman çok seksi."

Dudaklarım bir sırtışa dönüşüyor ve uzanıp uzun saçlarını çekiyorum. "Buna sevindim. O zaman bilmelisin ki, internette bulduğum Fransız bir yerden saç toplarını sindirmeye yardımcı olması gereken bu özel organik ikramları bile aldım."

"Ooooh. Benimle edepsizce konuşmana *bayılıyorum*." Dudaklarıma karşı kıkırdıyor.

Bir saat sonra -Viv sözünde durup içimdeki ruhu emdikten sonra- şehrin hemen dışındaki özel bir uçak pistine iniyoruz. Biz gerçek bulutların arasında uçarken, onun yetenekli ağzıyla beni bulutların üzerine çıkarmasının ironik olduğunu fark ediyorum.

Uçaktan inip özel arabamıza doğru ilerlerken Viv'in endişesinin heyecana dönüştüğünü şimdiden söyleyebilirim.

Göğsüm rahatladı. Kalkışta hem uçuş hem de annesinden bu kadar uzakta olmak konusunda gözle görülür bir şekilde endişeli ve huzursuz olduğu için burada geçirdiğimiz tüm süreyi stresli geçirebileceğinden endişeliydim. Ancak Boo ve Hallie ile yaptığı telefon görüşmesi ve hemen ardından annesini araması onu biraz daha rahatlatmışa benziyor. Bu ve mil yüksekliğindeki kulüple tanışmamız.

Ailemin villasına doğru yol alırken parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip hafifçe sıkıyorum. Heyecanla pencereden dışarı bakıyor ve onu böyle görmenin beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam.

Vücudundaki gerginliğin yavaşça kaybolduğunu görmek. Gülümseyen yüzünün heyecanla aydınlandığını görmek.

"Aman Tanrım, bak, bu bir *hindistan cevizi*. Gerçek palmiye ağaçları var. Bu çılgınlık. Az önce bir jete bindiğimize, başka bir ülkeye gittiğimize inanamıyorum!" diye nefes alıyor, gözleri canlılıkla dans ediyor.

"Evet, yaptık bebeğim." Gülüyorum ve kolumu omuzlarından geçirip onu kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum. Her şeyi içine çekiyordu. *Onu* içime çekiyorum. "Her an orada olabiliriz."

Keşke dört günden daha uzun zamanımız olsaydı. Bencilce, onu burada tek başıma tutabilmeyi isterdim, ama bunun olamayacağını biliyorum, bu yüzden elimizdeki zamanı en iyi şekilde değerlendirmem gerektiği anlamına geliyor.

Belki işler yolunda gider ve bir çift olursak, bu yaz maçlar arasında birkaç günlüğüne onu geri getirebilirim.

Ya da belki Hallie'yle birlikte bu yaz bir kız gezisine gelirler. Bence bu onu mutlu eder. Uçakla seyahat edebilecek kadar rahatsa annesi için bile iyi olabilir.

"Hayır. Olamaz. Lanet olsun, Reese!" Viv fısıltıyla bağıyor. Kafamı kaldırdığımda Viv'in ailemin İspanyol tarzı büyük beyaz villasına şaşkınlıkla baktığını görüyorum.

Evet, gözlerden uzak lüks bir villada kalacağımızı söylemeyi "*unutmuş*" olabilirim ama para konusunda ne kadar tuhaf olduğunu biliyorum ve bu tatili kabul etmemesinin nedeninin bu olmasını istemedim. Maliyet konusunda kalp krizi geçirmeden onu o lanet jete bindirmem yeterliydi. Sadece birkaç günlüğüne uzaklaşmasını ve eğlenmesini istiyorum.

Kolu fırlayıp karnıma hafifçe vuruyor ama ben bir oof ile dramatik bir şekilde iki büklüm oluyorum.

"Kahretsin, kadın, az önce havamı söndürdün. Buna geri mi döndük, Rocky?"

Bana bir göz atmaya çalışırken nefesi kesiliyor, sonra onunla taşak geçtiğimi fark ediyor. "Daha aşağıya nişan almalıydım. Lütfen bana şoförün yanlış adrese gittiğini ve bu kadar pahalı bir yer *ayırtmadığını* söyle Reese. Sadece ikimiz varız, neden koca bir ihtiyacımız olsun ki?"

"Bu evi ben ayırtmadım," diyorum ve o da rahatlayarak nefes veriyor. "Burası benim... ailemin."

Araba evin önündeki dairesel araba yolunda durdu ve Viv'in elini tutup sıcak güneşe çıkmasına yardım etmek için geri dönmeden önce dışarı çıktım.

Önümüzdeki araziye ve evi incelerken çenesi hâlâ açık duruyor. Evi Viv'in gözlerinden görmeye çalışarak inceliyorum. Pişmiş toprak çatı ve özel oyma ön kapılar, ferforje aksanlı büyük çiçek kaplı balkonlar ve bakımlı çim çizgileri olan kireçtaşı patikalar. Çok güzel olduğunu kabul edebiliyorum ve bir an için Viv'in nutku tutuluyor.

"Reese. Bu *çılgınlık*. Bunu sürekli söylediğimin farkındayım ama sanırım şoktayım. Daha kaç evin var?"

Ailemin.... birkaç evi daha var ama hiçbiri teknik olarak bana ait değil.

Omuz silkiyorum, arabanın kapısını arkamızdan kapatıyorum. "Birkaç tane. Okul ve top yüzünden pek ziyaret edemiyorum, o yüzden hepsini ailem ve onların arkadaşları kullanıyor."

Dürüst olmak gerekirse, ailemin zenginliği benim için hiçbir zaman büyük bir mesele olmadı. Kabul ediyorum, son derece kutsanmış bir şekilde büyüdüğümü ve pek çok insanın sahip olmadığı şeylere erişebildiğimi biliyorum ve bunun için minnettarım. Sahip olduğum fırsatlar için. Ama hepsi yarın yok olsa, o zaman sadece... *giderdi*.

Ve ben iyi olurdum.

Evet, paranın işleri kolaylaştırabileceğinin farkındayım. Bir şeyler için ödeme yapma konusunda endişelenmek zorunda olmamanın, Viv ve arkadaşlarım için böyle şeyler yapabilmenin ne kadar güzel olduğunu da biliyorum, ama bu beni tanımlamıyor. Beyzbol kariyerimde kendi paramı kazanmak için gerçekten çok çalıştım.

"Hadi, sana içeriyi göstermek istiyorum." Elini tuttum ve onu ön kapıya doğru çektim. Ağır ahşap kapıları hızla açıp onu içeri sokuyorum ve büyük merdivenin ve mozaik İspanyol karosu döşemelerin bulunduğu girişe bakması için ona bir saniye veriyorum.

"Bu senin için bile çok süslü, All-Star," diye dalga geçtikten sonra annemin geçen Noel'de yaptırdığı, çoğunlukla babama şaka olsun diye dördümüzün resmedildiği yağlı boya tabloyu hayranlıkla seyrediyor. Ama tabii ki babam blöfünü görüp tabloyu asmamızda ısrar etti, yani artık kesinlikle... konuşulacak bir parça.

"Bunun için annemi ve onun mizah anlayışını suçla. O şey beni ürkütüyor - yürürken gözleri seni takip ediyor, yemin ederim," diye mırıldanıyorum, bir kez daha elini tutup oturma odasına doğru yönlendiriyorum.

Ona evi gezdiriyorum; kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği için kullanmayı planladığım mutfak, tiyatro odası, alt katın büyük bölümü ve havuzun bulunduğu geniş veranda. Jakuzili bir şelalesi var ve okyanusa bakıyor. Bu evdeki en sevdiğim yerlerden biri.

Sonra, biz buradayken bizim olacak ana yatak odasını göstermek için onu üst kata çıkarıyorum.

"Bir küvet var, Reese. *Balkonda*."

Başımı sallıyorum, dudaklarım bir sırtışa dönüşüyor. "Evet. Ve seni içine almak için sabırsızlanıyorum."

Odanın ortasında duran büyük boy yatağa yaklaşıp bir denizyıldızı gibi dramatik bir şekilde geriye doğru yatmadan önce odanın içinde dolaşıp her küçük detaya bakıyor.

Kahretsin, çok tatlı.

"Buradan asla ayrılmayacağım." Mutlu bir şekilde iç çekerek yastık dağlarına ve yatağın üzerindeki kalın, mavi, kuştüyü yorgana gömülüyor, ben de onun üzerine sürünerek bedenimi onunkiyle örtüyorum.

Tişörtünü yavaşça yukarı çekmeye başlarken bakışlarım onunkileri tutuyor, sonra başımı eğip dudaklarımı çenesi boyunca yavaşça sürüklüyorum. "Merak etme, Tatlı Tart. Gidemeyecek kadar yorgun olduğundan emin olacağım."



ÇOK GERGINİM. Son zamanlarda bu çok sık oluyor gibi hissediyorum, bir şey hakkında gerginim. Viv ile ilgili bir şey hakkında.

Ve bu yaşamaya alışık olduğum bir duygu değil. Genelde baskı altında sakin ve soğukkanlıyım. Kalabalıkların adımı haykırdığı kapalı gişe stadyumlarda oynadım. Yüksek riskli maçlarda soğukkanlılığımı korudum ve kilit hamleler yaptım. Ama bu farklı hissettiriyor.

Bu konuşma her şeyi değiştirecek. İyi ya da kötü, Viv'le aramızdaki şeyleri değiştirecek. Umarım o da benim gibi hissediyordur. Sadece takılmaktan daha fazlasını yaptığımızı, ama eğer yapmazsa... Hayatımda ilk kez kalbim kırılacak.

Bu çok korkutucu bir his.

Ama bu iş daha ileri gitmeden, ben daha fazla düşmeden ona karşı dürüst olmalıyım.

"Hey, bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" Sinirlerimi gizlemeye çalışarak soruyorum. Verandada oturmuş, sahilde akşam yemeği yedikten sonra verandadaki yatakta sallanırken okyanusu dinliyoruz. Buraya yılda bir ya da iki kez geldiğimiz için ailemin taşındığımızda böyle bir şey yaptırmış olmasını hep saçma bulmuşumdur ama şu anda bunun için minnettarım. Ona nasıl hissettiğimi söylemek için mükemmel bir yer gibi geliyor. Güneş gökyüzünü güneşin tonlarına boyuyor.

Batarken turuncu ve mavi. Mükemmel bir sıcaklık, gece gündüzden daha serin.

Viv dönüp bana bakıyor, gözleri endişeli. "var?"

Böyle çok güzel görünüyor. Saçları rüzgârda savruluyor, burnunun üzerinde güneşten hafifçe dağılmış çiller var, havuzda geçirdiğimiz zamandan sonra teni hafifçe kızarmış, gözleri daha da parlak bir mavi görünüyor.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey," diyorum çabucak, uzanıp elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Ben sadece..."

Bütün gün eriyip gitmesini izlediğim endişeli kaş çatıklığı, kelimelerimde tökezlerken geri dönmeye başlıyor.

"Reese, tükürür müsün? Beni korkutuyorsun," diyor gözleri sabırsızlıkla açılmış bir halde.

Kahretsin, bu kıza olan aşkıma itiraf etmeye çalıştığım da bile bana bok atmaya devam ediyor. Farkında olmadan, ama bu aramızdaki ilişkiyi tarif etmiyorsa, ne tarif eder bilmiyorum.

Kıkırdıyorum. "Öyleyim, kadın. Acele ettirme beni." Ona doğru dönerek elimi çenesine götürüyorum, başparmağımı teninde gezdiriyorum, muhtemelen onunki kadar benim de sinirlerimi yatıştıracak bir tür fiziksel dokunuşa ihtiyacım var. Kelimelerle aram pek iyi değildir ve bunu nasıl yapacağıma dair bir planım da yoktur, bu yüzden hiçbir giriş yapmadan ortaya atıyorum. "Viv, artık... bazen takılan arkadaşlar olmak istemiyorum."

Gözle görülür bir şekilde yutkunurken boğazı çalışıyor, vücudu hareketsizleşiyor. Bu, duvarları yıktığı an olabilir ama beni dışarı itmesine izin vermeyeceğim. Bana karşı gerçekçi olmasına ihtiyacım var. Dürüst olmak gerekirse, eğer gerçekten benimle birlikte olmak istemiyorsa, tamam, buna saygı duyarım. Ama sebebi duygularından korkmasıysa çekip gitmesine izin vermeyeceğim.

Ben de korkuyorum. Ama onu sevmek... Bu bir seçim değil. Öylece kapatamam.

"Reese..." diyor sessizce, çözemediğim bir tonda.

Başımı salladım. "Şunu çıkarmama izin ver, tamam mı?" Başını salladığında derin bir nefes alıyorum ve gözlerinin içine bakarak devam ediyorum. "Artık takılan arkadaşlar olmak istemiyorum çünkü arkadaştan *daha fazlası* olmak istiyorum Viv. Seninle birlikte olmak istiyorum, gerçekten. Sadece takıldığım bir kız değil, kız arkadaşım olmanı istiyorum. Bundan daha fazlasını hak ediyorsun. Senden hoşlanıyorum ve bir ilişkimiz olsun istiyorum."

Eli sanki canı pahasına tutunuyormuş gibi sıkılıyor. Sözlerimi sessizlik karşılıyor ve lanet olsun, *korkuyorum*. Bir ilişkiyle ilgilenmediği için bana siktirip gitmemi söyleyeceğinden korkuyorum. Ve eğer öyle olsaydı, her türlü hakkı olurdu. Başından beri bundan daha fazlasıyla ilgilenmediğini söyleyen oydu. Kahretsin, başlangıçta etrafımda olmak bile istemiyordu.

Tüm bunları bilmesine rağmen ona aşık olan bendim.

Onu kaybedeceğim diye çok korkuyorum. Aramızdaki her şeyi mahvettiğinden ve onun kaçacağından ve bu sefer onu yakalayamayacağımdan.

O sessiz, bakışlarını kıpır kıpır ellerine indiriyor ve ben paniğe kapılıyorum.

"Ben... Sanırım ben de bunu istiyorum," diye fısıldıyor, muhtemelen şu anda benim kadar gergin olduğu için sertçe yutkunuyor. "Seninle olmak istiyorum, Reese."

Vay. Bu gerçekten şu anda mı oluyor?

Hayır diyebileceği gerçeğini o kadar kafama takmıştım ki, evet diyebileceğini düşünmemiştim bile.

"Gerçekten mi?" İnanamayarak söylüyorum. Hay sikeyim. Viv az önce bana *sevgilim* olmak istediğini söylediği için kendini durduramayan bir aptal gibi havayı yumrukluyorum.

Gülüyor, yumuşak ve tatlı. "Evet. Birlikte olmamızı istiyorum. Ben sadece... Sen mezun olurken ve küçükler varken bunu nasıl yürüteceğimizi bilmiyorum ve bunu berbat etmekten gerçekten korkuyorum, Reese."

Ve ona dokunmadan bir an bile duramadığım için ellerimi beline dolayarak onu kucağıma çekiyorum ve göğsüme yatırmadan önce alnından, burnunun ucundan ve sonra dudaklarından öpüyorum. "Hey, korkman normal bebeğim. Biriyle ilişkide savunmasız olmak korkutucu. Tüm cevaplara sahip değilim, ama bildiğim şey, bunu çözeceğimiz. Yürümesi için ne gerekiyorsa yapacağız. Önemli olan bu işi yürütmek *istememiz*. Seninle birlikte olmak istiyorum Viv ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Ama sen askere alınacaksın ve yeni bir eyalete taşınacaksın. Nerede olacağın hakkında hiçbir fikrin yok ve ben burada olacağım, hala üniversitede ve hayatımla uğraşıyor olacağım..." Dişlerini dudaklarında gezdirerek sözünü kesiyor. "Uzun mesafeli ilişkiler zordur."

Başımı salladım, bunu anladım. "Evet, eminim öyledir. Ama buna değer, Viv.

Sen buna değersin. FaceTime randevularımız olacak, ve seni benim

ve her evimi ziyaret etmek istiyorum. Zaman zaman zor olacak ama *denemek*. Seninle denemek istiyorum."

Viv başını kaldırıp öne eğiliyor ve alnını benimkine yaslıyor. Birlikte birkaç dakika boyunca sadece nefes alıyoruz ve bu anla ilgili her şeyi içimize çekiyoruz. "Bu çılgınca. Birbirimizin tamamen zıttıyız. Ya hiç birlikte çalışamazsak?" Sesi dudaklarımda hissettiğim bir fısıltıyı ancak aşılıyor.

Haksız değil, biz birbirimizin zıttıyız. Hiçbir ilişkinin garantisi yoktur ve ben de geleceğin garantisini veremem ama bildiğim bir şey varsa o da ben varım ve bu ilişkinin yürümesi için elimden geleni yapacağım.

"Evet bebeğim, biz farklıyız." Bakışlarını tutarak hafifçe gülüyorum. "Ve belki de tek ortak noktamız birbirimiz hakkında hissettiklerimiz, ama önemli olan da bu. Gece ile gündüz gibi olabiliriz Viv ve bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin olmamasına rağmen oyunlarına geliyorsun. Geçen gün gol dediğine eminim, bu gerçekten ruhumu incitti ama yine de geldin. Ve eğer istediğin buysa seni ülkedeki bütün perili evlere götüreceğim. Seni mutlu edecekse hayalet ekipmanları alırım ve altıma sıçmaya hazır değilmişim gibi davranırım. Aptal zenginlerin davetlerinde benimle çıkarsın ve her saniyesinden nefret ediyormuş gibi davranırsın, oysa içten içe giyinip süslenmeyi sevdiğini biliyorum ve ben de senin en büyük hayranın olurum. Ülkedeki her yayıncıya mektup göndereceğim Viv. Çünkü seni ve beraberinde gelecek her şeyi istiyorum. İşe yarayacak çünkü biz istiyoruz. Çünkü birlikte daha iyiyiz."

Gözlerinde akmayan yaşlarla gülüyor ve şu anda bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyormuş gibi başını sallıyor. Kahretsin, ben de inanamıyorum, ama ona nasıl hissettiğimi söylemeye karar verdiğim için çok mutluyum. Ona karşı dürüst olmadan daha fazla içimde tutamazdım ve benimle aynı şeyleri istediği için büyük bir rahatlama hissediyorum.

"İstedişinin bu olduğuna emin misin? Gitmek üzeresin, Reese... Sadece sana yük oluyormuşum ya da dikkatini dağıtıyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum-"

"Hayır, Viv." Daha ağzından çıkmadan bu saçmalığı kestim. "Bunu istediğimi söylediğimde ciddiyim ve seni istiyorum. Hiç şüphe yok. Senin hakkında hissettiklerim bir seçim değil bebeğim.

Anlamamı istediğim şey bu. Sen benim önceliğimsin." Dudaklarımı şefkatle dudaklarına bastırmak için eğildim ve kollarımı ona daha sıkı sardım. Sözlerimle gösteremediğimi ona göstermek için.

Bazı şeyler hissedilmelidir.

"Bana bunu senin de hissettiğini söyle. Yalnız olmadığımı."

Başını sallarken dudakları dudaklarıma değiyor. Konuşurken nefesi ağzımın içinde dolaşiyor. ". Beni mutlu ediyorsun Reese ve seninle birlikte olmak . Sadece... yol boyunca bir yerlerde bunu berbat edebilirim. Duygular konusunda, savunmasız ve açık olmak konusunda iyi değilim ama deniyorum. Daha iyi iletişim kurmaya ve insanlara güvenmeye çalışıyorum. Sadece bazen biraz zarafete ihtiyacım olabilir. Sabır. Yanlış yaptığımda ya da seni kendimden uzaklaştırdığımda."

Söyledikleri karşısında kalbim göğsümde sıkışıyor. Sanki ondan vazgeçecekmişim gibi çünkü bazen kendini kapatabilir ya da biraz boşluğa ihtiyaç duyabilir. "Neye ihtiyacınız olursa. Senin hızında gidiyoruz, ne kadar yavaş ya da hızlı

Bu olabilir. Tamam mı?"

Başını sallıyor, yüzünde yumuşak ama samimi bir gülümseme var. "Teşekkür ederim. Bu kadar *iyi* olduğun için, Reese. Bunu hak etmediğimi hissediyorum. Seni hak etmiyorum. İlk tanıştığımızda bu kadar kaba ve şirret olduğum için senden özür dilediğimden emin değilim. Seni çok yanlış değerlendirdiğim ve çok sinirlendiğim için. Şimdi biliyorum ki bazen bunu bir savunma mekanizması olarak kullanıyorum. Bu bir mazeret değil ve özür dilerim. Sen bundan daha iyisini hak ediyordun."

Yüzüm yumuşuyor. "O gece annenden ayrıldıktan sonra sana hiçbir yere gitmeyeceğimi söylemiştim Viv. Ciddiydim. Hepimiz kendi yöntemlerimizle başa çıkıyoruz ve bazen kum torbası olmamı istiyorsan, öyle olsun. Ben sağlam bir kasım ve birkaç darbeyi kaldırabilirim."

Gözlerinden bir damla yaş süzülüyor ve ben başımı öne eğip onu yalıyorum. Güneşten kızarmış burnunu ve sonra yanaklarının her iki elmasını öpüyorum. Göz kapaklarını, çenesini, aşk tanrısının yayını.

Ona burada olduğumu, hiçbir yere gitmediğimi göstermek için dudaklarımla her santimine dokunuyorum. Onun her şeyini istediğimi, keskin kenarlarını bile.

"Ağladığım için özür dilerim, ugh," diye sızlanıyor, gözyaşlarını siliyor.

"Hissettiğin için özür dileme bebeğim. Sen insansın ve bu hislere sahip olman çok doğal. Ve bunları benimle benim için çok önemli. Ben her zaman senin yanıdayım, Viv. Birlikte olalım ve gerisini birlikte çözelim."

Bir an sessiz kalıyor, sulu gözleri benimkileri arıyor ve sonra başını sallıyor, öne eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Dili dudaklarımdan kenarından neredeyse tereddütle geçip içeri kayıyor ve benimkine dolanıyor. Ellerim çenesinden dudaklarına doğru kayıyor.

Kucağımda kıvrana kadar onu kendime çekerken saç tellerini birbirine geçiriyorum.

"Reese?"

"Hmm?" Ağzına karşı
mırıldanıyorum. "Seni istiyorum,
erkek arkadaşım. Şimdi. Şimdi."

24

vivienne

Gözünü Kırpma

B Reese'le olmak her zaman harikaydı ama şimdi *farklı* hissettiriyor.
Daha yoğun. Daha samimi. Daha özgürleştirici.

Yepyeni bir seviyede ve sanırım bunun nedeni ikimizin birbirimiz hakkında hissettiklerimizi itiraf etmemiz. Sanki bizi ayıran son engel de ortadan kalkmış ve aramızda hiçbir şey kalmamış gibi hissediyorum. Hâlâ çoğunlukla giyinik olduğumuzu bunu söylemek çılgınca geliyor ama şimdiden her şey değişmiş gibi hissediyorum.

Külotumun ince kumaşından merkezimi öperken fırtınalı gözleri benimkileri tutuyor, sırtım eğilene ve elim saçlarına uçup tellerin arasından geçene kadar klitorisimi nazikçe kemiriyor.

"Senin için deli oluyorum Vivienne. Tahmin bile edemezsin." Külotumu yana çekerek amımı aç bakışlarına maruz bıraktı. "Benim için her zaman damlayan bu güzel küçük amcık için deli oluyorum."

Aman Tanrım. Ağzı çok müstehcen bir şekilde kirli ve ben buna doyamıyorum. İkimiz de şu anda ne kadar çaresiz görüldüğümüz için işleri aceleye bekliyorum, ama yapmıyor. Bu hızlı ve kirli olmayacak. Öne doğru eğilip dilini merkezimde işkence edercesine yavaşça gezdirirken acele etmiyor.

Durgun, yumuşak vuruşlar beni bu derme çatma yatağın üzerinde kıvrandırıyor. Rüzgârdan hafifçe sallanıyor, kalçalarımın işi yapmasına gerek kalmadan beni kendi kendine ağzına doğru sallıyor.

Ellerim karnımdan göğüslerime doğru ilerliyor, orada atletimi ve sütyenimin kaplarını aşağı doğru çekiyorum, böylece meme uçlarımı

Parmaklarını kabaca yuvarlıyor. Reese'in diliyle birleşen ek his, amımın zonklamasına neden oluyor, içimde zaten bir orgazm oluşuyor, daha da yükseğe tırmanıyor.

Bu gece aşırı hassasım ve bunun Reese'le *resmen* bir çift olduğumuz için mi yoksa onun dil konusunda çok yetenekli olmasından mı kaynaklandığından emin değilim.

Muhtemelen ikisinin bir kombinasyonu.

"Benim için gel bebeğim," diye mırıldanıyor, ağzıyla klitorisime dönmeden önce kalçamı öpüyor. Uzun parmağını içimde kaydırıyor ve G noktamı uzman bir hassasiyetle okşuyor.

Boşalmam için sadece birkaç pompa gerekiyor, uçurumun kenarına düşüyorum. Orgazmım beni vururken tüm vücudum geriliyor, beni ayak parmaklarımın sırtında kıvrıldığı ve parmaklarımın saçlarını o kadar sert çekiştirdiği bir zevk sarmalına gönderiyor ki, tısladığını duyuyorum, yanıt olarak klitorisimi hararetle emiyor.

"Reese," diye haykırıyorum, orgazmım boyunca beni yalarken kalçalarımı ağzına doğru sallıyorum, o *mükemmel* noktaya vurmak için parmağını içimde kıvrıyor. O kadar sert boşalıyorum ki neredeyse gözyaşlarına boğuluyorum, titrerken kaslarım efordan ağrıyor.

"Çok mükemmel," diye mırıldanıyor klitorisime karşı, parmaklarını içimden çekmeden önce dudaklarını hassas tomurcuğa bastırıyor ve bir öpücük iziyle vücudumda sürünerek kalçalarını uyluklarımın arasına yerleştiriyor.

Ellerini gömleğimin altından geçiriyor ve hızlıca çıkarıp başımın üzerinden çekerek bir kenara fırlatıyor. Dudaklarını dişlerinin arasına alarak bakışlarını göğsüme, sütyenimin kaplarını iten çakıllı meme uçlarıma indiriyor.

Bana öyle saygıyla bakıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Dirseklerime kadar yükseliyorum ve tişörtünü çekiştirerek çıkarmasını, şortunu ve külotunu indirmesini ve sikini avuçlarken onları tekmelemesini izliyorum. Beni izlerken yavaşça okşuyor ve zonklamasını azaltmak için kalçalarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

Onun kendini tatmin etmesini izlemenin bağımlılık yapan bir yanı var.

Dikkatle üzerime sürünüyor, çenemi avucunun içine alıp beni tatlı tatlı öpüyor, sanki tadına bakıyormuş gibi yavaşça. Onun ellerinde eriyormuşum gibi hissediyorum. Aşağı uzanırken ağzı şefkatle benimkinin üzerinde geziniyor ve parmaklarını içimde gezdiriyor, ben onun altında kıvrana kadar klitorisimle oynuyor. Dudakları boynumda geziniyor, kulak mememi hafifçe ısıtıyor ve titrememe neden oluyor.

Beni çaresiz bir çılgınlığa sürüklemek için acele etmiyor, ta ki ben onun içimi doldurmadığı, nereden başlayacağını bilemeyeceğim kadar derine gömülmediğim bir ana daha dayanamayacağımı hissedene kadar ve o başlıyor.

"Reese, sana *ihtiyacım* var," diye inliyorum dudakları meme ucuma yaklaşıp ağzına aldığında. "Lütfen."

Hafifçe doğrulup sikini yumrukluyor ve kıvrımlarımın arasından geçirerek beni kızdırıyor, kalçalarını hareket ettirerek klitorisimi dürtüyor ve omurgamdan aşağı bir zevk dalgası gönderiyor.

"Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim bebeğim," diyor ereksiyonunun başını girişime hizalayıp sadece bir inç içeri iterken. Kollarındaki kaslar kendini tutma çabasıyla dalgalanıyor, göğsü yavaşça içime doğru sallanırken sıg bir şekilde yükselip alçalıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor.

Santim santim ilerliyor, sonunda içime gömülene kadar.

Başını eğiyor ve dudakları bir kez daha dudaklarımda, başım dönene kadar ciğerlerimdeki nefesi öpüyor ve ben onun etrafında kenetleniyorum. Sonunda geri çekilip acı verici bir şekilde yavaşça tekrar içime girdiğinde birbirimizin dudaklarına karşı inliyoruz. Telaşsız ama içimde bir çılgınlık yaratıyor.

"Artık benimsin Vivienne," diye mırıldanıyor, dudaklarının kenarını öpüyor, ağzını benimkinin üzerine eğiyor ve dilini usulca içeri sokuyor, içimi vaatlerle dolduruyor. İnandığım sözler. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Başımı sallıyorum, ellerim omuzlarını kavrarken o klitorisimi okşamak için aramıza uzanıyor. Parmaklarının hafif bir hareketiyle ayak parmaklarım kıvrılıyor ve sırtım zevkle ona doğru eğiliyor. Dokunuşuyla ilgili her şey şefkatli ve nazik. Anlam dolu. Bu gece birlikte olduğumuz diğer zamanlardan daha farklı, daha yoğun ve tutkulu hissettiriyor. Bana *onun* olduğumu gösteriyor.

Kalçaları yuvarlandığında çoktan yaklaşmışım, daha hızlı itmeye başlarken pelvisini klitorisime sürtüyor. Dilini göğsümün vadisi boyunca sürüklemek için başını eğdiğinde ve meme ucumu ağzına alıp piercingimi emdiğinde, daha fazla kendimi tutamıyorum.

İki kez daha itip beni mutluluğa sürüklerken nefes nefese kalıp adını haykırıyorum. Dölünün içime sıcak bir şekilde fışkırdığını, beni doldurduğunu hissedebiliyorum. *Beni sahipleniyor.*

Hiç şüphe yok. Ben tamamen Reese Landry'nin adamıyım.

Serbest kaldığında kısık sesle inliyor ve ben de kabarık battaniyeye doğru iç çekiyorum, okyanusun sesi doymuş bedenimi yıkarken gözlerim kapanıyor.

O uzaklaşırken sundurma yatağının sallandđđını hissediyorum ve geri döndüğünde dikkatlice bacaklarımı ayırıyor ve sıcak bir bezi merkezime doğru sürükleyerek beni temizliyor. Karnımı, göbek deliğimin altını, kalçalarımı, uyluklarımın iç kısmını öpüyor.

"Sana takıntılıyım. Her santimin benim için yaratılmış." Vücuduma öpücükler kondurmaya devam ederken dudaklarının iç baldırımında gezindiğini hissediyorum.

İşini bitirdikten sonra yanıma uzanıyor, kolunu karnıma doluyor ve beni önüne doğru çekene kadar geriye doğru çekiyor.

Dudakları omzumu okşuyor, sonra başımı öpüyor ve beni sıkıca kendine sarıyor. Orada birlikte uzanıyoruz, nefes alıyoruz, birbirimizin ve az önce yaşadığımız güçlü anın tadını çıkarıyoruz.

Onun kollarında kendimi o kadar huzurlu ve güvende hissediyorum ki. Asla ayrılmak istemiyorum.



"VIV. BEBEĞİM, UYAN." Reese'in uzaklardan gelen sesi beni uykumdan uyandırıyor ama çok yorgunum ve tüm uzuvlarım ağırlaşıyor. Henüz uyanmak istemiyorum. Sanki gözlerimi yeni kapatmışım gibi hissediyorum.

Pazuma dolanan ve beni sarsan eller sonunda uykunun ağır sisini kaldırıyor ve bir gözümü halsizce açıyorum. Oda hâlâ karanlık ve yönümü bulmaya çalışırken bir an için kafam karışıyor ve yönümü kaybediyorum. Ana süitteki büyük boy yatakta olduğumuzu fark ediyorum, yani Reese beni bir noktada buraya taşımış olmalı.

"Telefonunuz çalmaya devam ediyor. Kayıtlı bir numara değil ve önemli olabileceğini düşünüyorum çünkü birkaç kez aradılar." Başımı çevirdiğimde Reese'in başımda dikilip bana telefonumu uzattđđını görüyorum ve ancak o zaman çaldđđını fark ediyorum.

Kahretsin, saat kaç?

Elinden telefonumu aldım ve cevaplamak için kaydırdım. "Alo?" Sesim boğuk ve cızırtılı, muhtemelen bu gece Reese'in adını kaç kez bağırdığım için.

"Merhaba, Vivienne Brentwood ile görüşebilir miyim lütfen?" Hoparlörden tanımadığım bir kadın sesi geliyor ve beni

Yataкта doğrulup çarşafı çıplak göğsüme tuttum. "Evet, merhaba, benim. Kimsiniz?"

Kısa bir duraklamanın ardından "Merhaba. Ben Tara Givens. New Orleans Tıp Merkezi'nden arıyorum. Tatlım, annen bir araba kazası nedeniyle acil servise kaldırıldığı için arıyorum ve en yakın akrabası olarak seni listeye aldık."

Oda etrafımda dönüyor, panik göğsümü öyle bir dolduruyor ki neredeyse telefonu düşürmemeye neden olacak. Ne oldu?

Araba kazası mı? Nasıl oldu? Annem araba kullanmaz.

Reese'in yataktan kalktığıının farkındayım ama şok içinde önüme bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Ne?" Kekeliyorum. Gözlerimden düşen sıcak, taze yaşlar odayı daha da bulanıklaştırıyor.

Bu çağrı bana çok tanıdık geliyor, sanki babamın öldüğü gece tekrar yaşanmış gibi. O geceye ait anılar kalın, parçalanmış parçalar halinde geri geliyor ve sanki derime işliyor.

Birdenbire, tam olarak nefes alamıyorum gibiyim. Göğsüm sıkışıyor, sanki ciğerlerimdeki hava tamamen çekilmiş gibi. Sanırım bir panik atağın başlangıcındayım. Hayatımda ilk kez panik atak geçirmiyorum ama ne kadar zayıflatıcı olabileceğini unutmuşum.

Reese'in eli sırtımda, adımı söylerken yatıştırıcı bir şekilde ovuşturuyor, ama şu anda bir kelime bile oluşturamıyorum. Hava emmeye çalışmakla meşgulüm.

"Benim için nefes al, bebeğim. Bir al, bir ver." Boştaki elimi göğsüne koyarak onunla birlikte yavaş bir ritimle nefes almama yardım ediyor. Talimatlarına uyuyorum ve kulağımdaki kadın sesi adımı tekrar tekrar söyleyip beni panik sisinden kurtarmaya çalışırken birkaç derin nefes alıyorum.

"Bayan Brentwood? Orada mısınız?" Yutkundum. "Evet, buradayım."

Reese'in eline ve sabit, yatıştırıcı hareketine odaklanarak nefes alıyorum, bir alıp bir veriyorum.

"Annenin durumu stabil Vivienne, ancak daha ileri değerlendirme ve olası müdahale gerektirecek bazı ciddi yaralanmalar geçirmiş. Travmanın doğası gereği, durumunun ayrıntıları gelişiyor ve sonuç olarak telefonda çok daha fazla bilgi verilemiyor."

Hemşire nazıkçe, tek bir cümleyle telefonu parmak eklemlerimi acıtacak kadar sıkı tutmamı söylüyor.

Bir hıçkırık bedenimi sarsıyor ve kaçmasını engellemek için elimi ağzıma kapatıyorum.

O iyi. Gitmedi. *Hâlâ burada.*

Ben sadece... Neler olduğunu anlamıyorum. Dehşet vücudumda dolaşıyor ve o kadar kötü titriyorum ki dişlerim takırdıyor.

"Şu anda korkmuş olduğunuzu biliyorum ama o burada emin ellerde. Doktor köprücük kemiğinin ve bileğinin kırılmış olabileceğini düşünüyor. Alnında dikiş atılması gereken bir yara var ve beyin kanaması olup olmadığını anlamak için MR çekmek istiyorlar ama hayati tehlikesi yok. Ek testler tamamlandığında daha fazla bilgi sahibi olacaklar." Duraklıyor ve ben de o anı çaresizce nefes alıp yanan ciğerlerimi doldurmak için kullanıyorum. "Bize şu anda ülke dışında olduğunuzu söyledi?"

Göğsümün tekrar sıkıştığını hissediyorum. Başka bir ülkedeyim ve annem... Ben ayrıldım ve şimdi o yaralı ve ben yanında olamıyorum. "Ben..." Sessizce mırıldanıyorum, suçluluk duygusu paniğimi bastırıyor.

"Jet otuz dakika içinde hazır olacak," diyor Reese yanımdan. "Altı saat içinde orada oluruz."

Sanki telefonun diğer ucundaki kadın bunu görebiliyormuş gibi başımı sallıyorum. Sadece kafamın içindeyim. Sağlıklı düşünemiyorum. Uyuşmuş bir şekilde yataktan kalkıp kıyafetlerimi aramaya başlıyorum, hemşire konuşurken telefonu kulağımla omzum arasında tutuyorum. "Buraya geldiğinde seni göreceğiz, Vivienne. Her şey girecek. Lütfen güvenli bir şekilde seyahat et. Acil bir durum ya da durumunda bir değişiklik olursa doğrudan sizinle iletişime geçeceğiz."

"Teşekkür ederim," diyorum ve telefonu yatağın üzerine bırakıyorum. Kıyafetlerimi bulup giymeye başlamak için kör bir telaşla Son düşmesine bastığımı bile sanmıyorum. Bütün eşyalarımı toplamam gerekiyor ve-

"Viv."

Kafamı kaldırdığımda Reese'in önümde olduğunu ve bana doğru uzandığını görüyorum. İçimdeki her şey dışarı taşarken aniden bedenine doğru çekiliyorum ve göğsünün düzlemine doğru hıçkırmaya başlıyorum. Derin, yürek yakan iniltiler bedenimi sarsıyor.

Onu kaybedebilirdim. Babamı kaybettim ve neredeyse annemi de kaybediyordum. Kendimi sarmal halinde hissediyorum, kafamın içindeki o kapanma alanına gittikçe daha derinden düşüyorum ve kendimi geri çekmek neredeyse imkansız geliyor. Beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum ama çok korkuyorum ve kendimi çok suçlu hissediyorum.

Reese çantalarımızı toplarken ben ne yapacağımı bilemez bir halde donup kalıyorum. Sadece anneme ulaşmam gerekiyor. Ne olduğunu bile sormadığımı fark ettim. Annem neden *arabadaydı*?

Reese önümde diz çöküyor, iç çamaşırımı bacaklarımdan yukarı kaydırıyor, ardından bir çift tayt giyiyor ve sandaletlerimi nazıkçe ayağıma geçiriyor. Sütyenimi ve temiz bir *Spaced Out* gömleğini giymeme yardım ediyor, ardından beni giydirdikten sonra alnıma hızlı bir öpücük konduruyor.

Çünkü şu anda denesem bile kendim için bu kadar basit bir şey yapabileceğimi sanmıyorum.

Beni arabaya kadar götürdüğünü ve arabaya bindirdiğini hatırlamıyorum bile. Pencereden dışarı, mürekkep gibi karanlığa bakarken hâlâ uyuşmuş durumdayım. Daha dün o kadar heyecan verici bulduğum manzara şimdi kasvetli görünüyor.

Tek odaklanabildiğim şey korkum ve beni boğuyormuş gibi hissettiren artan suçluluk duygusu.

Uçaktan inip hastaneye doğru yola çıkarken, yol boyunca içim endişe ve kaygıyla çalkalanıyor. Sanki tüm zamanımı hastalanmamaya ya da ölesiye endişelenmemeye çalışarak geçirmişim gibi geliyor.

Telefon çağrısını aldıktan yaklaşık yedi saat sonra hastanenin ön girişinden içeri daldık. O zamandan beri her an işkence gibiydi. İyi olduğunu söylediklerini biliyorum ama onu kendim görmek istiyorum. Onu görmem *gerek*. Artık burada olduğumuza göre, onu görmek istiyorum.

"Merhaba, Belinda Brentwood'u görmeye mi geldik?" Bana sempatik bir gülümseme takınan resepsiyon görevlisine durumu anlatıyorum. "Ben onun kızıyım."

Başını sallıyor. "Bir saniye lütfen."

Titreyerek, soğukla için kollarımda aşağı yukarı gezdiriyorum.

Hastaneler her zaman akıl almaz derecede soğuktur. Babamı kaybettiğim geceden beri hep hatırladığım bir şeydir bu. Bir şey, herhangi bir şey duymayı beklerken soğuğun iliklerime kadar işlediğini hissedirdim. Sanırım tüm hastaneler böyledir.

Onlardan nefret ediyorum.

Belki de hayat kurtarması gereken bir yer hakkında böyle hissetmek mantıksız ama kurtarmıyorlar. Her zaman hayatınızı kurtarın. Babam burada öldü.

Reese elimi tutuyor ve dudaklarını başıma bastırmadan önce parmaklarımı onunkilerle birleştiriyor ve bir saniyeliğine onun istikrarlı, sarsılmaz gücünü içime çekmeme izin veriyorum. Şu anda buna her şeyden çok ihtiyacım var.

"Tamam, göre onuncu katta. Oda 1082. Sol taraftaki asansöre bineceksiniz ve o kata geldiğinizde iki sağa döneceksiniz.

Sizi odaya yönlendirecek işaretler olmalı."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, neredeyse koşarak asansöre doğru gidiyorum. İçeri girdikten sonra hızla onuncu katı tuşluyorum ve sessizce yukarı çıkıyoruz. Şu anda sohbet edebilecek durumda değilim.

Sadece... Annemi görmem gerek. Onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmeli ve bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışmalıyım.

Kapı açılıyor ve görevlinin talimatlarını takip ederek odasını bulmak için dışarı çıkıyorum. Beyaz duvarların ardından beyaz klinik duvarlarını geçiyorum, havadaki antiseptik kokusu o kadar güçlü ki boğulacak gibi oluyorum. Kendimi başka bir panik atak geçirmemeye, bu yerin koridorunda gerçek bir zihinsel çöküş yaşamamaya zorluyorum, ama içimdeki her şey taşmakla tehdit ediyor.

Sadece burada olmak bile tetikleyici ve... aynı sebepten dolayı. Uzun koridorda yürürken kalbim hızla çarpıyor ve ellerimi önümde sıkarak kendimi her şeyin yoluna gireceğine, yedi saat içinde tüm dünyanın alt üst olmadığına ikna etmeye çalışıyorum.

Sanki parçalara ayrılmamış gibi. *Tekrar.*

Sonunda duvarda 1082 numaralı odayı görüyorum ve kapı hafifçe aralık. Tam kapıyı itip açmak ve içeri girmek üzereyken, kısa gri saçlı ve nazik gözlü yaşlı bir hemşire açık yeşil önlük giyerek dışarı çıkıyor.

Beni gördüğünde kaşları çatılıyor ve sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Merhaba. Vivienne sen misin?"

Sözsüzce başımı sallıyorum.

"Geleceğini duydum. Annen uyuyor. İçeri girebilirsin ama biraz ağrısı var ve ilaçlardan dolayı uykulu, yüzden lütfen dinlenmesine izin ver, tamam mı? Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var."

"Teşekkür ederim. Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?" diye sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Size söyleyebileceğim tek şey bir araba kazası geçirdiği ve bunun sonucunda travma yaşadığı. Dosyasında MRI ve CAT taraması yapıldığı yazıyor ama yeni güncellemeler ya da sonuçlar doktor vizitelerini yaparken gelecek. Size daha kesin bir bilgi veremediğim için üzgünüm."

Yandaki odaya giderken bana nazik bir gülümseme veriyor.

Sessizce kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum. Ağır çekim gibi hissettiren bir şekilde, zemin altımdan kayıp gidiyor.

Annemin zayıf bedeninin hastane önlüğü içinde boğulduğunu görmenin nasıl bir his yaratacağına hazırlıklı olduğumu sanmıyorum. Onu sayısız cihaza bağlı görmenin yaratacağı duygusal etki

Vücudu kesikler ve derin, mor çürüklerle kaplı. Kolu askıda, göğsüne sabitlenmiş ve alnında dikişle kapatılmış bir kesik var. Onu böyle görmek...

O kadar acı verici ki *fiziksel olarak* hissediyorum.

Gözlerimden akan sıcak yaşlar yanaklarımı ıslatırken, göğsümde yatıştırmak için elimi ovuşturduğum bir ağrı var.

İçimdeki tüm kontrolsüz duyguları bir arada tutmaya çalışıyorum ama kırılıyorum. Dağılıyorum ve bir an daha bir arada tutabileceğimi sanmıyorum. Kafamın içindeki uçurumdan aşağı yuvarlanıyorum. Her şey çok fazla geliyor.

Elim ağzıma gidiyor ve dinlenmeye ihtiyacı varken onu hıçkırıklarımınla uyandırmak gibi bencilce bir şey yapmadan önce odadan kaçıyorum.

"Viv, bebeğim," diye sesleniyor Reese arkamdan, ama durmuyorum. Duramıyorum. Bunu yapamam.

Bencilce davranışlarım yüzünden onun orada yatmasını izleyemem. Neredeyse annemi de babamı kaybettiğim gibi kaybediyordum. Her şey yeniden oldu ve ben hiçbirini sindiremiyorum. Onun için burada değildim.

Steril koridorda koşarak ilerliyorum, yolumdaki her şey gözyaşlarımla bulanıklaşırken durmadan çift kapıyı itiyorum. Ciğerlerim daralıyor, vücudumu sarsan ve her parçamı çalan yeni panik atak yüzünden yanıyor. Bekleme odasıdayım, ellerim dizlerimde iki büküm olmuş bir halde nefes nefese kalmışım, umutsuzca en ufak bir havayı bile içime çekmeye çalışıyorum.

O kadar başım dönüyor ki boğulacakmışım gibi hissediyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Kendimi kaybediyorum.

"Siktir."

Siyah noktalar görüşümün arkasında dans ediyor, başım ağırlıkla yüzüyor. Tanrım, sanırım bayılacağım. Reese kollarımdan tutup beni vücuduna doğru çekiyor, bu da kendimi daha da boğulmuş hissetmeme neden oluyor ve ben bunu yapamıyorum. Bunu yapamam.

Nefes nefese, "Dur. Şu anda bununla başa çıkamam."

"Tamam bebeğim, buradayım," diye cevap veriyor.

"Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. ". Sahile geri dön. Evine git. Molanın tadını çıkar. Ben hallederim. Bırak ben halledeyim, Reese. Her zaman yaptığım gibi."

Çenesi geriliyor ve bana doğru uzanıyor, geri çekildiğimde havayı kavırıyor. "Viv, bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Bırak kalayım ve senin için burada olayım."

"Hayır. Hayır. Yapamam. Bu... Bu çok fazla. Şu anda bunların hiçbirisiyle başa çıkamam! Gitmen gerekiyor. Anneme odaklanmalıyım ve gitmene ihtiyacım var," diye bağıyorum, konuşurken kelimelerim birbirine karışıyor çünkü içim... dökülüyor.

"Seni bırakmıyorum Vivienne," diyor sessizce, yakışıklı yüzünde duygular titreyiyor. Bana tekrar uzanmaya çalışmıyor ama ben bir kez daha geri adım attığımda o da beni takip ediyor.

Göğsüm tekrar sıkışıyor, nefes alışım daha da düzensizleşiyor, yanımda sıkı yumruklar yaparken tırnaklarım avuç içlerimi yarım ay şeklinde kesiyor.

Ama hiçbir acı hissetmiyorum.

"Daha iyi bilmeliydim. Tanrım, bunu yapmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Annemin o hastane yatağında yatmasının, incinmiş ve kırılmış olmasının sebebi benim," diye boğuluyorum. Yaptığım şey için kendimi cezalandırmaya kararlı bir şekilde yıkılırken sıcak gözyaşları yanaklarımı kaplıyor. "Hayatımı kaygısız ve mutlu yaşayacağım bir zaman asla olmayacaktı... sonuçları olmadan değil. Benim için işler böyle yürür. Her şey kaçınılmaz olarak ters gidecek."

Ben duraklayınca konuşmaya çalışıyor. "Vivi-"

Ama başımı sallayıp sözünü kesiyorum, içimdeki her şeyi kusuyorum çünkü artık duramıyorum. "Bu benim hatam. Kendim için bu kadar çok şey istemem sorumsuzcaydı. Seninle ilişkiye girmemiş olsaydım, bunlar asla olmazdı. Daha iyisini biliyordum ama çekip gidemeyecek kadar bencildim. Bu benim hatam."

Hastanenin ortasında ona bağıyorum, sesim bekleme salonunda yankılanıyor ama ağzımdan çıkan zehri durduramıyorum. Bir parçam şu anda kendi kendimi sabote ettiğimin farkında ama *bundan* daha iyi yaptığım bir şey yok. Gerçek duygularımı saklamak. İnsanları uzaklaştırıyorum çünkü onları içeri almak çok acı veriyor, çünkü yaklaşımlarına izin vermek çok zor. Yapmayı bildiğim tek şey bu.

Savun. Saptır.

Reese dikenli sarmaşıklar gibi kalbimin etrafını sarmış, organlarımın içine gömülmüş.

Onun için asla iyi biri olamayacağımı sürekli hatırlatıyor. Ben her zaman sorun üstüne sorun yaşayan, beni takip eden ağır bir kız olacağım. O bunu hak etmiyor. Ve... Ona ihtiyaç duyduğum kadar çaresizce birine ihtiyaç duymayı kaldıramam. *Birine ihtiyaç duymak* beni korkutuyor.

"Git. Bunu daha da zorlaştırıyorsun. Tanrım, bunu yapamam. Annemin *bana* ihtiyacı var diye sana bu şekilde ihtiyacım olamaz. Sen dikkat dağıtıyorsun, Reese.

Lütfen, sadece git." Gözyaşlarımı siliyorum ve burnumu bileğimin arkasına siliyorum.

Berbat durumdayım.

Fırtınalı gözleri duygusallıkla parlıyor. "Viv, bunu yapma. Senin yanında olmama izin ver ki sen de onun yanında olabilesin. Bana yaslan. Ne istersen, benden ne istersen yaparım ama lütfen gitmemi isteme. Seni bırakamam. Seni *bırakmayacağım*."

Başımı sertçe sallıyorum. "Bunun ne olduğunu bilmiyorsun Reese. Gerçek bir hayat sorunu. Ayrıcalıklı küçük baloncuğunuzdakiler hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz."

Tekrar hıçkırmaya başlıyorum, titreyen bacaklarım ağırlığımı daha fazla taşıyamıyor ve yere yığılıyorum, ancak o beni son anda yakalıyor. Güçlü kolları vücudumu sarıyor ve beni geniş göğsüne sıkıca tutuyor, ben onunla savaşıırken alanımı işgal ediyor, yakalanmaktan kaçan vahşi bir hayvan gibi gömleğini yırtıyor.

"Durun. Dur. Dur. Dur," diye hıçkırıyorum. "Burada onunla olmalıydım. Hepsi benim suçum. Burada olsaydım, bunlar olmazdı. Ona bakmak için burada olmalıydım. Onu asla terk etmemeliydim."

Kalbim fiziksel olarak ağrıyor ve vücudum titrerken hıçkırıklarımla daha da artıyor. Beni daha sıkı tutuyor, o kadar sıkı ki zorlukla nefes alabiliyorum. Ben hıçkırırken dudakları başıma bastırıyor.

"Acıyor, Reese, acıyor. Ona göz kulak olmam gerekiyordu ve ben bunu başaramadım. Onu *hayal kırıklığına* uğrattım."

Onun tesellisine duyduğum çaresiz ihtiyaca boyun eğerek göğsüne yaslanıyorum, ona yapışırken sümüklerim ve gözyaşlarım gömleğinin kumaşını ıslatıyor. "Onu terk ettim. Babam da beni terk etti. Ve hepsi çok fazla. Onu kaybetmekten çok korkuyorum. Yalnız kalmaktan."

Onu tam da bu hastanede kaybetmenin acı verici, tetikleyici anısı bana katlanılamayacak kadar ağır geliyor. Bu ağırlık sakatlayıcı ve omuzlarım onunla birlikte çöküyor.

"Çok ağır, yapamam... Artık hepsini tutamam," diye fısıldıyorum kederle göğsüne doğru.

Reese çenemi ona doğru eğiyor ve konuşurken parmaklarının arasında sıkıca tutuyor, gözleri o kadar yoğun bir şefkatle benimkini tutuyor ki neredeyse bu şefkatin üstesinden geliyorum. "Sana daha önce de söyledim, seni asla terk etmeyeceğim Viv. Ne şimdi, ne de *hiçbir zaman*. Ne duyuyor musun? Ben. Bırakmıyorum.

Gidiyorum. Çünkü seni seviyorum. Bunu anlıyor musun? Seni seviyorum." Duraklıyor, gözleri benimkileri yakıyor.

"Birini sevdiğinizde yaptığınız şey budur. Kalırsınız. Onlar için ortaya çıkarsın." Daha yakına eğildi, hâlâ bakışlarını tutuyor. "Çok fazla olduğunda yükünü taşımak için burada olacağım. Hiç gücün kalmadığında senin gücün olacağım. Seni tutacağım ve bana vermek istediğin her boku alacağım. Seninle olduğum sürece neye ihtiyacın varsa o olacağım. *Seni* sevmeme izin ver, Viv. Seninle ilgilenen ve asla yalnız kalmaman için yanında olan kişi olmama izin ver. Seni o kadar çok seviyorum ki bazen zor nefes alıyorum. Sadece seni sevmeme izin vermene ihtiyacım var."

Onun bu açıklaması beni daha çok ağlatıyor, ruhumun derinliklerinde hissettiğim, içimi burkan hıçkırıklar. Sanki son birkaç ayda yaşadığım her şey sağanak bir dalga halinde

bastırılmış duygular. Bir kez başladığında durduramadığım bir dalga, umarım bizi boğmaz.

O beni seviyor.

Aylarca hayatımın bazı kısımlarını başkalarından, bazı kısımlarını kendimden sakladım. Aylarca her şeyi içimde tuttum, ta ki ihmal ettiğim tüm duygularla dolup taşana kadar. Gömdüğüm keder, sakat bırakan stres, her zaman kaybolmuş ve bunalmış hissetmek. Suçluluk duygusu. Çok fazla üzüntü. Ortadan kaybolacakları umuduyla itip durduğum her şey. Ama olan bu değil... Sizi sessizce parçalara ayıran şey bu.

Duygularım gözyaşlarının selinde bedenimden akıp giderken her şeyi açıkça görüyorum. "Bu benim hatam," diye tekrarlıyorum umutsuzca.

Başını sallar. "Bu senin hatan *değil* bebeğim. Bunların hiçbirisi senin değil. Başkalarının yaptıklarının suçunu üstlenemezsin ve bunu kendine yüklemen adil değil. Viv, sen *herkesle* ilgileniyorsun. Hallie'yle ilgileniyorsun, annenle ilgileniyorsun, hatta benimle bile ilgileniyorsun. Ama her zaman kendinle . Kendini asla ilk sıraya koymuyorsun. Herkesin duygularını kendininkinden üstün tutuyorsun. *Onların* hayatlarını, ihtiyaçlarını, mutluluklarını. Siktir et Viv. Kendini her zaman en sona koymanın canı cehenneme. Bir kereliğine seninle ilgilenmeme izin ver. Seni ilk sıraya koymama izin ver. Bırak seni seveyim. Seni sevmek için yaratıldım ve hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Beyzboldan, alt liglerden. Her şeyden. Emin olduğum şey bu. Bunu sana dün gece söylemeliydim ama korktum. Kaçacağından korkuyordum, duyduklarım sana çok ağır gelecek diye. Ama bu gece anladım ki

dünya çok fazla geliyor, ama senin peşinden geliyorum bebeğim. Seni dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacağım."

Aramızda sessizlik hüküm sürerken parmaklarının sırtımda yavaş ve yatıştırıcı bir şekilde gezindiğini hissediyorum. Nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Sadece sözleri, sesinin tonu bile beni sakinleştiriyor. Beni sabitliyor. Kendimi demir atmış gibi hissettiriyor. Duygu yoğunluğumun arasından mantıklı düşünceler geçiyor ve az önce ona ne kadar yüklendiğimi, haksız yere *her şeyin acısını* ondan çıkardığımı fark ediyorum. Her şey çok fazla geldi ve ben kendimi kaybettim.

Ona karşı kendimi kaybettim ve bu yüzden midem bulanıyor. Sevdiğim başka bir insanı incittiğim için.

Tanrım, bu tam bir karmaşa. Berbat *durumdayım*.

"Çok özür dilerim. Her şeyi berbat ediyorum," diye fısıldıyorum ciddiyetle. "O şeyleri söylememeliydim. Ben sadece... Kendimi çok *suçlu* hissediyorum, Reese. Sanki beni içten içe yiyip bitiriyor. Annemin yanında olmam gerekirken olamadım. Ve sanırım uğraştığım her şey yüzünden baraj patladı. Hissettiklerimi saklamak için çok çabaladım, beni önemseyen insanlara ne kadar kötü mücadele ettiğim konusunda yalan söyledim. Kimseye yük olmamak için çok uğraştım."

Konuşmadan önce çenesi bir an için çalışıyor, kasları dalgalanıyor. "Viv, neden başkalarına verdiği lütfu kendine vermiyorsun? Bebeğim, sevdiklerin için *dağları* yerinden oynatırsın. Onlar için her şeyi yaparsın. Hatalarını ve kusurlarını bir an bile düşünmeden kabul ediyorsun çünkü birini sevmek budur. Ama aynı şeyi kendin için asla yapmazsın. Başkalarının size ihtiyacı olduğu gibi sizin de onlara ihtiyacınız olması normaldir. Siz de insansınız. Hepimiz kusurluyuz, hepimizin yükü var ve tüm duygulara sahip olmakta sorun yok. Mutlu olmak. Korkmak."

Korkuyorum. Son yirmi dört saat içinde fark ettiğim bir şey varsa o da annemi kaybetmekten çok korktuğumdur.

Ve onu kaybedemem.

Ve Reese... Reese'i kaybedemem.

"Annemi kaybedeceğimden endişeleniyorum. Onu bir arada tutamayacağımdan. Ben de seni kaybetmekten korkuyorum. Tüm bunlar senin için çok fazla olacak." Sesim gömleğinin içinde ancak bir fısıltıya dönüşüyor, ben bunu söylerken kolları beni sıkıca sarıyor.

"Annemi kaybetmeyeceksin, Viv. Sen de beni kaybetmeyeceksin. Ben sana aşığım. Bugüne kadar hiçbir kıza onu sevdiğimi söylememiştim. Hayatımda hiç aşık *olmadım*. Belki beyzbolda, ama bu pek sayılmaz. I

Her zaman doğru yapamayabilirim ve eminim ki işleri batırdığım zamanlar olacak ve sen de sinirlenip bana bok atacaksın. Ve sürekli yollarda olan biriyle birlikte olma kararından pişmanlık duyduğün zamanlar. Ama ben geleceğim, Viv. Her seferinde. Bir gün beni iteceğinden ve geri dönmeyeceğimden korktuğunu biliyorum. Ama böyle bir şey olmayacak. Çünkü ben seni seviyorum. Ve senin de beni sevdiğini düşünüyorum."

Akmaya devam eden taze gözyaşlarımı kırıştıyorum, ellerimi boynuna dolayıp orada kenetlerken burnumu çekiyorum. Kendimi göğsüne yaklaştırıyorum, gözlerim onunkileri tutuyor.

O derin, karanlık, fırtınalı gözler o kadar içtenlikle dolu ki nefes almakta zorlanıyorum. Bana söylediklerini sadece duymuyorum, hissediyorum da. Bana sarılışında ve beni buraya getirmesini istememe bile gerek kalmayışında hissediyorum - uçağı çoktan hazırlamıştı. Bunu bana Boo almasından hissediyorum çünkü bir keresinde hep kendi kedim olmasını istediğimi söylemiştim. Beni mutlu etmek için elinden gelenin en iyisini yapmasında, hayallerimi desteklemesinde ve onlarla gurur duymamı sağlamasında hissediyorum. Ve burada durup ona attığım her korkunç şeyi nasıl karşıladığında hissediyorum çünkü kırılmaya ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ama o çekip gitmedi. Bunun yerine beni tekrar bir araya getirdi.

Bu sözleri bana sadece söylemekle kalmadı; bunu defalarca kanıtladı.

Biz dağınız. Ve o haklı, muhtemelen ona bir şeyler fırlattığım, onu hayal kırıklığına uğrattığım veya çok fazla olduğunda onu uzaklaştırdığım zamanlar olacak. Ama o, gitmesine izin veremeyeceğim kadar kemiklerime gömülü.

Yaptıkları, korkularımın sadece korku olduğunu kanıtladı.

"Ben de seni seviyorum, Reese. Ve özür dilerim. ve o korkunç, incitici şeyleri söylediğim için çok ama çok üzgünüm-"

"Sorun . Biz iyiyiz." Öne doğru eğilip burnunu benimkinin üzerinde gezdiriyor. "Seni sevdiğimi burada, tüm bunların ortasında ve büyük bir jestle söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm.

Büyük jestleri hak ediyorsun, bebeğim. Bunları sana veren adam olmak istiyorum."

Öne doğru eğilip başımı göğsüne koyuyorum ve güçlü, sabit kalp atışlarının sesini içime çekiyorum. Dakikalarca öylece, kıpırdamadan, kolları bana sıkıca sarılmış bir şekilde duruyoruz. Sadece... birlikte var oluyoruz.

"Tek ihtiyacım olan bu. Tek ihtiyacım *sensin*," diye fısıldıyorum. "O zaman sahip olacağın şey bu."

25

viv

Yeni Bir Bölüm

W Bekleme odasında oturuyorduk, ben hala Reese'e can simidi gibi sarılıyordum ki bir hemşire yanımıza yaklaştı. Daha önceki kadın değil, yeni kadın. Daha genç, kumral saçlı ve elinde bir iPad.

"Merhaba, sen Vivienne misin?"

Başımı sallayarak kendimi Reese'den kurtarıyorum, ancak o elimi sıkıca kavırıyor ve yerden kalkarken beni yakınında tutuyor.

Sessiz güç. En çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda bana verdiği şey bu.

"Annen uyandı ve seni soruyor." Gülümsüyor.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum. Odasına doğru yürürken kendimi hazırlamaya çalışıyorum, onu tekrar o yatakta görmenin beni tekrar üzeceğini biliyorum ve umarım bu sefer daha iyi başa çıkabilirim. Şu anda duygularımın onun üzerine akmasını istemiyorum.

Odasına doğru yürürken kendimi zihinsel olarak sakinleştirmeye çalışıyorum. Kapının eşiğine geldiğimizde Reese beni kendisine doğru çeviriyor, iri elleriyle yüzümü kavrayıp bana bakıyor. "Annenle geçireceğin bu zamana ihtiyacın var Viv. Ben burada dışarıda bekliyor olacağım. Saatler geçse bile, acele etme. Tamam mı? Hiçbir yere gitmiyorum. Seni seviyorum."

Başımı sallıyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırmak için hafifçe kaldırıyorum. "Ben de seni seviyorum." Onu hak ettiğimi düşünmüyorum ama yine de onu yanımda tutmak istiyorum.

Bir kez olsun davranmak ve buna layık olmasam bile onu kendime saklamak istiyorum.

Kapıyı iterek açıyorum, içeri giriyorum ve sessizce kapatıyorum.

Annem başını bana doğru çeviriyor, bakışlarımız odanın diğer ucundan birleşiyor. Bir an için ikimiz de sessiz kaldık, birbirimizi anladık. Gözlerinde şu anda hissettiğim sevgi, korku, incinme, hayal kırıklığı... ve acının aynısını görüyorum.

"Anne," diye hıçkırarak odayı geçip yatağının kenarına oturuyorum ve başımı yavaşça onun kaymayan omzuna koyuyorum. "İyi olmana çok sevindim. Çok korkmuştum. Seni kaybedeceğimi sandım. Ben-"

"Biliyorum bebeğim, özür dilerim. Çok üzgünüm Vivienne," diye ağlıyor, yaralanmamış kolunu benimkine dolayarak beni kendine doğru çekerken gözleri sulanıyor. Onun dokunuşuyla rahatladığım için çok minnettarım ama çok sert nefes almaktan bile korkuyorum, zaten hırpalanmış bedenine zarar verebilirim diye.

"Hayır, özür dilerim. Bu benim hatam. Seni asla terk etmemeliydim. Bana ihtiyacın vardı. Yapmalıydım-"

"Vivienne, dur," diyor sertçe, başını bana doğru çevirerek. Bakışlarımı onunkilere doğru kaldırıyorum ve o başını sallıyor. "Benden özür dilemene gerek *yok*. Hayatını yaşamakla yanlış bir şey yapmadın, tatlım. Senin için istediğim tek bu."

Elini aşağı indirip benimkini avucunun içine alıyor ve nazikçe sıkıyor. "Senin için tek istediğim o güzel kanatlarını açıp uçtuğunu görmektir. Sen her zaman çok fazla hayal gücü ve yaşam heyecanı olan benim sevgili melek kızım oldun. Küçük bir kızken bile, çok canlıydın... çok kararlıydın. Baban ve ben her zaman yaptığın her şeye çok şaşırdık... ve kesinlikle bizi diken üstünde tuttu. O zaman bile senin çok özel biri olacağını biliyorduk Vivienne. Ve bunu sadece annen olduğum için söylemiyorum. Sen her zaman büyük şeyler yapmak için yaratılmıştın." Devam ederken gözlerini kapatıyor, yanağından tek bir damla yaş süzülüyor. "Ve seni bunları yapmaktan alıkoyduğumu biliyorum."

"Anne, hayır, ben-"

Başını tekrar sallıyor ve parmaklarımızı birbirine bağlıyor. "Bunu söylemem gerek Viv. Lütfen izin ver. Uzun zamandır bekliyordum." Morarmış, kesilmiş yanaklarından daha fazla gözyaşı damlıyor ve tüm kalbimle hepsini alabilmeyi diliyorum.

Kalbim göğsümden sökülüp ezilmiş gibi hissediyorum ama sessiz kalıp dinliyorum.

Derin bir nefes çekerken göğsü kekeleyor. "Ben kayboldum. Çok uzun zamandır. Babanı kaybettiğimden beri. Bir parçam onunla birlikte gitti, Vivienne. Ve kendimi geri getiremiyorum. Bazen ikiye bölünmüş gibi hissediyorum, sadece bir tarafım hala burada. En iyi, en önemli parçam gitmiş gibi hissediyorum... ve geriye kalan üzgün, kırık ve boş. Onu kaybetmenin acısı beni tüketti. Bunu biliyorum ama böyle olmak, böyle hissetmek asla bir seçim değildi. Tüm kalbimle daha iyi hissetmek istiyorum. Tekrar kendim gibi hissetmeyi. Ama artık bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum. Güçlü olmaya, bu şekilde olmamaya çalıştım... Bunu yapmak için çok uğraştım. Sadece kendim için değil, senin için de."

Elimi ağzıma götürüp kapattığımda bile boğazımın arkasından gelen acı dolu sesi durduramıyorum.

"Sanırım bir süredir duygularım hakkında yalan söylüyordum. Kendime sadece zihnimle daha iyi hissedebileceğimi söylüyordum. Son zamanlarda birkaç iyi gün geçirdim. Ve bu hafta, arka arkaya birkaç gün geçirdim. O kadar çok ilerleme hissettim ki, kendi başıma bir şeyler yapabileceğimi, yapamadığım bir şeyi yapabileceğimi düşündüm. İşte buraya böyle geldim. Kendime tekrar araba kullanmayı denemeye hazır olduğumu söyledim. Sadece markete kadar kısa bir mil sürecek ve birkaç şey alacaktım. Caddeden aşağı indim, ancak ana yola döner dönmez ve diğer arabaları görür görmez direksiyon başında panik atak geçirdim. Sanırım bir dakikalığına bayılmışım çünkü bana yoldan çıktığımı ve bir ağaca çarptığımı söylediler."

Aman Tanrım. Bu konuda konuşmasını duymanın kolay olmayacağını biliyordum, ama bunun ne kadar kötü gidebileceğini bilmek...

"Birini öldürebilirdim Viv," diye ağlıyor. "Ya da kendimi. Ve bununla asla yaşayamazdım. Çok daha kötü bir şey olabilirdi. Şanslıyım ki sadece bir kırık ve birkaç kesik ve çürük ile nispeten yara almadan kurtulabildim. Bu tamamen farklı olabilirdi."

Başımı salladım. "Telefon geldiğinde çok korktum anne. Çok korktum."

Başparmağını yatıştırıcı bir hareketle tenimde gezdirirken iç geçiriyor.

"Bu kadar çok mücadele ettiğim için özür dilerim. Ve ben olmadığım için Son zamanlarda ne kadar kötü olduğum konusunda sana ya da kendime karşı dürüst olamadım Vivienne. Ben sadece... sana daha fazla yük olmak istemedim. Özellikle okula gittiğinden beri bana yardım etmenin sana çok sorun yarattığını biliyorum. O zamana kadar ikimizi bir arada tutan şeyin ne olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum. Ama hiçbir zaman senin hayatına müdahale etmek istemedim."

Artık hep öyleymişim gibi geliyor. Ben senin annenim.
sen, tatlım."

"Lütfen bunların hiçbirini için özür dileme. Ve sen bir yük değilsin. Sen benim annemsin. Senin için her şeyi yaparım." Yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyorum ve onu sarsmamak için hafifçe omzuna yaslanıyorum. Parmaklarının, tıpkı ben küçükken yaptığı gibi, saçlarımda tellerinde yatıştırıcı bir şekilde gezindiğini hissediyorum. Bu yeni bir gözyaşı dalgası getiriyor çünkü bana onun annem gibi davranmasını ne kadar özlediğimi hatırlatıyor. Fiziksel olarak yanımdaydı ama babam vefat etmeden önceki ilişkimizi özleyorum. Film gecelerimizi, güneş doğana kadar erkekler ve aptalca şeyler hakkında konuşmamızı özleyorum. Birlikte kitap okumayı, alışveriş yapmayı ve en iyi arkadaş olduğumuz için her şeyi birlikte yapmayı özleyorum. Onunla gülmeyi özleyorum.

Hayatın bizim için daha basit olduğu, her şeyin daha kolay olduğu günleri özleyorum. "Yardıma ihtiyaç duymak sorun değil. Ve bunu istemekte sorun yok. Bunu öğreniyorum.

her gün. Kendimi zayıf hissettiğimde destek için sevdiğim insanlara yaslanmak zor. Ama ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum anne. Sana destek olmak için orada olmak istiyorum. Yalnız değilsin ve iyileşmen için ihtiyacın olan şeyi sana sağlamanın bir yolunu bulacağız," diyorum içtenlikle. Bu konuyu daha önce de açmıştım ama bu sefer farklı hissediyorum. Bu kez o bir sonraki adımı soruyor, ben de onun için ne gerekiyorsa yapacağım.

Tekrar konuşmadan önce hastane yatağında yan yana yatarken aramızda ağır ve yoğun bir sessizlik var. "Hayatın düşündüğünüzden daha kısa olduğunu zor yoldan öğrendik ve bugün bana bunu bir kez daha öğretti. Hayatımı geri istiyorum. İyileşmek istiyorum. Bununla yüzleşmeliyim ve bunu yapmak için yardıma ihtiyacım var."

Duygular boğazımı sıkarken rahatlama göğsümü dolduruyor. Tek istediğim onun mutlu ve sağlıklı olmasıydı. Yeniden yaşamaya başlaması. İhtiyacı olan itici güç olması için büyük bir korku yaşamak zorunda kalmasından nefret ediyorum ama önemli olan tek şey yardım istemesi. Buna ihtiyacı olduğunun farkında olması. Yeniden kendisi için savaşmak istemesi.

Gerçekten önemli olan tek şey ona ihtiyacı olan yardımı sağlamak. "Seni asla kaybetmek istemiyorum anne." Burnumu çekiyorum.

"Değilsin, tatlım. Her şeyin değişeceğine söz veriyorum. Kolay olmayacağını biliyorum ve babanı özlemekten asla vazgeçmeyeceğim. Onu sevmekten ve burada bizimle olmasını dilemekten asla vazgeçmeyeceğim." Sesi kırılıyor ve soğukkanlılığını toplamak için duraklıyor. "Kendi başıma daha iyi olamayacağım. Doktor bazı yerel terapistler önerdi, ama aynı zamanda

ruh sağlığı sorunlarıyla m¼cadele eden insanlara yardım eden, hatta bazıları yas ve depresyon konusunda uzmanlaşmış daha yoğun tedavi edici iyileşme merkezleri vardır. Bug¼n olanlar göz ön¼ne alındığında, bunun potansiyel TSSB de olabileceğini söyledi. Ne tür bir tedavinin en iyisi olduğunu görmek için önce bir terapistle konuşmamı tavsiye etti. Hatta ilaç tedavisi görmem bile gerekebilirmiş ama böyle bir şeyin bana iyi gelebileceğini düş¼nd¼. Eminim merkezler pahalıdır ama belki sigortamız bir kısmını karşılar."

Başımı salladım. "Bir yolunu . Ne gerekiyorsa yapacağız."

"Seni seviyorum tatlım ve sana bunları yaşattığım için üzg¼n¼m," diyor annem, pişmanlık dolu bir ses tonuyla.

Başımı sallıyorum, gözlerinin içine bakabilmek için yatakta doğruluyorum. "Artık öz¼r dilemek yok. Tamam mı? İkimizden de. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz ve önemli olan da bu. Birlikte olmamız ve çabalamamız. İleriye dön¼k olarak, iyileşme sürecimizde açık ve dür¼st olacağız. Çünkü bence ikimizin de iyileştirmesi gereken şeyler var."

O başımı sallarken kapıya hafifçe vuruluyor ve ardından bir doktor içeri giriyor. Gözlerinin kenarlarında kırışan bir gül¼msemeyle bize doğru ilerlerken beyaz önl¼ę¼ etrafında sallanıyor.

"Burada işler nasıl gidiyor? Bayan Brentwood, bu sizin kızınız olmalı?" dedi ve tokalaşmak için elini bana doğru uzattı. "Ben Dr. Stephenson, annenizin kabul doktoruyum."

Ondan hemen hoşlandım. Onun hoş başucu tavrı. Güven veren gül¼msemesi.

El sıkışırken annem başını sallıyor. "Evet, bu benim kızım Vivienne."

"Merhaba Dr. Stephenson, sizinle tanıştığ¼ma memnun oldum. Bu kadar ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. anneme iyi bak."

Elini havada sallayarak, bakışlarını tekrar annesine çevirirken yumuşak bir şekilde gül¼ms¼yor. "Benim için bir zevk. Tomografi ve MRI sonuçlarını inceledim ve iyi haber ş¼ ki beyinde kanama yok ya da ameliyat gerekmiyor. Yani bir gecelik gözlem ve ağrı tedavisinden sonra buradan çıkıp evde iyileşebilecek. Çok dinlendiğinden emin olman gerekecek."

Göğs¼m rahatladı. Tanrı'ya ş¼k¼r. Onu burada yalnız bırakmayı düşünemiyorum bile, bu da o serbest bırakılana kadar pencerenin yanındaki bu küçük koltukta uyuyacağım anlamına geliyor.

"Birkaç sorum olacaktı..." Bakışlarımı tekrar doktora çevirmeden önce anneme bakıyorum. "Ona ruh sağlığı için bazı tedavi seçeneklerinden bahsettiğinizi söyledi. Bu konuyu ayrıntılı olarak konuşabilir miyiz?"

"Kesinlikle. Bir plan konusunda yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Meslektaşım Dr. Oliver nöbetçi psikiyatri doktoru. Birlikte, hem fiziksel yaralarını hem de ruh sağlığını iyileştirmeye yönelik bazı seçenekleri tartışabiliriz." Beyaz tahtanın yanındaki masadan bir çizelge alır ve göz gezdirir. "Önce tüm hayati değerlerine bir göz atalım ve şu kesiklerden birkaçını kontrol etmek istiyorum. Bugün tekrar kontrol ettiğimde sizi Dr. Oliver ile tanıştıtabilirim ve eve gitmeden önce sonraki adımlara yardımcı olabilmemiz için birkaç tedavi planı hazırlayabiliriz."

Annemin salladığını görebiliyorum. "Evet, bu harika olur."

Neredeyse... *umutlu* görünüyor? Uzun zamandır ilk defa. Ve bu beni o kadar mutlu ediyor ki göğsüm patlayabilir. Bu sabah uyandığımdan beri bir duygu kasırgası yaşadım ama çok minnettarım. Burada olduğu ve iyileşme yolunda bir sonraki adımları atmaya hazır olduğu için her şeyden çok minnettarım.

Dr. Stephenson annemin çizelgesini ve ağırlık ölçeğini gözden geçirdikten sonra yüzündeki kesiklere bakıyor. "Her şey iyi görünüyor. Sizi daha sonra kontrol edeceğim. Bu arada, herhangi bir sorunuz olursa lütfen bana ya da hemşirelerden bildirin. Biraz dinlenmenize izin vereceğim," diyor Dr. Stephenson.

"Çok teşekkür ederim," diyor annem kapıyı açıp dışarı çıkarken. Kapı kapanmadan önce, bir el kapıyı yakalıyor ve Reese kafasını içeri sokuyor.

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum ve içeri buyur ediyorum.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, yakışıklı yüzünde endişeli bir gülümsemeyle tereddütlü bir şekilde içeri giriyor. Kendimi yataktan onun kollarına atmak istiyorum. Saçları dağınık, bu da bana beklediği süre boyunca ellerini saçlarında gezdirdiğini söylüyor, tahmin etmem gerekirse gergin bir şekilde.

Tanrım, *hiç* eskimeyecek.

Onu gördüğümde midemde kelebekler uçuşuyor. Tüm bunlar boyunca bana güç verdi, bunu hak etmediğim zamanlarda bile, bunu istediğimi düşünmediğim zamanlarda bile ve... ben... ben onu *seviyorum*.

Tüm kalbimle.

"Merhaba, Bayan Brentwood," diye mırıldanarak yaklaşıyor. "İyi olmanıza çok sevindim. Şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin, yanınızda olacağım."

Herhangi bir şey, tamam mı?"

Tamam, şimdi onun için erimiş bir yapışkan yığınıyım. Anneme karşı çok tatlı ve düşünceli ve bu kalbimi acıtıyor... en iyi şekilde. Bunu açıklayamıyorum bile ama tanrım, *hissediyorum*.

Sanırım aşık olmak böyle bir şey. Biri için sürekli deli olmak.

"Teşekkür ederim sevgilim. Küçük kızıma bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim," diyor ve uzanarak Reese'in elini tutup sıkıca kavlıyor. "Teşekkür ederim Reese. Sana sahip olduğun için çok mutluyum."

Koyu renk gözleri samimiyetle parlıyor ve ona şöyle diyor: "Onunla her zaman ilgileneceğim. Sana söz veriyorum." Ve sonra bana o alametifarikası olan sırtıtışını atıyor.

Harika, şimdi yine ağlıyorum, aralarındaki alışverişi izlerken yanaklarımı kalın, ağır gözyaşları kaplıyor.

Eğilip başıma tatlı bir öpücük kondururken annem şöyle diyor: "Sanırım biraz daha dinleneceğim. Şimdiden biraz yorgun hissediyorum. Bana verdikleri ilaç beni uykulu yapıyor."

Başımı salladım. Yorgun görünüyor ve vücudunun iyileşmesi için uykuya ihtiyacı var. Duygusal olarak hepimiz için yorucu bir gün oldu ve tüm yaralarıyla birlikte ne kadar bitkin hissettiğini hayal bile edemiyorum. Tekrar yardım ediyorum ve mümkün olduğunca rahat etmesi için yastığını ve battaniyesini etrafına yerleştiriyorum.

"Bebeğim, hazır olduğunda bence bir dakikalığına bekleme odasına çıkmalısın. Burada seni görmek isteyen bazı insanlar var. Ben burada annemle kalabilirim," diyor Reese annemi yatırdıktan sonra.

Bu adam o kadar tatlı, o kadar düşünceli ve harika ki, benim olduğuna bile inanamıyorum. Dudaklarımı annemin yaralanmamış yanağına bastırıyorum. "Seni seviyorum anne. Hemen döneceğim."

"Acele etme, tatlım. Sanırım... emin ellerdeyim," diyor halsiz bir şekilde, çoktan uykuya dalmış.

Gözlerimi Reese'e çevirip onun utangaç bir şekilde sırtıttığını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Sanırım ikimiz de öyleyiz anne."



Bekleme odasına **yürürken** ne beklediğimden emin değildim. Duygularım ve adrenalinin hala o kadar yüksek ki, anneme ulaşmak ve iyi olduğundan emin olmak dışında başka bir şey düşünecek zihinsel kapasitem veya zamanım olmadı.

Köşeyi döndüğümde tüm arkadaşlarımızı rahatsız plastik sandalyelerde bir araya toplanmış görünce çenem açılıyor ve zaten kızarmış ve şişmiş olan gözlerimden yeni yaşlar süzülüyor. Grant, Eli, Lane ve Hallie hepsi buradaydı.

Benim için.

Ben destek istemeden ya da onlara neyle mücadele ettiğim hakkında bir şey söylemeden, onlar benim için ortaya çıktılar.

Hallie başını kaldırıp beni görüyor, sonra sandalyeden fırlayıp kıvrıkcık saçlarıyla bana doğru koşuyor. "Viv, aman Tanrım!" Bana o kadar sert çarpıyor ki neredeyse yere düşüyorum, yüzünü boynuma gömüp beni kendine çekerken küçük kolları vücudumu sarıyor. "Çok endişelendim. Deliye döndüm. Annen iyi mi?"

Başımı sallıyorum ve vücudunun etrafında dönerek ona sıkıca sarılıyorum. Ondan o kadar çok şey saklıyordum ki, onun iyiliğini hak etmediğimi hissediyordum. Sevgisini. "O iyi. Biraz hırpalanmış, köprücük kemiği ve bileği kırılmış ama fiziksel olarak iyi. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim... Size anlatacak çok şeyim var. Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Geriye çekiliyor, yay gibi siyah buklelerini yüzünden fırçalıyor ve anlayışlı bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Elbette."

Yanımızdaki sandalyelere geçip oturuyoruz. Lane, Eli ve Grant'in bakışlarını üzerimizde hissedebiliyorum, bu yüzden Hallie'nin etrafından bakıyorum ve birkaç sıra ötede oturup bize konuşmak için mahremiyet sağlarken çocuklara küçük bir gülümseme veriyorum. Hemen bizden başkasına bakıyormuş gibi davranıyorlar ve ben de gözlerimi deviriyorum. Çok şirin.

Hallie'nin elini tutuyorum ve gözlerinin içine bakmak için döndüğümde sıkıyorum.

"Annem gerçekten zor bir dönemden geçiyor. Uzun zamandır... kendisi gibi değildi ve ben bunu herkesten... saklıyordum. Çoğu gün kendine zar zor bakabiliyor ama yardım almak da istemiyor. Ona bakmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ve yurttan ayrıldım çünkü işini kaybettiğinde kirasını ödemek için biriktirdiğim parayı kullanmam gerekiyordu. Çoğu gün yataktan kalkması bile zor oluyor ama bugün... babam öldüğünden beri ilk kez araba kullanmaya çalıştı. Direksiyon başında panik atak geçirdi ve trafik kazası geçirdi. Tanrıya şükür iyi ve

kimseye zarar vermedi çünkü çok daha kötü olabilirdi..." Devam etmemi beklerken Hallie'nin gözleri şok ve endişeyle açılıyor. "Çok üzgünüm, Hal. Sana daha önce açılmalıydım. Bunun yeterli olmadığını biliyorum ama bunu senden sakladığım için ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. En iyi arkadaşlar böyle yapmaz ve ben bunu en saf niyetlerle yaptım. Bu bir mazeret değil, ama her şeyle çok fazla mücadele ediyorum. Sana yük olmak ya da hayatımdaki tüm bu ağırlıkla seni aşağı çekmek istemedim. Bu yüzden her şeyi içime attım. Çok ama çok özür dilerim."

Gözleri yaşlarla doluyor ve elimi bırakıp öne doğru eğilerek kollarını tekrar boynuma doluyor ve beni bir kez daha kucaklıyor. "Tanrım, Viv. Tüm bunları yaşadığın için çok üzgünüm. Kazadan beri annenle aranızın farklı olduğunu biliyordum ama bu şekilde olduğunu bilmiyordum. Bu ikiniz için de çok zor olmalı. Keşke bilseydim. Keşke yanınızda olabilseydim. Yanınızda olmak *isterdim*."

"Biliyorum ve bunu senden saklamamalıydım. Bu benim için çok zor Hal. İçimdekileri bu şekilde ortaya dökmek. Keşke bu konuda senin gibi olabilseydim, sevdiğin insanlara açılmaya ve onları içeri almaya bu kadar istekli olsaydım. Sende en sevdiğim şey bu. Benim için o kadar kolay değil, özellikle de babam öldüğünden beri. Sana karşı dürüst olmadığım için üzgün olduğumu biliyorum ve gerçekten üzgünüm. Eninde sonunda sana neler olduğunu anlatmak niyetindeydim. Başlarda annemin iyileşeceğini düşündüğüm için kendimi tuttum ama bu yıl işler daha da kötüye gitmeye başladı. Ve ben sadece seni aşk ateşinden düşürmek istemedim."

Artık bildiğine göre omuzlarımdan biraz daha yük kalktı, ona işlerin kötüye gittiğini uzun zaman önce söylemem gerektiğini bir kez daha onayladım.

Başını bana doğru sallarken kollarımı kendi kollarının arasında tutarak geri çekiliyor. "Viv, sen benim en iyi arkadaşımsın ve seni seviyorum. Yaşayacağın hiçbir şey benim için çok ağır olmayacak, tamam mı? Arkadaşlar birbirleri için bunu yapar. Zor zamanlarda birbirimize sarılırız. Gerçek dostlar yaşadığınız zorlukların çok fazla olduğunu düşünmez. Sen asla *çok* fazla değilsin."

Tüm bunları duymak, bana güven vermek, beni doğrudan göğsümden vurdu ve bir hıçkırık fokurdayarak dudaklarımdan döküldü. Buna ihtiyacım vardı. En iyi arkadaşıma ihtiyacım vardı, şu anda onun affını hak ettiğimi düşünmesem bile. Aramızdaki her şeyin yoluna gireceğini duymaya ihtiyacım vardı.

"Teşekkür ederim, Hal. Ve seni içeri almadığım için özür dilerim. Bunu milyarlarca kez söylemek istiyorum çünkü yeterli gelmiyor." Duraksıyorum, devam etmeden önce bir damla gözyaşını siliyorum. "Annem... o *çok* uzun zamandır mücadele ediyor ve ben de ikimizin de başını suyun üstünde tutmaya çalışmakla meşguldüm. Ama bugün olanlar... hem onun hem de benim gözümü açtı. Profesyonel yardım almak istiyor. Yas terapisi ya da belki yas ve depresyon konusunda uzmanlaşmış bir tedavi merkezi. Sanırım *sonunda* her şey daha iyi olacak. Bu sefer gerçekten."

"Bu harika, Viv. Bunu duyduğuma çok sevindim. Ve *her zaman* bana gelebileceğini bilmeni istiyorum. Ne olursa olsun. Lütfen benden bir şeyler saklaman gerektiğini düşünme çünkü ben bununla başa çıkamam. Ben güçlüyüm. Başa çıkabilirim. Lane ile dikkatim dağılmış gibi göründüyse özür dilerim. Benim için çok önemlisin ve senin yanında olmak istiyorum. Hayatımda ne olursa olsun. Tamam mı?"

Başımı salladım. "Bir daha asla. Söz veriyorum. Her zaman içime kapanmayacağıma söz veremem çünkü her zaman yaptığım şey bu. Düşüncelerim ve duygularımla başa çıkmanın tek yolu bu, ama söz veriyorum bu konuda daha iyi olmak için çaba sarf ediyorum."

Kolunu benimkine doluyor ve başparmağı elimin üzerinde gezinirken başını omzuma bırakıyor. "Yıldızlara kadar sen ve ben, Viv. Her şeyle birlikte başa çıkıyoruz. Mutluluğu, üzüntüyü, korkuyu, acıyı. Hepsinde birbirimize sahibiz. Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın."

Başımı onunkinin üzerine koyuyorum ve verdiği güvenceyi içime çekiyorum. Göz ucuyla adamların tekrar bize baktığını görüyorum ve omzum kahkahayla sarsılarak Hallie'nin doğrulmasına neden oluyor. "Ne?"

"Çocuklar orada ölüyor. Buraya gelmeyi çok istiyorlar. Eminim Lane şimdiden ayrılık kaygısı yaşamaya başlamıştır. Acılarına son verelim mi?"

Hallie kıkırdayarak başını sallıyor. "Evet. Yemin ederim telefon beri hiç susmadılar. Herkes annen için çok endişelendi... ve senin için, Viv. Hepimiz seni seviyoruz."

Bu anı göreceğimi hiç düşünmemiştim. Etrafımda beni seven arkadaşlarım ve bana *değerliymişim* gibi davranan bir erkek arkadaşım var. Annem yardım arayacak. Ve nihayet sevdiğim insanlara karşı dürüst olabileceğimi hissettiğim bir yerdeyim.

Kalbim uzun zamandır olmadığı kadar dolu hissediyor. İlk yılımda her şeyin tersine döndüğü o andan beri.

"Siz üçünüz buraya gelin," diye iç geçiriyor Hallie, biz çürük sandalyelerden kalkıp onlara bakarken eliyle onları işaret ediyor.

Yüz ifadeleri o kadar endişeli ve gergin ki kendimi tutamayıp biraz gülüyorum.

"Her şey yolunda. Annem iyi. Biraz hırpalanmış ama iyi." Çocuklar sırayla bana sarıldılar. Önce Eli, sonra Lane ve en son Grant. Uzun boylu, sırık gibi vücudu benimkinin etrafını sarıp uzun süre sıkıyor.

Miyav.

Kaşlarım havaya kalktı. O... miyavladı mı?

Grant'in yüz ifadesi panikle değişiyor ve bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce kapüşonunu dikkatlice düzeltmek için eğiliyor.

Miyav. Miyav.

Aman Tanrım. Bu *gerçek* bir kedi mi?

"Buraya... gizlice... Boo'yu mu soktun, Grant?"

Dudaklarındaki memnun gülümseme cevabım oluyor. Kimsenin izlemediğinden emin olmak istercesine gözlerini etrafta gezdiriyor, sonra kapüşonunun önünü hafifçe aşağı çekerek küçük kızımın göğsüne kıvrılmış, kocaman sarı gözleriyle bana baktığını gösteriyor. Mırıltısını buradan duyabiliyorum.

Tanrım, bu adamlar aklını kaçırmış. Kim bir kediye gizlice *Hastane* mi?

Öne uzanıp başını sevgiyle kaşıyorum.

"Onu görmek isteyeceğinizi düşündüm ve burada ne kadar kalacağımızı bilmiyorduk ve onu yalnız bırakmak istemedik. O aslında bir melek ve sanırım en çok G Amca'sını seviyor olabilir," diye şaka yapıyor. Uzun parmağı kızın başını okşuyor ve kız başını ona sürtüyor, gözleri kapanıyor. "Aslında sevdiğini *biliyorum*."

Eli bir elini kardeşininkinden biraz daha koyu olan kısa sarı saçlarında gezdirerek, "Onu bu kadar sevmesi biraz tuhaf," diye mırıldanıyor.

Grant sırtıyor ve geniş omzunu silkerek eğiyor. "Ne diyebilirim ki? Ben bir amcık *mıknatısıyım*."

Korkunç şakası karşısında hepimiz bir ağızdan inliyoruz ve bu sadece onun daha sert sırtmasına neden oluyor, tüm yüzünü aydınlatan bir gülümseme. "Ne? İsterseniz bana amcık uzmanı diyebilirsiniz. Bütün amcıklar beni sever."

"İşim bitti," diye homurdandı Lane. İçeri giriyor ve omzuma biraz garip ama tatlı bir şaplak atıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa Viv, nerede olduğumu biliyorsun, tamam mı?"

"Evet. İstiyorum. Teşekkür ."

O uzaklaştığında Eli içeri girip bana bir kez daha sarılıyor ve şöyle diyor: "Son zamanlarda pek ortalıkta için üzgünüm ama her zaman yanında olduğumu biliyorsun. Ama beni kedi bakıcıları listesine koyma. Kedinin beni sevdiğini sanmıyorum."

Hallie kıkırdıyor ve Grant araya giriyor, "Kardeşim, Boo'yu izlemiyorsun. Yemeğini nasıl sevdiği gibi ısıtacağını bile bilmiyorsun."

Eli'nin kaşı havaya kalktı. "Mikrodalgada mı? Başlat'a mı basayım?" Gözlerini deviriyor.

"Evet, ama ne kadar süreyle? Çok sıcak olursa dilini yakarsın. Ve en sevdiği yemeğe ihtiyacı var," diyor Grant, yüzünde ölü bir ciddiyet ifadesiyle.

Yüce İsa.

"Tamam, yeter. Boo için kavga etmek yok," diyorum sert bir bakışla ve gülmemek için dudağımı ısıırıyorum. "Tüm ciddiyetimle, benim için burada olduğunuz için teşekkür ederim. Bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Seni yakaladık Viv," diyor Grant, hâlâ Boo'yu gizlice okşarken.

"Evet, biz bir aileyiz. Yaptığın şey bu," diye ekliyor Lane. O da Boo'yu sevmek için , Grant elini tokatlayarak uzaklaştırıyor.

Reese başka bir kedi baba canavarı yarattı.

Hallie'nin elini benimkinin içine kaydırıldığını ve güven verici bir şekilde sıkıldığını hissediyorum. "Senin için buradayız, Viv."

Başımı salladım.

Bu noktadan sonra kendime ve onlara bir söz veriyorum; sevdiğim insanlar beni desteklemek istediklerinde, özellikle de zor bir dönemden geçtiğimde onları dışlamaktan vazgeçiyorum.

Ve uzun zamandır ilk defa kendimi *gerçekten* yalnız hissetmiyorum.

"M Saçlarımla oynamanı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun," diye mırıldanıyor Viv göğsüme doğru, üstüme yayılmış, yüzünü boynuma gömerken kirpikleri titreyerek kapanıyor.

Bunlar benim en sevdiğim anlar.

Her şey sessiz olduğunda, sadece ikimiz ve Boo kanepemize sarılıp okul, beyzbol ve ders çalışmakla geçen uzun bir günün ardından onun doğaüstü kitaplarından birini okuyoruz. Takımla beyzbol maçları için seyahat etmem gerektiğinden bu her gece yapabileceğimiz bir şey değil, ancak bu kadar basit bir şey yaparak birlikte zaman geçirebildiğimiz geceleri takdir etmemizi sağlıyor.

Ayrıca, bu korkunç şeyi okumamın tek yolu bunu birlikte yapıyor olmamız çünkü bunu eğlenmek için gönüllü olarak almıyorum.

Bunu *onun* için yapıyorum. Çünkü onun için her şeyi yaparım.

"Sanırım beni sadece yetenekli parmaklarım için seviyorsun, Tatlı Tart," diye kıkırdıyorum.

Mırıldanıyor. "*Ve* dilin."

Göğsüm kahkahalarla titriyor ve parmaklarımı onun yanına götürüp kıvrana kadar gıdıklıyorum. "Her zaman o akıllı ağzınla."

"Benimle ilgili en sevdiğin şeyin bu olduğunu söylediğini sanıyordum?" Başını kaldırıp çenesini ellerinin üzerine koyuyor ve o kalın, koyu kirpiklerini masumca bana fırlatıyor.

Benim kızım masum olmaktan çok uzak. Çok vahşi ve ben bunun her zerresini seviyorum. Son zamanlarda, o... daha hafif. Daha az stresli ve endişeli. Daha eğlenceli, daha mutlu.

Bence bunun nedeni annesiyle arasının giderek düzelmesi ve biraz nefes alabilmesi.

Annesinin geçirdiği kazanın üzerinden üç hafta, Dallas'taki bir gönüllü tedavi merkezine yatmasının üzerinden de on dört gün geçti. Burası akıl sağlığının iyileştirilmesi konusunda ülkenin en iyi tedavi merkezlerinden biriydi ve Viv'in istediğinden biraz daha uzakta olmasına rağmen annesinin bakımı için en iyi yerdi. Annesinin gitmeye karar vermeden önce burayı gezebilmesi ve bir fikir edinebilmesi çok yardımcı oldu. Viv'e orada kendini rahat hissettiğine dair güvence verdi ve gitme konusunda gerçekten umutlu görünüyordu.

Belinda'nın sigortası tesisin masraflarını karşılamayı kabul etmedi ve sadece asgari düzeyde ruh sağlığı tedavisini karşıladı.

Ama Viv ilk kez hiç itiraz etmeden parayla ilgili bir konuda ona yardım etmeme izin verdi. Annesine mümkün olan en iyi şekilde bakıldığından emin olmak istiyordum. Bu yüzden Viv'den ne pahasına olursa olsun bu işi halletmeme izin vermesini istedim ve o da kabul etti.

Bu beni çok şaşırttı, ama dürüst olmak gerekirse, yardım edebildiğim için çok mutluyum, her ikisi için de bunu kolaylaştırmak için bir şekilde katkıda bulunabilirim.

Sadece Viv için değil, annesi için de elimden geleni yapmak istiyorum. Çünkü ikisini de önemsiyorum.

Viv hayatımdaki en önemli şey, beyzboldan bile daha önemli... O benim bir numaram. O benim kalbim. "Seninle ilgili en sevdiğim şey olduğunu söylemiştim, ama yine de seninle ilgili en sevdiğim pek çok şey var," diyorum dudaklarımı alnına bastırarak. "Mesela... *bu*."

Kitabı yere bırakıyorum ve parmaklarımı yanlarından geçirerek giydiği küçük pamuklu şortun üzerinden kıcını okşuyorum ve ondan tatlı bir inilti duyuyorum. Ama parmaklarımı daha aşağı kaydırıp amının sıcaklığına dokunduğumda beni durduruyor.

"O çok yetenekli parmaklarınla bunu yapmaya devam etmeni gerçekten çok istiyorum ama annem her an arayabilir. Hatırladın mı?"

Kahretsin. Neredeyse unutuyordum. Günlerden Perşembe ve annesi FaceTime'dan arıyor. "Sonra, ," diye söz veriyorum, kitabımızı almak için uzanıyorum, böylece yerden devam edeceğiz. Bunu sadece bir kez itiraf edeceğim... biraz

olanlara yatırım yaptım. Viv'in vücudu benimkini sarmışken ve o göğsüme kıvrılmışken ürkütücü bir şey okumak o kadar da kötü değil.

Annesinin arama vakti gelene kadar otuz dakika kadar daha kitap okuyoruz. Ayağa kalkıyor, dizüstü bilgisayarını sehpadan alıp kuruyor. Belinda aradığında, Cevapla tuşuna yeterince hızlı basamıyor.

"Anne!" diye nefes alıyor, ısıltıltı gülümseyerek.

Annesinin yüzü bilgisayar ekranını dolduruyor ve gülümsüyor, gözleri geçen haftadan bile daha parlak. İyi görünüyor ve Vivienne'in de aynı şekilde hissettiğini biliyorum çünkü masmavi gözleri yaşlarla dolu.

Son zamanlarda babası ve sessizce yaşadığı keder hakkında çok konuşuyoruz ve sanırım bu konuyu biriyle konuşmak ona yardımcı oluyor. Ayrıca gömülü tuttuğu bazı şeyleri açmaya odaklanmak için bir terapistle gitmeye başlamak istediğini söyledi.

"Nasılsın anne?" Viv soruyor.

"Bugün kendimi iyi hissediyorum. Bu sabah terapistimle bir seans yaptım ve ardından arazide bir mil yürüyüşe çıktım. Çiçekler açıyordu ve çok güzeldi. Bu akşam bahçede sanat terapimiz var, bu yüzden heyecanlıyım. Oh, merhaba, Reese!" Belinda usulca gülüyor ve kameranın köşesinde başımı görünce el sallıyor.

"Selam, Belinda. Hemen merhaba demek istedim. Bana bahsettiğin limonlu biberli tavuk tarifini denedim. İnanılmazdı."

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve gözleri dans ediyor. "Güzel. Buna sevindim. Viv'in babasının en sevdiklerinden biriydi."

İkisi bir bakışı paylaşıyor, sadece kendilerinin anlayabileceği anılarla dolu bir gülümseme. Viv'in babasını kaybetmesi çok üzücü ve onun adına bundan nefret ediyorum. Annesi için de. Ama acılarıyla başa çıkmak için birlikte çalışıyorlar ve babasının anısını canlı tutmak ikisine de neşe veriyor gibi görünüyor.

Onu o kadar çok seviyorum ki keşke tüm acılarını, tüm kalp kırıklıklarını ortadan kaldırabilseydim. Ama bunu yapamayacağıma göre, yapabileceğim tek şey ona destek olmak. Dudaklarımı başının tepesine bastırmak için eğilip ayağa kalkıyorum ve onları biraz yalnız bırakıyorum, Viv için sipariş ettiğim sürprizi kontrol etmek için e-postalarımı bakmak üzere yatak odama gidiyorum. Bugün teslim edilmesi gerekiyordu ve ona vermek için sabırsızlanıyorum.

Telefon görüşmesinden sonra gülümseyerek yatak odasının kapısından içeri giriyor. "Bugün onunla konuşmak harikaydı. Tanrım, Reese, *çok iyi* görünüyor. Yanaklarına renk gelmiş, gözleri ısıltıltı. Bugün konuşmadan duramadı ve uzun zamandır bu kadar rahat sohbet etmemiştik."

Başımı salladım. "Biliyorum bebeğim. Ben de fark ettim. Orada olmasına ve kendini daha iyi hissetmek için çalışmasına sevindim. Görünüşe göre onun için doğru seçim buymuş."

"Ben de öyle düşünüyorum ve terapi seansları zor olsa da yardımcı olduklarını hissettiğini söyledi. Tüm duygularından arınmak ve konuda biriyle konuşmak için. Terapistiyle her gün görüşüyor ve onu gerçekten seviyor. Bunu söylemekten asla vazgeçmeyeceğim, ama teşekkür . Onu bu noktaya getirmeme yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Bunun sadece bir başlangıç olduğunu ve bir yolculuk olacağını biliyorum, ancak ona yardımcı olacak bir ekip olduğunu bilmek şimdiden çok umut verici."

Viv odayı geçip yatağın kenarındaki açık kalçalarımın arasına giriyor, ellerini boynuma doluyor ve bana tatlı bir öpücük veriyor. "Ayrıca Hallie mesaj atıp hep birlikte Jack'lerde buluşmak isteyip istemediğimizi sordu ama istersen evde de kalabiliriz..."

"Hayır." Elimi karnıma götürerek başımı sallıyorum. "Midem gurulduyor, bebeğim. Bu koşullarda yaşayamam."

Tatlı tatlı gülüyor. ". "

Otuz dakika sonra, hepimiz Jack's Pizza'daki en büyük kabine tıkmış, bir pizzayı paylaşıyor ve Eli, Grant yapamayacağına dair yüz dolarına bahse girdiği için ekstra büyük bir dilimin tamamını ağzına tıkmaya çalışırken gülüyoruz. Eli'nin kız arkadaşı Ari gözlerini devirir ve erkek arkadaşına başını sallar.

Burada arkadaşlarımızla birlikte olmak, saçma sapan şeylere gülmek *normal* geliyor. Ama bu sefer sevgilimi her zaman ait olduğu yere, yanıma yatırmıştım.

"Seni beslememe izin ver, Tatlı Tart," diye törpülüyorum ekstra peynirli pizza parçasını ağzının önünde sallarken. Gözlerini deviriyor ve gülüyor ama bir ısırık almak için ağzını açıyor. Onu çektiğimde, ağzından pizzaya doğru sarkan uzun bir peynir ipi var ve sonra onu koparıp ağzına sokmaya çalışırken ikimiz de gülüyoruz, çenesinde pizza sosundan bir iz bırakıyor.

Eğilip yalıyorum, sonra dudaklarını yakalayıp öpüyorum.

Evet, *klişe* olduğunun farkındayım. Ama lanet olsun, aşığım. Bu kıza aşık bir aptalım. Son birkaç hafta tam bir kasırğa gibiydi, ama burada arkadaşlarımızla birlikte olabildiğimiz için çok mutluyum. Resmi olarak birlikte olduğumuz için... *sonunda*.

"Tanrım, ikiniz Lane ve Hallie'den daha betersiniz," diye homurdanıyor Grant pizzasının etrafında. "Bununla nasıl başa çıkacağım?"

Lane'in omzu düşer. "Bekar olduğun için üzülme dostum."

Ben kahkahamı bastırırken Viv ve Hallie kıkırdıyor. "Evet, biliyorsun yedinci tekerleğimiz olmaya her zaman davetlisin."

Grant bir parça daha pizza alırken gözlerini deviriyor. "Kıskanmıyorum. Sadece hepinizin aşk dolu olduğunu ve bunun midemi bulandırdığını söylüyorum. Burada yemek yemeye çalışıyorum."

"Bunun az önce yere bıraktığın *altı* parça pizza olmadığına emin misin?" Eli soruyor.

Haksız da değil. Adam tanıdığım herkesten daha fazla yiyor ve hepimiz sporcu olduğumuz için bu çok şey ifade ediyor.

"Evet, o da olabilir. Ama eminim ki hepiniz birbirinize sersem sersem bakıyorsunuz. Ben de hepinizin masanın altında birbirinizle el ele tutuştuğunuzu bilmiyormuş gibi davranacağım," diye karşılık veriyor Grant. "Bu arada, en sevdiğim kızı ne zaman ziyaret *edebilirim*?"

Gözlerim kısılıyor ve Viv bunu görünce gülererek bana dirsek atıyor. "Ne zaman istersen. Çok büyüyor!"

Ne? Çocuğuma karşı biraz korumacıyım. Kedi babaları böyle yapar. Genel olarak babalar, ama bu teoriyi test etmeyeceğim... *henüz*.

Grant'in gülümsemesi yüzünü böler. "Kay. Güzel. Belki Perşembe günü maçtan sonra? Biraz kucaklaşmaya ihtiyacım var."

Başımı Viv'e doğru eğiyorum ve dudaklarımı kulağının kabuğunda gezdiriyorum. "Tasadüfe bakın ki, o saatlerde evde olacağımızı sanmıyorum. Üzgünüm, kardeşim."

Şaka yapıyorum, bir nevi, ve Viv kıs kıs gülüyor, iri mavi gözlerini deviriyor. "Boo'yu herkesten çalmayı bırak All-Star. Bu çok kaba."

İyi. Bu adamlar benim en iyi arkadaşlarım, yani sanırım onu görebilirler. Ama Boo kızım söz konusu olduğunda yerlerini bilmeleri gerekiyor.



O GECE Viv, Boo'yla kanepede benim eski eşofmanlarım ve eski antrenman tişörtümle sarılmış, *Hayalet Maceraları*'nı izliyordu ki ben elinde Hallie'nin ödünç verdiği kraft kağıdına yeni sarılmış hediyesiyle salona girdim. Yine çok gerginim ve terli avuçlarımın kâğıdı mahvedebileceğinden endişeleniyorum.

sarmak için çok uzun. Bir felakete benziyor, ama umarım içinde ne olduğuna baktan ambalajlama işinden daha fazla önem veriyordur.

Bu şimdiye kadar birine verdiğim en önemli hediye olabilir.

Gerçekten çok gerginim.

"Sonunda Gh'yi izlemeye mi geliyorsun-" Bakışları elimdeki hediyeye kayınca cümlelerin ortasında duruyor ve kaşları çatılıyor. "Nedir o?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onun yanındaki kanepeye oturuyorum, nabzım hızla atarken sertçe yutkunuyorum. "Senin için bir hediye."

"Reese, başka hediye yok demiştik. Bana zaten çok şey verdin..." Sözünü kesiyor, doğruluyor ve gözlerini kırıştırıyor.

Başımı salladım. "Biliyorum, ama bu... *gerçekten* özel, bebeğim." Ona uzattım ve hafif titreyen eliyle aldı.

Hediye bir an kucağında durur, ona bakar ve sonra acı içinde yavaşça açmaya başlar.

"Berbat paketlediğim için özür dilerim. İlk kez bir şeyi gerçekten paketliyorum," diye itiraf ediyorum gergin bir şekilde, öne doğru oturup kollarımı dizlerimin üzerine koyarak, içindeki profesyonelce ciltlenmiş kitabı ortaya çıkarmak için kâğıdı yırtmaya devam etmesini izliyorum.

Mor deri ciltli ve altın kakmalı bir başlığı var.

Vivienne Brentwood'dan Lanetli Cinayet.

Elini ağzına götürüp kapatıyor, yüzü buruşuyor ve gözleri benimkilere kayıyor. "Reese. Sen... *kitabımı mı ciltlettin?*"

Başımı sallıyorum, uzanıp elimle çenesini kavrarken başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Ben istedim. Kitabının bir kopyasına sahip olan ilk kişi olmak istedim çünkü hayallerinin peşinden gidip bitirdiğin için seninle gurur duyuyorum." Alnına bir öpücük konduruyorum. "Ama sonra fark ettim ki kitabı alması gereken ben değilim. Bu kopya baban için. Hayallerine ilham kaynağı oldu. Seni ne kadar sevsem de... O önce seni sevdi, Viv. Seninle gurur duyduğunu biliyorum. Şu anda aşağıya baktığını ve burada seninle olmayı dilediğini biliyorum. Ve biliyorum ki bu anı seninle kutlamak isterdi... *ilk* kitabını bitirmeni."

Viv hıçkırmaya başladığında omuzları titriyor. Kitabı göğsüne götürüp sıkıca kavıyor ve ben de onu kucağıma çekiyorum, kollarım vücudunu sıkıca sarıyor. Ağlarken yüzünü boynuma gömüyor.

"Seni sevebildiğim için çok şanslıyım Viv. Benim olduğun için çok şanslıyım ve bunu asla hafife almayacağım. Sen tanıdığım en iyi insansın ve babanın senin kim büyük bir parçası olduğunu biliyorum."

saçlarına fısıldadı. "Keşke onunla tanışabilseydim. Keşke elini sıkabilseydim ve ona teşekkür edebilseydim. Keşke bir gün senin yayınlanmış bir yazar olduğunu görmek için burada olabilseydi, adını tüm o çok satanlar listelerinde görebilseydi. İlk imza gününe gidebilmeyi, hep olacağını bildiği her şeye dönüştüğünü görebilmeyi. Bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapardım bebeğim, ama yapamam, bu yüzden buna sahip olmanı istedim. Böylece bu anı onunla paylaşabilirsin. Belki beni de onunla tanıştıırırsın diye düşündüm. Ve ona kopyasını gösterip hikayeni anlatabilirsin."

O kadar çok ağlıyor ki birkaç dakika boyunca konuşmuyor, sadece nefes alıp kendini sakinleştirmeye çalışana kadar aramızda tuttuğu kitapla bana yapışıyor. Ona istediği kadar zaman veriyorum çünkü bunun onun için duygusal olduğunu biliyorum. Kahretsin, benim için duygusal.

"Seni seviyorum Reese," diyor boynuma karşı. "Seni mümkün olabileceğini düşündüğümünden çok daha fazla seviyorum ve keşke bunun benim için ne kadar özel olduğunu ifade edebilseydim, ama söylemeyi düşündüğüm her şey yetersiz geliyor. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatacak kelimelerim yok. Söyleyebileceğimden de emin değilim."

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken başımı sallıyorum. "Onlara ihtiyacım yok bebeğim. Bunu hissedebiliyorum."

En iyi yaptığımız şey bu; kelimeler yetmediğinde birbirimizi hissetmek.

Vivienne'in hayatımın aşkı olduğunu bu şekilde iliklerime kadar hissediyorum. Birbirimizi açıklayamayacağım bir şekilde anlıyoruz ve onun bir gün *evleneceğim* kız olduğunu biliyorum.

Çünkü aşk budur, kelimelerden daha derin bir bağdır.

Bu benim kanımda var, ona ait olan kalbimin her pompalanışında damarlarımda dolaşıyor.

Kitabı göğsünden çekip çıkarıyor ve başparmağını kitabın ön yüzünde kitaba bakıyor. "Keşke babam da burada olabilseydi. Keşke hayatımdaki tüm bu anlar için burada olabilseydi. Kitabımı yayınladığımı, evlendiğimi, ilk evimi aldığımı görmek için. Bunu çok düşünüyorum," diye fısıldıyor ve bakışlarını yukarı kaldırıp bana bakıyor. Gözleri kırmızı çerçeveli ve gözyaşlarından şişmiş ve içlerinde ham duygular dönüyor. Elimi kaldırıp gözyaşlarını siliyorum ve yanağını yasladığında onu tutuyorum. "Benimle çok gurur duyacağını biliyorum. Keşke bunu *görebilseydim*. Onunla sadece beş dakika daha geçirebilmek için her şeyimi verirdim. Onu ne kadar sevdiğimi ve ne kadar özlediğimi söylemek, kollarını bir kez daha etrafımda hissetmek için sadece beş dakika. Korkunç baba şakalarından birini anlatmasını duymak için.

Her zaman nefret ediyormuş gibi davrandığım ama içten içe en sevdiğim yemektir. Keşke yemeklerinin tadına tekrar bakabilsem ve Saints kaybederken televizyona bağırışını duyabilsem. Keşke nasıl koktuğunu hatırlayabilseydim, Reese. O kadar uzun zaman oldu ki unuttum. Bir gün tüm bunları unutacağımdan ve asla geri getiremeyeceğimden korkuyorum. Sadece *beş* dakikaya daha ihtiyacım var."

Titreyen bir nefes alıp kitabı tekrar göğsüne götürürken duygularına yenik düşerek gözlerini sıkıca kapatıyor. Gözlerini tekrar açtığında, gözleri yaşlarla doludur. "Bu güzel, düşünceli, yeri doldurulamaz hediye için teşekkür ederim. Onu sonsuza dek el üstünde tutacağım, Reese. Teşekkür ederim. Ve onunla tanışmanı çok isterim. Benim için anlamı çok büyük."

"Ne zaman hazır olursan, orada olacağım." Öne doğru eğilip onu kendime çekiyorum, dudaklarımı nazikçe onunkilere bastırıyorum ve gözyaşlarının tuzlu kalıntılarının tadına bakıyorum. "Seni ağlattığım için özür dilerim."

"Bu iyi bir ağlama. Onu çok özleyorum ve sen bana sonsuza kadar bize ait olacak çok özel bir şey verdin. O burada olmasa da bir parçasının hep benimle olduğunu hatırlatıyor ve bunun için sana ne kadar teşekkür etsem az." Beni şefkatle öpüyor ve boştaki elini çeneme götürüyor. "Sen benim için çok önemlisin. Bunu bilmeni istiyorum. Beni değiştiriyorsun Reese ve dönüştüğüm kişiyi hiç bu kadar sevmemiştim. İnebileceğim güvenli bir yer olduğun için teşekkür ederim. Kendimi yeniden bulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman, bebeğim," diye mırıldanıyorum.

Her zaman kaçabileceği bir yer olacağım. Etrafındaki dünya ona çok fazla geldiğinde onu her zaman kucaklayacağım. Kendisi için yapamadığında bile onu her zaman ilk sıraya koyacağım.

Her zaman ona bakacağım ve onun gücü olacağım.

Aylar önce onu gördüğüm andan beri onu istiyordum. Ama o zamanlar bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum.

En çok da benimle uğraşmasını ve benim ona verdiğim kadar bok vermesini seviyordum.

Her şeyi çözdüğümü, geleceğimi belirlediğimi ve ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumu sanıyordum.

Ama başından beri kayıptı.

Hayatıma giren ve kalbimi ateşe veren bu güzel, dirençli, meydan okuyan kız. Bana meydan okuyan, beni daha iyi bir adam olmaya iten kişi.

Kelimenin tam anlamıyla benim dengim.

Asla yakalayamayacağımı düşündüğüm kız, çünkü her yaklaştığımda daha da uzağa kaçıyordu.

Ama sonunda ikimizin de beklemediği bir şekilde birbirimizle çarpıştık ve *duyguları yakalamanın* şimdiye kadar yaptığımız en iyi seçim olduğu ortaya çıktı.

epilogue

Viv

Bir Yıl Sonra

"Y Bu gece harikaydın! O topu yakaladığına inanamıyorum," diye bağırırken Reese'e çarpıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve beni ayağa kaldırırken bacaklarımı beline kilitliyorum. "Tanrım, bu *çok* ateşliydi. Şu anda senin için *çok* ıslağım."

Cidden, erkeğimi sahada yakalayıcı kıyafetleri içinde tam bir baş belası gibi görmek dünyadaki en seksi şey ve yalan bile söylemiyorum... eğer ben giyiyor olsaydım külotum sıırıslıklam *olurdu*.

Ama maçtan önce arabada gençler gibi öpüşürken onları benden çaldı.

"Öyle mi? Hissetmeme izin ver, Tatlı Tart," diye dudaklarımı törpülüyor, yastık gibi ağzında şeytani bir gülümseme kıvrılıyor. Bu adam için o kadar çıldırıyorum ki bazen sadece... bilmiyorum, içine girmek istiyorum çünkü yeterince yaklaşamıyorum. Ona takıntılıyım. Onunla ilgili her şeye.

Gülüyorum. "Otoparkta olmasaydık belki ama TMZ'ye çıkmak istemezdim. Artık ünlü biri olduğunu unutuyorsun bebeğim."

"Neredeyse yakalanmanın eğlenceli kısmı olduğunu sanıyordum?" diye soruyor. "Um, kimsenin benim p-"

Ayak parmaklarımın eski Vans ayakkabılarımın içinde kıvrıldığı ve ellerimin onun yeni duş almış saçlarını çekiştirdiği hırçın bir öpücükle beni susturuyor. Birlikte olalı bir yıldan fazla oldu ve hala Orleans U'da gizlice dolaştığımız günlerdeki kadar birbirimize açız. Balayı evresinin solacağını düşünürsünüz, ama eğer bir şey varsa, sadece daha da güçlendi. Ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz.

Beni ayağa kaldırıp Range Rover'ının kilidini açarken ve sopa çantasını arkaya atarken ona "*Çok* etkilendim," diyorum. "Yani bebeğim, top yere düşmeden bir saniye önce topun altına girip eldivenini takışın yok mu? Aklımı kaçıırıyordum."

Profesyonel bir beyzbol oyuncusuna aşık olmak, erkeğe aşık olduğunuz gibi spora da aşık olmanız anlamına geliyor ve artık bir hayranı olduğumu itiraf edebilirim. Çoğunlukla erkeğimin ama kesinlikle oyunun da. Onu sevdiği şeyi yaparken, kariyerine kalbini ve ruhunu dökerken izlemeyi seviyorum. Ve onun beni desteklediği gibi ben de onu desteklemek istiyorum ki bu da *sayı* koşularının *gol* olduğunu düşündüğüm günlerden bu yana çok uzun bir yol kat ettiğim anlamına geliyor.

Biraz utanç verici ama hayat büyümekle ilgili.

"Annen bu hafta sonu hâlâ geliyor mu?" Reese arabasının yolcu tarafına doğru yürürken soruyor ve kapıyı benim için açıyor. Ne olursa olsun her zaman yaptığı bir şey.

Başımı sallıyorum, içimde bir heyecan uğulduyor. Onu *çok* özlüyorum. Ama bu kadar iyi olmasından da gurur duyuyorum. "Sanırım Pazar günü saat ikide onu havaalanından almamız gerekiyor."

"Güzel. Ona bir sürprizim var." Sırıttıyor, o koyu kahverengi gözleri sevgiyle parlıyor.

Mutlu olmak için maddi şeylere ihtiyacım olmadığını bilmesine rağmen, asla eli boş gelmeyeceğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydım. Sadece ona ihtiyacım var.

Onun böyle değil.

Bir şeyler hediye etmenin *onun* sevgi dili olduğunu öğrendim ve ona hayır demekten ya da bu konuda ona zorluk çıkarmaktan nefret ediyorum. İlk çıkmaya başladığımızda, anlamadığım için beni rahatsız ediyordu, ama şimdi bunun sadece sevgisini ifade etme şekli olduğunu biliyorum.

Servetiyle gösteriş yapmak istediği için değil.

Boo'nun Seattle manzaralı yüksek apartmanımızda dört kedi kulesi ve bir kaşmir kedi yatağı olmasının nedeni de tam olarak bu. Gerçekten hayal edemiyorum

Bizimkinden daha şımarık bir kedi, Reese'in fazlasıyla gurur duyduğu bir şey.

O sürücü koltuğuna geçip arabayı otoparktan dairemize doğru çekerken ben de emniyet kemerini takıyorum. Üç aydır burada yaşıyoruz ve hâlâ çok yeni hissediyoruz. Yeni şehir, yeni daire, keşfedilecek yeni yerler ve tanışılacak yeni insanlar.

Washington Wolves'a seçildiğinde çok heyecanlandım ama daha da heyecanlıydım çünkü bu onun profesyonel olarak oynama hayaliydi ve hayatı boyunca bunun için çalıştı.

Bu, onunla gitme kararımı çok daha kolay hale getirdi. Birinci sınıfımı bitirirken çevrimiçi derslere geçme konusunda zaten kararsızdım. Bunun bana annemin yanında olmak için daha fazla esneklik sağlayacağını ve kitabımı çıkarmaya daha fazla odaklanmamı sağlayacağını düşündüm. Ajanslara ve yayıncılara sorgulamak. Gözden geçirme, gözden geçirme... ve daha da fazla gözden geçirme. Reese ülkenin öbür ucuna taşınıyorsa, benim de taşınmam çok mantıksızdı.

Asla onunla gitmemi istemezdi çünkü onun hayatını desteklemek için kendi hayatımı bırakıyormuşum gibi hissetmemi istemezdi ama ben onsuz olmak istemedim. Reese benim evim. O nereye giderse ben de oraya giderim.

Eve dönerken markete uğrayıp akşam yemeği için bir şeyler alıyoruz, bir buket mor çiçek de dahil çünkü Reese gelmiş geçmiş en düşünceli adam.

Bunu çok düşünüyorum. Eğer mükemmel bir erkek tanımı olsaydı, bu o olurdu.

"Neredeyse senin kadar lezzetli kokuyor," diye mırıldanıyor Reese, ocağın başında arkamdan yaklaşıp yüzünü boynuma gömüyor ve içine çekiyor. Elbette, bir hafta sonra evinde oynayacağı ilk maç, en sevdiği yemeği pişirmek anlamına geliyor... babamın etouffee'sini.

Dilini tenimde gezdirip kulağıma giden yolu nazikçe kemirdiğinde başım dönüyor. Kalçalarını öne doğru salladığını ve sikini kıcıma bastırdığını hissettiğimde gözlerimin kapanmasına engel olamıyorum.

"Tanrım, seni çok özledim," diye mırıldanıyorum, nefesim kesilmişti bile. "Hangi kısmını? Ağzımın mı?"

Başımı sallıyorum, spatulayı tezgâhın üzerine bırakıp arkamı dönerek ona bakıyorum. "Mhmm. Ve..." Elimi gömleğinin altından geçirip parmaklarımı yontulmuş karın kaslarında ve şortunun bel bandına uzanan saç izinde gezdirdikten sonra avucumu sertleşen sikinin etrafında kapatıyorum. Nefesi

Onu yumruklarken, başparmağımı yarığı boyunca sürüklerken, pedin üzerindeki prekumu toplarken aksıyor.

Bakışlarını tutarak fısıldıyorum, "Bu." Parmak uçlarımda yükseliyorum ve onu usulca öpüyorum, dilimi şefkatle ağzının kenarında gezdiriyorum ve onun için dolanmak için içeri kaydırıyorum.

"Ve yetenekli dilin," hafifçe geri çekilirken dudaklarına karşı nefes alıyorum.

"Siktir, bebeğim," diye nefes alıyor. "Seni çok özledim."

"Aynen."

Yangın alarmı çaldığında onu düzgün bir şekilde karşılayabilmek için mutfakta dizlerimin üzerine çökmeme iki saniye kalmıştı. Ancak o zaman ikimiz de havayı duman kapladığını ve ocaktaki tavanın cızırdadığını fark ediyoruz.

İkimiz de hemen harekete geçiyoruz, ben yanmış meyanelerden kalanları ocaktan alıp lavaboya koşuyorum ve soğuk suyu açıyorum. Sıcaklık değişimiyle tencereden buhar fışkırıyor.

Kelimenin tam anlamıyla akşam yemeğimizi yaktığım için kıkırdamaktan kendimi alamıyorum çünkü onun kötü diliyle dikkatim dağıldı ve neredeyse mutfağın ortasında ona oral seks yapıyordum.

Reese tezgâha yaslanmış, başını sallarken dudaklarında küçük bir gülümseme var.

"Yemeği mahvettiğim için özür dilerim." Dişlerimi dudaklarımda gezdirip burnumu kıvırıyorum.

Bana doğru yürüyor, ayaklarımı yerden kesiyor ve beni omzunun üzerinden çekerek yatak odamıza götürüyor. Kıçıma sert bir şaplak atıyor ve kıçımın lezzetli bir şekilde acımasına ve klitorisimin daha fazlası için zonklamasına neden oluyor.

"Hayatımın geri kalanında her lanet gün akşam yemeğimi mahvetmeni istiyorum, Tatlı Tart."

Sonra beni yatağa atıyor ve ben bir kemik battaniyesi gibi üzerine örtülmüş, doymuş bir karmaşa olana kadar diliyle, parmaklarıyla ve sikiyle bana tam olarak neyi kaçırdığımı gösteriyor.

"Seni seviyorum," diyor uyuklu bir sesle, parmakları omurgamda gezinirken dudaklarını başımın tepesine bastırıyor.

"Seni daha çok seviyorum," diye fısıldıyorum, kulağımın dibinde atan güçlü, sabit kalbinin sesinin tadını çıkarırken gözlerim kapanıyor.

Ve tanrım, Reese Landry'i *seviyorum*.

Onu bazen o kadar çok seviyorum ki kalbim yerinden fırlayacakmış gibi geliyor.

Onu ruhumun derinliklerine kadar geri dönülmez bir şekilde seviyorum. Ve her zaman da seveceğimi biliyorum.



"Tanrım, bu *çok* heyecan verici Viv. Senin lanet olası kitap turunda olduğumuza inanamıyorum!" Hallie heyecanla ayaklarının üzerinde zıplıyor. "Tam anlamıyla *New York Times*'ın en çok satan yazarısın."

Aslında ben de inanamıyorum. Burada bir oda dolusu insanın içinde durup ilk panelimi vermeye hazırlanırken bile.

Pek çok el yazmasının bir editörün posta kutusuna bile ulaşamadığını, bazı yazarların eserlerini yayınlattıklarının yıllar aldığını biliyordum. Zaman zaman bu imkansız gibi görünüyordu. Bir menajer bulmam bile aylarımı aldı... ve utanç verici miktarda gözyaşı ve bırakmak istediğim anlar oldu.

Ama sonunda yaptım ve sanki evren en iyisini sona saklamayı bilmiş gibi.

Anna gerçek anlamda bir melek ve onun sarsılmaz desteği ve bana olan inancı olmasaydı, *Perili Cinayet* için asla bir yayıncı bulamayacağımı düşünüyorum.

NYT En Çok Satanlar listesine beş numaradan giriş yaptığında saatlerce ağladım. Coğunlukla inanamayarak çünkü bu bir ilk kitaptı ve hiçbir beklentim yoktu. Sadece kitabımı dünyaya duyurmak istedim ve birilerinin onu almasını umdum

Şimdiye kadar kurduğum tüm hayallerin yerini alan bir kasırga oldu.

Bazen kendimi çimdiklemem gerekiyormuş gibi hissediyorum çünkü gerçek bile gelmiyor.

"Ben de inanamıyorum," diyorum, benim yüzümden burada olan insan kalabalığını tarayarak. Bu gerçekten inanılmaz.

"Tamam, tamam, yerime oturmalıyım. , Viv. Seninle çok ama çok gurur duyuyorum. Ne kadar gurur kelimelerle ifade edemem. Seni seviyorum."

Hallie kollarını boynuma dolayarak beni sıkıca kendine doğru çektiğini söylüyor. New York'tan buraya sırf bunun için geldiğine ben de inanmıyorum ama bu anı benimle paylaştığı için çok mutluyum.

"Seni daha çok seviyorum, uzay bebeğim."

Geri çekilip yanağıma bir öpücük daha kondurduktan sonra ön sırada annem ve Reese'in yanında babam için ayrılmış boş koltuğa oturuyor.

En büyük destekçilerim. Hayallerimden asla vazgeçmememin sebebi. Çünkü zor zamanlarda bile beni devam etmeye ittiler. Köşemde beni cesaretlendiren onlar varken pes etmeyi imkânsız hale getirdiler.

Reese göz kırparak bana bir öpücük gönderiyor, ben de gülüyorum. Yarın erken saatte maçı olmasına rağmen, *elbette* sırf burada olabilmek için yirmi dört saatten kısa bir süre için ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçu.

Onu daha fazla sevemeyeceğimi mi sanıyordum?

Kitapçı çalışanından mikrofonu alıyorum ve perdenin arkasından çıkmadan önce derin bir nefes alıyorum, elimi sallayarak kaldırıyorum. İnsanların imzalamam için satın aldıkları kitaplarımla burada olmaları beden dışı bir deneyim gibi geliyor. Asla hafife almayacağım bir onur.

"Herkes merhaba!" Sesim gergin ve gergin. "Burada olduğunuz ve *Perili Cinayet*'e verdiğiniz destek için teşekkür ederim. Dürüst olmak gerekirse bugün burada durmak gerçeküstü geliyor. Sadece bir yıl önce hayali olan bir kızdım ve şimdi o hayal tam karşımda duruyor."

Sadece kitabımdan değil, ön sıradaki Reese'den de bahsediyorum. Bir numaralı hayranım. Kitabımı baştan sona defalarca okuyan ve neredeyse satır satır ezbere okuyabilen adam. İlk kopyamı babamın anısına ciltleten adam. Beni desteklemek için hiç düşünmeden ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçan adam. Dikenli ve dikenliyen kalbimi yakalayan adam. Onu kendimden uzaklaştırmak için çok çaresiz olduğumda bile benden asla vazgeçmeyen adam.

"Bir dakikalığına ithaflar hakkında konuşmak istiyorum. Bir kitapta önsöz ve önsözden önce okuduğunuz ilk şeydir. Çünkü onlar en önemlileridir. Nedenin temelidir. Romanınızı neden yazdığınızı. Bu kelimeleri neden sayfaya koyduğunuzun. Muhtemelen neden iki tane olduğunu merak ediyorsunuzdur. Çünkü beni seven ilk erkeğe, ben lisedeyken vefat eden babama adadım. Hayallerimin peşinden gitmemin ve *Lanetli Cinayet*'i yazmaya başlamamın sebebi o." Duraksıyorum, içime bir

devam etmeden önce bakışlarım Reese'inkilerle birleştğinde kekeleyerek nefes alıyorum. "Ama aynı zamanda beni en son seven adama adanmıştır. O benim *nedenim*. Bu kitabın yayınlanma sebebi. Çünkü o bana benim kendime inandığımdan daha çok inandı. Size onun için yazdığım bir şeyi okumak istiyorum."

Kot pantolonumun arka cebine uzanarak, *bu* an için hazırladığım, kaç kez okuduğum için yer yer yıpranmaya başlayan katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıyorum. "Reese Landry beni her gün büyük bir jestle seviyor. Kendisi de büyük bir jesti hak ediyor....

Ters şapka takmanı ve kocaman kanayan kalbini çok seviyorum.

Şefkatli dokunuşunu ve dağıldığımda bana sarılışını seviyorum. Gücünü ve beni her zaman ilk sıraya koymayı seviyorum.

Beni görme şeklini seviyorum ve bazen seni o kadar çok seviyorum ki bu canımı acıtıyor.

Ama en çok beni sevme şeklini seviyorum. Her zaman aşkın nasıl olacağını hayal ettiğim gibi.

Beni yakalayışını ve asla bırakmayışını seviyorum. Seni seviyorum All-Star ve umarım bunu her zaman bilirsin."

Gözyaşlarımı yanaklarımdan sildikten sonra sandalyesinden kalkıp bana doğru yürürken gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum. Güçlü kolları bedenimi sarıyor ve beni kendine doğru çekerken dudaklarımı yakalıyor ve beni o kadar çok sevgiyle, o kadar çok hayranlıkla öpüyor ki dizlerimin bağı çözülüyor.

İnsanlarla dolu bir odada beni öpüyor, sanki burada sadece ikimiz varmışız gibi. Beni bir amaç uğruna öpüyor.

Söz veriyorum.

Çünkü Reese Landry benim *son oyunum*.

DAHA FAZLASINI İSTER MİSİNİZ?

Reese+ Viv'e doyamadınız mı?

Anladım, kızım!

Senin için mükemmel bir bonus sahnem var.

Kitapta yer süper baharatlı bir sahne!

Bültenime abone olmak için [buraya](#) tıklayın ve bu baharatlı sahneyi anında elinize alın!

Orleans Üniversitesi Serisi'nin bir sonraki kitabı için hazır mısınız? ***Grant'in*** kitabı, Walkoff Wedding, ön sipariş için hazır. Kopyanızı ön sipariş vermek için buraya tıklayın.



Seriye Lane ve Hallie'nin kitabı Homerun Proposal ile başlayın.
Birinci bölüme bir göz atmak için sayfayı çevirin!

chapter one

Hallie

"Bana *baktığından* oldukça eminim," diye mırıldanıyor Vivienne, kısılmış bir gözünün içinden bakarak. "Nasıl olur da bir..." Eğiliyor ve sanki odamda yalnız değilmişiz de bir insan kalabalığının içindeymişiz gibi fısıldıyor.

"*Penis*... sanki ona bir şey borçluymuşum gibi bana bakıyor."

"Penis" kelimesini kullandığında tüylerim diken diken oluyor. "Nemli" kelimesini bir kenara bırakırsak, penisin tüm İngilizce dilindeki en çirkin kelime olduğuna eminim.

"Bu *senin* fikrindi," diye hatırlatıyorum ona, gözlerimi dizüstü bilgisayarımın ekranından ayırmadan, şu anda iğrenç bir şekilde yüksek sesle inleyen bir kadına arkadan bir adam var. Birbirlerine karışan nefes alıp verme ve tenlerinin birbirine çarpma sesleri odamı dolduruyor. Herkesin övgüyle bahsettiği şey *bu* olamaz, değil mi?

Seks.

İlişki.

Sevişme.

Cinsel eğitimde, filmlerde ve ailemle yaptığım kuşlar ve arılar konuşmasında öğrendiğim temel mekaniklerin ötesinde hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şey, ki *hala* bunun yaralarını taşıyorum.

Ben, Hallie Jo Edwards, Orleans Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi olmama rağmen hala bakireyim. Üniversite herkesin bekaretini kaybettiği yer değil mi?

On sekiz yaşındayım ve hiç öpülmedim.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Eğer *benseniz*, çok kolay.

Ben... sırf ürkütücü bir kanaviçeyi bitirmek için partiden evde kalmayı seçen ve aynı anda en az otuz Dramione fanfic sekmesi açık olan kız. Siyah ve moru renk çarkındaki tek ana renkler olarak gören kız. Komplolar, Sour Punch pipetleri ve iPod shuffle'da doksanların alternatifiyle hayatta kalan aynı kız. Modası geçmişten bahsediyoruz.

Tam olarak dickbait değil.

Ama bu konuda iyiyim. Kendi davulumun ritmiyle kendi melodimde yüzerken tamamen rahatım.

Yani, ben harikayım.

Harika derken, hiç öpülmemiş, üniversite birinci sınıf bakiresi gibi bir şeyden bahsediyorum.

"Onlardan çok gördüm ama bu şey evcilleşmemiş bir ejderhaya benziyor. Biri bu adama bu *canavar* için bir tasma getirsin," diyor Viv vücudunu bir ürperti sararken.

Omuz silkiyorum. "Bu biraz... *vahşi*."

İkimiz de bakıyoruz, sonra ölüyoruz.

Kesinlikle kendimizi kaybediyoruz, ikimiz de yüzlerimizden yaşlar akarken yatağında bir yığın haline gelene kadar kıkırdamalar kaçıyor.

En iyi arkadaşımın aklına gelen tüm fikirler arasında bu açık ara en tuhaf olanı. Kendi başınıza porno izlemek bir şeydir, ancak bunu on dört yaşında bir çocuğun olgunluk seviyesine sahip en iyi arkadaşınızla yaptığınızda tamamen farklı bir top oyunu.

"Hal?" diye sesleniyor derin bir ses kapımın diğer tarafından, sonra kapı açılıyor ve Eli, diğer en iyi arkadaşım, yanıt beklemeden içeri giriyor.

Bilgisayarına o kadar hızlı uzanıyorum ki, Eli ne yaptığımızı anlamadan önce ekranı kapatmak için çaresizce Viv'i yanlışlıkla yatağın kenarından itiyorum. Acelemden parmağımı bilgisayarımın içine soktum ve ciyakladım.

"Kahretsin. Siktir. *Lanet olsun*." Yatağımdan fırlayıp bilgisayarı diğer tarafa doğru iterken acıyı dindirmek için ucunu ağzıma alıyorum.

Bir gümbürtüyle yere düşer.

Eli benden önündeki yerde umutsuzca kendini toparlamaya çalışan Vivienne'e, atılmış dizüstü bilgisayara ve sonra tekrar

Kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Uhh... Neler oluyor? Ne izliyorsun ve ben içeri girdiğimde neden çıldırdın?"

Viv kendini kaybedene kadar sorusunu sessizlik karşılıyor. İlk giden o oluyor, kahkahası kötü zamanlanmış bir bomba gibi patlıyor. Nefes alıp verirken başını sallıyor: "Porno izliyoruz. Hem de *berbat* bir porno."

Sözleri şekilde bir cümle haline getirilmiş bir dizi hırıltıdan ibaret ve Eli'nin yüzünde şeytani bir sırıtış belirirken inliyorum. Harika. Şimdi bu bir *grup* porno izleme seansı. Yatağa geri yerleşiyorum ve bir an için yatağın beni yutmasını diliyorum, böylece

Şu anda yaşadığım utanç.

Başka bir şey söylemeden kapıdan içeri girdi, sonra ayağıyla kapıyı çarparak kapattı ve Viv'in üzerinden geçerek doğruca yatağa yöneldi.

Kollarını başının arkasına koyarak yanıma dalarken beklentiyle ellerini birbirine sürtüyor. "Ee, ne izliyoruz? Biraz kız kıza aksiyon mu? Belki biraz çifte penetrasyon?"

"Çift mi?" diye kekelerken gözlerim büyüdü.

"Onu korkutma Eli. Tanrım," diye mırıldanıyor Viv, dizüstü bilgisayarımın düştüğü yatağın kenarına doğru yürüyüp onu alıyor ve yeniden açıyor. Ekran, izlediğimiz kötü çekilmiş ve kaydedilmiş amatör seks kasetine devam ediyor.

"Vay canına." Eli gözlerini kısarak ekrana bakarken nefesini dışarı üflüyor. "Bu adamın ciddi bir dayanıklılığı var."

"Evet, yani, kışındaki kaslara baksana. O bebeklerin üzerinde yumurta kırabilirsin." Viv, Eli'ı yana kayması için dürtüyor ve Eli onun yanına kayarak bacak bacak üstüne atıyor. "Keşke gerçekten böyle olsaydı."

Göğsü alaycı bir sesle gürlüyor. "*Senin* kötü seks yapmış olman herkes için böyle olduğu anlamına gelmez Vivienne."

Bu doğru. En iyi arkadaşlarımdan geriye kalan tek bakire benim ve bu gerçeğin acı bir şekilde farkındayım.

Viv ona dilini çıkarır ve parmağını çevirir.

"En azından sen *kötü* seks yaptın. Ben *hiç* seks yapmadım, bu daha da kötü," diye mırıldanıyorum ikisine de.

Eli'nin bakışları bana dönüyor. "Büyütülecek bir şey değil Hal. Bir sürü insan doğru kişiyi bekliyor."

Onu seviyorum, gerçekten. Bunu söylediği için minnettarım ama anlamıyor.

Ağır ağır iç çekerek, "Bıktım artık. Peşine takılan, tatlı, 'aaa, çok tatlı', ne yazık ki beceriksiz ve acınacak derecede yalnız Hallie Jo olmaktan."

Viv başını eğiyor. "İşte bu yüzden *mükemmel* bir planım var." Yataktan kalkıyor ve bana doğru dönüyor. "Hal, üniversitedeyiz. Güney'in en iyi üniversitelerinden birinde birinci sınıf öğrencisiyiz. Birlikte. Dışarı çıkmalı ve *yaşamalıyız*. Partilere gitmeli, çok fazla ucuz likör içmeliyiz. Seksi çocukları *öpmeliyiz*. Boomerlar ne düşünürse düşünsün, yaşlanıp kırıştığımızda asla pişman olmayacağımız anlamsız dövmeler yaptırın. Fırsatımız varken genç olalım. Bilirsiniz, gerçek hayat başlamadan önce."

Teoride kulağa harika geliyor. Hatta kolay.

Teknik olarak konuşmak gerekirse, üniversite kampüsünde bir parti, kırmızı bir Solo bardakta ucuz içki ve dilini boğazınıza sokmaya fazlasıyla istekli ateşli bir adam bulmak ne kadar zor olabilir ki?

Zor kısmı bu değil.

Görüyorsun, her şeyin benimle ilgisi var.

Ben sadece kendim gibiyim. Ve zaten herkesin hoşuna gitmeyeceğimi biliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, kendimi kategorize etmem gerekirse muhtemelen daha çok kombucha gibiyim.

İlk tadımda acı ama sonra burnunuzu tutup zorladıktan sonra yavaş yavaş size büyümeye başlar.

Yani, sizin için iyi olan fermente bakteriler. İğrenç ama bir süre sonra fena değil.

Ama Viv haklı.

Bunun hayatımızın en güzel zamanı olması gerekiyor. Toplumsal olarak dayatılan yetişkinlik duvarları üzerimize kapanmadan önce yaban yulaflarımızı ekme, saçlarımızı serbest bırakma ve yaşama zamanı.

"O haklı, Hal. En azından yapabiliyorken yaşamak konusunda. Dışarı çık, dünyanın sana neler sunabileceğini gör. Ben de geleceğim ve ikinize göz kulak olacağım. Eğlendiğinizden emin olacağım. Güvenle," diye ekliyor Eli.

Ne dediklerini düşünürken dudağımın kenarını çiğniyorum.

İkisinin de haklı olduğunu biliyorum... Sadece konuşmak, yapmaktan çok daha kolay görünüyor. Kendini ortaya koymak, seni geride tutan şeyleri unutmak. Kendin olduğun için dünyanın seni reddedeceğinden korkmuyormuş gibi davranmak.

Sonunda bakışlarımı yukarı kaldırıp ikisi arasında gidip geliyorum. "Haklısınız. İkiniz de haklısınız. Hadi yapalım şu işi." Nefes veriyorum, sinirlerimi serbest. "Yarın,

bir partiye gideceğiz."

Sanki ona Ed ve Lorraine Warren'la ölümden dönmek üzere olduğumuzu söylemişim gibi gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım.

"Bir *kardeşlik* partisine gidiyoruz ve sen daha önce hiç öpülmemiş on sekiz yaşında bir üniversite birinci sınıf öğrencisi olmaktan kurtulana kadar buradan ayrılmayacağız. Hayatının geri kalanının ilk gününe hoş geldin, Hallie Jo Edwards."

"Bu kulağa tuhaf bir şekilde güven verici ama aynı zamanda uğursuz geliyor," diyorum aynı anda fuayeden "*Pizza geldi!*" diye bağırılıyor ve merakla beklenen akşam yemeğimizin nihayet geldiğini işaret ediyor. Hep birlikte dizüstü bilgisayarı bırakarak yatağımdan kalkıyoruz. "Şimdi *lütfen* gidip yüzümüzü pizzayla doldurabilir miyiz? Açlıktan ölüyorum ve bu haftaki bölüm için daha fazla araştırma yapmak istiyorum."

Eli gülüyor, kolunu boynuma doluyor ve Viv'in peşinden mutfağa giderken beni yanına çekiyor. Bazen bir Eli sarılmasına ne kadar ihtiyacım unutuyorum. Beni her zaman daha iyi hissettiriyor ve tüm bunları yüksek sesle itiraf etmek, göstermek istemesem bile zordu. Büyüme nadiren kolay olur.

Viv doğruca buzdolabına yöneliyor ve birçok takıntımızdan biri olan portakallı Fanta'yı çıkarıyor.

"Bu hafta kurgusal olmayan bir kitap dinledim ve hazırlık için birkaç not aldım. Sosyal medyada gördüğü ilgiye bakılırsa bu bölümün her zamankinden daha fazla dinleyicisi olacak. Ayrıca, bundan sonra dışarı çıkmam gerekiyor. Bir matematik dersi daha, üstelik dersi veren adam tam bir sapık," diyor masaya oturup pizza kutusunu açarken, büyük bir dilime uzanıp bir tanesini bana doğru iterken.

Dilimimi kapıp kocaman bir ısırık alıyorum, gözlerimi kapatıp ağız dolusu ekstra peynirli, yağlı iyiliğin etrafında inliyorum.

"Bu hafta Koca Ayak var, değil mi?" Lane Collins'in sesi arkamdan gürleyerek varlığını duyuruyor ve ağzımdaki pizzadan boğulacak kadar ödümü koparıyor.

Yiyecekleri çıkarmak için umutsuzca çabalarken Viv'in gözleri açılıyor.

Kahretsin, siyah zeytinli peynirli pizzayı yerken boğulup öleceğim.

Bakire olarak öleceğim.

"Kahretsin, iyi misin, Hal?" Eli koşarak geliyor, hâlâ boş olan tabağını masaya fırlatıyor ve beni sandalyemden çekiyor. Kolları belime dolanırken

Heimlich yapmaya başlar.

Sadece çiğnerken ve boğulmazken çok daha küçük görünen pizza parçası sonunda boğazımdan kurtuluyor ve iğrenç bir gıcırtyla yere uçuyor.

Ciğerlerime hava doluyor ve rahatlayarak Eli'nin kollarına geri gömülüyorum.

Be

n. Ben iyiyim. Güvendeyim. Eli ile birlikteyim. Her şey yolunda.

Hala nefes almaya çalışıyordum ki Lane'e baktım, eğilmişti.

Tezgâha yaslanıp, ölüme yakın deneyimimden sonra içime çekmeyi başardığım tüm havayı derhal emiyorum.

Bir odaya girip herkesin dikkatini ve nefes alma yeteneğini çalan bir etkisi var.

Belki de sadece *benim* üzerimde böyle bir etkisi var, ama gecenin bir yarısı kampüs dışındaki evimizden gizlice çıkan kızların sayısına bakılırsa, bu sadece benimle *ilgili değil*.

Kendimi bildim bileli en iyi arkadaşımın ağabeyine karşı küçük, masum bir aşk besliyorum ve bu muhtemelen mezara kadar götüreceğim bir sır.

Çünkü Lane Collins *asla* benim tarafıma bakmazdı.

Ben sadece küçük kardeşinin en iyi arkadaşıydım, çocukluğumuzdan beri peşine takılan. Büyüdükçe ve ailesi onu Eli ve benim sinemaya, alışveriş merkezine, sahaya gitmemize izin vermeye zorladıkça bile asla kurtulamadığı sinir bozucu komşu kızı.

O anları çok *sevdim* çünkü sadece birkaç dakikalığına bile olsa onun yörüngesindeydim. Kendilerini onun ayaklarına atan kızlarla birlikte var olurum. O kızlar için ayırdığı gamzeli gülümsemenin alıcısı olurum ve o anlara bir can simidi gibi tutunurdum, sadece ondan çalabileceğim bir sonraki ilgi saniyesine kadar beni idare ederdi.

"N'aber, Hal?" Sırıttıyor, dolaba uzanıp en sevdiği shaker şişesini çıkarırken o lanet gamzeleri patlıyor. Gömleksiz olduğunu fark etmemeye çalışıyorum ve geniş göğsü gözlerimin yutması için sergileniyor.

Dene daha doğru olur.

Göğsünün ne kadar mükemmel bir şekilde belirgin olduğunu ve her hareket ettiğinde kollarındaki kasların nasıl esnediğini ve dalgalandığını fark etmemek imkansız.

Eli sırtımı ovarken başını sallayarak, "Neredeyse bir parça pizzayla boğularak ölüyordu," diyor. Açıkça görülüyor ki, bu gerçeği çok iyi biliyor.

beceriksizliğim gerçekten sınır tanımıyor.

Lane mükemmel kaşlarını kaldırıyor. "Yani, başka bir Perşembe mi?"

"Evet."

Pislikler.

Bu ikisiyle yaşadığım için başıma gelen bu. Aslında fazla seçeneğim yoktu. Kampüsteki küçük bir yurttan yabancı biriyle yaşamak için acelem olmadığından, ailem ve Collins'ler benim için en iyi yerin burada, kampüs dışında bir evleri olan Eli ve Lane ile birlikte yaşamak olduğuna karar verdiler. Tanımadığım biriyle aynı odada kalmak zorunda kalmayacaktım ve ilk kez ailemin evinin dışında yaşadığım için bana bakabileceklerdi.

Herkes için harika işleyen bir durum.

Teorik olarak.

Günlerimin çoğunu Lane hakkında hayal kurmamaya çalışarak ve geri kalan zamanımı da bir film yapım öğrencisi olarak üstlendiğim saçma birinci sınıf ders yüküne odaklanmaya çalışarak geçiriyorum. Hayalimdeki okul olan NYU'da bekleme listesine alındım, bu yüzden ikinci tercihim seçtim ve ikinci yıl transferi olarak kabul edilmek için önkoşullarımı ortadan kaldırmayı umuyorum. Bu da portfolyomun hazır ve not ortalamamın yüksek olduğundan emin olmak için ekstra sıkı çalışmam gerektiği anlamına geliyor.

Mutfaktaki sandalyeye uzanarak onu çekiyorum ve içine çöküyorum, bunu yaparken perçemlerimi yüzümden uzaklaştırıyorum. Gözlerim ocağın başında protein karışımıyla uğraşan Lane'e kayıyor, gri eşofman altı beline gelişigüzel inmiş, kalçalarının Adonis kemerini ortaya çıkarıyor.

İçimden bir ses onun bugünkü *porno fiyaskosundaki* adama hiç benzemeyeceğini söylüyor. Vücudunuza aşağılık şeyler yaparken sizinle pis pis konuşacak türden bir adam olurdu. O videodaki ikimizi, ekrandaki çiftin yaptığı şeyleri yaparken hayal ettiğimde yüzüm alev almaya başlıyor.

İçime girerken ellerinin kalçalarımı kavradığını hissediyorum, gözleri beni yutuyor-

"Cuma film gecemiz hâlâ devam ediyor mu, Hal?" Eli bir ağız dolusu pizzanın arasından mırıldanıyor ve on yıldır süregelen hafta sonu geleneğimizden bahsederek beni kardeşiyle ilgili kirli imgelerimden uzaklaştırıyor.

Yüce Tanrım. Sanki odadaki herkes düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi kalbim karnıma düşüyor.

Burada bulunduğum kısa süre içinde, hepimizin çok farklı programları olduğu için yemekte bir araya gelmemiz nadir bir durum oldu. Özellikle sezon öncesi olduğu ve Lane Orleans Üniversitesi'nin yıldız atıcısı olduğu için.

Egzersiz yapmadığı, pratik yapmadığı ya da etüt salonunda olmadığı zamanlarda, arkadaşlarıyla bir partide ya da gecenin tadını çıkarıyor.

"Evet. Viv'le bu haftaki bölüm için tartışmayı bitirdik, yani iyi olmalıyım." Bana uzattığı portakallı Fanta'yı açıyorum ve yağlı pizzadan çok daha küçük bir ısırık daha alıyorum.

Bazı üniversite öğrencileri ramen sever, bir de ben varım. Güçlü bir irade ve Jack's Pizza ile hayatta kalıyorum.

Eli ağzına bir lokma daha atıyor ve konuşmadan önce hızla çiğniyor. "Harika. *Fantastik Mantarlar* adında yeni bir belgesel olduğunu duydum, hoşuna gideceğini düşünüyorum."

Onun hoşuna gidecek ve şüphesiz Play tuşuna bastığı andan itibaren otuz dakika içinde kendimden geçmeme neden olacak, ama her neyse.

Dürüst olmak gerekirse, aklı başında kim bir Cuma akşamı *eğlenmek* için topraktan çıkan mantarlarla ilgili bir belgesel izlemeyi tercih eder ki?

Eli Collins. İşte .

"Sabırsızlanıyorum," diyorum gerçek hislerime rağmen, geniş bir gülümseme takınarak. Günün sonunda Eli ile vakit geçirmeyi seviyorum. O benim en iyi arkadaşım ve küçüklüğümüzden beri öyleydi ve haftalık film gecemizde beni ölümüne sıkmak istiyorsa, tamam.

"Bu hafta sonu ne yapıyorsun, kardeşim?" Eli hâlâ tezgâhta duran kardeşine soruyor.

Lane'in bronzlaşmış omzu düşüyor. "Koç omzuma buz koymamı istiyor, bu yüzden muhtemelen erken dönüp biraz uyuyacağım. Kim bilir, belki bir partiye . Gizlice kaçmak için bir krampon kovalayıcısı bulurum." Bana sivri bir bakış , dudakları sırtarak yukarı kalkıyor.

Ve işte karşınızda bayanlar ve baylar. Amerika'nın *sevgilisi*.

Bu, Orleans Üniversitesi'ndeki her bir kadının bir şans yakalamak için ayaklarını bir adam.

Pislik gibi davrandığı zamanlarda bile karizmatik ve bu sadece Lane gibi adamların sahip olduğu özel bir yetenek.

"Ders çalışıyor olman ya da ne bileyim, *üretken* bir şeyler yapıyor olman gerekmiyor mu?" Viv soruyor.

Parmağını şakağına vururken dudaklarına kendini beğenmiş bir sırıtma yerleşiyor. "Çalışmama gerek yok Viv, böyle bir beynim varken olmaz."

"Aileden geliyor," diye ekliyor Eli ukalaca.

Gerçekten, Lane nasıl *hem bu* kadar zeki *hem de bu* kadar çekici olabiliyor? Geçer not almak için gerçekten çaba sarf etmesi gereken biz normal, ortalama insanlar için adil değil.

Collins kardeşler aynı asi kirli sarı saçları ve neredeyse aynı tonda parlak zümrüt gözleri paylaşıyor. Her ikisinin de güçlü çeneleri ve güneşten değil genetikten gelen bronz tenleri var. Ama benzerlikler burada bitiyor. İsteseler daha farklı olamazlardı.

Eli daha çekingen ve asosyalken, kardeşi dışa dönük, ukala partinin can damarıdır. Lane kampüsteki itibarını korumak için aptal bir sporcu gibi davranmayı sevse de ikisi de yakışıklı ve zekidir.

Daha iyi biliyorum çünkü yan komşularında büyüdüm ve Lane'in dünyayla paylaşmamayı seçtiği tarafını görüyorum. Eli'nın en iyi arkadaşı olarak, kendi evimde geçirdiğim kadar onların evinde de zaman geçirdim. Lane bana doğru döndüğünde bileğimdeki bilezikleri çıkararak düşüncelere dalmıştım.

"Güzel bilezikler, Hallie Jo," diye düşündükten sonra bir bardak suyu bir dikişte içiyor, yutkunurken boğazının güçlü sütunu sallanıyor.

Yanaklarım hemen kızarıyor. Viv'le Netflix izlerken bileğime taktığımız boncuklu bilezikler yüzünden benimle alay ediyor. Belki çocukça ama bunu yaparken eğleniyoruz ve kimin en saçma şeyleri takabileceğini görüyoruz.

Şu anda bu bahsi kimin kazandığını tahmin edin. Akılsız olan. Aka *Vivienne*.

"Ah, teşekkürler?" Sessizce söylüyorum, gözlerim ona gözlerini kısarak bakan Viv'e kayıyor. "Onlar sadece... eğlenmek için yaptığımız aptalca bir şey."

"Çok tatlılar." Sırtışı genişleyerek tam bir gülümsemeye dönüşüyor ve bir kez daha nefes almakta zorlanıyorum.

Şirinmiş. Lane Collins az önce vücudumdaki bir şeyin *şirin* olduğunu söyledi.

Ben daha onun yorumunu kafama takmaya başlayamadan Viv muzip bir gülümseme yapıyor. "Bu hafta sonu Kappa partisine gidiyor musun? Ben, Hallie ve Eli gidiyoruz."

"Siz ikiniz bir *kardeşlik* partisine mi gidiyorsunuz?" diyor, kaşları neredeyse saç çizgisiyle buluşurken ses tonunu inançsızlık kaplıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "O kadar şaşırmış görünme. Bizim de sosyal bir hayatımız olmasına izin var Lane."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak başını sallar. "Sadece merak ediyorum.

Pek senin tarzın değil, ha?"

Bakışlarımı indirirken omuz silkiyorum. "Ben sadece... yeni şeyler deniyorum."

"Seksi erkeklerle takılmak gibi." Viv kaşlarını imalı bir şekilde oynatırken kıkırdıyor. Sandalyesinden kalkıyor ve tabağı atmak için çöp kutusuna doğru yürüyor. "Gitmem gerek yoksa özel dersime geç kalacağım. Bana tüm iyi hislerinizi gönderin lütfen."

Hepimiz vedalaştık ve ben yatak odama kaçtım, kapıyı arkamdan kapattım ve doğruca pencereye yöneldim. Dikkatlice dışarı çıkıyorum, ayağımı tenteye ve ardından çatının düz yamacına koyuyorum.

Orleans Üniversitesi'ne başladığımdan beri bu nokta dünyada en sevdiğim yer haline geldi. Tüm kampüsü görebileceğim kadar yüksek ve geceleri yıldızlar üzerimde bir örtü gibi parlıyor.

Burada ne kadar oturduğumu bilmiyorum, dizlerimi göğsüme bastırılmış, alacakaranlık çökerken güneşin bulutların arasında kayboluşunu izliyorum.

Kıçımın uyuştığı ve boynumdaki küçük pembe uzaylı kolyeyi düğümleyecek kadar uzun. Sinirsel bir alışkanlık.

Arkamdan gelen bir ses beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve arkamı döndüğümde Eli'nin pencereden tırmandığını görüyorum, sonra o da asfalt kiremitlerin üzerinde bana katılıyor, kollarını bacaklarına dayamış, kampüsün parıldayan ışıklarına bakıyor.

İkimiz de bir dakika boyunca konuşmuyoruz, otoyoldan geçen arabaların sesi düşüncelerimi bastırıyor. Bu rahat bir sessizlik ve Eli ile arkadaşlığımın sevdiğim yanlarından biri de bu. Doğal geliyor. Aramız hep böyleydi. *Sakin ol.*

"Hal?"

Ona bakıyorum, delici yeşil gözleri ruhumun derinliklerini görüyor. Ya da en azından bazen öyle hissettiriyor.

Kendi omzuyla omzuma vuruyor. "Bu konuşmadan sonra kendini garip hissediyor musun?"

Omuz silkerek bileğimdeki bilezikleri parmaklıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Viv sadece şaka yapıyordu, Hal. Onun nasıl olduğunu bilirsin. *Aslında* kimseyle takılmak zorunda değilsin. Bakire olmak o kadar da önemli değil, anlıyor musun? Bu senin hayatın ve senin için önemli olan bir şey. Bir şeyler kendini hazır hissettiğinde olmalı, bir şeyleri kanıtlamak ya da olduğun kişiden başka biri olmak zorunda hissettiğin için değil."

"Biliyorum. Kendimi... garip olduğum için mi hâlâ bakireyim? Gerçekten o kadar garip miyim?"

"Hallie." Yüzü kızardı. "Yok artık. Sen tanıdığım en inanılmaz insanlardan birisin. Zekisin, komiksin ve güzelsin. Yani... her şeyiyle."

Bana şakacı bir sırıtış fırlattıktan sonra elini uzatıp benimkine geçiriyor. Romantik bir şekilde değil ama rahatlatıcı bir şekilde. Her zaman sadece bize ait olan bir şekilde. Fiziksel dokunuşun benim sevgi dilim olduğunu öğrenmişti.

"Yüceltilmiş bir duvar çiçeği gibi duvara karışmaktan yoruldum. *Yoruldum* Eli. Hiç sahip olmadığım her şeyi deneyimlemek istiyorum ve bunu hissediyorum... Bilmiyorum, içimde daha fazlası için bir itki var. Sadece benim değil..." Sesimi alçaltıyorum, tereddüt içinde boğazımı temizliyorum. "*Bekaret*. Yani sadece hayatta. Bir duvar çiçeğinden daha fazlası olmak istiyorum. Kanatlarımı açıp uçmak istiyorum. Olmam gereken kişi olarak büyümek. Gerçekte kim olduğumu öğrenmek. Bilirsiniz, tüm önemli şeyleri."

Eli'nin parmakları benimkileri sıkıca kavıyor ve başını sallıyor. "Biliyorum ve karar verdiğin her şeyi destekliyorum Hallie. Her zaman destekledim ve her zaman da destekleyeceğim. Sadece kendine karşı dürüst ol. Tek söylediğim bu."

"Biliyorum. Ve sen yanımda olmadan üniversiteye devam edebileceğimi sanmıyorum," diyorum ona.

"Evreninizin bir parçası olacak kadar şanslı olan herkes, içeri girdiğiniz andan itibaren tam olarak neye sahip olduklarını bilecek."

Ve işte o anda, Eli Collins'in neden hayatımda her zaman bir kaya gibi durduğunu anladım.

Çünkü kendimi en iyi versiyonum gibi hissetmemi sağlıyor.

[Homerun Proposal'ı buraya tıklayarak KU'da ÜCRETSİZ olarak okumaya devam edin!](#)

need moore?

Bonus sahnelere, özel hediyelere ve başka hiçbir yerde bulamayacağınız içeriklere anında erişmek ister misiniz?

Bültenime [buradan](#) kaydolun ve tüm ürünleri alın! Sesli

kitap çağında mısınız? Tüm sesli kitaplarımı [burada](#)

bulabilirsiniz!

Benimle hayat hakkında sohbet etmek, özel hediyeler almak ve sahne arkası içerikleri görmek ister misiniz? Okuyucu grubuma katılın [Give Me Moore](#)

also by maren moore

Tamamen Pucked

Anında Değişim

Saygılarımla, Puck Bunny

Skor Kartı

Final Skoru

Penaltı Atışı

Playboy Oyun

Kurucu

Orleans U

Homerun Teklifi

Duyguları

Yakalamak Walkoff

Düğün **Bağımsız**

Düşman Tuzağı

Gazete Dadı **Çilek**

Kovuğu Ökseotu Bahsi

Şenlikli Bir Kavga

Noel Listesi

Orleans U

Homerun Teklifi

Duyguları

Yakalamak

Walkoff Düğün

about the author

Maren Moore, Amazon'un en çok satan 20 spor romantizm yazarı arasında yer almaktadır. Kitapları ateşle ve sonsuza dek mutlu bir sonla birlikte gelen tüm hislerle doludur. Güneyde yaşıyor Louisiana'da kocası, iki küçük oğlu ve kürklü bebekleriyle birlikte yaşıyor. Teslim tarihi gelmediğinde, muhtemelen yeni bir Dramione hayran kurgusu okuyor, kült klasik korku filmlerini yeniden izliyor ya da 90'larla ilgili hayaller kuruyordur.

Kendisiyle sosyal medya üzerinden bağlantı kurabilir veya kitapları hakkında bilgiye buradan ➡ [buradan](#) ulaşabilirsiniz.





İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.